

Giới thiệu Chạm Vào Hạnh Phúc

Sam Y rất, rất thích Phong Thần. Nhưng cho dù có cố lắm gì đi nữa thì ánh mắt của anh chưa từng dừng lại ở trên người cô, trong mắt anh cô chỉ là người qua đường phút chốc.

Sam Y đã theo Phong Thần rất nhiều năm nhưng chỉ là theo dõi bóng lưng của anh mà thôi. Anh nói rằng trong thế giới của anh sẽ mãi mãi không có hình bóng cô.

Đến lúc Sam Y buông bỏ tất cả thì Phong Thần lại đi vào thế giới của cô, nói yêu cô.

Nhưng Sam Y chính là mẫu người cảm được thì cũng buông được. Không phải cô không yêu anh nhưng cô chợt hiểu ra rằng có miễn cưỡng cũng không đem lại hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1-1: Mở đầu

Gia tộc Nam Phong là dòng họ quý tộc giàu có và quyền lực bậc nhất từ bao đời nay. Nhắc đến Nam Phong không ai là không biết đến, tin đồn bay xa khắp nơi như một câu chuyện phiếm truyền miệng bao người.

Người chuẩn bị tiếp quản gia thế này chính là người cháu đích tôn của dòng họ - Nam Phong Thần. Anh hoàn hảo đến tuyệt đối, không thể tìm ra bất cứ một khuyết điểm nào trên người này. Dung mạo thì tuyệt mỹ, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể làm cho người ta nhớ mãi không quên. Khuôn mặt tinh tế như được chạm khắc, sống mũi cao thẳng, đôi môi mông quyen rũ, nhưng đặc biệt nhất chính là đôi mắt. Chính là đôi mắt đặc trưng của người thừa kế dòng họ Nam Phong - màu mắt xanh tím, sâu thẳm như biển khơi khiến người ta như bị đắm chìm trong đó.

Anh không chỉ thông minh, tài năng, giàu có mà còn là hoàng tử của cả một vương quốc nhỏ khiến cho mọi người từ trên xuống dưới đều phải kính nể. Một con người làm cho ai cũng phải thêm muốn, anh như viên kim cương vô giá toả sáng khiến cho người ta loá mắt. Con gái theo đuổi anh có thể xếp thành hàng dài vô tận, ai cũng mong được bước chân vào gia đình danh giá đó, hoặc đơn giản chỉ mong được một cái liếc mắt của chàng quý tộc ấy.

Vậy rốt cuộc nàng công chúa của anh đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 1-2: Phản diện

Khu vườn phía sau học viện Nam Phong là nơi thích hợp cho những cuộc thảo luận "nhỏ nhỏ" giữa các cô gái.

Sam Y hờ hững chẳng muốn nhìn người con gái trước mắt. Cuộc sống của những người như cô ta thật nhàm chán, chỉ thích diễn kịch cho người khác xem mà không nghĩ đến diễn xuất của mình kém cỏi biết chừng nào.

"Em xin lỗi, chị chị đừng trách anh ấy, tất cả là do em, là em có lỗi với Băng Băng..."

Tiếng nước nở vang khắp cả khu vườn yên ắng.

"Tha thứ ư? Tôi đang nghĩ xem cô muốn được tha thứ như thế nào, Bạch Hạ Khuê?"

Sam Y gần từng chữ rồi bất ngờ vung tay tát thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp trước mắt:

"Tránh xa tôi ra, tôi ghê tởm cô!"

Sam Y rút trong túi ra tờ giấy lau tay, ném thẳng vào bộ mặt già đố kìa và quay lưng bước đi. Đã thích xem kịch, tôi cũng diễn cho mấy người vui. Sam Y chẳng quan tâm đám đông đang vây xung quanh xem trò vui. Mọi hành động của cô đã được thu trọn vào đôi mắt xanh tím của kẻ xem kịch. Ánh mắt ấy vẫn không dời đi khỏi bóng dáng xinh đẹp đang lướt thật nhanh qua mình! "Thật đúng là phong cách của cô ta!"

Cảm nhận có ánh mắt đang nhìn mình, Hạ Khuê mỉm cười một cách độc ác, nâng ánh mắt lên nhìn người con trai đang bước đến bên mình, trưng ra bộ mặt đáng thương cầu cứu:

"Thần, anh..."

"Cô không đi làm diễn viên thật là uổng phí nhân tài đất nước!"

Phong Thần chán ghét liếc Hạ Khuê, hai người chưa bao giờ quen thân mà cô ta lại dám nghĩ đến việc nhờ vả anh.

"Anh với em có cùng mục đích. Chúng ta đều không ưa Sam Y mà. Anh có muốn hợp tác với em không?" Hạ Khuê thay đổi thái độ ngay lập tức, vội dính sát vào người Phong Thần.

"Tôi chưa đến mức phải hợp tác với loại người như cô. Tốt nhất là tránh xa tôi một chút." Phong Thần vẫn chưa nhìn Hạ Khuê thêm lần nào, lạnh lùng nói rồi bỏ đi.

Hạ Khuê tức giận giậm chân tại chỗ, nóng nảy cầm tờ giấy vừa bị ném vào người xé thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 2: Quá khứ

Sam Y lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ vẫn vơ về những chuyện diễn ra quanh mình. Cô chưa bao giờ tin tưởng bất cứ ai, cuộc đời người như 1 vở kịch, bất cứ ai cũng có thể là một diễn viên, mang cho mình một mặt nạ hoàn hảo. Băng Băng không phải người yêu dưới, cô ấy sẽ không vì người yêu phản bội mà khóc lóc bi thương hay đòi tự tử. Nhưng cô ghét nhất trên đời chính là loại người cướp đoạt hạnh phúc của người khác. Cô cũng chẳng lạ lùng với tính cách Hạ Khuê khi cô ta có một người mẹ như thế. Do cô quá chú quan, cứ nghĩ rằng có mình bên cạnh Băng Băng thì cô ta không dám làm gì.

Sam Y nghe có tiếng gọi mình, cô quay đầu lại, là Hạ Khuê, cô nàng có vẻ đang rất đặc ỳ:

"Chị trăm phương nghìn kế lấy lòng Phong Thần, nào ngờ bị anh ấy nhìn thấy con người thật. Đáng tiếc quá! Là tôi có tình gọi anh ấy đến đây..."

Sam Y ngược mắt nhìn Hạ Khuê. Một tia đau lòng thoáng qua trong cô. Anh đã sớm nhìn thấy con người cô rồi, nhưng tại sao cô lại cảm thấy phiền muộn thế này?

"Đã làm người xấu rồi vậy xấu thêm chút nữa cũng không sao đâu nhỉ?"

Sam Y đứng lên, giờ tay lướt nhẹ qua khuôn mặt thanh tú của Hạ Khuê:

"Tôi đang tự hỏi nếu hủy hoại đi khuôn mặt xinh đẹp này thì không biết cô còn có thể đi quyến rũ được ai nữa nhỉ? Cô thật giống mẹ cô, đều là hồ ly tinh cả thôi!"

Sam Y khinh bỉ nhìn Hạ Khuê. Cô à bật khóc:

"Sao chị lại xúc phạm mẹ như thế? Chị có thù ghét em thì cứ nhắm vào em, mẹ không liên quan gì tới chuyện này..."

Bất chợt thấy thái độ Hạ Khuê thay đổi, Sam Y liếc mắt ra ngoài cửa thấy có người. Cô cười cười, ra ý cho Hạ Khuê nói tiếp:

"Em biết chị ghét em vì em yêu bạn trai Băng Băng. Nhưng tình yêu không có lỗi, giống như tình cảm của chị dành cho anh Thần. Chị có thể bảo em làm bất cứ điều gì, chỉ xin chị đừng bắt em rời xa anh ấy, em không sống nổi..."

Sam Y thắc mắc tại sao cô ta lại nhắc đến cả chuyện của mình vào. Cô chán nản thờ dãi một tiếng. Hạ Khuê có vẻ rất nhập vai, khóc lóc vô cùng thảm thiết. Sam Y thấy hết sức buồn nôn, nhưng mà thôi thì đành nào cũng đồng ý dóng phim với cô à thì phải diễn cho đạt. Nghĩ vậy, Sam Y liền xô Hạ Khuê thật mạnh ngã xuống đất, ngược ngược nói:

"Có biết điều thì nên chia tay đi, đến lúc đó tôi có thể suy nghĩ lại cho cô. Tôi cũng không phải dạng người kiên nhẫn nên nhanh lên một chút. Hơn nữa không được nói cho anh ta biết, là cô tự nguyện. Rồi bảo anh ta lập tức đến cầu xin Băng Băng tha thứ." Sam Y nói vậy chứ trong lòng cười lạnh. Loại người đã phản bội thì có cho cũng chẳng ai cần. Băng Băng chắc hẳn đang vui vẻ với người khác mất rồi!

Sam Y thấy diễn thế này cũng rất hay, ít nhất cũng có thể bớt đi thời gian nhàm chán. Sam Y nháy mắt rồi cười rất tươi với cô ả:

"Nhớ trả cát sẽ cho tôi!"

Rồi cô nhanh chóng rời khỏi nơi đó để lại một Hạ Khuê vẫn còn đang ngạc nhiên vô cùng.

Sam Y chọn chiếc ghế đá quen thuộc sau trường và ngồi xuống. Đạo này cái tên "Phong Thần" này được nhắc đến càng ngày càng nhiều. Cô đã mất bao nhiêu lâu để quên đi, tưởng chừng như đã không còn nhớ, hoá ra thực chất cô vẫn chưa từng quên.

Cô gặp anh khi cô 4 tuổi. Mẹ của cô và của anh là bạn thân thời trung học nên cuối tuần nào cô cũng được đến nhà anh chơi. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã bị thu hút bởi đôi mắt của anh - một ánh mắt cuốn hút đến bất ngờ, là một màu xanh tím sâu thẳm. Dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt anh như bùng sáng. Từ lúc ấy cô biết, cô không thể rời mắt khỏi người con trai ấy. Cô lúc nào cũng mong đến cuối tuần thật nhanh vì khi đó cô có thể gặp lại anh.

Cô còn nhớ hồi ấy khi mẹ cô mới mất cô luôn chìm đắm trong nỗi buồn mà bỏ bê việc học. Vì thế chỉ sau một thời gian kết quả học tập của cô đã tụt dốc không phanh. Lúc đó cha cô chỉ chìm đắm trong tình với cô vợ mới cưới và đưa con riêng của ông ta mà quên mất mình còn có một đứa con gái. Bà Phan Ngọc Hân - mẹ của Phong Thần đã quyết định "bắt" cô đến học với anh. Sam Y vẫn còn nhớ nguyên cái cảm giác vui sướng đến ngất thờ, cứ nhảy nhót cả ngày. Giờ nghĩ lại Sam Y thấy mình thật lố bịch!

Cứ mỗi buổi chiều sau khi tan học là cô lại sang nhà anh để học. Anh chưa bao giờ để ý đến cô, thậm chí còn tỏ vẻ bức bối mỗi khi nhìn thấy cô. Anh luôn mặc kệ cô làm bất tập, cũng chưa bao giờ hướng dẫn cho cô tí nào. Cô có cảm giác anh đang trông trẻ thì đúng hơn là kèm cô học. Nhưng Sam Y lúc ấy còn nhỏ, cô cũng chẳng để ý nhiều, cô chỉ cần biết rằng mình đang được ngồi cùng anh là đủ rồi.

Từ khi học với anh, kết quả học tập của cô tốt lên rất nhiều. Không phải là vì được anh dạy mà vì ánh mắt áp bức của anh dành cho cô khiến cô tự động chăm chỉ mà học hành.

Thời gian dần qua, chẳng mấy chốc cô đã trưởng thành. Sam Y xinh đẹp là thế, tài năng là thế, cô chính là Nữ hoàng trong ngôi trường Nam Phong này. Mọi nam sinh trong trường đều theo đuổi cô, nhưng sao cô lại không thể chiếm được trái tim anh?

Cô không muốn nhớ đến quãng thời gian đó, cũng không muốn nhớ xem rốt cuộc đã dùng bao nhiêu thủ đoạn để có được anh. Nhưng đến cuối cùng anh cũng chưa từng nhìn cô một lần, trước khi đi anh chỉ để lại cho cô một câu:"Tôi không muốn nhìn thấy cô thêm bất cứ lần nào nữa, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi". Rồi lạnh lùng rời đi. Đi đến một phương trời khác, cách xa cô cả nửa vòng Trái Đất. Không ai biết lúc ấy cô đã đau đớn thế nào, trái tim cô như bị đao cứa vào từng nhát thật sâu.

Không biết bao nhiêu lần cô tự hỏi bản thân mình liệu yêu anh là đúng hay sai? Sao cô có thể yêu con người máu lạnh âm thầm chịu đựng nhiều năm như thế? Thật ra Sam Y luôn thích một người con trai ôn hòa và ấm áp, có thể sưởi ấm trái tim cô. Cô không cần một người lạnh lùng ở bên vì cô đã đủ lạnh, nếu hai cục đá ở bên nhau thì sẽ chỉ lạnh chết mà thôi. Nhưng hồi hận cũng không thể thay đổi được điều gì, vì tình yêu vốn dĩ đã luôn bất công như vậy. Cô rất ghét trái tim mình vì nó luôn không nghe lời. Lý trí luôn mách bảo cô phải quên đi con người ấy nhưng trái tim thì vẫn cứ lì lợm, không chịu xóa nhòa hình bóng anh. Cô luôn nghĩ nếu bây giờ gặp lại anh sẽ dùng thái độ gì để đối diện đây? Sẽ vẫn tôn sùng anh như trước hay sẽ đóng vai phản diện như bao lâu nay anh vẫn nghĩ thế?

Sam Y đang mơ màng thì giật mình tỉnh dậy. Thấy Băng Băng đang ngồi cạnh, Sam Y lười biếng cất tiếng hỏi:

"Cậu đến từ lúc nào thế?"

"Tớ đến được một lúc rồi nhưng không nỡ đánh thức cậu."

Băng Băng vẫn cười tươi. Cô ấy vẫn luôn lạc quan trong bất cứ hoàn cảnh nào. Sam Y không biết Băng Băng vui thật hay giả vờ, cô không biết an ủi sao dành im lặng.

"Tên khốn kiếp đó dám phản bội bà đây, tốt nhất đừng để gặp lại nếu không gặp lại một lần nữa sẽ đánh hẳn một lần cho hả dạ."

Sam Y không nhịn được cười phá lên. Xem ra cô lo thừa rồi. Chắc hẳn Băng Băng cũng có buồn, dù sao bị người yêu phản bội hẳn không vui vẻ gì. Nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, đàn ông trên đời này thiếu sao? Nhưng vẫn không thể cho qua chuyện này để dễ dàng như vậy. Hạ Khuê đã quá coi thường cô rồi, cô ta nghĩ mình là ai mà dám gây chuyện với cô chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đôi mắt

Sam Y ngáp một cái rồi dài. Ngày mới lại bắt đầu. Cô chán nản rời giường chuẩn bị cho một ngày học mới. Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ xong, cô lại soi gương. Đối với Sam Y, soi gương đã trở thành thói quen tự bao giờ. Cô thờ dài nhìn lại mình lần nữa và xách ba lô ra khỏi nhà.

Hôm nay là một ngày nắng thật đẹp, Sam Y cảm thấy tâm trạng mình cũng khá lên rất nhiều. Nhưng lại thấy Hạ Khuê đang đứng trước cửa lớp diễn màn tình cảm thì ngày lập tức tâm trạng của cô lại không tốt. Băng Băng không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng cô. Cao Bách nhìn thấy Băng Băng trên mặt hiện lên nét xấu hổ, cúi đầu xuống thấp không dám nhìn mặt cô.

"A, Sam Y, em, em..."

Hạ Khuê ra vẻ ta đây không sợ người nhưng lại đưa ánh mắt sợ hãi như chú cừu non nhìn Sam Y, tay siết chặt lấy Cao Bách với bộ dạng đáng thương. Băng Băng nhàn nhả châm chọc:

"Cặp đôi hot nhất trường ta đây sao? Hồ ly tinh ghẹo giật bạn trai người khác?"

Sam Y mãi quan sát Hạ Khuê mà không trông thấy bóng dáng đang dần tiến lại về phía mình. Cô ngược mắt liền thấy thân ảnh quen thuộc đang tiến dần đến bên cô. Anh vẫn luôn như một vị thần cao ngạo thống trị muôn loài như vậy, khiến không ai có thể với tới. Nghĩ đến quãng thời gian được ở cùng anh, Sam Y cảm thấy thật hoang đường, như một giấc mơ xa vời.

"Đã lâu không gặp, Nam Phong Thần."

"Lâu ngày không gặp phong cách làm việc của cô vẫn không thay đổi." Phong Thần chăm chú nhìn cô, ám chỉ hành động của cô với Hạ Khuê.

Cô cười rõ lên, quả nhiên làm người xấu thì anh mới chịu nhìn cô. Nhưng bây giờ cô đã không cần anh mắt đó nữa rồi. Cô đã tuyệt vọng, một vết dao anh đâm vào tim cô đã trở thành vết sẹo cả đời này không thể lành. Sam Y dứt khoát quay người bước đi, cố gắng không quay lại nhìn anh, chấm hết cho mối tình đơn phương này. Sáu năm qua cô vẫn luôn tưởng tượng ra hoàn cảnh hai người gặp lại nhau, cô sẽ nói những gì, sẽ giải thích chuyện hiểu lầm bấy lâu nay giữa anh và cô, nhưng thật không ngờ cô rất thân thiện chào hỏi anh, cảm giác cũng không hồi hộp hay ngượng ngập như cô vẫn nghĩ. Nhưng Sam Y chưa đi được bước nào đã bị một bàn tay nắm lấy:

"Ít nhất thì chúng ta cũng nên trò chuyện một chút chứ, người quen cũ."

Sam Y vùng ra nhưng Phong Thần không có ý định buông tay cô đã thế lại còn nắm chặt hơn như sợ cô chạy mất, trực tiếp lôi tay cô kéo đi ra sân sau học viện.

"Anh vẫn luôn ngang tàn và bá đạo như vậy!"

Sam Y hừ lạnh. Nhớ đến quãng thời gian còn học với anh, anh vẫn luôn bắt nạt cô, không hiểu anh khó chịu điều gì mà cứ sai bảo cô hết việc này đến việc nọ lại còn bắt cô học rất nhiều. Không hiểu sao lúc ấy cô có thể thích anh được cơ chứ? Sam Y bức bối nghĩ thầm.

"Xem ra mấy năm qua em vẫn luôn nhớ đến tôi, không những nhớ mà còn là rất nhớ nữa chứ!"

"Anh tự tin quá rồi. Sao anh có thể biết là tôi nhớ hay không chứ? Mà anh kéo tôi ra đây có mỗi chuyện này thôi à? Thế tôi về đây."

Đã có lúc cô chỉ mong anh đi mãi, không bao giờ quay trở về nữa. Chính ai là người bảo cô đừng xuất hiện trước mặt anh, giờ lại kéo cô ra đây?

"Đứng lại cho tôi!"

Phong Thần ra lệnh, anh bước lại gần cô:

"Tôi không cần biết em có nhớ tôi hay không, nhưng... Tôi rất nhớ em!"

Sam Y khó hiểu nhìn anh. Trước giờ anh luôn xua cô như đuổi tà, giờ lại cứ đứng sát vào người cô, Sam Y bức bối gắt gỏng:

"Anh quên trước khi đi đã nói gì với tôi à? Anh không thấy quá nhàm chán sao?"

"Tôi không quên nhưng khi đi xa tôi chợt nhận ra một điều: Tôi rất rất nhớ em!"

Phong Thần hôn nhẹ lên trán Sam Y, quay người rồi đi không quên nháy mắt với cô:

"Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau rất nhiều!"

Phong Thần đi rồi để lại một Sam Y vẫn còn đang thẫn thờ, mọi phòng bị của cô, đã bị anh phá hết rồi! Sam Y cứ tưởng mình đã quên nhưng thực ra cô chỉ tự lừa mình dối người, cô chưa bao giờ quên được anh.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mơ hồ

Hôm nay nhà trường tổ chức đi cắm trại cho toàn bộ học viên. Sam Y không muốn đi nhưng lại bị Băng Băng lôi kéo đi cho bằng được. Và lí do rất đơn giản: vì cô ấy cảm thấy đi một mình rất chán.

Sam Y đeo tai nghe lên, mở nhạc thật to, đôi mắt khép hờ lìm đim ngủ, bộ dạng trông hết sức an nhàn. Băng Băng có vẻ rất hào hứng, ngồi cạnh Sam Y cứ nói chuyện với cô suốt. Dù đã mở nhạc nhưng tiếng Băng Băng không ngừng vọng lại khiến Sam Y không tài nào ngủ được. Cô dành mở mắt ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, một bên tai vẫn không ngừng lắng nghe:

"Sao Phong Thần đột nhiên trở về lại còn phụ trách dự án xây dựng trong trường. Tổ nhìn thấy anh ta liền cảm thấy không tốt. Cậu đấy chết vì tình! Một người đàn ông thời mà cần gì phải làm ra bộ dạng không có anh ta như thiếu khí oxy thế? Nhớ năm đó cậu theo đuổi anh ta đến lông tơ trọng cũng không cần, mà anh ta thì vẫn giữ cái vẻ mặt băng đá cứng ngắt ngăn năm không đổi. Đến tớ còn thấy mệt mỏi thay cậu đấy."

Sam Y không nói gì cũng tự trách bản thân mình năm ấy còn khờ dại.

Chuyện Sam Y theo đuổi Phong Thần Băng Băng đều biết. Cô ra sức khuyên nhủ Sam Y từ bỏ anh ta mà có ấy một mực vẫn làm theo ý mình. Băng Băng chưa bao giờ thích Phong Thần, anh ta hoàn toàn không xứng đáng với những gì Sam Y đã bỏ ra vì mình.

Chiếc xe vẫn lăn bánh đều trên đường quốc lộ. Giờ đã ra khỏi nội thành đang ở vùng ngoại ô thành phố. Khoảng mấy tiếng nữa mới đến địa điểm cắm trại vì cô nghe nói là đến cái vùng xa xa khi ho có gió nào đấy. Sam Y buồn bực nghĩ thầm: Cứ ở nhà mà ngủ có phải tốt hơn không? Có chẳng quan tâm đến mấy cái hoạt động nhằm chán này, thật phí thời gian nghỉ ngơi của cô mà. Tại Băng Băng cứ kháng kháng đòi đi lại nán nĩ mãi cô mới chịu đi.

Cô quay sang nhìn Băng Băng, cô ấy đã ngủ gục xuống vai cô. Băng Băng không phải người ngây thơ, cô chỉ thích giấu bản thân mình sau dáng vẻ hòa đồng năng nổ. Nhưng Băng Băng vẫn thích dựa dẫm vào cô, để cô lo lắng cho cô ấy. Cô là bờ vai cho người khác dựa, vậy ai sẽ là bờ vai cho cô dựa vào đây? Cô cũng mệt mỏi chứ, nhưng cô không được phép gục ngã. Băng Băng nói cô là người lí trí và luôn tỉnh táo trong bất cứ hoàn cảnh nào. Đúng, cô là người rất lí trí. Kể cả khi yêu anh cô cũng chưa bao giờ ư muội hay chìm đắm trong viễn tưởng. Cái gì mà khi yêu thì cứ trao hết con tim chứ, Sam Y thấy thật đáng thương cho những kẻ nghĩ ra cái câu vớ vẩn đó. Trao hết con tim rồi khi không còn lại gì thì sống thế nào đây? Đối với Sam Y, khi yêu phải cẩn thận, phải bảo vệ cho trái tim mình không bị tổn thương và luôn phải chứa lại một con đường để lui cho chính mình. Cô chỉ biết âm thầm giấu giấu vết thương mà thôi.

Xe đến điểm cắm trại thì đã là trưa. Xuống xe Sam Y nhanh chóng tìm trại để đồ rồi đi ăn. Cô đói đến mức hai chân loạn choạng đứ vào nhau, cả người mềm nhũn không còn sức.

Cạnh bên trại có một dòng suối, nước trong vắt. Có lợi xuống suối rửa chân tay mặt mũi cho tỉnh ngủ. Dòng suối này nước thật mát, Sam Y thích thú nghịch nước, khuôn mặt rạng ngời như ánh mặt trời tỏa sáng.

"Tách, tách".

Sam Y giật mình ngược mắt lên nhìn:

"Anh vừa chụp lên tôi à?" Sam Y bình tĩnh hỏi thăm.

"Tôi đâu có chụp em!" Phong Thần vẻ mặt vô tội nhìn Sam Y.

"Thế anh vừa chụp cái gì?"

"Tôi chụp cánh thiên nhiên quanh đây."

"Tôi chắc không phải một trong số những cánh đấy chứ?"

"Em tự tin quá rồi!"

Phong Thần ra vẻ khinh bỉ nhìn Sam Y. Cô không thèm chấp với anh ta, quay người bỏ đi, để lại Phong Thần đang chụp cánh "thiên nhiên" quanh đây.

Sau khi đã đánh chén no nê, Sam Y nằm vật ra chỗ ngủ. Một thật, ở nhà có phải sướng hơn không, cô lẩm bầm một mình. Đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Băng Băng lại xông vào trại dựng Sam Y dậy.

"Băng Băng, cậu có tha cho mình đi không? Tôi muốn ngủ."

Sam Y dường như muốn hét lên.

"Không được, cảnh ở đây đẹp lắm, đây đi tham quan đi, chụp nhiều ảnh về còn làm kỉ niệm nữa chứ!"

Băng Băng nhõng nhẽo ôm lấy Sam Y ra sức dụ dỗ.

"Cậu sợ bọn mình chưa nhiều ảnh à, xin cậu, ảnh bọn mình nhiều tới mức có thể mở cả một triển lãm rồi."

"Vẫn chưa đủ, đi đi mà!"

Sam Y ngái ngủ bỏ dậy, chỉnh sửa lại đầu tóc:

"Đi."

Băng Băng cười đắc ý vì thực hiện được mục đích của mình.

Trên đường đi Băng Băng không ngừng trêu chọc Sam Y. Tiếng cười đùa của hai cô gái vang vọng cả góc trời.

Sam Y và Băng Băng quyết định đi vào khu rừng sinh thái "thăm hiểm". Trong này toàn cây lá cây, một màu xanh rợp cả trời. Thị thoảng xen kẽ vào lá cây hoa nhiều màu, nhìn cảnh vật rất hài hòa. Sam Y rất ghét cây lá hoa hoét nên cũng không có hứng thú gì nhiều. Cô ghét hoa bởi vì cứ nhìn thấy hoa là ai cũng kéo cô vào chụp ảnh. Trong khi đó Sam Y ghét nhất chính là chụp ảnh.

Băng Băng thích thú nhún nhảy lia lịa còn lỏi cả cô vào tự sướng. Sam Y không nỡ phá hủy tâm trạng Băng Băng nên cũng miễn cưỡng đồng ý. Băng Băng hết sức trơ con, cứ chạy nhảy liên tục khiến Sam Y không tài nào mà theo nổi. Cô có cảm tưởng mình đang đi làm bảo mẫu trông trẻ thì đúng hơn là đi cùng bạn mình.

Nhìn đồng hồ cũng đã hơn 5h chiều, Sam Y và Băng Băng rời khỏi khu rừng để trở về trại. Chỗ cắm trại này khá tuyệt, cảnh vật đều hết sức tự nhiên và hoang sơ. Khắp bốn phía xung quanh đều là núi, cây, rừng, hồ nước và suối. Học viện Nam Phong là học viện quý tộc toàn các tiểu thư và thiếu gia, nhà trường chọn chỗ này cắm trại chắc hẳn muốn cho sinh viên tự lập và sống với thiên nhiên.

Trên đường đi, hai người cứ thấy cảnh vật gì là lại dừng lại để chụp ảnh. Đến lúc về trại trời đã tối. Hai người nhanh chóng chạy đến bữa tiệc thịt nướng kia nhập hội. Mùi thịt ngào ngạt bay đến khiến bất cứ ai cũng phải chảy nước dãi!

"Nhanh nhanh Sam Y, tớ đói quá."

Băng Băng cứ liên tục thúc giục Sam Y khiến cô vì chạy nhanh quá mà ngã nhào ra "vồ ếch". Sam Y trong lòng thì than thở kêu đau nhưng bề ngoài lại nói với Băng Băng là mình không sao. Thấy Sam Y không có vấn đề gì, Băng Băng thờ phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng đỡ Sam Y đứng dậy đi về phía bữa tiệc.

Sau bữa tiệc, mọi người cùng nhau đốt lửa trại, quây quần bên nhau trò chuyện, hát hò vui vẻ. Đến lúc mọi người chuẩn bị về trại thì thầy giáo đột nhiên lên tiếng:

"Tất cả chú ý, tôi dặn dò các em học sinh không ai được đi vào khu rừng cấm phía sau hồ kia. Nghe nói những ai bước chân vào đó đều không thể đi ra nên các em đứng vị bản tình tò mò mà mất mạng. Thôi, tất cả đi giải tán!"

Mọi người vì lời cảnh cáo mà xi xầm bàn tán to nhỏ, vẻ mặt ai cũng hoang mang, lo sợ. Sam Y ngáp ngắn ngáp dài, chả thèm quan tâm đến mấy chuyện tào lao. Cô chỉ muốn nhanh chóng chui vào chăn và ngủ một giấc thật dài. Nhưng đến nửa đêm không hiểu sao Sam Y lại giật mình tỉnh dậy không tài nào ngủ được nữa. Có mặc thêm áo khoác rồi bước ra khỏi trại.

Đêm ở đây khá là lạnh, Sam Y dù đã khoác thêm áo nhưng vẫn thấy rét run. Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, đếm những ngôi sao sáng rực rỡ trên bầu trời kia. Cô bỗng thấy mình thật cô đơn, trái tim cô đã hóa đá, không thể cảm nhận được tình yêu thương hay sự ấm áp của những người xung quanh mình. Cô ngược lên nhìn những ngôi sao xa xôi để cho nước mắt chảy ngược vào tim, sẽ không ai biết được là cô đang khóc.

Đột nhiên Sam Y nghĩ mình muốn vào khu rừng kia. Vào đó rồi chết trong đó luôn đi cũng được. Cô không thiết tha gì với cuộc sống nhằm chán này nữa. Cô đứng lên, hướng vào khu rừng đi tới.

"Em định đi đâu vậy?" Phong Thần không biết từ đâu ra kéo tay Sam Y lại.

"Tôi muốn vào khu rừng kia, anh có muốn đi cùng không?" Sam Y giều cọt nhìn Phong Thần.

Phong Thần mặt mày nhăn nhó, lập tức phản đối:

"Tôi không đồng ý cho em vào đó."

"Anh không thể cản được tôi!"

Sam Y cười cọt nhìn Phong Thần. Ngăn cô ư? Một khi cô đã quyết định thì không ai có thể ngăn Sam Y cô cả!

Sau một hồi gắng co, cuối cùng Phong Thần cũng đành chịu thua người con gái trước mặt mà leo đèo theo cô vào rừng. Hai người nhanh chóng vượt qua cái hồ rộng lớn rồi đi thẳng vào khu rừng kì bí. Sam Y đi một cách vội vã, Phong Thần không đành lòng bị bỏ lại phía sau, vội vượt lên phía trước nắm lấy tay cô. Bàn tay cô mềm mại như không xương nhưng lại lạnh toát. Anh cảm tưởng như mình đang nắm tay của xác chết thì đúng hơn. Thật đáng sợ!

Rừng sâu hun hút, tối om như mực, ánh trăng trở nên mờ nhạt, khuất sau những bóng cây. Phong Thần thận trọng bước từng bước một, kéo Sam Y đi chậm lại bên mình. Anh đảo mắt nhìn xung quanh, cảnh vật sao thật im ắng. Càng đi sâu vào trong càng ghê sợ. Tầm màn đêm dày kịt che phủ toàn bộ nơi này, ánh sáng chỉ còn le lói nhờ vào chiếc đèn pin của Sam Y. Tiếng lá sột soạt theo từng bước chân của hai người.

"Á a a..."

Sam Y bỗng hét lên. Phong Thần giật mình quay lại, không hiểu mình buông tay cô từ lúc nào. Anh chạy nhanh đến chỗ cô. Cô đang bám lấy bờ của một hồ khá sâu, Phong Thần tưởng tượng khi Sam Y mà thả tay ra thì... Giờ anh đã hiểu vì sao khu rừng này lại nguy hiểm, bởi vì có quá nhiều hồ sâu cũng như vực, rơi vào đấy thì có lẽ cũng không thể ra khỏi được. Anh có nên cứu cô không? Trong lòng anh dậy lên những mâu thuẫn:"Có nên cứu cô ta không? Cô ta chết đi có lẽ sẽ tốt hơn nhiều..." Rất lâu sau này cứ mỗi khi nhớ lại giây phút này là anh lại hối hận, nếu không kịp thời cứu Sam Y thì rất có thể cô đã...

Anh lại nhìn đến khuôn mặt cô, không hề có bất cứ biểu cảm nào. Cô không hề cầu xin anh cứu cô, thậm chí còn muốn buông tay ra nữa. Khi cô buông tay anh đã kịp thời níu lấy tay cô, anh sợ...

"Buông tôi ra!" Sam Y lên tiếng.

"Tôi sẽ kéo em lên, nắm chặt lấy tay tôi."

"Không, buông tôi ra."

Sam Y gắng ra. Phong Thần đang gắng hết sức kéo cô lên mà Sam Y thì nhất quyết không nghe lời anh, lại còn cắn anh nữa. Đã thế anh lại càng phải kéo cô lên cho được. Sam Y bị Phong Thần kéo lên, mặt nhăn nhó như khi. Anh kéo cô đứng dậy, cô lại cứ ngồi im một chỗ. Phong Thần bực bội quay đi, trong lòng tự nhủ không thêm đoái hoài đến cô ta nữa. Sam Y khó nhọc đứng dậy, lại ngã xuống. Bị trật chân rồi, vết thương lúc tối giờ lại đang chảy máu. Chắc là lúc này vô tình bị cành cây cào xước. Đã không được tích sự gì mà còn bị thương nữa. Cô lười biếng khép mắt lại. Thôi kệ, ngồi thế này tận hưởng cũng được. Cô duỗi dài hai chân, thong thả lướt nhìn xung quanh. Bỗng cảm thấy chân có cái gì, cô nhìn xuống. Là Phong Thần, anh đang xem xét chân cô, lại còn xé tay áo giúp cô cầm máu. Sam Y cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Cô lặng lẽ quan sát anh, thái độ dịu dàng của anh có chưa từng được nhìn thấy trước đây. Anh không nói gì chỉ đỡ cô đứng dậy, quý xuống giúp cô leo lưng mình.

"Anh làm gì đấy? Thả tôi xuống!"

"Tốt nhất là em nên nằm im và ôm lấy tôi, nếu không có rơi xuống đất thì cũng đừng báo tôi không cảnh báo em trước."

Sam Y không nói gì nữa mà ôm lấy cô anh. Cô không biết đã bao lần cô từng mơ ước có một ngày được anh công trên lưng, hai người bình yên đi hết con đường. Ngày ấy đã đến nhưng sao cô không còn cảm giác gì? Phải chăng cô đã không còn yêu anh?

"Tôi không ngờ em lại nặng như vậy!"

Phong Thần cười đùa. Sam Y cảm thấy mình như đang bị si nhục. Cô đường đường là "Nữ hoàng" của trường, đáng người còn chuẩn hơn cả siêu mẫu, mà anh lại bảo cô nặng? Sam Y giận giữ đá vào chân Phong Thần mấy cái làm cho anh kêu oai oái:

"Tôi cho em xuống đất bây giờ!"

"Anh thả tôi xuống đi!"

"Em không đi được mà cũng đòi à?"

"Tại anh bảo thả tôi xuống mà."

Phong Thần thật muốn vứt cái của nợ này xuống cho đỡ một nhưng lại không nỡ. Nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, anh đoán là cô đã ngủ. Anh cảm thấy yên bình đến lạ thường. Thật cứ muốn dừng lại ở giây phút này mãi. Phong Thần hoảng sợ với chính suy nghĩ của mình. Không biết từ bao giờ mà anh lại có cái loại suy nghĩ này? Anh lắc đầu, nhanh chân bước ra khỏi khu rừng rậm rạp này.

Về đến nơi, mọi người vẫn đang ngủ say. Anh đặt Sam Y vẫn đang ngủ say vào đệm, nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô lúc ngủ. Rồi anh lại sợ hãi ra khỏi trại, cái suy nghĩ đáng sợ cứ ám ảnh anh suốt từ lúc trong rừng.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại Sam Y thấy chân mình đau buốt, lại còn sưng lên cả một cục ờ mắt cả chân cô. Vết thương đầu gối vẫn chưa được sát trùng. Cô thở dài, cố gắng lê lét cái thân mình ra ngoài trại. Vừa ra khỏi trại đã nhìn thấy cái bàn mặt đáng ghét của ai đó là cô lại muốn đập thổ ngay cho rồi.

"Chào buổi sáng!" Sam Y buồn bực chào hỏi Phong Thần.

"Buổi sáng tốt lành!"

"Mới sáng ra nhìn thấy cái mặt anh là đã biết xui xẻo cả ngày rồi còn tốt lành cái gì nữa?" Sam Y nghĩ thầm. Cô không hiểu mới sáng ra anh đã ở đây làm gì?

"Chân em thế nào rồi?" Phong Thần ra vẻ quan tâm hỏi.

"Bình thường, sao anh lại ở đây giờ này?"

"Tôi sang xem chân em thế nào rồi. Hôm qua chưa sát trùng vết thương nên tôi mang thuốc sang băng bó cho em."

"Anh để đó rồi về đi, tôi tự làm được."

Sam Y càng ngày càng nghi ngờ Phong Thần có âm mưu gì đó với cô. Sao bây giờ tự nhiên anh ta lại quan tâm cô đến thế? Không phải báo ghét cô sao? Nhưng Phong Thần không hề bỏ đi mà trực tiếp giơ tay ra cầm lấy chân Sam Y. Anh nhẹ nhàng rửa vết thương. Sam Y cau có vì xót.

"Đau à?" Phong Thần vẽ mặt chế giễu nhìn Sam Y như muốn nói với cô:"Có thật yếu đuối."

Sam Y khoanh tay quay mặt nhìn sang chỗ khác, mặc kệ Phong Thần băng bó vết thương cho mình.

"Xong rồi." Phong Thần khề hô lên.

Sam Y quay sang nhìn chân mình, chỗ vết thương đã được băng bó lại khá cần thận.

"Mọi người đâu hết rồi?"

"Hôm nay tất cả đều vào rừng sinh thái để làm bản thu hoạch cho chuyến đi. Tôi đã xin cho em nghỉ vì bị đau chân rồi."

Sam Y gất đầu ra vẻ đã hiểu rồi lại chui vào trại để đi ngủ tiếp.

"Em đi đâu thế?"

"Ngủ."

"Tôi tưởng em vừa ngủ dậy mà?"

"Tôi buồn ngủ."

"..."

Phong Thần không còn gì để nói. Anh ra ngoài bờ suối ngồi, trong lòng mâu thuẫn càng ngày càng nhiều. Đã tự nhủ phải căm ghét cô mà tim vẫn không tự chủ đập mạnh khi ở bên cô. Anh chỉ mong chờ ngày có thể trả thù cho người bạn thân của

minh rồi sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Bên trong trại Sam Y cũng đang đau đầu vì tình cảm của mình. Cô biết anh đang trả thù cô, cũng biết mọi sự quan tâm đều là dối trá nhưng không kìm được mà vẫn rơi vào bẫy tình của anh. Sam Y tự nhủ với mình kẻ cả là già cũng được, cô cũng muốn một lần được anh yêu, ít nhất sau này khi nghĩ lại thì cũng sẽ lưu giữ được chút kỉ niệm với anh. Sam Y cho mình buông thả một lần, là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bày tỏ

Tất cả mọi người đang thu xếp đồ đạc để rời khỏi nơi cắm trại và tiếp tục lên đường. Lên đường không phải đi về mà sẽ tiếp tục đến một nơi khác để leo núi và tắm suối nước nóng. Sam Y neho mắt nhìn Băng Băng, cô bạn cô về đang rất phấn khích chuẩn bị đồ bơi, cô cười cười:

"Hôm nay định mặc bikini cơ à? Không phải cậu vẫn kêu béo cần giảm cân sao?"

"Thích thì mặc thôi cần gì quần nhiều."

"Sao hôm nay màu thế? Tư tưởng bị ai tác động à? Tình cũ quên nhanh quá đấy."

"Cần gì ai hôm nay tớ muốn mặc đấy. Cậu nghĩ tớ là cậu chắc? Ngày đêm thương nhớ một người như chính phụ ở nhà thủ tiết chờ chồng?" Băng Băng khinh thường nhìn Sam Y.

"Không cần nói cái mồm cậu." Sam Y chịu thua.

"Cậu không chuẩn bị gì hết à?"

"Chán cảnh thế này thì làm được cái gì, chắc tớ xin về trước không đi cùng cậu lên núi đâu. Đi chơi vui về!"

"Về cần thận đấy."

Băng Băng vẫn không yên tâm lắm quay lại nhìn Sam Y nhưng cô chỉ nhắc nhở:

"Cậu không nhanh lên là xe đi mất đấy."

"Nhưng cậu sẽ về bằng cách nào?"

"Mình sẽ về bằng..."

"Tôi đi xe riêng đến nên tôi sẽ đưa cô ấy về."

Phong Thần không biết từ đâu chui ra nhập hội. Băng Băng nhìn thấy Phong Thần còn lo lắng hơn, đứng yên một chỗ chưa đi. Sam Y đẩy đẩy bạn ra ngoài báo cô ấy yên tâm rồi quay lại nhìn Phong Thần:

"Tôi nhờ anh đưa tôi về à? Mà anh không đi leo núi hay sao?"

"Em không cần quan tâm chuyện đó, tôi không muốn đi thì sẽ không đi."

"Vậy được thôi."

Sam Y chẳng từ chối. Có người đẹp + xe đẹp = sướng, vậy thì tội gì mà cô bỏ qua chứ. Thấy Sam Y đi lại khó khăn mà trên rừng cũng có bắt xe nên Băng Băng đành thờ dãi:

"Vậy Sam Y phải nhờ cả vào anh rồi."

"Bảo giờ thì đi?" Sam Y bước cả nhấc trở lại lều trại.

"Bây giờ, em thu xếp đồ đi."

"Được."

Sau khi đã dọn dẹp mọi thứ xong xuôi thì đã là nửa tiếng đồng hồ sau. Hai người đi đến một vùng đất trống để xe của Phong Thần. Vừa nhìn thấy xe của anh, Sam Y muốn tức đến học máu." Đùng là đồ hoang phí, hôm trước cô mới thấy anh lái chiếc BMW mà hôm nay đã đổi sang Lamboghini rồi, chắc ngày mai anh ta sẽ đổi sang Ferrari mất. Anh ta thay ô tô còn nhanh hơn cả thay bạn gái ấy chứ. Bất công, quá bất công! Sam Y vừa đi vừa giậm chân, liếc ánh mắt ai oán về chiếc siêu xe đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, long đẫy bức tức. Cô phải tranh thủ cơ hội nghìn năm có một này tận hưởng mới được.

Trên xe cả hai người cũng không nói gì nhiều. Phong Thần vốn đã ít nói, Sam Y lại còn kiệm lời hơn. Bầu không khí trong xe yên ắng đến lạ thường, ngay cả cái hít thở nhẹ cũng nghe thấy tiếng.

Đến trưa Phong Thần cho xe dừng lại tại một quán ăn để nghỉ trưa rồi lại tiếp tục lên đường. Sam Y từ sau khi lên xe đã ngủ mê một không biết trời đất là gì. Đến khi cảm thấy có cái gì mềm mềm ướt ướt... Cô bàng hoàng mở mắt. Trước mặt cô là một khuôn mặt đẹp như tạc, đôi hàng mi dài cong khê rung nhẹ, nhưng quan trọng hơn là, anh đang hôn cô! Cô chưa kịp đẩy anh ra thì một tay anh đã luồn vào mái tóc cô, tay kia thì siết chặt lấy eo cô, ép sát cô vào thành cửa ô tô. Sam Y trừng mắt nhìn con người vô si đang thân nhiên "gặm nhấm" đôi môi cô, đã thế lại còn đưa lưỡi vào miệng cô chơi đùa nữa chứ. Không ngờ anh đi nước ngoài mấy năm mà cũng học được phong cách cời mới phóng khoáng của người phương tây, không yêu mà vẫn có thể hôn nồng nhiệt đến vậy. Cô cần vào môi anh, anh khẽ kêu lên một tiếng nhưng không hề buông cô ra mà còn nồng nhiệt hơn lúc này. Sam Y chẳng buồn đẩy anh ra nữa, cô cứ mặc kệ cho môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau. Khi tưởng chừng như không thể thở nữa, Phong Thần mới nuối tiếc buông cô ra. Đôi môi cô mềm mại, ẩm áp lại ngọt như kẹo khiến anh muốn ăn mãi không thôi!

"Dù sao cũng không phải lần đầu, sao em lại bày ra vẻ mặt như vừa mất đi nụ hôn đầu thế?"

Sam Y bất chợt nhớ lại nụ hôn đầu của mình. Là cô chủ động hôn anh bày tỏ tình cảm của mình. Ngày hôm ấy Sam Y ở nhà anh đợi mãi đến tối muộn anh mới trở về. Lúc ấy cô chỉ mới mười mấy tuổi đầu, phát hiện mình thích anh liền lập tức chạy đi tìm anh thổ lộ.

"Em thích anh Phong Thần." Sam Y khê giọng nói, mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Chưa đợi anh đáp lời, cô liền kiễng chân lên chạm nhẹ vào môi anh, nụ hôn đầu cứ thế mà cho đi.

Nhưng Phong Thần chẳng có thái độ gì, lạnh nhạt đẩy cô ra:

"Anh có người yêu rồi. Em còn nhỏ đừng tùy hứng như vậy."

Sam Y ngẩn ngơ nhớ lại kỉ ức năm đó, cảm giác như nó vừa mới xảy ra thôi. Mà cô, giờ đã không còn là cô bé xốc nổi năm nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chị em

Sam Y vừa về đến nhà liền đi ngủ. Cô vừa mở cửa phòng liền quăng ba lô vào một xô rồi thả mình lên chiếc giường mềm mại. Nhưng chưa kịp nhắm mắt thì có tiếng mở cửa phòng cô và người vừa xuất hiện ở cửa không ai khác chính là Hạ Khuê. Sam Y chẳng thèm mở mắt nhìn cô ấy, cô cứ tiếp tục trùm chăn ngủ.

"Tại sao vừa rồi anh Thần lại đưa chị về?"

"Thì sao?" Sam Y chui ra khỏi chăn lười nhác lên tiếng.

"Chị không thấy xấu hổ vì đi quyến rũ hôn phu của em gái mình ư?"

"Cô nói gì? Không phải tình cảm của cô với Cao Bách sâu nặng lắm sao?" Sam Y cười nhạt.

"Chị, sao chị lại làm như vậy? Em biết chị thích anh Thần nhưng anh không thích chị mà, sao chị không chấp nhận chuyện này cơ chứ?" Hạ Khuê vừa nói vừa khóc.

"Hạ Khuê, con sao vậy? Ai dám bắt nạt con? Là cô phải không? Sao cô luôn bắt nạt Hạ Khuê ngoan ngoãn chứ? Cô đúng là loại không biết xấu hổ, còn có ý đồ với vị hôn phu của em gái mình." Phan Uyên Lan không biết từ đâu chạy vào, mặt mũi vì tức giận mà trở nên đỏ bừng.

"Mẹ, mẹ, chị Y không làm gì con hết, mẹ đừng mắng chị ấy. Chị thật ra chuyện này là bố hứa hôn với nhà bên đấy, em cũng mới biết liền nói ngay cho chị." Hạ Khuê ngấy thơ chớp mắt nói, đáng vẻ rúm ró núp sau lưng mẹ mình.

"Con đừng có bênh nó, chắc lâu ngày không được dạy dỗ nên mới trở nên hư hỏng như vậy. Đợi tí nữa bố con về mẹ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con."

Nói rồi bà ta dắt đứa con gái cưng của mình ra khỏi phòng Sam Y. Cô thấy thật nực cười, cô hư hỏng ư? Cô bắt nạt con gái bà ta? Sam Y cảm thấy như mình vừa nghe câu chuyện buồn cười nhất thế gian. Từ ngày bà ta bước chân vào ngôi nhà này, Sam Y biết cuộc sống địa ngục của cô liền bắt đầu. Khi ấy cô còn nhỏ còn chưa thể làm gì bà ta nhưng bây giờ cô đã đủ lớn để hiểu được mình cần làm gì. Cô biết mình cần phải trả thù, trả thù cho cái chết oan khuất của mẹ cô... Sam Y tức giận, sẽ có ngày bà ta phải gánh chịu hậu quả cho những việc mà bà ta đã gây ra cho cô.

Đến tối khi cả nhà đang dùng bữa, Bạch An Trí đột nhiên lên tiếng:

"Bố nghe mẹ con kể lại hôm nay con bắt nạt em?"

"Ai là mẹ? Ai là em?" Sam Y vẫn tiếp tục ung dung ăn cơm, không một chút sợ hãi.

"Con đừng bướng, con tưởng bố không dám trừng phạt con sao?"

"Bố định trừng phạt con thế nào?"

"Con, sao con dám hỗn với bố như thế?"

"Bố đừng tức giận, chị không có lỗi gì đâu, tại con hết."

"Mình đừng nóng, kéo phát bệnh."

Hạ Khuê nhanh nhẹn lấy lồng bố mình, chứng tỏ là đứa em gái ngoan. Trong khi đó Sam Y vẫn nhàn nhả xem một nhà ba người diễn cảnh gia đình hạnh phúc.

"Hạ Khuê nói cho bố nghe, Sam Y nó làm gì con?"

"Chị không làm gì con hết..."

Cô à vừa nói vừa cổ nặn ra vài giọt nước mắt cho giống với vai nhân vật nữ chính yếu đuối bị bắt nạt. Sam Y buông đứa lên phòng. Cô chán ghét cái cảnh gia đình hạnh phúc ấy, cô thấy mình là người thừa.

"Con định đi đâu? Đứng lại!"

Bạch An Trí tức giận ra lệnh. Sam Y quay người lại nhìn. Trước mắt cô là ánh mắt hả hê của Phan Uyên Lan, là nụ cười thách thức của Hạ Khuê và gương mặt giận dữ của Bạch An Trí. Cô chậm rãi bước xuống, từng bậc, từng bậc thang một...

"Có chuyện gì cần nói thì nói mau lên, con buồn ngủ."

"Con lập tức xin lỗi Hạ Khuê đi. Hon nữa, kể từ hôm nay con phải gọi Uyên Lan là mẹ và coi Hạ Khuê là em gái. Nếu không thì xem như con không phải thành viên trong gia đình này và quyền thừa kế sẽ chuyển nhượng toàn bộ cho Hạ Khuê."

Sam Y khinh bỉ nhìn cái được gọi là "gia đình" trước mặt mình đây. Cô cần tiền? Không hề. Cô cần là một thành viên trong gia đình? Sam Y lắc đầu phủ nhận. Cô coi thường cái người được gọi là bố mình đây. Ông ta chưa bao giờ cho cô được cái gì mà muốn có cái quyền bắt cô nghe lời ông ta. Không thể có chuyện đó.

"Con không cần quyền thừa kế đó, bố tưởng có thể lấy nó đe dọa con sao? Tài sản mà mẹ để lại cho con là đủ rồi vì vốn dĩ bố đâu phải chủ nhân của Tĩnh Yên. Con cũng chưa bao giờ hy vọng mình có cái "vĩnh dự" được trở thành một thành viên trong gia đình mới của bố cả. Bố chưa bao giờ xem con là con gái bố, trong mắt bố chỉ có mình Hạ Khuê thôi. Từ ngày mai con sẽ chuyển ra khỏi đây, con chán ghét nơi đây lắm rồi."

Nói xong không để ai phản ứng Sam Y đã chạy vụt lên phòng, che giấu những giọt nước mắt đang rơi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhà mới

"Chị dọn đi trong nhà sẽ thoải mái lắm. Nhà sẽ chỉ còn ba người, đỡ tốn chỗ cho người ngoài." Hạ Khuê chưa bao giờ có ý định để yên cho Sam Y, liên tục khiêu khích cô.

"Tôi chỉ nhắc nhở cô một câu họa là từ hôm mà ra. Trước khi nói gì thì nên suy nghĩ kĩ một chút. Những kẻ dụng đến tôi đều sẽ không có kết quả tốt!"

Sam Y mãi dọn dẹp đồ đạc nên không muốn cãi nhau với Hạ Khuê, ý tứ đuổi khách rõ ràng:

"Tôi có điện thoại. Ra ngoài nhớ đóng cửa."

Hạ Khuê biết mình yếu thế đành rút lui, giận dữ đóng sầm cửa lại.

"Băng Băng."

"Cậu dọn đến nhà mới chưa? Ở đâu thế? Cần chân dọn dẹp không?"

"Tôi đang thu dọn đồ đạc, tí nữa cậu đến giúp tôi lau dọn nhà cửa đi."

"Ok."

Một lúc sau khi Sam Y đang bận rộn sắp xếp lại giá sách thì có tiếng chuông cửa. Cô vội vàng chạy xuống dưới nhà thì thấy Băng Băng đang đứng ngoài cửa nhưng đằng sau còn có ai khác, cô ngoài đầu ra đằng sau nhìn... là Phong Thần. Anh ta đang làm cái quái gì ở ngoài nhà cô thế này? Từ sau hôm đưa cô về hai người cũng chưa gặp lại nhau lần nào, sao tự dưng vô duyên vô cớ anh ta lại xuất hiện ở đây?

"Sam Y, ra mở cửa cho tớ mau!"

Băng Băng vừa nhìn thấy bóng dáng Sam Y liền giục giã. Vừa bước chân vào nhà là cô nàng bắt đầu đi thăm quan rồi liên tục khen ngợi:

"Nhà cậu đẹp thế lại còn rộng nữa, rộng hơn cả căn trước..."

Mặc kệ cô bạn, Sam Y quay sang nhìn "khách không mời" đang ngồi chễm chệ trên ghế sofa nhà cô một cách rất thoải mái:

"Anh đang làm gì ở đây thế?"

"Tôi tình cờ đi ngang qua đây thì thấy cô bạn của em nên đi theo cô ấy đến đây."

"Tôi đâu có mời anh vào nhà."

"Chà nhẽ em để tôi đứng ngoài cửa?"

"Ồ anh rất thông minh. Đúng là tôi định để anh đứng ngoài cửa."

"Em thật sự tàn nhẫn như vậy?"

Sam Y không nói gì chỉ mỉm cười. Sau đó cô tiếp tục về phòng dọn dẹp như không có sự tồn tại của anh.

"Sam Y đợi tớ!" Cô vừa quay người thì bị Băng Băng gọi giật lại.

"Sao cậu lại dẫn anh ta đến? "

"Ai biết đâu, tớ đuổi anh ta mãi mà không được. Bắt đầu lau dọn từ đâu đây? Nhà cậu rộng thật đấy! Còn có cả vườn hoa rồi bê boi nữa? Từ lúc nào mà cậu trở nên nhiều tiền thế này? Mua cả một căn nhà to thật to, cứ như lâu đài ỉ!"

Sam Y chỉ biết lặng lẽ thờ dài, chậm rãi vuốt ve từng khung ảnh bày trên kệ:

"Đây là biệt thự nơi tớ và mẹ từng sống trước đây. Sau khi mẹ mất tớ cũng chưa từng về đây lần nào, nơi này chứa rất nhiều kỉ niệm đẹp của tớ."

Sam Y nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp trước đây của mình. Có được sống trong tình yêu thương của mẹ, của ông bà ngoại, được nâng nui, được chiều chuộng như một công chúa nhỏ. Có buồn bã thoát ra khỏi những hồi ức mơ hồ đó, trở lại với công việc đang dở dang của mình.

Khi đã lau dọn và thu xếp mọi thứ xong xuôi thì ngoài trời đã tối. Sam Y chỉ muốn một điều lúc này đó là "ngủ". Nhưng cái bụng cứ sôi sùng sục, cô quyết định rủ Băng Băng ra ngoài ăn. Vừa ra tới cửa đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Là anh. Anh vẫn đứng ngoài cửa đợi cô. Phong Thần khiến cô càng ngày càng không hiểu nổi anh. Cứ nhất định phải đây vô lẫn nhau như thế này sao?

"Sao anh vẫn ở đây?"

"Tôi đợi em!"

Chỉ ba chữ thôi mà khiến cho tim Sam Y đập loạn nhịp. Đầu óc cô giờ đây đã bay đi đến tận phương trời nào rồi.

"Tôi đoán hai em đang ra ngoài đi ăn, vậy tôi đây xin một chân làm tài xế."

Băng Băng có vẻ không vui trước lời đề nghị nhưng lau dọn cả ngày cũng mệt nếu có người đưa đi thì quá tốt. Hai người liếc nhau Sam Y lặp tức hiểu ý bạn liền gật đầu:

"Vậy nhờ anh."

Nơi đâu có Phong Thần và Sam Y nơi đó lập tức trở nên kì quái. Hai người ít nói, trầm mặc cả buổi khiến Băng Băng ngột ngạt không thôi. Tuy Băng Băng rất giỏi ăn nói luôn duy trì bầu không khí nhưng đối diện với hai con người này cô không có cách nào ăn nói vui vẻ được. Nhanh chóng ăn cho xong bữa, Băng Băng được người yêu đến đón. Bàn ăn chỉ còn Sam Y và Phong Thần nhìn nhau.

"Đi thôi, tôi đưa em về."

Con đường về nhà hôm nay sao xa lạ thường. Đến nơi Phong Thần nhẹ nhàng hôn lên trán cô chúc ngủ ngon, bộ dạng thâm tình tạm biệt cô. Sam Y từ đầu đến cuối chỉ im lặng, cô không biết nên dùng thái độ gì để đối diện với anh. Cô không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng trái tim vẫn rung động trước những hành động ôn nhu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Thức giấc

Sam Y giật mình tỉnh dậy giữa đêm. Tiếng kim đồng hồ tích tắc điểm đúng 12 giờ. Ngày mới đã bắt đầu. Cô thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật thật yên tĩnh, mọi vật đều đang đắm chìm trong giấc ngủ của mình. Sam Y vừa gấp ác mộng, cô lại nhìn thấy cảnh mẹ cô lạnh lẽo nằm trên giường, cơ thể đã lạnh ngắt khi cô ôm lấy bà.

Vào ngày sinh nhật lần thứ 6 của Sam Y, bỗng dưng cô có thêm một cô em gái từ trên trời rơi xuống. Hôm ấy bố cô dẫn một cô bé trạc tuổi cô về và bảo đó là em gái cô - Hạ Khuê. Đây chính là món quà sinh nhật mà bố dành tặng cho cô. Sam Y không hề thích món quà đó chút nào, cô thậm chí còn rất ghét Hạ Khuê. Cô muốn trong mắt bố mình, cô là đứa con gái duy nhất. Sam Y từ nhỏ đã có tính sở hữu rất cao, cô không thích chia sẻ với ai bất cứ điều gì.

Hạ Khuê cũng không ưa Sam Y. Cô đã được mẹ dạy khi về nhà phải giành lấy tình yêu thương của bố, nếu không chị của cô sẽ chiếm hết tình cảm mà ông dành cho cô. Tuy cô còn nhỏ nhưng cô luôn phải diễn kịch trước mọi người, để bố thấy cô là một cô gái đáng thương, luôn bị chị gái bắt nạt. Cô đã nhiều lần đồ oan cho Sam Y, ví như khi cô ngủ cô sẽ đồ cho chị đẩy mình rồi mách bố; hay như khi cô cố tình làm vỡ chiếc bình cô yêu thích của ông, đương nhiên cũng sẽ là Sam Y. Hạ Khuê không hiểu tại sao Sam Y chưa bao giờ giải thích với bố. Nhưng điều mà cô cảm thấy sợ hãi nhất chính là mỗi khi đối mặt với mẹ của Sam Y - Dương Thiên Lam. Bà ấy có đôi mắt sắc lạnh, Hạ Khuê cảm tưởng như mỗi lần đối mặt với bà ấy cô như bị soi suốt. Đôi mắt ấy rất quen, nó giống hệt với đôi mắt của Sam Y. Bà ta chưa bao giờ có thái độ gì với cô, không giận giữ cũng không xa cách. Bà ấy biết tất cả những điều mà cô làm, đó chính là điều cô sợ nhất. Bà đã từng cảnh cáo một lần:"Đừng làm những chuyện đại đột ấy nữa, con gái ta không thích điều đó đâu". Đây là câu nói duy nhất dành cho cô từ khi cô bước chân vào ngôi nhà này.

Cho đến vài ngày sau đột nhiên có một người phụ nữ đến nhà đòi tìm gặp Dương Thiên Lam. Cô ta nói cô ta là mẹ Hạ Khuê. Sam Y cười mỉa, thì ra là người phụ nữ sinh ta đứa nghiệt chủng kia. Cô ta đòi gặp mẹ cô. Sam Y liền hỏi:

"Cô tìm mẹ cháu làm gì?"

Tuy Sam y mới chỉ lên 6 tuổi nhưng cô vô cùng thông minh và sắc sảo. Cô biết người phụ nữ kia tìm mẹ cô không có ý tốt.

"Sam Y ngoan lên phòng chơi cho mẹ nói chuyện với cô nào!"

Sam Y ngoan ngoãn nghe lời. Trước khi lên phòng cô không quên quay lại nhìn người phụ nữ kia lần nữa. Sam Y không muốn trái lời mẹ nên ở yên trong phòng không dám đi lung tung. Khi mẹ cô vào phòng cô thì đã là một tiếng sau. Bà trông có vẻ hơi buồn nhưng vẫn cố mỉm cười với Sam Y. Cô biết mẹ mình là người rất kiên cường sẽ không dễ dàng chịu thua bất cứ điều gì nhưng sau hôm nay cô lại nhìn thấy vẻ bất lực trên khuôn mặt bà.

Khoảng vài ngày sau thì mẹ Hạ Khuê quay lại. Lần này cô ta đến mua rất nhiều thứ và nói là tặng hết cho Sam Y. Định mua chuộc cô ư? Không có chuyện đó đâu. Sam Y không nhận, cô ta liền để lên trên mặt bàn rồi tự nhiên quay người vào bếp nhà cô như thể là bếp của nhà cô ta. Cô ta pha nấy cốc nước cam rồi bảo Sam Y mang lên mời mẹ. Cô ta đưa cho Sam Y chiếc cốc có chiếc thìa và bảo đưa cho mẹ cô cốc ấy. Sam Y đưa lên mời mẹ, bà cảm chiếc cốc ngắm nhìn hồi lâu, khuấy lên khuấy xuống, trước khi uống bà đã dặn Sam Y một câu rằng:

"Sam Y của mẹ, cho dù cô Uyên Lan có đưa bất cứ đồ ăn hay thức uống nào cho con, có ngon đến đâu cũng không bao giờ được đụng đến, con hiểu chứ?"

"Mẹ đưa cốc nước ấy để con đồ đi."

"Không, mẹ sẽ uống nó, để cho cô ta không phải uống cốc dành tặng cho mẹ cốc nước thơm ngon này."

"Mẹ đừng uống có được không?"

"Mẹ sẽ không sao, con yêu!"

Sau đó bà cảm chiếc cốc lên uống, Sam Y chợt cảm thấy tim mình nhói lên, dường như có sắp mất đi điều gì đó...

Khi mẹ cô uống xong, bà đưa chiếc cốc cho cô rồi bảo cô ra ngoài. Sam Y xuống dưới nhà thì cô ta đã về. Sam Y cầm cốc nước của mình đem đi đổ. Đến tối cô vào phòng mẹ, bà đang đánh máy tính. Sam Y thấy mẹ mình không sao liền trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau khi cô thức dậy thì đã khá muộn. Cô xuống dưới nhà để ăn sáng. Nhưng cô không thấy bóng dáng của mẹ trong bếp như mọi khi nữa. Sam Y nhủ mảy lên phòng mẹ. Cô thấy mẹ đang nằm trên giường và vẫn còn ngủ. Cô tiến vào phòng định gọi mẹ dậy nhưng khi cô chạm vào người bà thì đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh buốt. Cô hoảng hốt lay mạnh mẹ cô dậy, nhưng bà vẫn nằm im. Sam Y rụt rề đưa cánh tay lên mũi mẹ, đã không còn hơi thở. Sam Y sợ hãi, cô tưởng như đây chỉ là giấc mơ nhưng khi cô tự cựa thật mạnh vào người mình, thật đau, rất đau. Việc đầu tiên Sam Y làm là đi gọi xe cứu thương rồi cô gọi cho bố mình, ông chắc vẫn đang vì vụ ở một nơi nào đấy mà theo như ông vẫn nói là đi công tác.

Sam Y mất ngủ một tuần sau đó. Đêm nào cô cũng mơ thấy mẹ cô. Con ác mộng vậy quanh cô suốt một thời gian dài. Một thời gian đó, cha cô tái hôn và đối tượng không ai khác chính là Phan Uyên Lan. Bà ta ngang nhiên cướp đi vị trí của mẹ cô, cao ngạo tự xưng là mẹ của cô. Sam Y trên đời chỉ có một người mẹ duy nhất, mà người đàn bà này đã hại chết mẹ cô.

Cô ghét tôm bà ta, cô hận bà ta đến tận xương tủy tủy, mà cô biết bà ta thì cũng chẳng có vẻ gì là yêu quý cô. Bà ta thoái mái sắm sửa cho mình và con gái nhưng một xu cũng không chừa lại cho Sam Y. Bố cô thường xuyên không có nhà, quản lí chi tiêu đều là bà ta nắm giữ. Có những lúc đói không có gì ăn cô thường lên xuống bếp ăn vụng một ít bị bà ta phát hiện liền đánh có một trận. Việc nhà không làm sẽ không được ăn cơm, vì vậy mỗi ngày sau khi đi học về Sam Y luôn phải tát bật râu com dọn dẹp nhà cửa. Có rất sợ khoảng thời gian đó, mỗi ngày đều không muốn về nhà nhưng cô không có chỗ để đi.

Sam Y đã sống tại nơi mà không thuộc về cô suốt nhiều năm qua và đã đến lúc cô phải đi tìm tự do cho mình. Cô không muốn phải đối diện với sự lạnh nhạt từ chính bố mình, ngày ngày chịu đựng những lời mắng nhiếc của mẹ kế - theo như cái cách mà bố cô bắt cô gọi hay những lời lăng oan tặc mà cô nhận được từ Hạ Khuê. Nếu cô còn tiếp tục ở nơi đó, cô sẽ không bao giờ biết được hạnh phúc thật sự là gì.

Nhớ lại khi ấy lúc bác Ngọc Hân xuất hiện Sam Y mới cảm thấy ông trời vẫn còn thương xót cô. Mỗi chiều tan học bác sẽ đón cô về nhà, mời cô ăn những món quà chiều và thi thoảng mua cho cô những món đồ chơi mà cô thấy Hạ Khuê vẫn hay được mẹ mua cho.

Sam Y suy nghĩ một chút, liệu tình cảm cô dành cho Phong Thần có phải như sự báo đáp với mẹ anh không? Cô sẽ quan tâm và chăm sóc anh như bác Hân đã yêu thương cô. Trong những ngày tâm tối ấy, Phong Thần mỗi ngày đều ở bên cô giúp cô học bài. Phải chăng vì cô quá cô đơn nên mới ngồ nhận sự ấm áp ấy mà yêu anh?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 9: Thắng thua

Trong quán ăn nhỏ ven đường có hai cô gái đang ngồi nói chuyện rôm rả. Băng Băng liền thoáng kể về bạn trai của mình với cô. Một bên vẫn khuyên Sam Y không nên qua lại với Phong Thần.

Sau một hồi trò chuyện, Băng Băng quyết định sẽ đi shopping sắm sửa cho buổi hẹn hò sắp tới và kéo theo cả Sam Y đi cùng vì cô là người có con mắt thẩm mỹ rất tốt. Hai người quyết định sẽ đi vào khu trung tâm thương mại gần đó mua sắm. Băng Băng dẫn Sam Y đi hết cửa hiệu này đến cửa hiệu khác, hết thử bộ này rồi lại thử sang bộ kia làm cho Sam Y hoa hết cả mắt. Cô nàng đang thử một bộ váy màu tím nhạt không hài lòng liền trả lại rồi chạy tót sang phía cửa hàng đối diện, Sam Y bất đắc dĩ xách mấy túi đồ đi sang phía bên kia.

Đến trước cửa hiệu, Sam Y bị choáng ngợp bởi chiếc váy được bày trong tủ kính. Chiếc váy đó có màu đen tuyền, trông mềm mại như dải lụa đào. Trên chiếc váy còn được gắn những viên đá lấp lánh rực rỡ. Màu đen kiêu sa toả sáng lung linh dưới ánh đèn càn làm nổi bật lên sự sang trọng của nó. Sam Y mê mẩn nhìn chiếc váy ấy. Băng Băng đợi mãi không thấy bạn mình đâu liền chạy ra ngoài nhòm ngó. Thấy Sam Y đang say mê ngắm nhìn cái gì đó, cô liền tò mò chạy đến:

"Wow, đẹp quá!"

Cô nàng ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ:

"Nếu tớ nhớ không nhầm thì đây là chiếc váy đăng trên tạp chí thời trang tuần trước, được nhà thiết kế tài năng nổi tiếng thế giới Henry Thomas may tặng dành riêng cho người con gái mà anh ấy tình cờ nhìn thấy khi về nước. Anh ta chỉ miêu tả rằng "Tôi đã gặp một nữ thần xinh xắn trần gian". Có tiền cũng không mua được đâu, Henry chỉ tặng riêng cho cô gái may mắn đó thôi. Haizz, ước gì người đó là tớ nhỉ!"

Băng Băng sau một hồi thuyết trình thì mờ mẩn nhìn chiếc váy rồi quay sang nhìn Sam Y:

"Đổi với tờ cậu chính là người con gái đó. Cậu mau vào thử đi, biết đâu may mắn lại mỉm cười với chúng ta." Sau đó liền kéo tay Sam Y đi thẳng vào cửa hiệu.

"Tôi muốn thử chiếc váy này."

Băng Băng liền tiếng nói với nhân viên bán hàng. Cô nhân viên ngẩng đầu, ngạc nhiên khi nhìn thấy Sam Y, khẽ thốt lên một tiếng rồi nhanh chóng mang chiếc váy tới đưa cho Sam Y thử. Chiếc váy còn chưa chạm vào tay Sam Y bỗng có một giọng nói gần cận:

"Tôi muốn thử nó trước."

Hạ Khuê xuất hiện ở cửa hiệu, đi bên cạnh là Phong Thần, tay cô ta đang khoác trên tay anh. Cô nhân viên khó xử lên tiếng:

"Thưa cô, chiếc váy này cô đây sẽ thử trước."

"Nhưng tôi muốn thử nó trước. Thần, anh bảo cô ta đi!" Hạ Khuê kéo tay Phong Thần làm nũng.

"Hôm trước còn sống chết nói yêu người khác, hôm nay lại có người khác rồi sao? Không ngờ trên đời này nhiều người bị mù đến vậy. Xin lỗi cô nha nhưng chúng tôi đến trước rồi!"

Băng Băng vẻ mặt kiêu khích nhìn Hạ Khuê. Sam Y không nói gì trực tiếp cầm chiếc váy đi thẳng vào phòng thay đồ.

"Chỉ, chỉ nhường cho em đi!"

Sam Y quay đầu lại nhìn Hạ Khuê:

"Tôi chưa bao giờ là chị của cô, và bây giờ cũng thế."

"Thật sự là cô! Nhìn gần cô còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng của tôi."

Không biết từ đâu Henry chạy tới trước Sam Y, vẻ mặt vô cùng rạng rỡ:

"Tôi đã tìm kiếm cô bao lâu nay, không ngờ lại được gặp cô ở đây."

Nhìn xuống tay chiếc váy trên tay Sam Y, anh thoáng bất ngờ:

"Cô đang định thử nó sao? Tôi đã thiết kế dành riêng cho cô đấy, hãy thử mau đi!" Nói rồi Henry đẩy Sam Y vào phòng trước con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Khi Sam Y bước ra khỏi phòng thay đồ không thấy ai, cô đi vòng ra phía đằng sau thì thấy Băng Băng đang ngồi trong phòng tiếp khách của cửa hàng. Cô bước vào trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

"Cậu đẹp quá Sam Y!" Băng Băng ngưỡng mộ ngược nhìn Sam Y.

Sam Y đẹp tựa như một nữ thần. Chiếc váy đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô. Chiếc cổ thiên nga thanh tú, bờ vai trắng ngần. Thấp thoáng đằng sau chiếc váy là những đường cong đầy đặn quyến rũ, những đường may cắt xẻ tinh tế để lộ ra đôi chân dài miên man. Mái tóc dài xoắn tít buông hồ sau lưng, một vài lọn rơi xuống vai càng làm nổi bật thêm sự quyến rũ của cô. Sam Y trông như một nữ hoàng cao quý. Gương mặt lạnh lùng đầy bí ẩn, ánh mắt cao ngạo liếc nhìn mọi vật dưới chân mình. Tất cả như đều bị vẻ đẹp của cô làm cho mê hoặc.

"Tôi chưa bao giờ chọn sai người. Chiếc váy thiết kế chỉ dành riêng cho cô."

Henry là người bình tĩnh đầu tiên sau con mê:

"Tôi muốn cô là người nẫu độc quyền cho hãng thời trang của tôi được chứ? Cô sẽ trở thành một người mẫu đắt giá nhất thế giới."

"Tôi không có ý định trở thành người mẫu."

Henry tức giận nhìn Sam Y, vẫn ra sức thuyết phục cô. Sam Y chỉ cười:

"Tôi rất cảm ơn ý tốt của anh. Anh nói là chiếc váy này may riêng cho tôi đúng không? Vậy tôi sẽ mua nó."

"Nhưng tôi cũng muốn mua nó!"

Hạ Khuê từ trước đến giờ muốn có cái gì là phải giành lấy bằng được. Sam Y muốn cái gì cô lại càng phải tranh lấy nó.

"Tôi vốn không bán nó, tôi thiết kế tặng riêng cho cô Sam Y đây."

Henry hồ hững liếc nhìn Hạ Khuê rồi bảo nhân viên đến gói đồ cho Sam Y. Hạ Khuê tức giận mặt đỏ bừng, quay sang định nói với Phong Thần nhưng anh vẫn đang mãi mê ngắm nhìn Sam Y cho đến khi cô khuất bóng sau cánh cửa phòng thay đồ.

Trước khi ra về Sam Y không quên đề lại cho Hạ Khuê một câu:

"Những thứ không thuộc về mình sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình đâu. Buông tay đi thì hơn."

Sam Y cười khẩy nhìn Hạ Khuê:

"Tôi chẳng làm gì cũng lấy được thứ tôi muốn, còn cô? Thật thảm hại!"

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tài miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Từ bỏ

Sam Y đồng ý một lần chụp ảnh bìa tạp chí cho Henry coi như là lời cảm ơn với chiếc váy duyên dáng mà anh tặng cho cô. Nhưng cô không ngờ vì thế mà kéo theo rất nhiều phiền phức. Sam Y luôn được bình chọn trong những cuộc thi trong trường nhưng không vì thế mà cô quá nổi tiếng, đơn giản vì cô rất kín tiếng và nổi danh là người đẹp bằng giá.

Cô vừa bước chân vào sân trường đã có biết bao nhiêu ánh mắt dõi theo. Hình ảnh Sam Y trên trang bìa tạp chí với bộ váy được thiết kế riêng cho cô đã khiến cho biết bao người hâm mộ cũng như ghen tị. Sam Y chưa bao giờ để lộ thân thể của mình, cô người vẫn cho rằng là cô đi cửa sau để vào Nam Phong, lấy lòng mấy vị chủ tịch trong trường để dành lấy một suất tiếp cận thể giới của những cậu ấm có chiều. Giờ thấy cô được lên báo, tin đồn này càng đi xa hơn. Sam Y cảm thấy miệng lưỡi thế gian thật ghê gớm nhưng cô cũng chẳng bao giờ quá để ý những tin đồn nhảm. Sam Y bước nhanh chân lên lớp bỏ lại sau lưng những lời đàm tiếu.

Băng Băng đi bên cạnh khó chịu về những lời bán tán, buồn bực nói:

"Toàn những người nông cạn. Tớ còn thấy bực bội thay cậu đấy."

"Không cần để ý. Tớ không quan tâm mấy chuyện này."

"Hôm trước cậu có nhìn thấy Phong Thần đi cùng Hạ Khuê không? Tớ còn tưởng anh ta hồi hận muốn đến với cậu. Ai ngờ đúng là tên khốn khiếp. Lại định tổn thương cậu lần nữa hay sao?"

"Tớ không định quay lại với Phong Thần đâu, cậu đừng suy nghĩ nhiều."

"Anh ta lại xuất hiện nữa kìa. Bao sao tớ không lo được chứ?"

"Cậu cứ vào lớp trước đi, tớ cần phải nói chuyện cho rõ ràng một lần." Băng Băng gật đầu đi trước, Sam Y mới thong thả tiến về chỗ Phong Thần.

"Em trở thành người nổi tiếng rồi!"

Phong Thần bất chợt kéo cô sát vào lòng. Sam Y thoát ra không được liền giằng co một hồi khiến cho mọi ánh mắt đều đổ dồn vào quan sát. Sam Y cảm thấy ngày càng có nhiều người thích lo chuyện bao đồng, Sam Y miễn cưỡng chịu thua để mặc cho anh ôm.

"Tại sao không nhìn tớ?"

"..."

"Người tôi muốn là em, không phải Hạ Khuê. Không ngờ lại có sự nhầm lẫn." Phong Thần bình thản nói ra những lời này, không chút thấy có lỗi hay e ngại, "Tôi nói muốn đính hôn với con gái nhà Tinh Yên, không ngờ Bạch An Trí ngay lập tức đăng con gái Hạ Khuê đến cửa chứ không phải em, quá là lỗi của tôi."

Sam Y nhìn thẳng vào mắt Phong Thần. Cô thấy đôi mắt anh đang gọn sóng nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Nhầm lẫn? Cô cảm thấy mình giống như món hàng hoá trao đổi, anh còn không biết nhà cô có hai người con gái, thậm chí còn chẳng nhớ tên cô. Cái gì mà con gái nhà Tinh Yên, muốn là cô sẽ đăng hiển bản thân mình cho anh ta sao? Từ bao giờ mà giá trị của cô lại hạ thấp đến chừng này?

Cô nhìn xuống cánh tay anh đang giữ lấy tay cô. Đôi tay này hôm qua còn ôm Hạ Khuê. Sam Y cười nhạt. Đã tự nhủ buông tay mà cứ có nứ giữ, giờ đây thì chỉ có mình cô gánh chịu hậu quả cho sự cố chấp của mình. Cô thấy mình thật ngu ngốc khi đã tự cho bản thân thêm cơ hội. Mới hôm trước anh ta còn hôn cô mà hôm qua tay trong tay với người con gái khác. Cứ cho là cô ghen nhưng cô có quyền gì mà ghen chứ? Chỉ có mình cô ngộ nhận với thứ tình cảm đơn phương này.

"Bất kể mục đích tiếp cận của anh là gì tôi không quan tâm, nhưng đừng mang tình cảm của tôi ra đùa giỡn. Anh không xứng với những tình cảm tôi đã dành cho anh. Đừng mãi dầy dưa nữa, giữa chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, dừng lại ở đây thôi Phong Thần."

Sam Y rút lại tay quyết tâm đi về phía trước. Cô cố nén những giọt nước mắt đang chực trào, đôi chân không tự chủ đi vội như chạy.

Phong Thần không đuổi theo cô, ánh mắt lạnh lùng lúc này hơi lay động, trong lòng bỗng có một tia cảm xúc khác lạ. Anh hơi run rẩy đứng tại chỗ, chăm chú nhìn theo bóng dáng lao đảo của Sam Y, cô đi rất nhanh như muốn chạy trốn khỏi anh, khỏi những tổn thương anh đã đem lại cho cô. Phong Thần cười nhạt, chậm chậm đi về hướng ngược lại. Bấy giờ anh còn biết cảm thông và thương xót cho người khác nữa sao?

Em mang tình yêu của em gửi vào trong gió, gió sẽ cuốn đi tất cả, bao gồm cả kỉ ức về anh... Tạm biệt tình yêu đầu của tôi...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bắt đầu

Sam Y một mình về đến nhà liền vui đùa vào gối. Cô khóc suốt một đêm dài, nước mắt thấm ướt cả chiếc gối. Nhưng đến sáng hôm sau cô lại trở về là Sam Y mạnh mẽ như trước. Có buồn có đau cũng chỉ là chốc lát, tình yêu này cô sớm đã biết là vô vọng.

Sam Y nhàn nhã đọc mấy quyển sách mới mua ở trong phòng đọc thì tiếng chuông điện thoại vang lên làm ngắt mạch suy nghĩ của cô. Sam Y rất rất ghét bị làm phiền nên cô không do dự mà ném thẳng điện thoại vào tường trong khi mắt vẫn chưa từng rời khỏi trang sách dù chỉ một giây. Cuối cùng thì cũng im lặng. Nhưng chỉ một lúc sau thì tiếng chuông điện thoại trong phòng khách lại reo vang. Sam Y tức giận gấp quyển sách trong tay rồi phòng. Cô cảm nhận ổng nghe:

"Alo."

Đầu dây bên kia lập tức trả lời:

"Là bố đây Sam Y."

Sam Y chỉ cười nhạt.

"Con đừng giận bố nữa. Hôm đấy bố có hơi nóng tính, bố xin lỗi con. Con hãy trở về nhà đi."

Sam Y trầm mặc nghĩ ngợi: "Bố có chắc hẳn là đang có âm mưu, nếu không làm sao ông lại nhớ tới đứa con gái này chứ". Sam Y chỉ im lặng lắng nghe.

Thấy Sam Y không nói gì, Bạch An Trí tiếp tục:

"Tôi nay bố mở bữa tiệc kỉ niệm ngày thành lập công ty, bố sẽ cho người tới đón con. Sam Y của bố vừa giỏi giang vừa xinh đẹp nhất định sẽ là tâm điểm của bữa tiệc. Con nhất định phải đến đấy!"

Nói rồi Bạch An Trí cười lớn. Sam Y khẽ nhăn mặt:

"Con không đến."

"Coi như là nể mặt bố một lần mà đến được không con?"

Sam Y vuốt mũi cười thầm, suy tính trong lòng rồi trả lời:

"Được ạ."

Cô đáp máy không thương tiếc. Mối cô đến tiệc thành lập công ty? Muốn tuyên bố tài sản của mẹ để lại sẽ vào tay bố cô? Đừng hòng. Qua luật sư cô đã biết được trước khi mẹ mất đã để lại cho cô hơn nửa số cổ phần trong Tinh Yên mà bố cô không hề hay biết, bà đã ủy quyền cho rất nhiều người chia nhỏ số cổ phần nên ông mới không tìm ra. Không những thế, còn rất nhiều giấy tờ nhà đất và cổ phiếu. Quả nhiên là thông tin nhanh nhạy.

Sam Y thôi không suy nghĩ về chuyện đó nữa. Có cứ nghĩ đến bố mặt già dối của bà mẹ kế và đứa em gái miễn cưỡng kìa là cô lại thấy khó chịu. Không biết chừng tới nay lại còn phải diễn vở "gia đình hạnh phúc" trước mặt người khác nữa áy chứ. Sam Y thở dài ngao ngán.

Tiếng chuông điện thoại lại reo vang.

"Cậu sao rồi? Tớ gọi điện đến hỏi thăm xem cậu đã chết chưa? Cả ngày nay trốn ở nhà gặm nhắm nỗi buồn xong hết rồi chứ?" Băng Băng quan tâm hỏi han.

"Chưa chết được. Cậu nghĩ tớ là ai?"

"Nghe nói tới nay bên nhà cậu mở dạ tiệc. Nhà tớ cũng được mời đến đấy. Cậu có đến không?"

"Đương nhiên rồi. Phải đến xem kịch hay chứ."

"Cậu sẽ thực hiện kế hoạch ấp ủ mấy năm nay đúng không? Tớ rất muốn nhìn thấy bộ dạng thảm thương của Hạ Khuê và mẹ cô ta, cô ta dám bắt nạt cậu nhiều năm như vậy, lại còn thù của tớ lần trước chưa trả nữa. Đúng là đáng đời."

"Tớ sẽ cho cậu thấy bạn cậu tỏa sáng đến mức nào. Sam Y tớ có thù tất báo."

Băng Băng vui về đáp lại. Cô tự nhủ đã cùng học với Sam Y, cùng có ấy trải qua những tháng ngày tuổi thơ cho đến lúc trưởng thành. Mọi kỉ ức của Sam Y đều có Băng Băng trong đó. Có chuyện gì Sam Y đều kể cho cô nghe, Băng Băng chỉ

biết an ủi cô cho vui nổi buồn. Cô không giúp được gì, chỉ biết mỗi khi cô đỏ ần đều chia cho Sam Y, có đôi chơi đều rù cô chơi cùng. Băng Băng hay rù Sam Y về nhà mình ngủ, lúc ấy hai người sẽ tâm sự với nhau suốt đêm, tuy Sam Y chỉ luôn lắng nghe nhưng Băng Băng vẫn vui vẻ kể chuyện trên trời dưới đất cho cô nghe. Băng Băng biết Sam Y rất cô đơn, cô ấy luôn khao khát hơi ấm con người vì vậy Băng Băng luôn ở bên cô, ngày ngày bầu bạn với Sam Y.

Tình cách của hai người hoàn toàn khác nhau. Sam Y ôn hòa bao nhiêu thì Băng Băng nóng nảy bấy nhiêu, Sam Y luôn có độc thì ngược lại Băng Băng là người hòa đồng, gặp ai cũng có thể kết thành bạn. Thế nhưng đối với Sam Y không ai có thể thay thế Băng Băng và với Băng Băng cũng vậy. Hai cô không phải chưa từng cãi nhau, nhưng dù giận nhau lâu thế nào cuối cùng vẫn có thể làm lành, vui vẻ thân nhau như trước dường như chưa bao giờ có khoảng cách.

"Nếu cậu là con trai thì bọn mình đã có thể là một đôi thanh mai trúc mã rồi." Sam Y tiếc rẻ nói.

"Nếu tớ là con trai tớ sẽ lập tức lấy cậu." Băng Băng cũng cười đáp.

Sam Y tự chuẩn bị để đi đến bữa tiệc. Cô mở tủ quần áo chọn chiếc váy mà Henry đã thiết kế cho cô. Mái tóc xoăn màu tím buồng hờ hững sau lưng. Cô chọn đôi giày cao gót màu đen kim tuyến rồi bước ra khỏi nhà. Trước khi đi không quên trang điểm một chút. Ra khỏi nhà đã có sẵn một chiếc xe đang đợi, thấy cô người lái xe tiến ra phía trước cúi lưng cung kính chào:

"Xin chào đại tiểu thư!"

"Cháu chào bác!"

Sam Y cười chào bác. Từ nhỏ cô đã được bác Minh đưa đi đón về nên rất thân thiết.

"Rất lâu rồi chưa gặp tiểu thư, cô nhóc ngày nào bây giờ ra dáng thiếu nữ rồi."

"Bác đừng trêu cháu."

"Rồi rồi không trêu nữa, ta đi thôi!"

Đến nơi Sam Y không vội bước xuống mà ngồi trong xe quan sát. Bữa tiệc thật trang hoàng và rực rỡ. Bãi đỗ xe chật kín toàn các loại xe hàng hiệu khiến người ta chói mắt. Xem ra rất nhiều người có thể lực và tiền bạc đều đến dự cả. Quan hệ của bố cô cũng rất tốt đi, quen biết được nhiều người như vậy, chả trách ông kiểu ngạo như vậy. Để xem hôm nay ông ấy làm sao có thể trụ vững trong giới được nữa. Cô đang suy nghĩ thì đã có tiếng gót:

"Thưa đại tiểu thư, mời cô!"

Nói rồi nhân viên mở cửa xe ra động tác mời cô vào. Sam Y cũng không để ý, từ từ bước chân ra ngoài. Đầu tiên là đôi chân dài trắng nõn, tiếp đến là một thân ảnh xinh đẹp lộng lẫy bước ra ngoài thu hút mọi ánh nhìn. Sam Y như một vị tiên nữ xinh đẹp xuất hiện khiến cho người ta phải kinh ngạc, phải ghen tị. Đàn ông thì bị hút hồn còn phụ nữ thì ghen ghét trước sắc đẹp của cô. Sam Y thản nhiên đi vào trước cái nhìn của mọi người. Cô biết, cô rất đẹp! Vừa vào đến cửa ngay lập tức cô đã được chào đón:

"Chào con Sam Y, con thật xinh đẹp!" Mẹ kể cô lên tiếng.

"Chào chị Sam Y!"

Hạ Khuê ra vẻ ngoan ngoãn cúi đầu chào Sam Y. Sam Y đưa mắt sang nhìn hai mẹ con nhà họ.

"Sam Y đến rồi sao? Sao con không chào mẹ và em?" Bạch An Trí không biết từ đâu lên tiếng.

"Bố không mời con thì con đã không đến rồi còn muốn con chào hỏi nữa sao?"

Phan Uyên Lan và Hạ Khuê tức đỏ mặt, lập tức ra vẻ đáng thương nhìn Bạch An Trí. Ông cũng cố nhẫn nhịn giằng hoà:

"Thôi được rồi vào cả thôi, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi."

Rồi ghé sát vào tai Phan Uyên Lan:

"Cố nhẫn nhịn một chút rồi bà làm gì nó cũng được. Chờ lấy được nó sẽ phải xin chúng ta thôi". Nói đến đây bà ta mới dịu xuống một chút.

Sam Y vừa bước vào phòng tiệc đã trở thành tâm điểm của sự chú ý. Không biết từ nãy đến giờ đã có bao nhiêu chàng trai bản mũi tên thần Cupid vào cô mà Sam Y cảm thấy nhột nhột sau lưng.

"Sam Y."

Băng Băng từ đâu nhảy ra đập vào người cô một phát khiến cô giật mình.

"Xem ai đây này, chẳng phải tiểu thư Băng Băng đây sao?"

"Xin ra mắt tiểu thư Sam Y." Băng Băng nhún chào.

"Tình yêu của cậu đâu rồi? Tớ rất tò mò xem chàng trai nào đoạt được trái tim cậu."

"Đi chúc rượu rồi. Tí nữa sẽ giới thiệu cho cậu. Quí nhiên Sam Y vẫn là xinh nhất. Thấy tớ nói chuyện với cậu thế này tí nữa thế nào cũng có mấy anh ra hỏi thông tin của cậu cho xem."

"Thế cậu có định trả lời không?"

"Không biết. Anh nào đẹp gái thì tiếp."

Sam Y buồn cười:

"Mình không ngờ cậu mê trai như vậy."

"Con gái cứ nhìn thấy trai đẹp là si mê bắt kể cậu có bao nhiêu tuổi đi chẳng nữa. Đây là bản năng rồi."

"Lâu lâu cậu có những câu phát biểu nghe rất triết lí."

Sam Y ra vẻ gù gù hiểu lầm, nhưng hình như cô không nắm trong đối tượng được đề cập đến.

"Kính thưa tất cả các vị khách quý đã có mặt trong buổi lễ ngày hôm nay để chúc mừng 60 năm ngày thành lập công ty. Hôm nay tôi còn một tin vui muốn thông báo với mọi người đó là con gái của tôi - Hạ Khuê sẽ đính hôn với thiếu gia Nam Phong - Nam Phong Thân."

Nghe đến đây ai cũng ngạc nhiên. Trước giờ nghe nói công ty dòng họ Nam Phong chưa bao giờ đề ý ai vào mắt. Lẽ nào lại đề ý cô tiểu thư kiêu ngạo và chua ngoa nhà họ Bạch này? Ở dưới bắt đầu truyền đến tiếng thì thầm bàn tán. Lẽ nào dòng họ Nam Phong lại phải hợp tác với tập đoàn Tinh Yên? Thật là vô lý!

Sam Y nghe xong một tia cảm xúc cũng không có. Cô biết Hạ Khuê có tình đề cô nghe thấy, để cô biết rằng mọi thứ cô thích thì cô ta đều có thể chiếm đoạt. Thật tiếc rằng làm cho cô ta thất vọng rồi.

"Hôm nay tôi còn muốn giới thiệu con gái cả của tôi, đại tiểu thư của Tinh Yên - Bạch Sam Y. Sam Y, con lên đây với bố."

Bạch An Trí hướng mắt nhìn Sam Y. Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, quan sát những ánh mắt đầu đầu soi mói cô. Cô mới là người thừa kế hợp pháp của Tinh Yên, vậy mà chưa bao giờ được thừa nhận. Người ngoài vẫn luôn nghĩ rằng trong nhà cô chỉ có mình Hạ Khuê là con gái, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Sam Y. Chỉ trách bố cô che giấu quá giỏi, đến nỗi người ta tưởng rằng ông ta chỉ có một đứa con duy nhất. Nhiều lúc Sam Y cũng muốn thử đi xét nghiệm ADN xem ông ta có phải bố ruột của cô không nhưng lại từ bỏ suy nghĩ ấy. Cô không thể làm mẹ cô buồn, nhưng trên đời này có người bố có thể hắt hủi và lạnh lùng với con như vậy sao? Có đã làm gì sai mà phải chịu đựng sự ghẻ lạnh trong suốt ngần ấy năm trời?

Sam Y nở nụ cười tươi tắn nhưng trong lòng thì lạnh buốt. Đến bây giờ ông ta vì mục đích mới dám thừa nhận cô sao? Cô chậm rãi bước lên sân khấu với khuôn mặt thản nhiên, cất giọng êm ái chào hỏi mọi người:

"Xin chào, tôi là Sam Y. Mong nhận được nhiều sự giúp đỡ từ mọi người."

Cả căn phòng tràn ngập tiếng vỗ tay, ai ai cũng có thiện cảm với Sam Y chị hơn là cô em chươ ngoa danh đá Hạ Khuê. Bạch An Trí lại lên tiếng:

"Trước giờ Sam Y ở với mẹ chính là vợ trước của tôi - Dương Thiên Lam. Sau khi cô ấy mất, Sam Y đã được bác nhận nuôi ở nước ngoài. Tôi đã mất bao nhiêu năm tìm kiếm con gái, giờ đây nó đã trở về bên tôi, tôi thấy thật hạnh phúc. Mọi người cùng nâng ly chúc mừng nào."

Nói rồi Bạch An Trí giơ cao ly rượu trong tay uống một hơi hết cạn. Cái tên Dương Thiên Lam này đã từng một thời nổi danh. Là thiên kim tiểu thư duy nhất của Tinh Yên, tài sắc vẹn toàn nhưng lại có một cuộc đời bất hạnh, mới rất trẻ mà đã tự sát khiến cho biết bao con người nuối tiếc. Thảo nào Sam Y đẹp như vậy, cô đã hưởng toàn bộ sắc đẹp của mẹ, thậm chí còn đẹp hơn.

"Thiên Lam có đề lại số cổ phần cho Sam Y trong Tinh Yên, nhưng con bé chưa đủ trưởng thành để tiếp nhận. Vì vậy con bé đã quyết đưa cho tôi giữ trước. Cho nên trong buổi tôi ngày hôm nay, tôi sẽ làm lễ kí chuyển nhượng để cho mọi người cùng chứng kiến. Khi Sam Y đủ lớn để tiếp quản tôi sẽ..."

"Con xin lỗi ngắt lời bố nhưng con có vài điều muốn nói cho tất cả mọi người cùng nghe."

Sam Y vẫn ngoan ngoãn giữ lễ phép trước mặt mọi người nhưng hai tay đã sớm siết chặt lại. Mặt Bạch An Trí trắng bệch, tròng mắt nhìn Sam Y. Không dễ cho ông lên tiếng có tiếp tục:

"Xin thứ lỗi cho tôi nhưng những lời này của bố tôi đang xúc phạm nghiêm trọng đến mẹ tôi và cả đôi tai của quý vị nữa." Sam Y ngừng lại đôi chút nhìn quanh căn phòng rồi nhìn sang hai mẹ con Hạ Khuê đang đỡ Bạch An Trí.

Mắt Sam Y đột nhiên trở nên tối đen, sâu thẳm như vực sâu:

"Màn đạo này hạ màn được rồi, bây giờ mới chính thức bắt đầu!"

Sam Y khẽ nhấp môi vào ly rượu vang, rồi từ từ thả cho nó rơi xuống đất và...

Choang...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kịch hay

Cô quay đầu nhìn sang Bạch An Trí, ông ta vẫn còn chưa hồi phục tinh thần chỉ tròng mắt nhìn cô.

"Sao chị có thể hỗn láo với bố như thế, bố đã nuôi lớn chị bao lâu nay, dù không thích mẹ con em thì chị cũng đừng đối xử với bố như thế chứ!" Hạ Khuê nước mắt ngấn nước mắt dài chỉ trích Sam Y.

"Phải rồi Sam Y, con không thích mẹ con cô thì cũng phải để cho bố con ít mặt mũi chứ."

Phan Uyên Lan hướng ứng con gái tiếp lời.

"Ông ta chẳng nuôi tôi được ngày nào, lúc tôi sắp chết đói chết rét ông ta cũng đâu quan tâm. Nếu không phải từ 18 tuổi trở đi tôi được nhận phần tài sản thừa kế thì tôi đã sớm không còn đứng ở đây được. Người bố như vậy tôi cũng không muốn nhận nữa." Sam Y giận dữ nhìn mẹ con trước mắt, bọn họ cũng thật biết phối hợp.

"Dù sao bố con vẫn nuôi con chừng ấy năm, sao con có thể vô lễ với bố mình như vậy?" Phan Uyên Lan từ đầu bữa tiệc đến giờ đã luôn phỉn nhin Sam Y, không kiềm chế được nữa to tiếng quát.

"Cô nhìn lại bản thân mình xem cô có tư cách gì mà dám lên tiếng ở đây."

Nói rồi Sam Y lại với tay lấy một ly rượu vang, nhìn màu đỏ của nó mà lòng Sam Y ngập tràn bi ai:

"Trước hết để tôi nói cho rõ, tôi không phải ra nước ngoài sống với chú bác gì, tôi thực chất vẫn luôn sống cùng với bố của tôi. Trước khi tôi 6 tuổi, tôi vẫn có một gia đình hạnh phúc. Có cha, có mẹ đầy đủ. Nhưng vào sinh nhật lần thứ 6 của tôi xuất hiện thêm một đứa em chỉ cách tôi có mấy tháng. Điều đó nói lên điều gì, bố tôi đã sớm lên lút ngoại tình với người phụ nữ khác. Không những thế còn sinh ra một đứa nghiệt chủng!"

Sam Y quay sang nhìn hai mẹ con Hạ Khuê mặt mày tái mét, thích thú nói tiếp:

"Loại phụ nữ không biết xấu hổ đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, ngoài mặt thì chị em em thân thiết với người ta, sau lưng thì leo lên giường chồng người khác. Thứ họ còn loại người nào đáng khinh hơn loại người này chứ?"

"Nói láo, cô không cho phép con ăn nói linh tinh ở đây."

"Thế tại sao con bà sinh kém tôi có vài tháng? Không phải từ lúc bà kết thân với mẹ tôi rồi ngay lập tức quyến rũ lấy cha tôi sao? Nhưng bà thật tham lam, còn muốn chìm sẽ biến phượng hoàng thay thế vị trí mẹ tôi mà không nề tình ra tay hạ độc mẹ tôi. Bà có biết đây là hành vi giết người không?"

Nói đến đây mọi người đều bất ngờ quay sang nhìn Phan Uyên Lan, không ngờ vị phu nhân cao quý luôn được ngưỡng mộ lòng dạ lại độc ác như vậy. Bạch An Trí cũng bất ngờ quay sang nhìn Sam Y.

"Bất ngờ phải không? Ai cũng nghĩ mẹ tôi tự sát nên bây giờ biết được không phải nên bất ngờ sao? Thậm chí ông còn không cho người điều tra, mặc định rằng mẹ tôi tự sát. Có phải là quá nóng nóng muốn cười người khác về không?"

Sam Y cười lạnh nhìn Bạch An Trí giờ đây mặt đã trắng bệch.

"Sao con lại vu oan cho cô? Cô chưa từng hạ độc mẹ con."

Phan Uyên Lan mặt bình tĩnh ăn nói lộn xộn, Sam Y nóng nảy nhìn bà ta:

"Bà còn dám chối? Để tôi mang bằng chứng cho bà xem."

Nói rồi Sam Y cho người mang vào một cái túi, về mặt lạnh lùng nhìn Phan Uyên Lan:

"Đây là túi thuốc độc mà bà đã bỏ vào cốc nước của mẹ tôi, trên đó vẫn còn dấu vân tay của bà. Không những thế còn có băng quay lại cảnh bà pha thuốc cho mẹ tôi uống. Đã đủ chưa? Tôi không hiểu một người mưu độc như bà sao có thể bất cần như thế. Trong nhà luôn có camera trên tường, túi thuốc bà cũng bỏ trong thùng rác mà không mang đi tiêu hủy, bà quá chủ quan rồi. Hay bà nghĩ rằng một đứa trẻ 6 tuổi không cần thiết phải quan tâm? Cũng tại mẹ tôi chu đáo quá, còn để dành quà cho bà nữa chứ!" Sam Y chưa chút nói.

Cô còn chưa nói hết câu Hạ Khuê đã tiến lên phía trước gió tay định tát cô. Sam Y bắt lấy tay Hạ Khuê mà cười:

"Cô em gái của tôi còn muốn đánh chị mình sao? Em hãy đếm xem từ nhỏ đến giờ em đã đánh chị bao nhiêu lần rồi?"

"Chỉ, chị nói dối, tôi, tôi chưa bao giờ..."

"Cô cũng giống như bà mẹ của cô thôi. Độc ác và ích kỉ như nhau. Cô luôn cho rằng tôi lấy đi tất cả của cô, thế nhưng cô hãy nhìn lại xem, rốt cuộc là tôi lấy của cô hay là cô cướp đi tất cả của tôi?"

Sam Y hất tay của Hạ Khuê ra. Trái tim đau đớn nhức nhở cô rằng không nên mềm lòng. Sam Y quay lại nói tiếp:

"Bắt đầu từ nay tôi sẽ đến công ty để trực tiếp quản lí. Theo như di chúc của ông ngoại tôi để lại, khi tôi tốt nghiệp sẽ chính thức trở thành người thừa kế tập đoàn. Mấy năm nay tôi đã không ngừng huy động đủ số cổ phần, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng nghĩ đến sẽ giành lại cơ nghiệp mà ông ngoại đã để lại cho tôi trong sự chế cười của mọi người thế này. Hôm nay coi như là chính thức ra mắt. Tôi - Bạch Sam Y sẽ là tổng giám đốc mới của Tinh Yên."

Vừa dứt lời dưới khán đài tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, đồng thời là những tiếng chúc mừng vang lên khắp nơi. Sam Y nở nụ cười đắc ý nhìn Bạch An Trí. Cuối cùng cô đã làm được rồi, cô đã có thể trả mối thù cho mẹ cô suốt bao nhiêu năm nay.

"Bạch An Trí suốt nhiều năm qua đã tham ô của công ty khiến công ty chịu tổn thất nhiều và buôn bán hàng hoá trái phép nên bị cắt chức và được đưa về điều tra. Phan Uyên Lan là nghi phạm giết người nên cũng bị điều tra." Giọng Sam Y thản nhiên vang khắp khán phòng.

Mặt của Bạch An Trí và Phan Uyên Lan giờ đã không còn chút huyết sắc.

"Chỉ, chị vu oan cho bố mẹ tôi. Chị là đồ vô ơn, bố mẹ tôi đã nuôi nấng chị bao nhiêu năm nay, thế mà chị lại âm mưu hãm hại họ, chị, chị là đồ ác độc, đồ xấu xa. Tôi hận chị, Sam Y."

Sam Y bình tĩnh nhìn con người trước mắt đang dần trở nên điên loạn, Hạ Khuê không ngừng mắng chửi Sam Y, còn đầu cô tiểu thư cảnh vàng là ngọc dịu dàng ngoan hiền trước nữa. Giờ đây cô ta thật giống mụ đàn bà chua ngoa ngoài chợ. Sam Y không để ý mà tiếp tục lên tiếng:

"Mọi người cứ tiếp tục bữa tiệc, không cần để ý đến họ."

Nói rồi Sam Y xoay người bước xuống sân khấu. Từng người từng người đến chúc mừng cô, Sam Y nhìn những bộ mặt già dối trước mặt cũng chỉ cười nhạt. Cái xã hội thượng lưu này làm gì có ai dùng bộ mặt thật chứ, ai ai cũng đeo lên cho mình một cái mặt nạ. Đến chính cô cũng phải thừa nhận, chẳng phải cô cũng đang đeo một cái mặt nạ thật dày lên sao?

"Chúc mừng tổng giám đốc mới của Tinh Yên, anh là Dạ Quân Hàn, rất vui được làm quen với một cô gái xinh đẹp như em."

Sam Y giắt mình quay lại, cái giọng nói này, nghe sao mà ngả ngớn nói chứ! Cô đưa mắt đánh giá nhìn người đàn ông này, anh ta hai tay ôm hai cô gái, khuôn mặt đẹp như thiên thần người gặp người yêu, chả trách cô nào cũng cứ thích đánh vào. Nếu cô nhớ không nhầm thì đây là thiếu gia nhà họ Đa rồi. Sam Y khẽ rung mình một cái, thậm chí phải tránh xa con người này, càng xa càng tốt. Anh ta có số đào hoa, thay bạn gái chắc chắn còn nhanh hơn Phong Thần thay ô tô. Sam Y như mây, sao lúc này cô lại nhớ đến anh?

Quần Hân vừa nhìn thấy Sam Y đã thấy thích. Cô quả là con người vô cùng bán lĩnh, cái cách cô nói trên sân khấu mới thật là tuyệt vời làm sao! Một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh, rất xứng đáng làm bạn gái tiếp theo của Quần Hân đây! Hahaha!

Sam Y lúc này mới để ý thấy mình thất thố trước mặt người khác, cười gượng:

"Xin lỗi! Chắc hẳn anh là giám đốc Dạ thị? Rất vui được biết anh. Mong sau này hai tập đoàn có thể hợp tác."

"Chắc chắn rồi. Người đẹp như cô Sam Y đây ai cũng muốn được một lần hợp tác cùng."

Quả nhiên là người làm kinh doanh mồm miệng rất khéo. Cô nói thêm mấy lời xã giao rồi lui ra tìm Băng Băng.

Sam Y cảm thấy có ánh mắt sau lưng luôn dõi theo cô từ đầu buổi tiệc nhưng cô không quá bận tâm. Đột nhiên nhớ đến Phong Thần, hôm nay chắc hẳn anh cũng có mặt ở đây, để anh được chứng kiến hết chuyện nhà mình không hiểu sao cô có chút xấu hổ. Với người khác cô không quan tâm, cô thậm chí còn muốn phơi bày bộ mặt xấu xa của Phan Uyên Lan trước ánh sáng. Nhưng nghĩ đến Phong Thần, Sam Y có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hồi ức

Sam Y sau khi rời khỏi khán phòng mới thờ phào một cái. Người tên Dạ Quần Hân đó quá nguy hiểm! Chỉ cần anh ta liếc mắt một cái cũng đủ cho Sam Y rụng cả tóc gáy. Ánh mắt ấy vừa dụ dỗ lại vừa mỉa hoặc, thảo nào anh ta luôn được bình chọn là công tử phong lưu nhất, quả thật không hề sai. Người như Dạ Quần Hân sống sung sướng chỉ biết mang người khác ra làm trò tiêu khiển. Nhưng mà cũng có hơi oan cho anh ta, thật ra là toàn các em bán sống bán chết bám theo anh ta mà thôi. Sam Y buồn cười nghĩ thầm.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Băng Băng đâu, chắc là cô nàng lại trốn về trước với bạn trai rồi. Băng Băng luôn rất biết hưởng thụ cuộc sống. Rốt cuộc cô nàng cũng chẳng chung tình hơn anh công tử trắng hoa kia là bao. Nghĩ đến đây Sam Y bật cười thành tiếng.

Cô quay trở lại phòng tiệc vừa lúc nhìn thấy Quần Hân và Phong Thần đang nói chuyện với nhau. Tuy biết hôm nay anh cũng đến nhưng nhìn thấy anh cô vẫn có chút hồi hộp. Cô định đi ngang qua nhưng Quần Hân lại gọi cô đến. Sam Y miễn cưỡng mỉm cười đi đến chào hỏi:

"Thật trùng hợp." Cô không biết nên chào hỏi thế nào, chỉ có thể nói vậy thôi. Sam Y gượng cười.

"Lại đây lại đây, Sam Y. Để anh giới thiệu cho em bạn anh - Nam Phong Thần, cực phẩm trong cực phẩm đấy, có thể sánh ngang bằng anh!"

Nói đến đây Quần Hân đặc ý nhìn Phong Thần cười. Hiếm khi cô dịp làm quen với người đẹp, anh phải tích cực để bảo bạn thân. Sam Y thì lại không quen với kiểu gọi tên của Quần Hân. Cô khó hiểu nhìn anh, anh ta gọi tên cô như thể cô và anh ta thân quen lắm không bằng.

"Quần Hân, Phương Huyền đâu? Không phải con bé rất bám cậu sao?"

Phong Thần khó chịu lên tiếng nhắc nhở. Anh không thích Quần Hân gọi tên Sam Y thân mật như vậy. Anh ta đã đính hôn với Phương Huyền rồi vẫn không thay đổi bản tính thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Vừa dứt lời đã thấy một bóng dáng chạy đến.

"Quần Hân, sao anh lại trốn em? Làm em đi tìm anh mãi. Phong Thần, anh cũng ở đây sao?"

Phương Huyền nhìn hai người đàn ông trước mắt tỏ vẻ giận dữ. Thì ra là hai người thăm thi ở chỗ này khiến cô chạy loạn cả lên đi tìm.

Sau một hồi chất vấn Phương Huyền mới buông tha cho hai người mà để ý đến một cô gái đứng phía sau từ nãy đến giờ:

"Chị Sam Y phải không?"

Phương Huyền ngập ngừng lên tiếng hỏi. Cô không ngờ lại gặp chị ta ở đây. Hừ, đáng ghét!

Sam Y ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mắt. Nam Phong Phương Huyền - em họ của Phong Thần, cũng là người có đóng góp nhất trong sự nghiệp phá hoại hạnh phúc của cô. Đúng là oan gia, cô chỉ ước cả đời không bao giờ phải nhìn thấy cô ta nữa!

"Thật sự quá trùng hợp! Đã lâu không gặp, Phương Huyền!"

Sam Y thật sự cảm thấy bực bội mỗi khi nhìn thấy Phương Huyền. Nói thế nào nhỉ? Tại vì cô không muốn nhớ đến quá khứ đã qua thôi. Cũng lâu rồi không gặp cô ta, có nên trò chuyện chút cho thân mật không?

Sam Y chưa kịp suy nghĩ nên làm thế nào với Phương Huyền thì cô ta đã chạy đến nắm lấy tay cô rồi vui vẻ lên tiếng:

"Chị Sam Y, đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau. Chị em mình sang góc khác nói chuyện đi."

Phương Huyền vừa nói vừa nắm lấy tay Sam Y kéo cô ra một góc khuất trong đại sảnh, không quên đề lại cho hai người đàn ông đằng sau một câu:

"Em đi tâm sự với chị Sam Y tí nhé!"

Sam Y chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt Phong Thần gọn sòng và hàng mi cau lại đầy lo lắng.

Ra đến hành lang bên ngoài, Phương Huyền bỏ đi bộ mặt giả dối mà quay trở về với bộ mặt thật của mình:

"Nghe nói anh Thần đã đính hôn với em gái chị? Thật đáng thương cho chị. Tìm mọi cách giữ chân anh ấy mà cuối cùng lại để em gái mình cướp mất." Phương Huyền vừa nói vừa tỏ ra chán ghét Sam Y.

"Cô cũng đáng thương chẳng kém gì tôi. Suốt ngày đi canh bạn trai đào hoa chắc mệt lắm nhỉ? Xem ra một ngày nào đó anh ta cũng bỏ cô mà đi với cô nàng chân dài xinh đẹp khác thôi! Mà vừa rồi cô không nghe sao? Bây giờ Tinh Yên chỉ còn mình tôi, Nam Phong còn muốn đính hôn với cô tiểu thư tay trắng sao?" Sam Y nhàn nhạt đáp lại.

"Xem ra chị đã quên chuyện lần trước rồi nhỉ? Có cần tôi lặp lại lần nữa nhắc nhở chị không? Tôi ghét nhất chính là thái độ kiêu ngạo của chị. À quên nữa, chị Dương Chi về nước rồi đó. Chẳng mấy chốc mà anh Thần sẽ lấy chị ấy thôi. Cả chị và cô em gái của chị đừng bao giờ mong bước chân được vào gia tộc của tôi."

Nói rồi Phương Huyền bật cười lớn. Sam Y cũng cười, muốn đe dọa cô sao? E rằng khiến cô ta phải thất vọng rồi. Tưởng Sam Y cô vẫn như ngày trước ư?

"Tôi nói rồi, đã làm người xấu thì xấu hơn một chút cũng chẳng sao. Tôi sẽ đợi xem trò hay của cô." Nói rồi Sam Y quay lưng đi thẳng.

Sam Y đi bộ trên đường lang thang không mục đích. Lúc đến có người đưa bầy giờ về lại phải ra ngoài đường lớn bắt taxi. Cô chờ dài trong lòng.

Đang đi trên đường thì nghe thấy có tiếng còi sau lưng nhưng cô không để ý mà vẫn tiếp tục đi.

"Tiểu thư nhà ai lại để đi bộ một mình ban đêm thế này. Không bằng để anh đưa em về?"

Sam Y quay lại nhìn chiếc ô tô đang đỗ trước mặt mình. Một đáng người cao lớn đứng tựa vào cửa xe đang mỉm cười nhìn cô. Sam Y lịch sự đáp:

"Cảm ơn anh nhưng tôi muốn đi bộ một lát."

"Vậy anh sẽ ra ngoài đợi em."

Sam Y chưa kịp trả lời không cần thì Quần Hân đã nhanh chân lên xe phóng đi mất. Cô chỉ kịp ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng chiếc xe ô tô đang khuất dần. Sam Y khó hiểu trước hành động vội vã của Quần Hân, chắc anh cũng đoán mình mà không nhanh sẽ bị cô từ chối.

Ra đến ngoài đường lớn có rất nhanh đã nhìn thấy Quần Hân đang vẫy tay với cô. Sam Y cũng không tiện từ chối mà bước đến chỗ anh. Quần Hân rất ga lăng mở cửa xe cho cô rồi làm động tác mời, Sam Y cười cảm ơn rồi bước vào trong xe.

"Nhà em ở đâu?"

"Anh cứ đưa tôi về khu biệt thự Bách Hoa là được rồi."

"Thật sao? Vậy thì quá tiện đường, nhà anh cũng ở gần đấy. Sao anh nỡ để một cô gái xinh đẹp như em đêm hôm khuya khoát đi một mình trên đường cơ chứ?"

"Không phải anh vừa để tôi đi bộ một mình ra đường sao?"

"Tại em yêu cầu mà."

"Vậy bây giờ tôi cũng yêu cầu anh đưa tôi về đó là được."

"Em đã lên xe anh thì anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về em chứ?"

"Được rồi, nhà tôi ngoài mặt đường mà, có phải ở trong ngõ đâu?"

Sam Y thì bực bội giải thích, trong khi Quân Hàn đang cố tỏ bộ mặt "Anh lo cho em đấy chứ" nhìn cô.

Xe đi chỉ một lát đã tới nhà cô. Đến nơi Sam Y bước vội xuống xe nhưng Quân Hàn còn nhanh hơn, anh mở cửa xe nhìn cô:

"Em không định mời anh vào nhà sao?"

"Anh nghĩ sao nếu đêm hôm khuya khoát một cô gái dẫn một chàng trai vào nhà chơi? Nhìn tôi ngày thơ vậy sao?"

Sam Y nghiêm túc nhìn Dạ Quân Hàn. Bỗng Quân Hàn cảm thấy là lạ, tại sao tự nhiên anh lại phát hiện ra rằng Sam Y giống mình đến thế? Một cảm giác thân thuộc len lỏi vào trong trái tim anh.

Nhìn Quân Hàn cứ ngỡ ngàng đứng trước mặt mình mà không phản ứng, Sam Y cũng mặc kệ mà mở cửa nhà bước vào sau đó liền khóa lại. Mãi khi nghe thấy tiếng sập cửa Quân Hàn mới từ trong mộng mà tỉnh lại. Anh cũng quên mất việc mình muốn vào nhà cô mà bước ra xe lái đi thẳng.

Sam Y nhớ lại buổi gặp gỡ với Phương Huyền lúc tối nay mà cảm thấy một nỗi. Hết một Hạ Khuê lại đến một Phương Huyền. Tại sao cô cứ bị cho là kẻ đã cướp mất hạnh phúc của người khác chứ?

Còn nhớ năm đó khi cô lần đầu tiên nhìn thấy Phương Huyền, cô đã xác định rằng đây chắc chắn là kẻ thù của mình. Cái ánh mắt đáng sợ mà Phương Huyền nhìn cô không nên có trên khuôn mặt non nớt của một bé gái 10 tuổi. Nó chứa sự hận thù cũng chứa cả sự giả dối.

Phương Huyền là người em gái mà Phong Thần rất mực thương yêu. Tuy không phải anh em ruột nhưng tình cảm vô cùng gần gũi. Từ nhỏ Phương Huyền đã luôn đi theo Phong Thần, anh cũng rất bảo vệ cô em gái nhỏ. Mọi chuyện liên quan đến Phương Huyền anh đều rất quan tâm.

Cuối tuần nào Phương Huyền cũng đến nhà Phong Thần. Cứ mỗi lần nhìn thấy Sam Y và Phong Thần ngồi chung với nhau là Phương Huyền lại bần cái ánh mắt ghen ghét về phía Sam Y. Lúc đó Sam Y còn nhỏ nhưng cũng hiểu rằng em gái trước mặt đây ghét mình. Phương Huyền luôn bám dính lấy Phong Thần, một chút cũng không buông. Phương Huyền đặc biệt thích đọc chiêm anh mỗi khi thấy Sam Y với Phong Thần một chỗ. Sam Y lúc đầu cũng không nói gì nhưng càng về sau Phương Huyền càng quấn anh, mà Phong Thần cũng không tỏ thái độ gì chỉ một mực cưng chiều em gái. Suốt một thời gian dài như thế, Sam Y luôn cảm thấy khó sở với chính mình. Anh luôn yêu quý Phương Huyền nhưng với cô luôn là thái độ lạnh nhạt. Có một lần Sam Y đã lấy hết can đảm để hỏi anh:

"Anh, sao anh lại ghét em?"

"Tránh ra chỗ khác."

Sam Y vẫn bám lấy áo anh:

"Anh ghét em nhiều thế sao? Tại sao chứ? Em có làm gì sai đâu? Anh phải nói chứ? Phong Thần, anh không thể đối tốt với em như Phương Huyền được ư? Dù chỉ một chút thôi?"

"Cút ra chỗ khác."

Phong Thần chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay người bước đi, để lại một bóng dáng nhỏ bé phía sau.

Thời gian cứ lững lờ trôi, chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật lần thứ 21 của Phong Thần. Ngày hôm đó nhà anh đã tổ chức tiệc lớn, mời cả những người làm ăn hợp tác với Nam Phong. Đương nhiên Sam Y không nằm trong danh sách khách mời nhưng cô luôn được mẹ anh ưu tiên mọi đặc quyền. Bạch An Tri tuy được mời nhưng cũng không dẫn cô đi. Lúc đó Sam Y chỉ mới 15 tuổi, cô tuy là đại tiểu thư Tinh Yên nhưng có chưa bao giờ có thể đường đường chính chính với tư cách Bạch tiểu thư mà xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô chuẩn bị sẵn sửa cho mình thật đẹp rồi đến bữa tiệc. Bữa tiệc được tổ chức tại biệt thự mới của anh, nghe nói là quà sinh nhật mà cha anh đã tặng.

Sam Y đến biệt thự hơi muộn vì bị lạc đường. Tuy đã quen thuộc với nơi này nhưng vì sinh nhật anh nên khuôn viên biệt thự được trang hoàng lại. Sam Y có một nhược điểm là mù đường, đặc biệt là khi trời tối khiến cô không còn phân biệt được phải trái. Căn biệt thự cũng thật rộng lớn, Sam Y đi mãi cũng không thấy ai. Đang mãi mê tìm kiếm thì cô bị một tiếng gọi sau lưng làm giật mình. Thì ra là Phương Huyền.

"Chị đang tìm đường sao? Để tôi dẫn đường cho nhé!"

Sam Y đang bối rối vì không biết đường đi, sẵn tiện có người dẫn đường nên cô không ngần ngại mà gật đầu.

Sam Y theo chân Phương Huyền đi mãi thì đến chỗ bể bơi.

"Sao không thấy ai vậy?"

"Tôi đặc biệt dẫn chị đến đó. Chị thấy sao? Tôi có vài lời muốn nói với chị."

"Chúng ta có gì để nói với nhau sao?"

"Tránh xa anh Thần ra. Tôi từ đầu đã không ưa chị rồi, sao chị cứ bám lấy anh ấy thế? Chị sẽ chẳng bao giờ xứng đáng với người cao quý như anh ấy cả. Tôi chỉ thấy có mỗi chị Dương Chi có thể sánh đôi với anh ấy thôi. Hai người cũng đang qua lại với nhau đó. Tôi nói rồi, chị thật đáng thương mà!"

Sam Y tức giận bước đến định hỏi cô rõ ngọn ngành, tự nhiên: "Ừm, cứu, cứu với". Thì ra Phương Huyền tự nhảy xuống bể bơi. Sam Y vẫn còn bất ngờ mà đứng sững người, trong khi đó có tiếng người nhảy xuống dưới bể bơi cứu cô ta.

Phong Thần cứu được Phương Huyền mà thờ phào nhẹ nhõm. Trong khi đó anh chán ghét quay sang nhìn Sam Y:

"Sao lại đẩy Phương Huyền xuống bể bơi? Cô biết là em ấy không biết bơi."

"Ừm, ừm, anh, em sợ lắm, huhu."

Phương Huyền bật khóc nức nở trong lòng Phong Thần. Anh cảm thấy vô cùng tức giận, dấm dầy em gái anh xuống bể bơi, không ngờ Sam Y còn nhỏ mà đã ngang ngược như vậy. Sam Y cũng không giải thích, chỉ một mực nhìn anh.

"Tôi sẽ xử lí cô sau."

Sau đó anh vội vã về Phương Huyền vào nhà, để mặc những ánh mắt kì lạ đang dán vào người Sam Y. Suốt 3 năm trời Sam Y lèo đèo theo chân anh nhưng thái độ của Phong Thần với cô càng lạnh lùng hơn trước. Anh cũng không còn kèm cô học như trước, gần như hai người không còn chạm mặt nhau dù học chung trường.

Sam Y hoàn toàn tuyệt vọng khi biết anh quyết tâm bỏ đi du học sau chuyện của Hoàn Minh Vũ. Anh không nói với cô một lời, là bác Hàn nói cho cô biết. Sam Y vẫn còn một tia hy vọng, mong mọi chuyện chỉ là một giấc mơ. Nhưng anh chỉ lạnh lùng nói với cô một câu:

"Tôi không muốn nhìn thấy cô thêm bất cứ lần nào nữa, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi!"

Chỉ để lại cho Sam Y một bóng lưng. Tất cả đã chấm hết, mối quan hệ của cô và anh, kể từ đây không còn nữa!

Vậy mà sáu năm sau Phong Thần lại trở về. Một lần nữa anh lại xâm nhập vào thế giới của cô, một lần nữa lại định làm tổn thương cô, một lần nữa định đánh thức quá khứ đang ngủ yên trong cô. Tại sao anh đã rời đi mà còn xuất hiện trong cuộc sống của cô? Hai người từng tổn thương sâu sắc lẫn nhau nhưng vẫn có chấp tay đưa, chạy không thoát khỏi vòng xoáy của định mệnh. Sam Y chưa từng hận Phong Thần vì đã nhẫn tâm chối bỏ tình yêu của cô, bởi vì quá yêu mới sinh ra hận thù. Không phải cô không có chấp yêu anh, chỉ là giờ có mới nhận ra miễn cưỡng không đem lại hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Suy tư

Sam Y một môi tựa lưng vào ghế nhìn ra cửa kính. Cô tiếp nhận công ty đến nay đã gần một tuần, công việc vẫn còn bận rộn ngập đầu. Cả tuần nay Sam Y mượn công việc để quên đi những phiền muộn. Cũng may mắn cô có thể dễ dàng tiếp quản công ty mà không gặp quá nhiều phản đối, phần nhiều là vì mẹ cô đã sớm trải sẵn đường cho cô, nhưng cô không hiểu sao bà có thể nhẫn tâm để con gái gánh vác trách nhiệm quá nặng nề khi cô vẫn còn quá trẻ.

"Giám đốc, chiều nay có 2 buổi họp quan trọng đều là với những tập đoàn lớn. Một là với tập đoàn Nam Phong vào lúc 14h30 để thảo luận về vấn đề khai trương khu nghỉ dưỡng Ruby đã hoàn thành. Hai là về bản hợp đồng mới nhất hợp tác với Dạ thị vào lúc 16h."

"Được rồi, tôi không có việc gì đúng không?"

"Hôm nay thì không có."

"Tốt, anh hãy đi chuẩn bị họp đồng đi."

"Vâng thưa giám đốc."

Trịnh Vũ sau khi ra khỏi phòng mới thở nhẹ một cái. Ở cạnh giám đốc mới luôn cho anh cái cảm giác khó thở, tìm thì đập nhanh một cách lạ thường khiến anh vẫn còn bồi hồi mãi.

Sau khi nghe xong lịch làm việc Sam Y mới nói một nụ cười. Vậy là tối nay không phải dự tiệc, cô có thể dành thời gian cho riêng mình. Sam Y lập tức gọi điện cho Băng Băng:

"Băng Băng à?"

"Công việc thuận lợi chứ? Sao tự nhiên rảnh rồi gọi điện cho tớ? Không phải cậu bận lắm sao?"

"Hỏi từ từ thôi. Tớ bận nên cậu không đoán hoài đến đúng không? Tối nay tớ rảnh định gọi cậu đi chơi. Có kế hoạch gì không?"

"Kế hoạch thì lúc nào chả có chỉ sợ cậu không có thời gian thôi."

"Thế kế hoạch của cậu là gì đây? 6h tới tan sở."

"Ừm, thế này đi. 7h tới sang chỗ cậu rồi bọn mình đi ăn trước rồi hát karaoke nhé?"

"Karaoke? Công nhận nhớ nghề thật đấy."

Hát hò chính là sở trường và sở thích chung của hai cô bạn thân.

"Nhưng mà đi chỗ nào? Bây giờ cậu nổi tiếng lắm. Ra đường vớ vẫn lại lên báo."

"Nổi tiếng á? Chuyện gì?"

"Nào là sinh viên tài năng nổi trội của học viện Nam Phong này, rồi cô gái may mắn được nhà thiết kế Henry thiết kế riêng tặng, rồi đại tiểu thư Trịnh Yên nhan sắc hơn người, trí tuệ vượt trội mới 24 tuổi đã học đến bằng tiến sĩ quản lý.... nhiều lắm không kể hết. Cậu giờ đây là thần tượng của nhiều người lắm đấy!"

Sam Y sau khi nghe xong cũng chỉ cười nhạt. Có mấy ai biết đằng sau là bao sự cố gắng cùng nỗ lực không ngừng của cô, người ngoài chỉ nhìn thấy bề nổi, vinh viễn cũng không biết được người trong cuộc đã trải qua những gì.

"Lát nữa gặp rồi tính. Tớ phải đi họp đây."

"Ok."

Sam Y sau khi cúp máy liền ôm tài liệu và máy tính ra khỏi phòng. Cô bước vào trong phòng họp lập tức mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô. Cô không hề đến muộn, sao ai cũng nhìn cô lạ lùng như vậy?

"Chào mọi người."

"Rất hân hạnh được làm quen với giám đốc mới của Tinh Yên."

"Rất vui được hợp tác với tập đoàn lớn như Nam Phong."

Sam Y đưa tay ra định bắt tay Phong Thần nhưng anh lại khẽ nâng tay cô lên rồi đặt một nụ hôn trên đó. Sam Y giật mình như bị bóng định rụt tay lại nhưng Phong Thần không hề có ý định buông tay cô. Hai người cứ đứng găng co nhau, những người xung quanh không biết nên làm thế nào chỉ biết đứng quan sát. Cuối cùng khi Phong Thần cảm nhận được sự tức giận của Sam Y mới buông tay cô ra, anh thần nhiên lên tiếng:

"Chúng ta bắt đầu buổi họp thôi."

Tiếng nói như đánh thức mọi người khỏi cơn mê. Ai cũng nhanh chóng trở lại với công việc của mình.

"Tôi là tổng giám đốc mới của Tinh Yên, tôi sẽ tiếp nhận dự án này với tập đoàn Nam Phong."

Sam Y tự tin lên tiếng. Dáng vẻ bản lĩnh của cô khiến tất cả mọi người trong căn phòng như bị cuốn hút. Thân hình quyến rũ thấp thoáng đằng sau bộ váy công sở bó sát, khuôn mặt yêu mị, giọng nói đầy dụ hoặc làm cho mọi người trong căn phòng đều bị hấp dẫn.

"Khu nghỉ dưỡng Ruby đã hoàn thành. Theo như hợp đồng thì sau khi công trình hoàn tất, đích thân lãnh đạo hai bên sẽ cắt băng khánh thành. Theo như lịch thì sẽ là thứ 7 tới. Bên Tinh Yên cũng nhân cơ hội này tổ chức cho nhân viên đi nghỉ, tôi cũng muốn mời bên Nam Phong để cho nhân viên hai bên giao lưu, mọi chi phí sẽ do Tinh Yên chịu trách nhiệm."

"Bên Nam Phong không có ý kiến gì."

Phong Thần cười nhìn Sam Y. Cô cũng không hề để nụ cười đó làm bối rối mà tiếp tục:

"Về lợi nhuận tôi nghĩ là trong bản hợp đồng đã ghi rõ. Bên Nam Phong còn có ý kiến gì không?"

Cô đảo mắt quanh phòng một lần rồi nói:

"Buổi họp kết thúc tại đây. Lịch trình sẽ được Tinh Yên gửi cho Nam Phong trong thời gian sớm nhất. Cảm ơn đã lắng nghe!"

Mọi người trong phòng đều rời đi chỉ còn lại mỗi Sam Y đang ngồi thu dọn tài liệu và Phong Thần đang ngồi đối diện.

"Tôi chưa bao giờ biết khi em làm việc lại có sức hấp dẫn đến như vậy."

"Cảm ơn." Sam Y thần nhiên nhận lời khen.

"Vậy tôi có được vinh dự mời em một bữa trà chiều chứ?"

"Xem ra phải xin lỗi anh rồi, tôi còn một cuộc họp với bên Dạ thị nữa."

Phong Thần hơi khó chịu với câu trả lời của cô. Anh lại nhớ đến hôm tại bữa tiệc cô và Dạ Quân Hàn thân mật với nhau.

"Từ lúc nào hai bên lại hợp tác với nhau thế?"

"Trùng hợp hai bên đều muốn khai thác mảnh đất ở ngoại ô để xây khu vui chơi giải trí nhưng bên Tinh Yên không có đủ vốn nên hợp tác là chuyện tất yếu."

Sam Y nói một hồi mới nhận ra mình nói hơi nhiều, tại sao cô lại cần giải thích với anh?

"Vậy tối nay được chứ?"

"Tôi có hẹn với bạn rồi."

"Tôi có thể đi cùng em."

"Sao tôi chưa bao giờ biết rằng hoá ra Chủ tịch của Nam Phong lại rảnh rồi thế này?"

"Tôi luôn có đủ thời gian dành cho em."

"Nhưng rất tiếc tôi không có thời gian dành cho anh."

Sam Y ôm tập tài liệu đứng dậy đi thẳng ra cửa. Cô vừa mở cửa đã thấy có rất nhiều nhân viên nữ đang thấp thò bên ngoài, Sam Y ngạc nhiên:

"Các cô đang đứng ở đây làm gì?"

"Dạ, dạ thưa giám đốc..." Một cô nhân viên áp ứng lên tiếng.

"Còn không mau đi làm việc, lểng phí thời gian tôi sẽ trừ vào tiền lương của các cô."

"Vâng chúng tôi đi ngay."

Sam Y trừng mắt nhìn mấy cô nhân viên đang chạy trốn chết.

"Em thật có khí chất của một nhà lãnh đạo. Nhìn mặt mấy cô nhân viên bị em dọa chết khiếp rồi."

"Còn không phải do anh đến công ty tôi quá nhiều sao? Không tại anh thì mấy cô nhân viên đó làm gì có gan trốn việc ra ngoài chiêm ngưỡng dung nhan Chủ tịch đây?"

Phong Thần chống hai tay lên áp sát cả người Sam Y vào tường:

"Không phải em đang ghen đây chứ?"

"Anh đang định quyến rũ tôi sao?"

Sam Y đẩy Phong Thần đứng tránh sang một bên:

"Không tiễn." Cô quay lưng bước đi.

Sam Y trở lại phòng làm việc trong tâm trạng rối bời. Nhớ đến cảm giác gần gũi với anh là cô lại đỏ mặt. Tiếp theo còn một buổi họp với bên Dạ thị, sức hút của Quân Hàn tuyệt đối không thua kém Phong Thần! Nghĩ thôi mà đã thấy mặt, toàn cả ông vua cao quý cả! Sam Y dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô suy nghĩ về mối quan hệ hiện tại giữa cô và anh. Cô vẫn biết anh luôn chán ghét cô nhưng không hiểu sao lần này về nước anh lại thay đổi thái độ. Cô cũng nghĩ đến việc anh trả thù nhưng không có cách nào làm cô tránh xa anh được. Sam Y tuyệt đối không phải loại người si tình nhưng cô lại hành xử như người say tình.

Điều ám ảnh nhất trong tâm trí Sam Y khi nhớ về quá khứ luôn là hình ảnh Hoàn Minh Vũ. Khi cô học trung học đã có một đàn anh khoá trên tỏ tình với cô. Đó là Hoàn Minh Vũ - cô cũng biết anh chính là người bạn thân nhất của Phong Thần. Anh đã không còn kém cô học từ khi cô lên cấp ba nên thời gian bên anh đã không còn nhiều. Sam Y lúc đó liền đồng ý làm bạn gái Minh Vũ, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng cô sẽ có nhiều thời gian tiếp xúc với Phong Thần. Trong mắt nhiều người, cô và Hoàn Minh Vũ luôn là cặp đôi đẹp nhất nhưng trong lòng cô hiểu rằng cô không yêu anh.

Hoàn Minh Vũ rất yêu thương chăm sóc cô nhưng Sam Y một chút cũng chưa từng để tâm đến. Cô chỉ một mực quan sát đến Phong Thần nhưng anh chưa từng nhìn cô một lần. Cô biết anh luôn khuyên nhủ Hoàn Minh Vũ từ bỏ cô nhưng dường như Hoàn Minh Vũ không hề để ý đến lời anh nói.

Quen biết nhau đã hơn một năm, cô và Hoàn Minh Vũ vẫn không lạnh không nhạt bên nhau. Dần dần Hoàn Minh Vũ cảm nhận được điều gì khác lạ từ Sam Y. Ví như ánh mắt cô luôn hướng về phía người bạn thân của anh, đôi khi còn hay ngượng ngùng với Phong Thần và thái độ xa cách của cô với anh. Từ trước đến nay, mọi thứ anh muốn đều luôn thuộc về Phong Thần. Anh cũng chưa bao giờ ghen ghét với cậu ấy nên hai người mới trở thành bạn tốt như ngày hôm nay. Nhưng anh lại bắt đầu có cảm giác ghen tị trong lòng. Anh thật sự rất yêu, rất yêu Sam Y. Cái dáng vẻ lạnh nhạt và điềm tĩnh của cô đã thu hút anh ngay từ lần đầu gặp mặt. Anh thật sự không rời bỏ tay. Anh bắt đầu trốn tránh gặp mặt Phong Thần vì anh sợ bản thân không kiềm được cảm giác mất mát và ghen tị với Phong Thần. Cho đến một lần khi tình cờ anh đi qua sân vận động vừa hay gặp Phong Thần chơi bóng xong. Cậu ấy vẫn vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Hai người cùng bước ra khuôn viên trường thì nhìn thấy Sam Y đang ôm một người con trai rất thân mật. Hoàn Minh Vũ không hề biết đó là em họ của Sam Y, anh chỉ cảm thấy tức giận và phiền muộn. Anh chạy đến bãi đỗ xe và phóng xe đi để mặc Phong Thần phía sau gọi anh. Sam Y nghe thấy tiếng động thì quay người lại.

"Tôi không ngờ cô lại bắt cả hai tay trước mặt Minh Vũ. Sam Y, tôi cảnh cáo cô lần nữa không được tổn thương đến người bên cạnh tôi. Cô nhớ kĩ lấy."

Sam Y chỉ ngo ngác nhìn anh không hiểu chuyện, cô cũng lười giải thích.

Ngày hôm sau đi đến trường cảm thấy ánh mắt mọi người xung quanh nhìn mình rất kì lạ, cô liền hỏi bạn ngồi cạnh:

"Có chuyện gì mà hôm nay bầu không khí trong trường u ám thế?"

"Cậu thật sự không biết ư?"

Sam Y lắc đầu.

"Đêm qua anh Minh Vũ lái xe gặp tai nạn nghiêm trọng đã tử vong tại chỗ."

Sam Y cảm thấy như mình nghe nhầm liên xác nhận lại lần nữa. Cô bạn vẫn khẳng định đáp án vừa rồi. Cô sửng sốt. Tuy Sam Y không yêu anh nhưng vẫn có chút cảm tình quý mến dành cho anh. Sam Y còn chưa hồi phục tinh thần đã bị lời ra khỏi lớp học.

"Chính cô đã hại chết cậu ấy. Bạch Sam Y, cô nhớ kĩ cho tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Cô có biết cậu ấy yêu cô nhiều thế nào không? Sao cô có thể nhẫn tâm chà đạp lên tâm lòng của cậu ấy? Đã không yêu tại sao còn chấp nhận để cậu ấy hy vọng?"

Đây là lần đầu tiên Sam Y thấy Phong Thần nổi giận như vậy. Cô cũng không biết phải làm sao, cô không trực tiếp thì cũng gián tiếp hại chết Hoàn Minh Vũ.

"Sao, cô không có gì muốn nói?"

"Anh muốn em nói điều gì đây? Em đâu có dám chết cậu ấy. Anh muốn em làm gì?"

"Tôi không ngờ cô vẫn còn bình tĩnh đối mặt như vậy. Cô hãy tự nhìn lại bản thân mình xem cô đã đối xử với cậu ấy như thế nào?"

Phong Thần khinh miệt nhìn Sam Y:

"Cô cũng chẳng khác gì Bạch An Trí, luôn lừa gạt mang lại hạnh phúc cho người khác rồi nhẫn tâm đẩy họ xuống địa ngục. Tôi ghét cô!"

Nói xong Phong Thần quay lưng đi thẳng. Sam Y không hiểu lời nói của anh có ý nghĩa gì. Sao tự nhiên lại nhắc đến bố cô? Một mình cô đứng thẫn thờ dưới sân trường, cô không còn gì nữa. Người con trai yêu cô đã bị cô gián tiếp hại chết, người con trai cô yêu thì chỉ còn dành cho cô ánh mắt chán ghét đến cực độ.

Sam Y gạt mình mới mắt. Lời nói của Phong Thần vẫn như còn vọng lại trong tâm trí cô "Tôi ghét cô". Cô luôn ấy rấy với Hoàn Minh Vũ, mặc cảm tội lỗi trong lòng cũng chưa từng nguôi ngoai. Cô chợt nhớ tới hình ảnh của người con trai ấy, anh luôn yêu thương nở nụ cười ấm áp dành cho cô, nhưng cô chưa từng đáp lại nụ cười đó. Phong Thần nói rất đúng! Đã không yêu tại sao còn chấp nhận để cậu ấy hy vọng?". Có lẽ cô quá ích kỷ. Cô chưa từng nghĩ sẽ gây ra cho Hoàn Minh Vũ bao nhiêu tổn thương mà chỉ biết lợi dụng anh.

Cô bước ra ngoài trong tâm trạng ngồn ngằng suy nghĩ mà không để ý đến sân nhà trơn trượt. Sam Y bước vội và trên đôi giày cao gót không cẩn thận ngã lao về trước nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn.

"Cô nương ơi, em đi đứng kiểu gì thế này? Để xem nào trật chân rồi. Anh nghĩ em nên cho nhân viên dọn vệ sinh hôm nay nghỉ đi."

"Không cần phải chế giễu tôi. Nhẹ tay thôi, muốn giết người à?" Sam Y nhăn nhó kêu đau.

"Anh nào dám trêu em. Hay đến bệnh viện kiểm tra thử?"

"Không cần phiền phức như vậy. Họp trước rồi tôi sẽ tự xử lí vết thương."

"Được, anh đi em"

Quân Hàn đưa tay đỡ cô đứng dậy rồi đi về phòng họp.

Hai người bước vào trong phòng trong ánh mắt ngờ ngác của mọi người. Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, Sam Y khẽ hắng giọng:

"Buổi họp bắt đầu."

Suốt cả buổi họp Sam Y cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Quân Hàn chăm chú nhìn cô. Quân Hàn khi làm việc rất nghiêm túc nhưng chỉ một lát sau là lại bắn ánh nhìn quyến rũ về phía cô. Sam Y không thể tập trung làm việc khi cứ có người nhìn chăm chăm vào mình như vậy.

"Hy vọng hai tập đoàn có thể hợp tác thuận lợi."

Sam Y thờ phào nhẹ nhõm khi buổi họp kết thúc. Khi chuẩn bị đứng dậy cô mới nhớ đến cái chân đau của mình.

"Có cần anh giúp em không?"

"Đương nhiên rồi." Sam Y không ngại ngừng đáp.

"Được giúp đỡ em là niềm vinh hạnh của anh. Em có đi được không? Hay để anh cõng em?" Quân Hàn nở nụ cười dụ dỗ nhìn Sam Y.

"Được."

Quân Hàn ngồi xuống để Sam Y leo lên lưng mình. Anh có thể cảm nhận được mùi hương từ trên người cô. Một cảm giác thật ấm áp và gần gũi.

"Sao em nhẹ thế? Không phải em cũng thực hiện chế độ ăn kiêng đấy chứ?"

"Anh thật lảm chuyện."

"Bản tính của anh là thích hóng chuyện."

Sam Y không nói gì. Cô nhớ cũng từng có một người cõng cô như thế này, người đó kêu cô nặng nhưng vẫn cõng cô về đến tận nơi.

"Sao em im lặng thế?"

"Anh đưa tôi vào xe được rồi. Không phiền anh đưa đến bệnh viện. Tôi muốn về nhà."

"Thế sao được? Chấn sung to thế này cơ mà? Với cả nếu em tự về rồi ai giúp em vào nhà. Thôi thì cứ để anh chăm sóc em thì hơn?"

"Sao tôi không biết nhà lãnh đạo nào cũng rảnh rỗi như vậy nhỉ? Tôi tưởng ai cũng bận rộn như tôi chứ?"

"Anh chỉ rảnh rỗi với một mình em."

"Anh nhầm chán thật đấy."

"Thời gian dành cho các quý cô anh không bao giờ thiếu."

"Đây là cách anh tán tỉnh phụ nữ sao?"

Thấy Quân Hàn chỉ cười không nói gì, Sam Y rút điện thoại trong túi ra gọi cho Băng Băng.

"Sam Y à?"

"Ừ, tớ đây."

"Cậu về nhà chưa? Tớ chuẩn bị tới nhà cậu đấy."

"Xin lỗi cậu nhưng tớ bị thương ở chân, e là phải hủy buổi hẹn thôi."

"Không sao nhưng chân cậu có bị nặng không? Tớ đến thăm cậu."

"Ừ, tớ đang trên đường về rồi."

"Hẹn gặp lại."

Sam Y cúp máy rồi thở dài.

"Vẫn không đến bệnh viện sao?"

"Cảm ơn ý tốt của anh."

"Em định xử lý vết thương thế nào đây?"

"Băng Băng sẽ giúp tôi. Cô ấy từng tham gia vài khóa học sơ cứu."

"Nhìn không ra cô nàng Băng Băng vùng vằng đấy biết chăm sóc người khác."

"Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong."

"Em không định mời anh vào nhà ư? Dù sao anh cũng chăm sóc em cả buổi chiều nay."

"Là anh tự nguyện."

"Cô nàng vô tâm này, em có thành ý chút đi."

"Tôi không có nhiều thành ý với anh như vậy, tôi đã cảm ơn rồi."

"Vậy anh không khách khí nữa."

Quân Hàn xuống xe bế thẳng Sam Y vào nhà:

"Em ấn đầu vào tay tôi."

"..."

"Mặt khâu nữa kia."

"..."

"Lại còn chia khoá nữa. Sao nhà em cất giấu kho báu bí mật hay sao mà trang bị nhiều thiết bị bảo vệ thế? Nhà anh còn không nhiều thế này."

"Tôi sợ trộm vào nhà giết tôi."

Quân Hàn ngạc nhiên nhìn cô:

"Có phải hơi lo quá không?"

"Nhà tôi có điều kiện tôi thích thế đấy. Sao anh thắc mắc nhiều thế?"

"Được rồi được rồi."

Anh nhanh chóng bế cô đến ghế sofa rồi thả cô xuống, một mình anh đi thám hiểm khắp nơi.

"Anh chẳng có một chút lịch sự nào của người làm khách cả."

"Nhà em cũng rộng thật đấy. Mà bếp ở đâu anh rót nước cho em. À đây rồi, em uống gì? Nước ngọt hay sữa hay là nước hoa quả?"

"Anh ra đây ngay."

"Từ từ để anh lấy nước đá. Mà em uống gì?" Quân Hàn vờn cổ ra hỏi.

"Không uống. Anh ra đây đi."

"Em không uống thì anh uống. Xem nào, anh uống nước ngọt vậy."

"Sao anh cứ thích lục lọi đồ đạc trong nhà người khác thế?"

"Em không mời anh uống nước khiến anh phải tự đi lấy còn trách gì nữa."

"Da mặt anh có phải dày thật đấy."

"Muốn tán gái việc đầu tiên đó chính là phải mặt dày."

Sam Y khó chịu không lên tiếng nữa.

"Sao hôm nay nhà cậu ồn ào thế?" Băng Băng tiến vào nhìn Sam Y.

"Chỉ là có một vị khách không mời mà đến thôi."

"Ai thế?"

"Xem chân cho tớ trước đã."

"Ừ."

Sau khi băng bó chân cho Sam Y xong Băng Băng mới để ý đến Quân Hàn đang đứng sau lưng.

"Đây không phải là..."

"Em là Băng Băng sao? Rất hân hạnh được làm quen với người đẹp."

Băng Băng mở to hai mắt nhìn thần tượng của mình đang đứng trước mắt. Trái ngược với thái độ vui sướng của Băng Băng, Sam Y lấy giọng:

"Đã hết chuyện của thiếu gia Quân Hàn ở đây. Mời anh về cho."

"Sao em có thể phũ phàng như vậy?"

"Tôi chính là như vậy. Băng Băng, giúp tớ tiễn khách."

Băng Băng đang mơ màng nghe tên giật mình tỉnh lại. Cô nuôi tiếc tiễn Quân Hàn ra cửa. Sam Y lúc này mới thả lỏng cơ thể. Một ngày mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phiền não

Sam Y mấy ngày này đều quanh quẩn trong nhà vì chân đau không thể đi làm. Thường thì người ta luôn tranh thủ để nghỉ ngơi nhưng cô vẫn phải làm việc liên tục. Không những thế, làm việc ở nhà vô cùng bất tiện. Cô mới bắt đầu tiếp quản Tinh Yên nên vẫn đang trong giai đoạn gấp rút. Cô phải nhanh chóng chứng minh năng lực bản thân khiến mọi người không còn nghi ngờ mình nữa.

"Sam Y à, cậu nghỉ ngơi tí đi. Ăn chút bánh ngọt này." Băng Băng thò đầu vào phòng làm việc nói với Sam Y.

"Cậu mang cho tớ mượn mấy tờ báo hay tạp chí gì đó đăng bài về tớ đi."

"Được, để tớ đi lấy."

Một lúc sau Băng Băng trở lại phòng làm việc ôm theo một chồng báo chí dày cộp.

"Tớ chẳng hiểu cậu bận rộn cái gì mà suốt ngày cắm mặt vào máy tài liệu chả có thời gian để mà thờ nữa. Xem cậu kia, mặt mày hốc hác hết cả ra."

"Đừng làm nhảm nữa."

"Được rồi, báo đây."

"Viết gì thế?"

"Ôi trời nhiều lắm, cậu tự xem đi, tớ chẳng biết phải bắt đầu từ chỗ nào nữa."

"Đưa đây."

Sam Y với tay ôm lấy chồng báo, mặt mày nhăn nhó. Cái gì mà chuyện tình tay ba rồi có gian tình.

"Cái quái gì thế này?"

Sam Y hét lên khiến Băng Băng giật bắn cả mình.

"Chưa hết đâu, trên đó còn đăng về chuyến du lịch sắp tới giữa hai tập đoàn Tinh Yên và Nam Phong. Bọn họ còn mò đầu ra tin tức cậu và Phong Thần là thanh mai trúc mã gì nửa ý, xong đồn ầm lên giữa hai người chác chác có tình cảm"

Băng Băng đang mãi mê nói bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa.

"Ai lại đến vào giờ này nhỉ?"

"Thư ký của tớ. Cậu mở cửa giúp tớ, tớ đang cần anh ta giải quyết một số việc."

"Được được đi ngay."

Băng Băng hăng hái ra mở cửa. Sam Y ở lại chăm chú giải quyết công việc tiếp theo, dù sao mấy tin đồn đó cũng chẳng ảnh hưởng đến cô.

"Chào giám đốc, tôi mang tài liệu đến đây."

"Anh giúp tôi giải quyết một chuyện trước."

"Vâng, có chuyện gì cần tôi giúp?"

"Anh liên lạc với các toà soạn báo phong toả mấy mẩu tin tức vớ vẩn về tôi đi. Đã không lên báo Kinh tế thì thôi đi, lại đưa mặt tôi lên mấy tờ báo lá cải đó, thật quá mắt mặt!"

"Vâng tôi sẽ làm ngay."

"Tôi hy vọng ngày mai trên báo sẽ không còn mấy tin tức kiểu đó nữa."

"Tôi sẽ không để giám đốc thất vọng."

"Tôi đã ký xong, anh có thể mang đi."

Trịnh Vỹ gật đầu chào Sam Y rồi sải bước ra ngoài. Băng Băng há hốc mồm nhìn theo bóng dáng anh khuất sau cánh cửa.

"Sam Y à, cậu thật may mắn. Cả ngày làm việc với toàn mấy anh đẹp trai thế này."

"Cậu có làm không bọn mình đổi chỗ đi?"

Bảng Bàng tròn mắt nhìn Sam Y:

"Đôi được à?"

"Đương nhiên, chỉ cần cậu muốn."

"..." Có ai sẵn sàng trao tặng vị trí giám đốc dễ dàng cho người khác thế này không?

Sáng hôm nay Sam Y thức dậy sớm để chuẩn bị cho chuyến du lịch. Không hiểu sao trong lòng cô cứ nhộn nhạo cả lên, vừa hồi hộp lại vừa mong chờ. Đến nơi cô thấy mọi người đã xếp hàng tập trung đầy đủ, Trịnh Vỹ từ xa thấy cô vội qua chào. Hôm nay Sam Y mặc đồ thể thao vừa năng động vừa phóng khoáng khác hẳn phong cách ngày thường khiến tim Trịnh Vỹ lệch mất một nhịp.

"Mọi người đến sớm vậy sao?"

"Thưa giám đốc, mọi người ai cũng chờ đợi chuyến đi này."

"Anh sắp xếp mọi chuyện xong hết rồi chứ?"

"Đã hoàn thành."

"Tốt."

"Thưa giám đốc..."

"Còn chuyện gì sao?"

"Chủ tịch Nam Phong đi xe riêng đến và mời giám đốc đi cùng ạ."

"Anh ta cũng thật quá xa xỉ, gửi lời cảm ơn đến anh ta, bảo tôi đi cùng với nhân viên được rồi."

"Sao em không trực tiếp nói với tôi chứ? Trịnh Vỹ chắc cậu còn nhiều việc, đi trước đi."

"Vâng." Trịnh Vỹ rồi đi để lại khoảng không gian cho hai người.

"Anh sợ chưa đủ loạn à? Còn rù tôi đi cùng nữa. Anh có biết là tôi phải đi dọn một đồng tin tức lùm xùm giữa anh với tôi không?"

"Em cứ mặc kệ nó đi, tôi không quan tâm nhiều đến vậy. Không phải chân em đau sao? Đi xe riêng tiện hơn."

Sam Y cũng không ngạc nhiên sao anh biết chuyện cô bị đau chân, đứng đứng đáp:

"Khỏi rồi. Không cần phiền anh."

"Nhưng mà tôi đặc biệt quan tâm đến em."

Không để cho Sam Y kịp trả lời, Phong Thần trực tiếp kéo tay cô lên xe của mình. Đứng trước chiếc siêu xe của anh, cô chỉ biết thở dài:

"Anh đang muốn khoe xe hàng hiệu với tôi à?"

"Nếu em thích tôi tặng cho em nhé?"

"Tôi đây không dám nhận, anh cứ giữ lấy. Anh không biết hòa đồng với mọi người sao? Lại đòi tách ra đi riêng."

"Em tưởng em hòa đồng hơn tôi chắc? Em thừa biết mình nổi tiếng nhất trong khoản nào? Khó gần, lạnh lùng?" Phong Thần liếc mắt tò vè khinh bỉ nhìn Sam Y.

"Còn anh thì kém chắc? Tôi khó gần với lạnh lùng thì anh nghĩ xem, anh chính là tảng băng ngàn năm không tan còn gì?"

"Em muốn tranh luận với tôi à?"

"Anh sợ thua ư?"

"Tôi nghĩ em nên ngủ một giấc đi thì hơn."

"Anh chê tôi nói nhiều?"

"Thế nên em ngủ đi."

Sam Y tức giận đứng đứng lờ tai nghe ra mở nhạc mức to nhất rồi nhắm mắt vào ngủ. Khi cô tỉnh lại thì xe đã dừng trước khu Ruby. Sam Y quay sang hỏi Phong Thần:

"Đến nơi rồi sao?"

"Ừ, em xuống xe đi lấy phòng khách sạn đi. Tôi đi gửi xe."

"Còn đồ của tôi?"

"Tôi sẽ mang vào cho em sau."

Sam Y yên tâm đi vào khách sạn.

"Trịnh Vỹ, anh chìa đủ phòng rồi chứ?"

"Vâng thưa giám đốc."

"Tôi phòng nào?"

"Phòng số 209 trên tầng 10."

Sam Y nhận lấy chìa khóa, Trịnh Vỹ tiếp tục:

"Bây giờ theo lịch trình mọi người sẽ về phòng nghỉ khoảng 1 tiếng rồi xuống dưới ăn trưa. Chiều sẽ tổ chức hoạt động ở ngoài bờ biển."

"Được, tôi về phòng trước."

Sam Y xoay người bước vào thang máy ấn tầng 10. Vừa bước vào phòng cô đã ngã nhào lên giường ngủ thẳng một mạch.

Đến khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại cô mới tỉnh dậy, thì ra đã đến giờ ăn trưa. Sam Y mắt nhắm mắt mở bước vào nhà tắm thay đồ. Đến khi bước ra ngoài thấy Phong Thần cũng từ phòng đối diện bước ra, Sam Y ngạc nhiên:

"Anh cũng ở tầng này sao?"

"Tôi được sắp xếp ở đây. Đây là tầng vip."

Sam Y không nói gì nữa tiến đến thang máy. Phong Thần đi vào thang máy đúng lúc cánh cửa chuẩn bị đóng. Hai người cùng im lặng cho đến khi bước ra ngoài phòng ăn.

Sau khi ăn trưa xong mọi người ra biển chơi. Sam Y không hứng thú liền lên phòng ngủ tiếp. Đến khoảng gần 5 giờ chiều Sam Y mới ngủ dậy. Cô thay đồ bơi, rồi mặc bên ngoài áo phông với quần short rồi đi dép xỏ ngón ra biển tắm.

Mặt trời tỏa ra ánh nắng dịu nhẹ, từng cơn gió nâng niu mái tóc Sam Y. Cô tháo dép ra xách trên tay, thong thả để đôi chân trần dạo chơi trên bờ cát. Sam Y cời đồ, bước xuống ngâm mình trong làn nước. Từng đợt sóng vỗ nhẹ vào người, Sam Y thích thú bơi ra xa hơn. Đột nhiên eo cô bị siết chặt, Sam Y hoảng hốt vẫy vùng trong nước. Nhưng cô bị ấn xuống nước, rồi một thứ gì đó mềm mại chạm vào môi cô. Sam Y cố gắng mở mắt nhưng không được. Sam Y nổi lên mặt nước,ra sức hít thở không khí.

"Anh làm cái gì thế? Tôi suýt chết rồi đấy."

"Tôi định bất ngờ xuất hiện, ai ngờ em phản ứng mạnh thế."

"Anh mang tôi ra đùa giỡn ư?"

Sam Y bực bội bỏ lên bờ.

"Sam Y à, anh hoảng khản tẩm cho em nhé?"

Quân Hàn không biết từ đâu ra giờ chiếc khăn của cô lên. Sam Y giật mình lên tiếng:

"Anh đang làm gì ở đây?"

Trong lúc cô không để ý anh khoác khăn lên cho cô rồi trả lời:

"Du lịch."

"Trùng hợp vậy sao?"

"Đây chính là cái mà gọi là duyên phận đấy."

"Duyên phận? Mấy cô em nóng bóng kia hình như đang đợi anh kia."

"Anh có quen mấy cô đó đâu. Oan cho anh quá!" Quân Hàn kêu oai oái.

"Tôi về đây."

"Anh mời em bữa tối nhé?"

"Cô ấy có hẹn với tôi rồi."

Phong Thần đi lại gần Sam Y rồi kéo cô vào trong lòng. Anh quay sang nhìn Quân Hàn đang cười mà khó chịu trong lòng, càng dùng sức ép cô vào người mình.

"Xem ra hôm nay không được rồi, hẹn mai nhé Sam Y!"

Quân Hàn nói xong nháy mắt với Sam Y một cái liền rời đi.

"Tôi có hẹn gì với anh đâu? Từ bao giờ anh lại thích xen vào chuyện người khác thế?"

Phong Thần nhìn quanh người Sam Y một lượt rồi nhủ mảy:

"Em mặc đồ thật không ra làm sao. Hờ nhiều chỗ thể này..."

Anh khẽ lướt qua những tác da thịt mịn màng của cô mà không vui.

"Anh quần được tôi sao?"

"Tôi đã nói với em đừng tiếp xúc với tên đó rồi cơ mà?"

"Anh không biết con người ta luôn thích làm ngược lại những điều mà họ không được làm sao?"

Sam Y kiêu ngạo hất cằm nhìn Phong Thần. Cô đã muốn làm gì không một ai có thể ngăn cản kể cả người cô yêu đi chăng nữa.

Ngày hôm sau buổi lễ cất bằng khánh thành diễn ra hết sức thuận lợi. Mọi người được tự do vui chơi trong hai ngày rồi sẽ trở về. Sam Y loanh quanh trong phòng không biết đi đâu dành cùng Phong Thần đi dạo khắp nơi.

Đi qua dãy chợ đêm bán quà lưu niệm, Phong Thần dẫn Sam Y đi xem từng quầy một.

"Mấy thứ này tôi đã phát ngán đến tận cổ rồi."

Nhìn mãi cũng chỉ là mấy thứ đồ chơi rồi trang sức, Sam Y khẽ lắc đầu tỏ vẻ chán chường.

"Em thật không giống người bình thường."

"Tôi nghĩ là anh cũng chẳng có hứng thú với mấy thứ này."

Phong Thần không nói gì kéo Sam Y đến một hàng bán vỏ sò vỏ ốc. Anh chăm chú ngắm nghía các loại vỏ ốc đủ màu sắc.

"Mấy thứ này thật vô nghĩa. Trang trí cũng chẳng đẹp."

Sam Y cầm một chiếc chuông gió làm từ các loại vỏ sò lên ngắm nghía rồi lại đặt xuống. Phong Thần bỏ mặc cô tự đi lục lọi trong đồng vỏ ra một chiếc vỏ màu xanh nước biển. Đặc biệt chiếc vỏ này không hiểu sao ở giữa lại khoét lỗ rất giống một chiếc nhẫn. Anh nhặt lên rồi quay sang nhìn Sam Y:

"Đưa tay em đây."

Không để cô phản đối, anh trực tiếp kéo tay cô ra rồi đeo vào ngón áp út cho cô.

"Hợp với em lắm."

Sam Y chưa kịp lên tiếng đã thấy Phong Thần ra ngoài thanh toán. Cô giờ tay lên ngắm thứ được gọi là nhẫn, nhìn mãi không thấy nó đẹp ở đâu.

Ra khỏi cửa hàng, hai người tiếp tục đi dạo trên bãi biển. Bỗng Phong Thần dừng lại ôm chầm lấy Sam Y.

"Cho tôi một cơ hội yêu em, được không?"

"..."

Sam Y ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn những ngôi sao lấp lánh trên cao.

"Vì sao?"

"Tôi yêu em!"

"Tôi không yêu anh!"

"Đừng tự lừa dối bản thân nữa, tôi biết em vẫn luôn yêu tôi."

"Anh thì biết gì chứ? Nếu biết thì tại sao lại để tôi chờ đợi như vậy? Tôi không muốn có vương mắc tình cảm với anh nữa."

Sam Y cố gắng mỉm cười, tháo chiếc nhẫn trên tay đưa cho Phong Thần:

"Anh có thấy là đã quá muộn rồi không?"

Anh không nói gì, cô cũng không nói nữa. Hai người đối diện nhìn chăm chăm vào nhau khiến cho người đi đường đều cảm thấy khác lạ. Một lúc sau, Phong Thần lên tiếng:

"Chúng ta về thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Khó xử

Sam Y nhìn bản báo cáo trên bàn làm việc mà cảm thấy hải lòng. Không ngờ doanh thu tháng này tăng 20%. Cô có chút tự hào về thành quả lao động của mình. Sam Y nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, cô khẽ mỉm cười. Cô quyết định tự thưởng cho bản thân một ngày nghỉ. Sam Y đứng lên xách túi rời phòng làm việc về nhà. Đi qua bàn làm việc của Trịnh Vỹ, cô dặn anh:

"Hôm nay tôi về sớm, mọi chuyện còn lại giao cho anh. Có gì gọi điện."

"Vâng, thưa giám đốc."

Sam Y lái xe đến siêu thị mua đồ ăn cho tuần này và một ít đồ dùng vặt vặt thường ngày.

"Để xem nào, hết bột giặt, nước rửa bát rồi hết giấy ăn..."

Sam Y vừa đẩy xe vừa xòe bàn tay ra đếm đồ cần mua. Cô vội tay lấy một gói bột giặt trên giá, bất ngờ có một người chạy đến đẩy cô ngã.

"Chị sống có vẻ tốt."

"Đây chẳng phải cô em gái Hạ Khuê của tôi sao?"

Sam Y chậm rãi phui tay đứng lên, ngao ngễ nhìn Hạ Khuê trong bộ váy hai dây hở hang đang tức giận.

"Xem ra cô sống không tốt lắm, phải đi bán thân kiếm tiền sao? Tốt xấu gì cũng từng đi học, lại còn mang danh nghĩa là tiểu thư. Không có bố mẹ chống lưng là cô không thể làm được gì sao?"

"Chị, sao chị dám nói với tôi như thế? Trách nhiệm của chị không phải chu cấp tiền cho tôi sao? Hai chúng ta là chị em mà."

"Trách nhiệm? Chị em? Thế thì cô cứ ngồi đây mà mơ đi. Một xu tôi cũng không bao giờ ném cho cô đâu." Sam Y khinh thường đáp. Cô ghét nhất chính là hai chữ chị em này, không ngờ Hạ Khuê vẫn còn dám nhắc đến trước mặt cô.

Hạ Khuê ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi kéo người đàn ông trung niên này giờ đang đứng phía xa xa đến.

"Anh, đây là chị gái em."

Người đàn ông trung niên đứng đó trông đã ngoài 50, tóc trên đầu đã bạc. Người đó nhìn thấy Sam Y thì sùng sốt:

"Giám đốc Tinh Yên là chị gái em sao?" Người đàn ông mắt sáng rực đầy trông chờ nhìn Hạ Khuê.

"Xin chào ngài, phu nhân ngài dạo này khỏe chứ?"

Trương Thành Đạt lung tung không dám nhìn thẳng vào mặt Sam Y, ông ta cúi gằm mặt xuống đất:

"Bà ấy vẫn khỏe."

"Chị đừng tự cho mình là hiểu biết, định ám chỉ tôi là kẻ phá hoại gia đình người khác sao? Chị nên biết anh ấy đã ly thân với vợ từ lâu và chuẩn bị ly hôn rồi. Tôi chính là ánh sáng cứu giúp anh ấy thoát khỏi bà vợ chanh chua của mình đấy."

Hạ Khuê đứng giữa siêu thị khoe khoang thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kì. Tiếng xì xào bàn luận vang lên ở khắp nơi nhưng cô ta vẫn không để ý mà lớn tiếng. Sam Y chỉ cười:

"Vậy sao? Không quấy rầy hai người nữa."

Cô toan bước đi thì Trương Thành Đạt rụt rè lên tiếng:

"Giám đốc, hợp đồng của chúng ta vẫn sẽ được ký kết chứ?"

"Tôi vẫn đang trong thời gian suy nghĩ, tôi thấy bên ngài đưa ra biện pháp không khá thi lắm. Nhưng nề mặt em gái tôi, tôi sẽ nghĩ lại."

Trương Thành Đạt không ngừng cảm ơn, quay sang nhìn Hạ Khuê. Cô ả cũng tự biết mình có giá trị thì liên tục đắc ý, riêng Sam Y chỉ cười nhạt quay đi. Đã dính đến Hạ Khuê, bản hợp đồng này tuyệt nhiên đã được Sam Y ném vào sọt rác.

Sam Y về nhà trời đã tối. Cô cắt đồ ăn vào bếp rồi đi lấy quần áo để tắm. Sam Y thư giãn nằm trong bồn tắm, khẽ ngân nga tiếng hát. Đây là niềm đam mê từ nhỏ nhưng cô không có cơ hội để thực hiện. Sam Y khi còn nhỏ đã mơ ước trở thành một ca sĩ nổi tiếng đi khắp thế giới lưu diễn, nhưng mọi chuyện lại chẳng bao giờ như mình mong muốn. Mẹ Sam Y luôn định hướng cho con gái kế nghiệp gia đình nên bắt cô học toàn những môn cô không thích. Bây giờ chỉ còn những lúc đi tắm cô mới có thể tự do ca hát.

Sau khi tắm xong, Sam Y vào thư phòng đọc sách một lúc mới lười biếng đứng dậy đi nấu cơm. Cô có tật xấu là rất lười, kể cả có đói chết mà lười cô cũng thà nhịn đói. Sam Y từ nhỏ đã phải nấu cơm, tay nghề khá cao nhưng chỉ những khi có hứng cô mới đích thân xuống bếp. Mớ tù lạng nhìn lên nhìn xuống một hồi, cô quyết định làm món cơm cà ri và mấy chiếc bánh quy. Đôi tay cô thoăn thoắt chuẩn bị nguyên liệu như một đầu bếp chuyên nghiệp. Khi đang chuẩn bị làm bánh thì có tiếng chuông cửa vang lên. Sam Y bỏ bát bột xuống rồi chạy ra ngoài xem. Không nhìn qua camera cô trực tiếp mở cửa.

"Anh đi nhầm nhà sao?"

"Tuyệt đối không."

Phong Thần từ đằng sau đưa cho Sam Y một bó hoa hồng:

"Tặng cho em"

"Anh không biết trên đời này tôi ghét nhất chính là hoa sao?"

"Không hề vút đi, phí lắm. Hay em cứ cầm chỗ nào khuất mắt là được. Mà em không định mời tôi vào nhà sao?"

"Vào cái gì, về đi."

Sam Y đưa tay định đóng cửa nhưng Phong Thần đã kịp lách người vào.

"Tôi ngửi thấy mùi thức ăn. Em nấu sao?"

Sam Y đi trước không trả lời. Phong Thần theo cô vào bếp.

"Không ngờ em biết nấu ăn, chắc hẳn nấu rất giỏi đấy chứ. Tôi nhất định phải thử tay nghề của em."

"Không có phần cho anh, về đi."

"Em không cho tôi ăn thì tôi sẽ tự lục tủ lạnh nhà em, yên tâm đi."

Sam Y còn chưa kịp trả lời tiếng cửa đã lại vang lên. Cô thắc mắc không hiểu tại sao bình thường chả có ai đúng hôm được nghỉ thì mọi người lại lũ lượt kéo đến. Sam Y ra mở cửa, lại một bó hoa hồng đập vào mắt:

"Tặng em"

Quần Hân mặt tươi cười hơn hờ nhìn Sam Y.

"Đồ ăn thơm thế, hôm nay được một bữa ngon đấy."

Phong Thần từ trong nhà đi ra, thấy Quần Hân thì trùng mắt. Thật trùng hợp!

"Tôi nấu cho tôi ăn, không có phần cho hai người đâu. Giờ thì về hết đi."

"Anh đã đến thì không về. Kìa có phải chủ tịch Nam Phong không? Đứng rồi, anh cũng đến ăn chùa à?"

"Hử, Dạ Quần Hân, anh lại để em gái tôi một mình rồi hả?"

Phong Thần không vui nhìn Quân Hàn. Anh chàng này quá đào hoa, để Phương Huyền lấy anh ta thật không yên tâm.

"Làm gì cau có thế. Tôi với Sam Y đây là bạn bè, ăn với nhau một bữa thì làm sao? Chẳng nhẽ cứ dính hôn là hai người phải bám dính lấy nhau ư? Mà hai người có quan hệ gì vậy?"

Quân Hàn nhìn Sam Y với vẻ đầy tò mò. Cô không trả lời đi vào bếp tiếp tục công việc đang dở, bỏ mặc hai người đàn ông đang nhìn nhau với ánh mắt toé lửa. Một lúc sau Phong Thần mới lên tiếng:

"Tôi đang theo đuổi cô ấy, anh liệu đừng làm Phương Huyền tổn thương, nếu không tôi sẽ giết anh."

Phong Thần búng ra lời cảnh cáo với Quân Hàn. Quân Hàn chỉ cười, cảnh cáo anh ư? Để xem anh ta làm được gì, rồi vui vẻ chạy vào bếp.

"Sam Y, anh có giúp gì cho em được không?"

Quân Hàn chạy đến đứng sau Sam Y chỉ chỉ vào nồi cà ri.

"Anh đi về là giúp tôi đấy."

"Nồi cà ri to thế này làm sao em ăn hết? Không bằng để anh đây giúp em giải quyết."

Quân Hàn vỗ ngực đảm bảo. Phong Thần ngồi nhìn cảm thấy khó chịu, đứng lên tiến lại chỗ Sam Y háng giọng:

"Em cần gì tôi sẽ giúp."

Sam Y coi như mình bị cầm điện tiếp tục trộn bột làm bánh. Thấy cô không có phản ứng, hai người đàn ông đứng sau bối rối không biết làm gì. Một tiếng sau bữa ăn cũng được hoàn tất, Phong Thần và Quân Hàn nuốt nước bọt ừng ực nhìn "bàn tiệc" bày ra trước mắt mình. Giò đây bọn họ có thể khăng định, Sam Y tuyệt đối là đầu bếp hàng đầu thế giới. Sam Y ngồi xuống bàn ăn cầm lấy bát đĩa bắt đầu dùng bữa mặc kệ hai vị khách không mời mà đến. Phong Thần và Quân Hàn biết ý tự vào bếp lấy bát rồi bắt đầu ăn thử. Chỉ có một từ có thể diễn tả được cảm giác lúc này: ngon. Hai người ăn như chết đói, chỉ một lúc sau bữa ăn đã trống trơn. Sam Y ăn xong bỏ lên phòng, để lại một cầu:

"Àn xong rửa bát." Sau đó mất hút sau cánh cửa.

Phong Thần và Quân Hàn tròn mắt ngạc nhiên. Rửa bát? Bọn họ không biết làm. Hai người bắt đầu đi nhìn nhau đứng lên thu dọn bát đĩa. Cũng may không bị vỡ cái nào, rửa xong mấy cái bát mà hai người họ cùng thở phào nhẹ nhõm, thật giống như vừa đi đánh trận trở về. Phong Thần đi ra ngoài phòng khách ngồi nghỉ, Quân Hàn vẫn ở bên trong i ới:

"Bĩa không?"

"Mang ra đây."

"Anh nói với cái giọng gì đấy? Tôi không phải người hầu anh nhé!"

Phong Thần vẫn chưa hết bức bối, liền lớn giọng cãi nhau với Quân Hàn. Quân Hàn lại chẳng phải loại vừa, thế là hai người lao vào chỉ chोé. Đang chuẩn bị xông vào đánh nhau thì Sam Y xuất hiện ở cầu thang:

"Tôi cảm thấy mình như đang nuôi hai đứa trẻ vậy."

Sam Y bình tĩnh nhìn hai người đàn ông chứ không phải hai thằng nhóc mới lớn đang dậy thì. Cô thản nhiên bước vào trong bếp lấy ra mẻ bánh quy mới nướng, xong bẻ lên trên phòng.

"Em đi đâu vậy?" Quân Hàn ngược mắt lên nhìn Sam Y.

"Hai anh về đi, nhớ đóng cửa hộ."

Phong Thần không nói gì cầm áo khoác đi về. Thấy thái độ lạnh nhạt của Sam Y, Quân Hàn cũng biết đường rời khỏi đây tránh gần hồ dữ.

Sam Y đứng ngoài ban công nhìn hai chiếc xe đã rời đi mà cảm thấy trống trải. Cô vẫn mãi là kẻ cô đơn mà thôi.

Hôm sau đi làm, Sam Y nhìn thấy Trương Thành Đạt và Hạ Khuê trong phòng tiếp khách mà chán ghét, đúng là biết tranh thủ. Nhìn Sam Y đang tiến lại gần, Trương Thành Đạt liền niềm nở chào hỏi:

"Giám đốc, chào buổi sáng!"

"Chào ngài, Hạ Khuê cũng đến sao?"

"Là cô ấy nói muốn gặp giám đốc mới đòi đi theo."

Sam Y nghĩ thầm trong lòng, có mà nhấc cô nê mặt em gái mà kí kết hợp đồng với ông ta thì có, đúng là lão già tham lam. Nghĩ thế thôi nhưng Sam Y vẫn cười:

"Chị em gặp nhau lúc nào cũng được, việc gì phải làm phiền ngài đây chứ. Hạ Khuê, lần sau em không được nhõng nhẽo với phó tổng đâu đấy, người ta còn phải làm việc lớn, biết chưa?"

"Cô nói quá rồi, không phiền không phiền." Trương Thành Đạt lập tức xua tay không ngừng.

"Giám đốc, sáng có hai cuộc họp, đến khoảng 10 rưỡi phải đi cất bằng khách thành ở khách sạn Liên Hoa."

"Anh xem có khoảng trống nào dành cho ngài Trương đây không?"

"Xin lỗi giám đốc, nhưng không có."

Sam Y vui vẻ nhìn vẻ mặt xám ngoét của Trương Thành Đạt với vẻ mặt phẫn nộ của Hạ Khuê:

"Đành phải xin lỗi ngài rồi, ngài đến đường đột quá. Hay ngài đi cùng với thư kí Trịnh đăng kí lịch hẹn trước đi."

"À không sao, tôi đến đúng là hơi đường đột. Giám đốc đương nhiên là người bận rộn rồi, tôi không làm phiền thời gian quý báu của cô nữa."

"Vậy tôi đi trước."

Sam Y không khách khí bỏ đi, tưởng làm khó được cô sao? Cô chưa làm cho công ty ông ta phá sản đã là tốt lắm rồi. Hạ Khuê cô nhìn đi, tôi sẽ làm cho cô không ngóc đầu lên nổi đâu. Sam Y cười khinh miệt bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khoảng cách

Sam Y không hiểu rốt cuộc Phong Thần muốn đùa giỡn có kiểu gì. Cô chỉ biết nếu cứ tiếp tục thế này thì cô không thể chịu nổi. Sáng mờ mắt ra đã thấy tin nhắn điện thoại, chuẩn bị đi làm thì có người đến làm phiền đòi đưa đón, trong giờ làm việc thì gửi hoa và quà liên tục. Không những thế lại còn đến nhà cô đòi ăn cơm có nấu. Sam Y cô đây là gì? Là đầu bếp của anh ta hay sao? Thích đến là đến thích đi là đi? Nhà cô thành cái nhà trọ của anh ta từ bao giờ thế?

Nhà báo thì không bao giờ cho qua bất cứ tin tức nóng hổi nào, nên chỉ vài ngày đã có người đến tìm cô chất vấn.

"Tôi không ngờ chị vẫn còn bám riết lấy anh tôi."

Phương Huyền nhấp một ngụm cà phê lên tiếng. Sam Y chỉ nhìn cô ta không nói. Mấy ngày nay lão già Trương Thành Đạt với Hạ Khuê cứ tìm có mãi, chưa giải quyết xong chuyện họ đã lại có kẻ muốn tìm cô gây chuyện.

"Không phải cô rất biết cách quản lý anh trai mình ư? Sao lại còn để một kẻ mà cô gọi là thấp kém như tôi đây quấy rầy anh trai cô?"

"Chị càng ngày càng biết cách ăn nói."

"Do hoàn cảnh cả thôi."

Sam Y cười đáp lại. Phương Huyền ngoài mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong thâm tâm lại run sợ trước phong thái của Sam Y. Ánh mắt sắc bén, giọng nói châm chọc, cô không ngờ có một ngày mình lại yếu thế trước cô ta.

"Thì sao chứ? Chỉ cho rằng mình sẽ có được anh ấy ư?"

"Tôi đang tự hỏi sao cô không lo chuyện của bản thân mà cứ thích tọc mạch chuyện người khác nhỉ?"

Sam Y ra về thần bí tiến sát lại gần Phương Huyền:

"Tôi nói cho cô biết, vị hôn phu của cô rất thích tôi đấy, không chừng chúng tôi sẽ..."

"Chỉ im ngay, chị dám bịa đặt những chuyện như vậy sao?"

"Tin hay không về hỏi anh chàng của cô đi. Còn nữa tôi cảnh cáo cô, cô còn dám làm phiền tôi gây chuyện thì tôi không để yên đâu. Quyền lực để làm gì chứ? Tôi là giám đốc cả một tập đoàn lớn mà còn sợ một con nhóc không biết sự đời như cô sao? Cô làm mất của tôi quá nhiều thời gian rồi đấy, đi trước."

Sam Y đứng lên nhìn Phương Huyền đang run run, chắc hẳn uất ức phát khóc rồi. Quà nhiên cô ta được nuông chiều quá mà sinh hư.

Quay trở lại công ty làm việc mà tâm trí của Sam Y cứ bay đi đâu. Cô nhìn bó hoa vừa được gửi đến, Sam Y cảm nó ném vào sọt rác không thương tiếc. Thường ngày cô sẽ cho nhân viên mang đi đâu cấm nhưng hôm nay thực sự không còn tâm trạng mà cấm nữa. Phong Thần chết tiệt, anh đã để tôi chờ đợi trong tuyệt vọng bao năm mà vẫn không quên anh được, lại còn tự rước việc vào người. Phương Huyền nghĩ cô ta là ai mà dám bảo này bảo nọ cô. Chưa hết, Hạ Khuê, suốt ngày léo rêu bên tai thần mặt chị chị em em làm cho cô chán ghét đến cực điểm. Sam Y không biết trút giận đi đâu chỉ còn biết thần thờ nhìn vào máy tính trước mặt với ánh mắt căm ghét.

Cả công ty hôm nay biết tâm trạng sếp lớn không tốt nên không ai dám diện kiến giám đốc. Trịnh Vỹ nhìn sếp mà thờ dài trong lòng, là người thân cận nhất bên giám đốc nên không thể không gặp được.

"Thưa giám..."

"Chuyện gì?"

Trịnh Vỹ chưa nói hết câu đã bị Sam Y cắt lời.

"À, về bản báo cáo trưởng phòng kế toán gửi lên..."

"Cứ để hết trên bàn."

"À, vâng, còn dạ hội tối nay ở bên..."

"Không đi."

"Nhưng mà..."

"Tôi nói là không đi, anh biết phải làm gì chứ?"

Sam Y ngược đời mắt lạnh lùng nhìn Trịnh Vỹ.

"Vâng tôi..."

"Ra ngoài."

Trịnh Vỹ lập tức thu dọn tài liệu đi ra ngoài trước khi cô nổi giận. Quà nhiên, phụ nữ nổi giận lên thật đáng sợ, đặc biệt là giám đốc...

Sam Y không mấy vui vẻ mà rời khỏi công ty, Ra đến ngoài cửa lại gặp âm hồn không tan, cuối cùng cô cũng đã có chỗ để mà trút giận.

"Anh lành rồi quá đúng không? Cứ thích bám theo tôi ngày đêm không chán à? Anh có biết vì anh mà tôi gặp cả một đồng chuyện linh tính nhằm chán đến phát điên không? Anh coi tôi là cái gì? Có phải thấy tôi là loại phụ nữ dễ dàng? Sao ngày trước chẳng thấy anh nồng nhiệt thế này? Bây giờ lại muốn theo đuổi tôi ư? Không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Anh còn muốn níu kéo..."

Sam Y tức giận đến mức không còn để ý đến mọi thứ nữa. Cô điên cuồng chất vấn Phong Thần, nước mắt cứ thế mà trào ra. Phong Thần lặng lẽ ôm cô vào trong lòng không trả lời. Sam Y thấy thế càng nổi giận liền đẩy anh ra mà bỏ chạy. Phong Thần vội vàng đuổi theo:

"Em đứng lại cho tôi."

Sam Y dường như không nghe thấy mà vẫn tiếp tục chạy. Cô lao đến một chiếc ô tô đang phóng vụt qua, chỉ nhìn thấy một thân ảnh bay lên rồi chậm rãi tiếp đất. Phong Thần sững sờ đứng nhìn trước cảnh tượng đó, anh chỉ thấy người cô toàn máu.

Những người vây xung quanh vụ tai nạn đã kịp thời gọi cấp cứu còn Phong Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ. Anh vẫn chưa thể tin được chỉ vừa mới phút trước cô vẫn đứng trước mặt anh mà giờ cô đã nằm đó. Đến giờ Phong Thần mới biết cái gì gọi là gần như vậy, xa đến thế. Cô ở trước mắt anh nhưng dường như anh chưa bao giờ chạm được tới cô.

Cấp cứu hơn nửa ngày mới thấy đèn phòng phẫu thuật tắt. Suốt thời gian đó Phong Thần chỉ biết chờ đợi. Anh cảm thấy trong lòng trống rỗng, còn có một chút lo sợ. Anh đứng dựa lưng vào tường, quan sát bác sĩ, y tá ra vào vào phòng phẫu thuật. Anh vẫn còn một chút lý trí gọi điện cho Băng Băng báo tin. Từ xa nhìn thấy cô đang gấp gấp chạy vào bệnh viện với vẻ mặt lo lắng. Ngay khi vừa nhìn thấy anh, Băng Băng lập tức nói giận:

"Lại là anh! Sao lúc nào Sam Y gặp chuyện đều liên quan đến anh? Nam Phong Thần, rốt cuộc anh không chịu buông tha cô ấy đúng không? Anh muốn nhìn thấy cô ấy chết đúng không?"

Phong Thần chỉ cúi đầu không nói.

"Sao anh không trả lời tôi? Tôi nói cho anh biết, Sam Y mà có chuyện gì anh cũng đừng mong sống yên ổn. Băng Băng tôi nói được làm được."

Sam Y sau khi phẫu thuật được đưa vào phòng hồi sức. Nhìn Sam Y nằm trên giường bệnh mà không thể không thương xót. Cô bị quần băng trắng quanh đầu, tay phải bị gậy. Ngoài ra còn bị gãy xương đùi và tổn hại đến nội tạng bên trong. Bác sĩ khi bước ra khỏi phòng phẫu thuật nhìn Phong Thần và Băng Băng khẽ thở phào một cái:

"Thương tích của bệnh nhân rất nghiêm trọng, cứu sống được đã là kì tích. Tuy nhiên để hồi phục thì cần rất nhiều thời gian và phải sử dụng các phương pháp trị liệu."

Lúc đó Băng Băng mới yên tâm được một chút, còn Phong Thần cũng khẽ thở phào.

Sam Y hôn mê suốt mấy ngày chưa tỉnh. Mọi công việc đều được giao cho Trịnh Vỹ, Băng Băng cũng xin nghỉ phép để chăm sóc cho Sam Y. Phong Thần tối nào cũng đứng ngoài phòng bệnh lẳng lẳng nhìn cô nhưng không dám vào. Anh thật sự không có dũng khí bước vào đó. Biết cô chưa tỉnh nhưng cứ nhìn thấy bộ dạng cô lúc này anh cảm thấy vô cùng hối hận. Nếu lúc trước anh có thể giữ cô lại thì tốt rồi, mọi chuyện sẽ không thành ra như vậy. Phong Thần lao đao rời khỏi bệnh viện, trong lòng như có tảng đá đè nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lơ đãng

Sam Y hôn mê liên tục mấy ngày làm mọi người ai cũng sợ hãi. Đến khi cô tỉnh lại cũng đã được hơn một tuần. Sam Y ngo ngắc nhìn quanh căn phòng bệnh, cô cảm tưởng như mình vừa trải qua một cơn ác mộng dài khủng khiếp. Nơi đó cô nhìn thấy mẹ cô đang âu yếm ôm cô vào lòng, nơi mà cả gia đình cô được đoàn tụ. Ý thức vẫn chưa quay lại với Sam Y, cô nhìn mọi thứ nơi đây đều xa lạ, cả những con người đang đứng bên cạnh cô.

"Y, cậu tỉnh lại rồi!"

Băng Băng đứng bên cạnh mỉm cười với cô. Nhưng Sam Y chỉ nhìn mà không nói gì.

"Cậu không sao chứ? Sao không nói gì?"

Về lo lắng tràn ngập khắp khuôn mặt Băng Băng. Đứng bên cạnh Băng Băng còn có thư kí Trịnh Vỹ, cậu ta cũng sốt sắng không kém. Ngắc ra một hồi Sam Y mới gượng cười:

"Để mọi người lo lắng nhiều rồi."

Đến giờ cô mới chú ý đến tay phải đang bị bó bột, đầu thì quấn băng, chưa kể một đồng các loại máy móc nối dây đang cắm vào người cô. Băng Băng giải thích:

"Thương tích của cậu rất nghiêm trọng, vì hôn mê suốt nên phải truyền chất dinh dưỡng vào người và cậu còn phải sử dụng các phương pháp vật lý trị liệu để phục hồi."

Sam Y không để ý đến lời Băng Băng, ánh mắt cô chỉ dừng lại trên người đang đứng ở ngoài phòng bệnh. Anh cũng ngược mắt lên nhìn cô không nói một lời. Sam Y vội quay đầu đi, che giấu giọt nước mắt trực trào. Cô quay sang hỏi Trịnh Vỹ:

"Vỹ, cậu sắp xếp mọi chuyện ổn cả chứ?"

Trịnh Vỹ nghe thấy tên mình thì giật bản:

"À, vâng mọi chuyện đều ổn. Tín tức giám đốc nằm viện đều được phong toả để trấn an tinh thần nhân viên và tránh kẻ khác nhòm ngó lúc này."

"Tôi vẫn biết cậu rất có năng lực, cậu hãy về công ty tiếp tục làm việc, không cần lo lắng cho tôi đâu."

Trịnh Vỹ gật đầu chào rồi ra về. Nhìn Băng Băng, Sam Y mệt mỏi lên tiếng:

"Cậu giúp tớ thu xếp lịch điều trị nhé?"

Băng Băng hiểu ý đi ra ngoài. Sam Y tiếp tục nhắm mắt vào nghi ngơi, nói có mấy câu thôi mà đã mệt muốn chết. Cô không muốn tiếp tục lưu tâm về người đó, nhưng không hiểu sao khi nghe thấy tiếng bước chân tim cô vẫn đập thật mạnh.

"Xin lỗi em về chuyện đó."

Im lặng.

"Tôi không biết nói gì với em ngoài lời xin lỗi này."

Tiếp tục im lặng.

"Tôi hy vọng em mau chóng bình phục, đến lúc đó tôi sẽ chuộc lỗi với em."

"Anh định chuộc lỗi thế nào? Anh thấy không Phong Thần? Ở bên anh tôi chưa bao giờ hạnh phúc, kể cả lúc trước lẫn bây giờ. Tôi vô tình làm tổn thương anh, nhưng anh cũng hết lần này đến lần khác khiến tôi đau khổ. Chúng ta đã định sẵn không thể ở bên nhau, đừng tiếp tục thế này nữa, sẽ chỉ mang lại bất hạnh cho cả hai."

Phong Thần ngẩn ra, anh biết cô nói đúng. Nhưng rồi anh chỉ quay lại dặn dò cô:

"Em mệt rồi, nghỉ ngơi đi."

Phong Thần lặng lẽ ra ngoài. Để lại Sam Y vẫn mở to mắt nhìn trần nhà. Anh vẫn định tiếp tục gầy vò cô nữa sao?

Sam Y ngày ngày chăm chỉ trị liệu, thời gian đầu không đi được phải ngồi xe lăn khiến cô rất khó chịu. Thời gian đó cô rất hay gắt gỏng, phải dò dẫm từng bước. Cô ngã không biết bao nhiêu lần, Băng Băng chỉ dành ở bên cạnh chăm sóc cô kĩ lưỡng. Ở trong bệnh viện suốt hai tháng mới đi lại được bình thường. Trịnh Vỹ thường xuyên mang tài liệu đến bệnh viện cho cô xử lý. Không hiểu Quán Hân nghe phong phanh tin tức cô nằm viện ở đâu mà cứ cách mấy ngày lại đến làm phiền cô.

Hôm nay là ngày được ra viện, tuy chưa bình phục hoàn toàn nhưng chỉ cần tiếp tục tinh dưỡng là ổn. Cô cũng không thích tiếp tục ở lại nơi này, toàn mùi thuốc sát trùng khiến cô liên tưởng lại những ngày tháng trước đây.

Quay trở về với cuộc sống thường ngày, nhìn đồng tài liệu ngổn ngang trước mắt, căn phòng làm việc rộng lớn mà cô quanh. Sam Y phát hiện ra rằng mình đã thay đổi. Cô bắt đầu sợ hãi những ngày tháng lạnh lẽo cô độc chốn này, bắt đầu sợ hãi áp lực công việc, bắt đầu sợ hãi... Có cả trăm điều sợ hãi quán lấy tâm trí cô, thì ra sau khi đối mặt với cái chết, con người ta lại trở nên yếu đuối như vậy.

"Thưa giám đốc, mọi bộ phận đã báo cáo xong."

Hiếm khi thấy cô lơ đãng, Trịnh Vỹ lên tiếng nhắc nhở.

"À, tôi thấy doanh thu đều đúng theo kế hoạch, mọi người có thể tiếp tục quay trở về làm việc, tan họp."

Mọi người trong phòng họp đều ngạc nhiên, hôm nay sếp lớn không phê bình nữa sao?

Sam Y không biết mình quay trở về phòng làm việc bằng cách nào cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên:

"Sam Y."

"Cho hỏi đây là số của ai?"

"Là tôi, Phong Thần."

Sam Y nghi hoặc giờ điện thoại ra nhìn lại, cô lại không để ý nữa rồi.

"Có chuyện sao?"

"Bố tôi mời em đến nhà ăn cơm. Tôi có nói với ông về việc em bị tai nạn và ông nhất quyết muốn gặp em."

Sam Y lại càng ngỡ vực, tại sao cô thấy chuyện này chẳng hề liên quan gì với nhau?

"Tôi và bố anh có liên quan gì với nhau hay sao?"

"Em đã quên mất rằng em đã từng sống ở nhà tôi hay sao?"

Sam Y lục trí trí nhớ một hồi xem mình có thân quen với ông hay không, cô nhớ rằng cô biết mẹ Phong Thần chứ bố anh có rất ít khi gặp. Thi thoảng trong bữa ăn cô có ăn cùng với ông hay tình cờ gặp trong nhà, dù sao Sam Y cũng cảm thấy chuyện này rất vô lý nhưng cô vẫn nể mặt ông mà chấp thuận:

"Được, tối nay tôi sẽ đến."

"6h tối sẽ qua đón em tại nhà."

"Tôi có xe."

"Tôi sẽ đón em, hẹn gặp lại."

Nói rồi anh liền cúp máy không để Sam Y đáp lại. Cô chỉ cười, có người đưa đi chẳng tốt cho cô quá!

Cả ngày làm việc Sam Y không thể tập trung, vì vậy cô quyết định ra về sớm. Bàn giao công việc xong xuôi, Sam Y liền lái xe trở về nhà.

Sam Y chuẩn bị mọi thứ xong thấy vẫn còn sớm, cô lên phòng sách tìm lại mấy tấm ảnh cũ. Một từng quyển album, những tấm ảnh không ngừng gọi lên kí ức cho Sam Y khiến cô chìm đắm trong nó. Đây hầu như là những tấm ảnh khi Sam Y còn bé, đã từ rất lâu rồi cô không còn thích chụp ảnh nữa. Cô tìm thấy một bức ảnh xưa khi cô chụp cùng bác Hân, và Phong Thần về mặt miễn cưỡng đứng cạnh. Cô trong hình mới 10 tuổi, vẻ mặt đã không còn nét tươi tắn của trẻ con.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Sam Y cất lại tấm ảnh lên giá sách rồi đi xuống.

"Anh đến thật đúng giờ."

"Tôi là con người có quy tắc."

Phong Thần giúp Sam Y mở cửa xe rồi mới bước vào.

Suốt chặng đường đi không ai lên tiếng. Sam Y mãi mè ngắm nhìn đường phố. Ngoài đường xe cộ tấp nập, hàng quán đông đúc. Giờ tan tầm việc tắc đường là không thể tránh khỏi, vì vậy mà mắt tôi cả tiếng đồng hồ để đến nơi.

Vừa đến cổng nhà đã thấy sẵn quần gia ra nghênh đón:

"Chào Sam Y, lâu lắm rồi không gặp cháu."

"Cháu chào bác."

Nói rồi hai bác cháu bắt tay nhau như thể một việc làm quen thuộc mỗi khi Sam Y đến nhà chơi. Cô được bác quán gia dẫn vào nhà trước. Trên đường đi Sam Y ngó nghiêng khắp mọi nơi, hầu như ngôi nhà này chẳng hề thay đổi gì suốt chục năm qua, chỉ thiếu đi duy nhất nữ chủ nhân mà thôi.

"Rất vui được gặp cháu Sam Y."

"Cháu chào bác, bác vẫn khoẻ chứ ạ?"

"Rất tốt, còn cháu thế nào? Gánh vác cả một tập đoàn thế không quá sức chứ?"

"Không đâu ạ, mọi thứ đều tốt ạ."

"Nghe nói cháu mới gặp tai nạn, lý do không phải là tại thằng con của bác đấy chứ?"

Nói đến đây Nam Phong Kiên bật cười, Phong Thần vừa bước chân vào nhà đã biết mình bị nói xấu liền nhắc nhở:

"Bố không định đứng đây nói chuyện cả ngày đấy chứ? Chúng ta vào dùng bữa thôi."

"Phải, phải đi vào ăn đã chứ."

Sam Y nghe lời theo theo hai bố con họ vào phòng ăn. Trên bàn ăn đã được bày sẵn đồ ăn và bát đĩa. Sam Y không ngừng bị gấp thức ăn bỏ vào bát, cô nhìn nui thức ăn trước mặt mà không biết phải xử lý ra sao. Đang mải suy nghĩ thì bỗng Nam Phong Kiên lên tiếng:

"Hôm nay bác mời cháu sang đây là có chuyện muốn hỏi ý kiến cháu."

Sam Y ngẩng đầu lên chăm chú nhìn ông. Cô cũng đã đoán được chắc chắn không tự nhiên mà mình được mời đến đây.

"Bác muốn hỏi cháu về mảnh đất mà Vương Hán đã từng chuyển nhượng cho cháu. Bác nghe nói Tỉnh Yên đang định hợp tác với Dạ thị để xây dựng khu vui chơi. Nhưng theo hợp đồng chuyển nhượng có một mục đã nói, cháu bắt buộc phải kết hôn với Phong Thần mới được toàn quyền sử dụng. Nếu cháu không đồng ý thì sẽ phải thu hồi lại mảnh đất đó và phải đền bù cho Dạ thị một khoản khá lớn đấy."

Nghe đến đây cả Phong Thần và Sam Y đều ngẩn ra. Phong Thần thì bị sặc nước còn Sam Y thì bị nghẹn.

"Bác không nói đùa đấy chứ ạ?"

"Bố đang nói chuyện gì thế?"

Cả hai đều đồng thanh lên tiếng:

"Bác không nói đùa, đây là lời mà bà ấy đã dặn bác, bác nghĩ đã đến lúc phải cho hai đứa biết. Sam Y cháu hãy suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời bác."

Sam Y thần thờ nhìn Nam Phong Kiên, vận mệnh không phải thực sự là muốn trêu đùa con người ta đấy chứ?

Cô không biết mình đã đi về và vào nhà bằng cách nào, chỉ biết lúc cô tỉnh lại đã thấy mình đang nằm ngù trên giường. Sam Y đắn đo suy nghĩ mãi một hồi cũng không biết làm sao, cô không có đủ khả năng để đền bù cho hợp đồng với Dạ thị, nhưng lại càng không muốn ép buộc chính mình đi lấy Phong Thần. Có ai có thể cho cô một câu trả lời thoả đáng hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lựa chọn

"Thưa giám đốc, đây là bản kế hoạch cho khu đất ở vùng ngoại ô với tập đoàn Dạ thị."

Thư kí Trịnh Vỹ đưa bản tài liệu cho Sam Y ký. Sam Y xoay ghế lại đằng trước nhìn Trịnh Vỹ:

"Cậu cứ để trên bàn đi."

Trịnh Vỹ gật đầu rồi bước ra ngoài. Còn một mình Sam Y trong phòng mải mê suy nghĩ. Đồng ý hay không? Đầu mới là đáp án đúng cho vấn đề trước mắt đây. Sam Y biết có rất nhiều những cuộc hôn nhân vì lợi ích nhưng không nghĩ mình cũng dính vào nó. Cô đã từng nghĩ cả đời này mình sẽ không lấy chồng sống cuộc đời tự do tự tại. Rốt cuộc ý đồ của bác Hán là gì? Không thể đơn giản là vì muốn cô hạnh phúc được, ép hôn đã là không hạnh phúc rồi. Hồi đó bác Hán có thể nhìn ra tình cảm của cô dành cho Phong Thần, đương nhiên cũng có thể nhận ra Phong Thần không thích cô. Bác Hán biết cô là người không thích trời buộc, sao lại không nghĩ rằng cô sẽ từ chối? Phong Thần lại càng không chấp nhận kết hôn với người mình không yêu.

Những suy nghĩ cứ loay quanh luân quần trong đầu cô vô cùng rắc rối. Đến giờ ăn trưa Sam Y đi ra ngoài tìm một nhà hàng để ăn cho xong bữa. Đây là một quán ăn Nhật, Sam Y cũng không thích đồ Nhật nên định đi tìm chỗ khác nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa thì đã gặp oan hồn đến đòi mạng cô rồi.

"Xem này, cô chị yêu quý của tôi nhìn thấy em gái coi như không thấy kìa."

Mùi nước hoa rẻ tiền quanh người Hạ Khuê khiến cho Sam Y vừa ngửi thấy đã lùi lại một bước. Bên cạnh Phương Huyền cũng thêm vào một câu:

"Chị Hạ Khuê đừng để ý đến chị ta, không cần thận chị ta lại hãm hại chị đấy."

"Đúng là chỉ có Phương Huyền hiểu chị, em không biết đấy thôi, có loại người nhìn bề ngoài thì hay lắm nhưng bên trong thì chẳng ra làm sao cả!"

Sam Y khoanh tay đứng dựa vào tường nhìn hai người "chị chị em em" kẻ tung người hứng mà đã chọn lựa xong đáp án cho mình. Đã chạm tới sự giới hạn của cô thì cũng nên biết hậu quả của nó.

"Tôi chưa bao giờ biết thì ra hai người cũng có thể trở thành chị em thân thiết như vậy. Tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi để xem kịch đâu, diễn viên đã chán mà nội dung lại còn nhạt nhẽo, không có chút hứng thú nào."

Sam Y nói xong toan quay bước rời khỏi thì bị Hạ Khuê kéo tay lại. Hạ Khuê hét lên:

"Chị vẫn thật già mồm, để tôi vạch trần bộ mặt của chị cho toàn thể mọi người ở đây biết được con người thật của chị."

Sam Y vẫn bình tĩnh đáp lại Hạ Khuê:

"Cô có biết bây giờ cô trông giống ai không? Chính là mấy bà ngoài chợ không có văn hoá đấy, cô trông thật chua ngoa lắm sao, tại sao tôi lại có thể chấy chung một dòng máu với cô cơ chứ? Tôi hận không thể rút hết máu của tôi ra trả lại cho bố cô."

Sam Y bật cười trước mặt mọi người. Đúng vậy, tại sao cô lại là con của ông ta và là chị gái của cô ả chứ?

"Cô hãy chờ hậu quả của việc ngày hôm nay đi, tôi đã cảnh cáo cô rồi mà còn không nghe."

Sam Y cười khẩy rồi dứt khoát bước đi. Cô không tin mình không thể khiến cho Hạ Khuê quý xuống trước mặt mình mà cầu xin. Sam Y đã chẳng còn tâm trạng ăn uống nên lại quay trở lại phòng làm việc luôn. Phương Huyền chắc chắn chỉ kết thân với Hạ Khuê để lợi dụng vậy mà cô ả còn cho rằng mình có chỗ dựa vững chắc, đúng là ngu ngốc. Để xem lần này ai cứu được cô ta? Sam Y lạnh lùng cười, riêng tàn nhẫn thì cô không bao giờ thiếu, cô sẽ chăm sóc tận tình cho cô ả mới được.

Trịnh Vỹ thấy cô liền lập tức thông báo:

"Giám đốc Nam Phong đang đợi trong phòng họp."

Phong Thần? Anh lại đến đây làm gì?

"Hôm nay tìm tôi có việc gì? Muốn thuyết phục tôi từ chối kết hôn sao?" Sam Y bình tĩnh mở cửa bước vào phòng.

"Anh nọ em lời cầu hôn."

"Cầu hôn? Anh nghĩ tôi định lấy anh sao?" Tuy trong lòng Sam Y đã có quyết định nhưng vẫn không kìm được nói ra những lời này.

"Cả cho anh, Sam Y. Anh đã muốn nói với em lời này từ lâu." Phong Thần nghiêm túc giờ chiếc hộp nhưng đó thẳm đến trước mặt cô.

Bên trong là chiếc nhẫn bạch kim tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, viên kim cương bên trên tinh xảo được khắc thành hình hoa hồng, giống như cô kiều ngạo mà quyền rũ. Nhưng Sam Y càng nhìn càng thấy giống nhẫn đồ chơi của trẻ con, cô lại đi đeo chiếc nhẫn hoa cho be gái thế này sao?

"Thành ý của anh chỉ đến thế thôi sao? Chiếc nhẫn trẻ con thế này không phải anh định tặng bé gái mẫu giáo chứ?" Chi một chiếc nhẫn này mà đòi mua chuộc được cô?

"Tôi đã đặt nặng nó cho em, đối với tôi chỉ hoa hồng mới có thể diễn tả được hết vẻ đẹp của em." Phong Thần dần đo mãi mới quyết định là hoa hồng, loài hoa của sắc đẹp của sự kiều sa. Gai hoa hồng sắc nhọn đâm những người khao khát vẻ đẹp của nó, cũng giống như cô, người con gái xinh đẹp ấy lần lần đến lần khác quyền rũ anh rồi lại dùng sự lạnh lùng không cho anh tiếp cận.

Sam Y không biết rằng chiếc nhẫn này được làm hoàn toàn thủ công, được những người thợ chuyên nghiệp nhất tỉ mỉ ngày đêm suốt cả tháng trời để khéo léo khắc nên bông hoa cầu kì đến nhường này. Giá trị đủ để mua cả mấy chiếc siêu xe mà cô vẫn thường hay trêu chọc Phong Thần.

Nhưng cô chẳng quan tâm đến chiếc nhẫn trị giá bằng nào, thứ cô muốn nào phải là chiếc nhẫn lạnh ngắt đeo trên tay?

"Anh đã đích thân tặng cho tôi, tôi nào dám từ chối." Sam Y thờ dãi, cô cũng là phụ nữ, cô cũng mong được trải qua bữa tối dưới ánh nến, lãng mạn đón nhận lời cầu hôn. Nhưng đã đến nước này, hai người cũng không vui vẻ gì lấy nhau, nên cô cũng chẳng muốn đòi hỏi gì nữa.

Phong Thần đeo nhẫn cho Sam Y, ôm cô vào lòng một lúc lâu. Khi ra về còn quay lại nhìn cô thêm một lần:

"Tôi anh đến đón em"

Trịnh Vỹ thấy Phong Thần đã về một lúc mà chưa thấy Sam Y đi ra liền gõ cửa phòng họp:

"Thưa giám đốc, có cuộc gọi từ ông Nam Phong Kiên - Chủ tịch Tập đoàn Nam Phong."

"Nói máy về phòng cho tôi."

"Vâng."

Sam Y ổn định tinh thần rồi mới về phòng làm việc nghe máy:

"Cháu chào bác."

"Chào cháu Sam Y."

"Sao bác không gọi vào di động cho cháu ạ?"

"Bác già rồi vẫn quen những thứ cổ hủ này hơn."

Sam Y biết mục đích của cuộc gọi này nên vào thẳng vấn đề:

"Thưa bác cháu đã suy nghĩ xong rồi ạ. Cháu đồng ý với cuộc hôn nhân này."

"Cháu chắc chứ? Suy nghĩ đã kỹ chưa?"

"Vâng cháu đồng ý, bác hỏi thế có khi cháu phải suy nghĩ lại thật."

"Haha, bác đùa thôi. Thế là cháu quyết rồi nhé!"

"Vâng, cháu chào bác ạ!"

Sam Y nói xong mà thờ phào một cái, cuối cùng cũng đã vứt bỏ đi được một gánh nặng. Còn một chuyện khác mà cô cần làm lúc này, Sam Y gọi Trịnh Vỹ rồi giao việc cho anh ta, xong xuôi cô tự thưởng cho mình một ly rượu vang. Ngày hôm nay quả thật không tệ lắm!

Đúng giờ tan sở Sam Y ra về, Phong Thần đã đứng sẵn ở dưới đợi cô.

"Anh đưa em tới một nơi."

Phong Thần lái xe đưa cô đến vườn hoa ngày còn bé hai người thường chơi. Những khi lui học Sam Y sẽ trốn ra vườn hoa gần nhà anh, một mình thui thủi ôm gối buồn bã. Phong Thần lúc đầu không tìm thấy cô sợ mẹ mắng nên vô cùng lo lắng. Đến lúc nhìn thấy bộ dạng tui thân của cô lại không nở bắt nạt cô gái nhỏ ấy, đành ngồi xuống đọc sách để cô nằm trên đùi mình thấp đi. Cô thường ngủ không yên, rất hay bị giật mình. Những lúc đó anh thường dịu dàng vỗ lưng cô, trong khi vẫn tỏ vẻ không quan tâm chăm chú đọc sách. Từ đó mỗi khi Sam Y trốn học đều trốn trong khu vườn đợi anh đi tìm, vui vẻ nhận lấy sự vỗ về từ anh.

Sam Y nghĩ đến cảnh tượng ấy mà muốn bật khóc. Thì ra Phong Thần cũng có lúc ôn nhu với cô như vậy, trong kí ức của cô chỉ còn những tổn thương mà anh đem lại, hoàn toàn không nhớ đến những lúc anh an ủi cô, nhẹ nhàng đưa cô vào giấc ngủ yên bình.

"Thật hoài niệm nơi này." Sam Y thong thả bước trên cỏ hồi tưởng lại những kỉ niệm đẹp mà cô đã có nơi đây.

Cỏ hơi sũng người lại khi thấy chiếc bàn ăn được đặt giữa thảm cỏ xanh ngắt, dưới ánh nến lung linh nhìn thấy khuôn mặt mờ ảo của anh. Anh cười với cô, Trịnh Trọng Quý xuống nắm lấy tay cô:

"Sam Y, em có đồng ý lấy anh không?"

Sam Y trong lòng cảm xúc lẫn lộn, có chút bối rối nhất thời không phản ứng. Đây là bù đắp mà anh đã nói với cô sao?

"Anh đứng lên đi. Chẳng phải đã có câu trả lời rồi sao?" Sam Y không nở phá hỏng khung cảnh này, nhưng cô vẫn muốn giữ cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng.

"Em trả lời anh rồi anh mới đứng dậy."

"Em đồng ý, anh mau đứng lên đi." Cô nhẹ giọng nói.

Người đàn ông này vẫn luôn là nhược điểm duy nhất của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tàn nhẫn

Sam Y đứng ngoài ban công nhìn xuống dòng xe cộ đang nườm nượp qua lại. Bữa tiệc này cũng thật tẻ nhạt, chẳng có điều gì thú vị. Cô khẽ nhấp một ngụm rượu vang, vị chan chát của rượu thấm vào sâu trong lòng cô. Điện thoại trong tay vang lên, Sam Y nghe máy:

"Mọi việc đã xong?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của thư ký Trịnh Vỹ:

"Đã sắp xếp ổn thoả mọi thứ rồi ạ."

"Tốt, tôi muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo."

"Tôi hiểu rồi ạ."

Tiếng tút tút ở đầu dây bên kia báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc. Sam Y nhàn nhạt nhìn điện thoại, cô rất mong chờ nhìn thấy thành quả của Trịnh Vỹ.

Trở lại phòng tiệc, thấy bữa tiệc vẫn chưa kết thúc. Nếu có rồi đi lúc này hẳn không tôn trọng đối phương lắm. Nhìn thấy cô, mọi người lại tùm tùm vào chúc rượu. Sam Y bình tĩnh nhận hết ly rượu này đến ly rượu khác khiến mọi người rất khâm phục. Tờu lượng của Sam Y cũng được gọi là tốt, chẳng qua hồi bé cô hay uống trộm rượu của ông ngoại. Ông rất thích sưu tầm rượu nhưng chẳng bao giờ lấy ra uống nên cô tò mò nghịch lấy ra uống thử.

Tan tiệc mọi người ai về nhà người đấy, Sam Y cũng nhanh chóng rời khỏi đó để trở về nhà. Sau khi đã tắm rửa xong xuôi, Sam Y tự pha cho mình một tách trà pha mật ong giải rượu. Khi đang chuẩn bị đi ngủ, một tin nhắn được gửi đến điện

thoại của cô:"Chúc em ngủ ngon. Sáng mai hẹn em 8h". Sam Y đọc xong tin nhắn liền xóa luôn, thật là ngớ ngẩn!

Sáng hôm sau đúng 7h chuông báo thức kêu. Sam Y với tay tắt điện thoại rồi trùm chăn ngủ tiếp. Khoảng 15 phút sau thì Sam Y rớt cuộc cũng tỉnh, lò dò bước thấp bước cao vào nhà tắm. Cô vào thư phòng lấy một ít tài liệu cần thiết rồi pha một tách cà phê cho tỉnh ngủ.

Cô bước ra ngoài và khoá cửa thì thấy một chiếc xe đã đỗ ở đằng trước cửa nhà mình. Sam Y vẫn luôn đánh giá cao tác phong đúng giờ của Phong Thần.

"Chào buổi sáng."

"Chào anh."

"Lên xe thôi."

Sam Y nhanh chóng bước vào xe, Phong Thần bắt đầu khởi động xe. Cô thất dậy an toàn rồi quay sang hỏi anh:

"Anh không cần mỗi sáng phải qua đón. Em có xe."

"Không phải chúng ta sắp kết hôn sao? Chúng ta nên bồi đắp thêm tình cảm."

"Từ lúc nào ngài đây lại phải tự đi tìm hạnh phúc vậy? Không phải bên cạnh ngài có rất nhiều bóng hồng sẵn sàng ngả vào trong lòng ngài ư?"

"Nhưng người anh muốn lấy là em."

Phong Thần nhanh chóng đưa Sam Y đến một nhà hàng gần nơi cô làm việc. Sam Y thắc mắc lên tiếng:

"Ăn sáng mà cũng cần cầu kì vậy sao?" Đối với Sam Y, ăn sáng chỉ cần đơn giản mua trên đường là được. Quà nhiên là người có tiền, ăn gì cũng phải vào nơi cao cấp nhất.

"Em không thích sao? Chúng ta có thể đổi chỗ khác."

"Tôi lười lắm, đã đến nơi rồi thì thôi."

Sam Y vào trong trước để chọn bàn. Người phục vụ nhìn thấy cô liền niềm nở tiếp đón, gọi xong đồ ăn ánh mắt Sam Y mới để ý đến màn hình ti vi lớn trước mặt." Tiểu thư nhà Nam Phong bị bắt gian trên giường cùng với nam diễn viên đang nổi Lý An hiện nay. Nghe nói Nam Phong Phương Huyền bao dưỡng anh ta nên anh ta mới có được địa vị như ngày hôm nay". Trên màn hình lớn chiếu hình ảnh Phương Huyền đang ôm mặt khóc lóc đang ra sức chứng minh không phải mình. Bên cạnh là nam diễn viên Lý An không ngừng ra sức dõ thêm dầu vào lửa, về mặt uy khuất" Cô ấy nói đây là lần cuối chúng tôi gặp nhau. Tôi yêu cô ấy biết bao nhiêu mà cô ấy nỡ lòng nào như thế. Tôi gắng sức trở thành diễn viên nổi tiếng để ít nhất tôi cũng có thể nuôi cô ấy. Tôi không hề xấu hổ khi bị bắt gặp, chỉ là", nói rồi anh quay sang nhìn Phương Huyền, "Em già cho anh đi, Huyền". Bên cạnh là Phương Huyền đang gào thét giải thích nhưng không ai tin. Không hổ là diễn viên hàng đầu, Lý An càng diễn càng thật khiến ai cũng tin Phương Huyền là kẻ bạc tình bạc nghĩa. Phong Thần vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh này, anh nhanh chóng quay ra ngoài gọi điện thoại cho ai đó, về mặt vô cùng tức giận. Bất chợt anh quay người nhìn Sam Y bên trong qua cửa kính, đúng lúc bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình. Nhưng chỉ rất nhanh rồi cô lại quay đi, Phong Thần nói nhanh:

"Tôi không biết cậu làm bằng cách nào nhưng phải chặn hết tin tức và đưa Phương Huyền đến văn phòng tôi ngay."

Phong Thần nói xong liền đập máy rồi nhanh chóng bước vào. Sam Y nhìn thấy Phong Thần cũng không nói gì, cứ thế hai bên lại rơi vào im lặng. Một lúc sau Sam Y mới miễn cưỡng lên tiếng:

"Em biết tin rồi, nếu anh lo cho em gái anh thì về trước đi, dù sao nơi này cũng gần công ty, không phiền anh đưa đến nữa."

"Mọi chuyện đều ổn cả, em không cần lo lắng."

Tuy ngoài mặt cả hai đều cười nhưng trong lòng mỗi người đều biết mình không hề cười. Sam Y vui mừng trong lòng thành công trả thù Phương Huyền. Lại chọc tức Phong Thần khiến anh tức giận. Giữa hai người nên có mối hận chung thì mới dễ sống, cô không muốn mình chìm đắm trong tình cảm của anh mà quên đi mất bản thân mình. Chắc hẳn Phong Thần cũng đoán là có nhưng không biểu thái độ gì ra mặt.

Ánh sáng xong thì Sam Y lấy có bận việc đi trước. Cô còn muốn xem Hạ Khuê đã đến quỹ trước công ty có hay chưa. Nhưng cô đoán chắc cô ta cũng chẳng thể trốn thoát khỏi đó mà đến gặp cô. Sam Y sẽ tạt qua thăm cô ta vào lúc sau tan làm vậy.

Tâm trạng Sam Y hôm nay tốt một cách lạ thường, gặp ai cũng cười chào khiến cho nhân viên nom nộp lo sợ. Tinh khí cô thường ngày lạnh lùng, hôm nay lại cười thể này thì tí nữa thể nào cũng mưa.

Sam Y hài lòng nhìn Trịnh Vỹ khen:

"Tôi không ngờ hiệu suất làm việc của cậu rất cao. Cậu nghỉ ra kế hoạch hoàn hảo khiến tôi rất thỏa mãn."

"Giám đốc quá khen, tôi chỉ cố gắng làm tốt nhiệm vụ được giao thôi."

"Chắc hẳn đối với Hạ Khuê cậu cũng ra tay không nhẹ?"

"Theo lời giám đốc đã nói."

"Tôi rất hài lòng với kết quả của cậu, tôi tin rằng cậu biết phải làm thế nào!"

"Tôi sẽ giữ bí mật tuyệt đối, mọi thứ đều được chuẩn bị chu toàn."

"Tốt, cậu có thể ra ngoài."

Trịnh Vỹ gật đầu chào rồi bước về phòng của mình. Sự nguy hiểm trong tác phong của người phụ nữ này nhắc nhở cậu phải thận trọng, chỉ một chút sơ sẩy sẽ khiến cậu rơi vào hố sâu thê thảm.

Sam Y làm việc trong tâm trạng vui vẻ, hiếm khi mới có một chuyện có thể khiến cô phấn kích như vậy. Cảm giác chứng kiến kẻ thù của mình bị mình chà đạp thật tuyệt vời. Sam Y tự nhận mình chẳng phải thánh mẫu cũng chẳng phải đức Phật từ bi độ lượng, những ai nọ có thì cô sẽ trả cho bằng hết mà thôi.

Đến giờ tan làm, Sam Y bắt một chiếc taxi đi đến địa điểm ghi sẵn trên giấy. Nơi đó miễn cưỡng cũng thế nói là một quán bar, nhưng nhìn có nét cộng với việc nó ở trong một khu ổ chuột nên nhìn vô cùng bẩn thỉu và nhộp nhúa. Trên tường đã bị loang lổ những vết gạch vỡ, trên các kệ thì còn mọc cả rêu xanh. Sam Y nhìn cái bảng hiệu cũ đã phai màu sơn, trên đó có ghi mấy chữ: Quán rượu Thiên Sơn.

Sam Y đẩy cánh cửa gỗ nặng trĩch đã bị mục nát bước vào bên trong. Đập ngay vào mắt cô là hình ảnh Hạ Khuê mặc bộ ngy ý đang uốn éo trên sân khấu. Xung quanh đó là những tiếng cười khá ồ đả mà của những người đàn ông ngồi phía dưới. Sam Y tiến lại gần sân khấu cười tươi với Hạ Khuê. Cô ta như phản xạ nhìn thấy cô liền chửi bới:

"Là chị, chị cho người âm mưu đến bắt cóc rồi mang tôi đến nơi này phải không? Chị là đồ bị ỉm, vô lương tâm, chị không bằng loài vật, chị không phải con người!"

Hạ Khuê đứng trên sân khấu nhào người ra chỗ Sam Y, không để ả chạm vào người mình, cô nhanh chóng tránh sang một bên. Phía dưới bắt đầu có những tiếng than phiền vì sao không múa tiếp. Có người còn lớn tiếng gọi bà chủ. Bà chủ quán béo ục ịch nghe thấy liền vội vã chạy tới, vừa chạy vừa thở hổn hển. Bà ta xòe thẳng lên sân khấu túm tóc Hạ Khuê bắt đầu văng nước bọt tung toé:

"Cái con ranh này, mày để khách hàng kêu thế kia à? Tối nay mày không được ăn, chuẩn bị về mà ăn đòn đi."

Bà ta lúi xềnh xệch Hạ Khuê đi dưới con mắt hờ hững của Sam Y. Xem ra cuộc sống của cô ta rất tốt, chắc hẳn sẽ không còn đến làm phiền cô được nữa. Nhìn sắc mặt trắng bệch vì đau đớn và lo sợ của ả khiến Sam Y rất thoả mãn. Nghe nói tới qua ả bị ép tiếp khách, tháo náo Sam Y thấy những vết xanh tím trên người Hạ Khuê hiện lên rõ ràng. Dù sao cũng không phải lần đầu bán thân, cô ta đã từng qua lại với bao người đàn ông rồi. Loại người như Hạ Khuê là không biết điều mà tự chuốc lấy. Nghe Trịnh Vỹ nói, hình như tới hôm bị bắt cóc ả còn phải phục vụ một lúc mấy người đàn ông. Đứng trách Sam Y có ác độc với em gái, cô đã cảnh cáo Hạ Khuê nhiều lần. Chỉ tiếc cô ta quá ngu xuẩn mà thôi.

Sam Y rời khỏi chỗ quán rượu ổ ւế này. Nhìn chỗ nào cô cũng thấy ghê tởm, quả nhiên là nơi dưới đáy của xã hội, đâu đâu cũng thấy căn bã và rác rưởi. Hạ Khuê được nuôi dưỡng tại một môi trường thế này quả nhiên là rất hợp với bản tính của ả.

Trước mắt mọi thứ coi như đã xong xuôi, chỉ còn một việc quan trọng nữa mà thôi: Cô chuẩn bị kết hôn cùng Phong Thần. Mỗi thù em gái của anh tạm thời chắc sẽ chưa tính sổ với với cô nhưng Sam Y cũng vẫn chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để ứng phó. Khẳng định anh sẽ không bao giờ tìm được bằng chứng chứng minh Phương Huyền trong sạch.

Nam Phong Kiến đích thân đứng ra lo liệu cho đám cưới của con trai, hai tuần nữa sẽ tổ chức hôn lễ, thông tin cũng được đăng tải trên khắp mặt báo. Việc liên hôn giữa hai tập đoàn ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế thị trường. Nam Phong đã lớn mạnh, nay lại cùng Tỉnh Yên như hổ mọc thêm cánh khiến những tập đoàn khác phải dè chừng.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [xyWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 21: Thoảng qua

Không thể phủ nhận chuyện kết hôn này mang lại rất nhiều lợi ích cho Tinh Yên. Tuy cô phiếu vẫn tăng nhưng Sam Y cũng chẳng vui nổi. Hạnh phúc của cô cho đi dễ dàng như thế, đòi lại cũng chẳng đáng là bao.

Sam Y đang ngồi trước cửa nhà đợi Phong Thần đến đưa cô đi chụp ảnh cưới. Hiếm hoi lắm mới có ngày nghỉ nhưng cuối cùng đành phải hy sinh nó để tuân lệnh theo lời "bố chồng". Nam Phong Kiên có vẻ rất mong đợi đám cưới này, ông đứng ra lo liệu mọi thứ, kể cả đặt chi chụp ảnh và thiết kế váy cưới cho cô. Không hiểu sao mãi Phong Thần chưa đến khiến Sam Y hơi sốt ruột, chẳng nhẽ lại cho cô leo cây?

Vừa nhắc tới đã thấy xuất hiện. Hôm nay trông anh ăn mặc thật thoải mái, phong thái ung dung. Sam Y ngồi co gồi như cô bé năm nào tui thân trốn trong vườn khiến Phong Thần có chút hoài niệm khoảng thời gian xưa ấy.

"Em định ngồi đấy đến bao giờ?"

"Em bị tê chân."

Sam Y ngược mắt lên nhìn Phong Thần vô tội, thấy vậy anh liền bước đến:

"Anh có việc đột xuất nên đến hơi muộn."

Vừa nói vừa xoa chân cho cô. Sam Y lắc chân một chút thấy đỡ hơn liền đứng dậy:

"Đi thôi."

Hai người vừa bước vào đã thu hút ánh mắt của toàn bộ người trong cửa hàng. Sam Y lướt mắt về những chiếc váy cưới đang treo trong tủ kính nhưng bộ đáng có vẻ không hài lòng lắm. Nhân viên nhanh chóng đi thông báo với quản lý ra tiếp đón. Henry vừa nhìn thấy Sam Y đã mừng rỡ khôn xiết:

"Ôi nữ thần của tôi đây rồi!"

Thấy cô vẫn mãi nhìn ngắm những bộ váy cưới, Henry mới vỗ tay thu hút sự chú ý của cô:

"Những bộ váy này đâu có hợp với cô Sam Y đây. Bộ váy được thiết kế riêng cho cô ở phía trong kia."

Nói vậy Sam Y mới quay lại nhìn:

"Chào Henry, lâu lắm không gặp. Anh vẫn khỏe chứ?"

Nói rồi vươn tay ra bắt. Henry bắt tay cô:

"Vẫn tốt lắm, nhưng tôi vẫn chưa thể tìm ra được một người thay thế vị trí của cô làm người mẫu cho tôi."

"Anh nói quái rồi. Nhưng tôi không biết anh lại mở cửa hàng ở đây?"

"Cũng mới thôi, cửa hàng này vừa khai trương tháng trước."

Phong Thần bị lãng quên không hài lòng lên tiếng:

"Bao giờ thì bắt đầu?"

Henry nghe thấy tiếng Phong Thần liền trầm trồ:

"Cậu chính là thiếu gia Nam Phong? Ôi tuyệt vời, như một vị thiên sứ trên trời vậy!"

Sam Y nghe thấy liền cười khúc khích, Phong Thần không vui liền nắm lấy tay cô siết chặt:

"Mời dẫn đường."

Henry nhanh chóng dẫn hai người vào căn phòng phía bên trong. Đặt chính giữa căn phòng là một chiếc váy cưới toả sáng rực rỡ. Henry nhìn chiếc váy mà hài lòng gật đầu, Sam Y thì mê mẩn nhìn nó, Phong Thần thì quay sang nhìn Sam Y.

"Nào nào lấy nó xuống để cho cô Sam Y thử đi."

Henry quay sang nói với cô nhân viên. Khi nó được đặt vào tay Sam Y cô vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Chiếc váy được làm bởi những chất liệu tốt nhất, chất vải mượt mà chạm vào không hề có cảm giác thô ráp mà mềm mịn hết như thứ tơ lụa hạng nhất. Một màu trắng muốt bao trùm cả chiếc váy, những hạt ngọc trai được gắn vào từng tinh tế vào chân váy và quanh eo. Từng lớp sa tanh mỏng phủ bên ngoài chiếc váy càng làm nổi bật lên sự cầu kì trong thiết kế của nhà tạo mẫu.

Nhẹ nhàng nâng niu chiếc váy trong tay, Sam Y có một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong trái tim cô. Thì ra đây chính là chiếc váy mà cô mặc trong sự kiện quan trọng nhất của người phụ nữ. Sam Y được sự giúp đỡ của nhân viên cuối cùng cũng mặc xong chiếc váy. Sau khi trang điểm và làm tóc xong, Sam Y nín thở bước ra ngoài ngắm nhìn mình trong gương. Không chỉ có mà ai cũng bất ngờ khi nhìn thấy Sam Y trong bộ váy cưới. Sam Y có thể thấy hình ảnh của chính cô trong gương, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, trên mặt cô đang nở nụ cười hạnh phúc của một cô gái sắp được làm cô dâu. Từ phía sau Phong Thần ôm lấy cô, hôn nhẹ vào má Sam Y:

"Em rất đẹp!"

Bước chụp ảnh diễn ra suôn sẻ và nhanh chóng. Sam Y phải thừa nhận cô và Phong Thần làm việc gì cũng rất ăn ý với nhau. Nhìn những tấm ảnh cưới vừa chụp ai cũng khen ngợi cô và anh là một cặp rất đẹp đôi.

Phong Thần quan tâm đưa Sam Y đi chọn đồ nội thất, một vài vật dụng trong nhà. Đi qua đi lại Sam Y cũng chẳng ưng ý cái gì. Cô nhìn một vài cặp đôi sắp cưới đang hạnh phúc tay trong tay cùng nhau chọn đồ thì có bỗng có chút tủi thân, không nghĩ mình lại kết hôn trong tình huống này.

Đưa Sam Y về nhà Phong Thần liền lái xe đi luôn. Sam Y vẫn đang buồn bã lo nghĩ về tương lai ảm đạm của bản thân. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi là cô sẽ trở thành vợ chính thức của anh, rồi hai người sẽ sống ra sao? Cuộc hôn nhân này sẽ diễn ra trong bao lâu? Rồi cô và anh sẽ đi đến ly hôn sao? Những câu hỏi ngập tràn trong tâm trí của cô. Sam Y quyết định đi ngủ để quên đi, tất cả cứ để mai tính.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tài miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Hạnh phúc

Chỉ còn nốt ngày hôm nay nữa thôi, chỉ còn lại một ngày nữa,... Sam Y không ngừng tự nhắc nhở mình về đám cưới ngày mai. Tại sao cô lại không được lo lắng cơ chứ, không chỉ lo lắng mà còn là sợ hãi nữa, hôm nay là ngày cuối cùng cô còn mang cái danh hiệu độc thân. Băng Băng kinh thường nhìn Sam Y mãi ngẩn ngơ về chuyện kết hôn.

"Chỉ là kết hôn thôi mà sao cứ như chuẩn bị đi chết thế? Kết hôn xong cũng vẫn thế, ai quản được cậu đi đâu làm gì chác. Nhưng mà kết hôn sớm thế làm gì, ít nhất tớ còn phải tận hưởng tự do vài năm nữa. Đang tuổi thanh xuân rạng rỡ lại đi vì trong năm mỗ hôn nhân."

"Cậu tưởng tớ thích lấy chồng à? Tớ vốn đi định cả đời này ung dung tự do rồi."

"Thôi lo gì nữa. Đẳng nào chả phải lấy, lấy sớm hay lấy muộn thì cũng có khác nhau gì mấy đâu? Dù sao hai người cũng chỉ là trên danh nghĩa, cậu vẫn thoải mái tận hưởng cuộc sống mà."

Băng Băng chẳng thấy kết hôn có gì to tát, chỉ là Sam Y cứ quan trọng hóa vấn đề. Sam Y chỉ biết thờ dãi nhìn bạn, cô bị ép buộc nên mới bất mãn như thế này.

Băng Băng kéo Sam Y đi đập phá khắp mọi nơi, tận hưởng buổi tối độc thân vui vẻ. Đến nửa đêm hai người mới trở về, Băng Băng buồng thông người xuống sô pha, chống cằm nhìn Sam Y:

"Cậu không hối hận vì quyết định vội vàng đấy chứ? Tớ chưa bao giờ có thiện cảm với Phong Thần cả. Anh ta không phải có được cậu quá dễ dàng sao?"

"Những chuyện tớ đã làm thì quyết không bao giờ hối hận. Đây không phải là việc tớ nên làm. Điều quan trọng là phải làm sao biến điều hối hận đó trở nên có lợi với mình, đây là quy tắc sống của tớ."

"Đôi khi cậu thật khiến cho người khác thương xót. Tại sao cứ phải mạnh mẽ như vậy để làm gì? Cậu thật sự không cần một chỗ dựa vững chắc mà?"

"Đối với tớ nó là một điều xa xỉ vô cùng. Tớ chưa bao giờ đặt niềm tin vào đàn ông, đối với họ đó là một thứ chẳng đáng giá, nhưng với chúng ta nó là tất cả. Cậu hiểu chứ?"

"Vậy cậu tính sao? Cậu chắc có thể ở chung một chỗ với Phong Thần chứ?"

"Không nói nữa, ngủ đi."

Sáng hôm sau Sam Y bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa. Thấy Băng Băng vẫn ngủ nên cô ra mở cửa. Bên ngoài có mấy người lạ mặt mà cô không biết, chỉ duy có Henry là Sam Y biết nên cô đoán được đây là đoàn người đến chuẩn bị trang phục và trang điểm cho cô.

"Chào buổi sáng." Sam Y ưỡ oái lên tiếng chào hỏi.

"Cô đây rồi. Hôm nay chúng tôi đến trang điểm và làm tóc giúp cô."

Một người trong đám đông lên tiếng. Sam Y gật đầu đồng ý cho họ vào nhà. Sau khi đã thu xếp ổn thoả cho tất cả mọi người, chuyên viên trang điểm bắt đầu trang điểm cho cô. Sam Y không cần trang điểm quá cầu kỳ vì làn da của cô đã rất đẹp, đôi mắt với ánh nhìn sắc sảo với đôi môi quyến rũ. Sau khi trang điểm là làm tóc. Mái tóc màu tím đặc trưng của Sam Y được uốn xoắn tạo thành những lọn tóc bông bênh như mây, trên trán đeo một sợi dây nổi bật với hình bông tuyết pha lê rủ xuống. Các chuyên gia hài lòng với tác phẩm của mình, những người bên cạnh ngưỡng mộ Sam Y, riêng cô chỉ cảm thấy cõi lòng mình đang ngày càng lạnh thêm, tựa như bông tuyết lạnh giá trên trán cô vậy. Hoàn thành nốt công đoạn chuẩn bị Sam Y thay chiếc váy cưới dành riêng cho mình, trông nó vẫn lộng lẫy như trước. Nhìn chính mình trước gương, Sam Y lạnh lùng cười. Nhìn mấy kia Sam Y, hoá ra mây cũng biết hối hận!

"Ai kia? Tôi có quen cô không?" Băng Băng ngạc nhiên nhìn Sam Y.

"Đừng đùa nữa. Tôi không còn tâm trạng để đùa giỡn với cậu nữa đâu."

"Tôi không thể tin được, cậu xinh đẹp hơn bất cứ người nào mà tôi từng nhìn thấy. Cậu giống ai nhì? Đúng rồi, chính là Nữ hoàng tuyết đó, lạnh lùng và cao ngạo như những bông tuyết."

"Không cần nhì."

"Tôi thật sự ghen tỵ với cậu đấy Y à! Tôi cũng muốn lấy chồng, tôi muốn được mặc váy cưới."

"Chẳng phải hôm qua cậu vừa mới đề cao chủ nghĩa độc thân sao?"

"Tôi đổi ý rồi."

Sam Y lắc đầu không biết nói gì với Băng Băng, cô ấy thì lại đang nhe răng cười.

"Đến giờ rồi, có lẽ chúng ta nên xuống dưới thôi."

Băng Băng nhìn đồng hồ nhắc nhở. Sam Y đứng lên định bước đi nhưng vì chiếc váy quá dài và đôi giày cao gót dưới chân khiến cô suýt ngã. Băng Băng đành bước đến nâng váy giúp Sam Y một tay.

Vừa bước xuống cầu thang Sam Y đã trông thấy Phong Thần đứng đợi sẵn. Trông anh thật lịch lìm với bộ vest đen được may đo hoàn hảo với cơ thể làm tăng thêm nét quyến rũ và bí ẩn của người đàn ông. Sam Y nhàn nhạt cười, đưa tay ra cho Phong Thần nắm lấy. Anh lịch sự đặt một nụ hôn lên tay cô rồi ôm cô vào lòng. Sam Y để mặc cho anh ôm cô mà bước đi. Cả đoàn người nhanh chóng tiến đến khách sạn nơi tổ chức tiệc cưới.

Suốt chặng đường đi Phong Thần chưa hề buông cô ra lần nào. Anh vẫn ôm siết lấy eo cô, Sam Y lặng lẽ ngả đầu vào lòng anh. Bác sĩ xe nhìn đôi vợ chồng trẻ thân mật với nhau không khỏi thấy ngại ngùng liền quay đầu đi, nhưng thực chất có ai biết trong lòng họ đang cuộn trào từng cơn sóng dữ dội.

Sam Y được Nam Phong Kiền dẫn vào lễ đường. Sam Y bước từng bước thận trọng trên thảm đỏ, tâm trạng lo lắng không ngừng tìm kiếm xung quanh một ai đó để chia sẻ với cô. Nam Phong Kiền thoả mãn đặt bàn tay Sam Y vào tay Phong Thần. Cô bé này từ nhỏ ông đã chứng kiến cô trưởng thành, nay rồi cuộc cũng lừa được cô gái cho con trai ông. Nam Phong Kiền cười, khẽ ghé vào tai cô dặn dò:

"Từ nay nếu con bị nó bắt nạt thì không phải sợ, ta sẽ bênh vực con."

Sam Y mỉm cười nhìn ông, hoá ra ông biết được tâm trạng thấp thỏm lo sợ của cô. Sam Y tự tin quay đầu lại đối diện với Phong Thần, anh cũng đang mỉm cười nhìn cô. Xem ra cũng chỉ có mỗi cô lo sợ thôi. Nhìn chiếc nhẫn được lồng vào ngón tay mình, Sam Y biết mình đã chính thức thành vợ anh rồi. Sao đột nhiên cô thấy mình như già đi chục tuổi thế này? Sam Y đeo lại nhẫn cho Phong Thần hết sức thô bạo, nói đeo cũng không phải mà là nhét nó vào tay Phong Thần thì đúng hơn. Nhìn cô ưỡt ức tức giận lên tay mình, Phong Thần hết sức vui vẻ nói:

"Honey, em làm tay anh bị đau đấy!"

Kết quả không ngoài dự đoán, Sam Y đứng hình ngay lập tức. Phong Thần tranh thủ cơ hội đặt một nụ hôn lên môi cô. Thế là hoàn thành nghi lễ!

Đôi vợ chồng phải đi chúc rượu từng bàn, đó là điều dĩ nhiên. Nhìn Phong Thần bị chúc rượu liên tục làm Sam Y cảm thấy áy náy. Cô cũng muốn thay anh nhận rượu nhưng chỉ đối lại cái lắc đầu của anh. Cuối cùng Sam Y không chịu được nữa kiên quyết gạt lấy chén rượu trong tay anh uống cạn. Coi thường cô sao? Cô luôn rất tự tin về tư duy của mình. Thế là hai người cứ giành gạt lấy rượu của nhau trông khôi hài vô cùng, đôi bên đều muốn đầu xem ai say trước. Nhưng cô về như không đợi được kết quả, hai vợ chồng đã được đưa lên máy bay đi hương tuần trăng mật lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ở trên (H)

"Buồn ngủ chết đi được!" Sam Y ngáp dài ngáp ngắn dấy về chán nản.

"Em chưa đi ngủ được đâu, chúng ta còn nhiều chuyện phải làm lắm!"

Phong Thần để chiếc vali xuống đất rồi nhìn Sam Y bằng một vẻ mặt nghiêm túc.

"Còn việc gì chứ? Một lát, có gì để mai tính."

Sam Y buông thõng người trên chiếc sofa êm ái cố tình không hiểu lời nói của Phong Thần. Sao cô có thể không biết trong đêm tân hôn hai vợ chồng sẽ làm gì chứ? Nhưng cô cứ không hiểu đấy, dù sao hai người cũng chỉ là vợ chồng hò hò thôi mà!

"Anh cứ đứng đấy nhìn tôi mãi sao? Đi tắm đi chứ, người anh nồng nặc mùi rượu kia kia."

"Được rồi, vậy chúng ta sẽ bàn việc này sau."

Phong Thần bắt đầu đi lắc lắc đầu quay người đi tắm. Sam Y cười thầm trong bụng, cô cũng nhanh chóng đi tắm để gột rửa hết bụi bặm ngày hôm nay.

Sam Y đi vòng vòng quanh nhà tắm mãi chưa dám đi ra. Cô băn khoăn mãi làm thế nào để trốn vào phòng ngủ của khách, chứ không thì làm sao mà biết được Phong Thần định làm gì cô cơ chứ.

Sam Y thôi nghĩ ngợi mà bước ra khỏi phòng tắm. Phong Thần lười biếng dựa vào tường như đợi cô làm Sam Y một phen hốt hoảng:

"Anh rình rập gì ngoài này? Tôi có phải tội phạm đâu mà anh phải canh phòng thế?"

"Tôi không đứng đây để em chạy mất sao?"

"Tôi làm sao mà phải chạy chứ? Anh tránh ra đi, tôi phải đi ngủ."

"Hương phòng ngủ không phải bên đấy!"

Không để Sam Y kịp quay lại nhìn Phong Thần liền ép cô vào tường. Đôi môi nóng bỏng dán chặt lên đôi môi của cô, anh điên cuồng chiếm đoạt lấy đôi môi cô, đôi tay siết chặt thấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Sam Y không vùng ra cũng không đáp lại. Cô để mặc cho anh hôn. Sớm muộn gì cũng phải đối diện, thôi thì cứ chấp nhận vận tốt hơn là ngày đêm lo sợ chuyện đó.

Phong Thần bế Sam Y đặt lên chiếc giường mềm mại, thân hình cao lớn của anh đè lên người cô. Hai thân hình quấn quýt lấy nhau không rời. Đôi tay anh trượt vào trong chiếc áo tắm của cô, nhẹ nhàng cới ra. Thân hình tuyệt mỹ của cô dưới ánh trắng như phát sáng. Phong Thần như bị mê hoặc hôn dần xuống dưới, không bỏ qua một tấc da thịt nào. Sam Y dù to ra lạnh lùng nhưng vẫn không thể không xấu hổ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô không mảnh vải che thân trước mặt một người đàn ông. Anh hôn xuống nơi đầy da của cô, đôi tay lại chuyển động trên người cô không ngừng khiến cơ thể Sam Y run lên không ngừng. Nhìn đáng vẻ run rẩy của Sam Y khiến anh không khỏi nhủ thầm:

"Honey, em không thích sao?"

Sam Y quay đầu sang một bên không trả lời. Phong Thần thấy cô không trả lời cũng không ép buộc cô, tiếp tục công việc đang dang dở của mình.

Khi anh tiến vào, Sam Y không khỏi khóc thét trong lòng. Đau chết đi mất!

“Đau, đau, anh đi ra ngoài mau!”

Sam Y không ngừng đánh vào người Phong Thần. Anh không biết làm thế nào đánh an ủi cô:

“Ngaoan, sẽ rất nhanh không đau nữa. Tôi hứa với em!”

“Hứa hứa cái gì? Tôi đau sắp chết rồi đây!”

“Em mà còn ngộ ngầy nữa tôi sẽ cho em đau đến chết thì thôi!”

Phong Thần không khỏi bực tức gắt lên. Sam Y cũng không chịu yếu thế mà cầu:

“Anh gắt cái gì mà gắt! Tôi mới là người đau đây này, hay là, này tôi lên trên được không?”

Sam Y cười nói quên cả đau. Phong Thần không khỏi trừng mắt nhìn cô:

“Chưa gì em đã muốn đè đầu cưỡi cổ chồng em sao?”

“Nhưng tôi cứ nằm ý ra thế này chán lắm, nào đổi đi!”

Phong Thần chưa bao giờ thấy đáng vẻ nghịch ngợm trẻ con này của Sam Y miễn cưỡng đành chấp nhận.

Khi màn ái ân qua đi, Sam Y mệt rũ ngủ gục trên người Phong Thần, anh không khỏi buồn cười xoay người cô lại rồi ôm chặt cô vào lòng. Cứ thế ngày cưới trôi qua trong kết thúc tốt đẹp.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại Phong Thần đã thấy bên mình trống trơn. Hơi ẩm dường như vẫn còn quanh đây nhưng người thì đã không thấy. Anh nhìn ra bên ngoài ban công thấy Sam Y đang hút thuốc bên ngoài. Dáng vẻ nhàn nhã khi hút thuốc của cô vô cùng quyến rũ khiến Phong Thần không khỏi nhớ đến một màn nóng bỏng đêm qua.

Anh bước đến sau lưng ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ thiên nga xinh đẹp, giọng nói khàn khàn của anh vang lên:

“Chào buổi sáng, honey!”

Sam Y không quay lưng lại, nhẹ nhàng phả ra khói thuốc trắng. Làn khói vương vấn lấy hai người, che đi một cảnh xuân nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ảo mộng

Khi Sam Y tỉnh lại đã là quá trưa. Cô vận vẹo thân hình đau nhức của mình một hồi rồi quyết định xuống giường. Nhưng có một đôi tay mạnh mẽ đã kéo cô lại, ấn cô xuống giường. Sam Y quay đầu lại trừng mắt nhìn Phong Thần, còn anh chỉ hip mắt cười nhìn cô.

"Mấy giờ rồi?". Phong Thần lười biếng tựa lên thành giường hỏi cô.

Sam Y có vói tay ra từ đầu giường lấy chiếc điện thoại xem giờ nhưng lại bị người nào đó ôm siết lấy khiến cô không thể nhúc nhích. Sam Y cau có trả lời:

"Không biết. Anh phải buông tôi ra thì mới lấy được điện thoại".

"Không muốn buông chút nào". Phong Thần bắt đắc dĩ buông cô ra xuống giường.

Sam Y mặc kệ Phong Thần lăm bắm nhanh chóng đi tắm.

Khi ra ngoài đã thấy Phong Thần ăn mặc chỉnh tề ngồi ngoài phòng khách đợi cô. Sam Y đi ra bếp rót một cốc nước uống rồi lên tiếng hỏi Phong Thần:

"Bây giờ chúng ta ra ngoài ăn bữa chiều chứ còn ăn trưa gì nữa. Ăn gì đây?"

"Tùy em thôi. Tôi không có ý kiến."

"Anh nói thế mà tí lại có ý kiến thì không được đâu đây."

"Được rồi, đi thôi". Phong Thần tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác trên ghế rồi túm lấy chum chìa khoá cạnh cửa.

Sam Y ra ngoài trước đợi anh khoá cửa và lấy xe. Cô tho thần nhìn khóm hoa ven đường đang nở rộ, cảm xúc của cô không biết đang trôi dạt về phương nào. Cô chỉ sợ đây là một giấc mơ, sẽ tan vỡ như bong bóng xà phòng khi cô tỉnh lại. Thật ra cô cũng là một người bình thường như ai, cô cũng sợ ngã, sợ đau lắm chứ. Con người càng tỏ ra mạnh mẽ thì lại càng yếu đuối. Sam Y tự cười nhạo bản thân mình, cô mới thật nhút gan, trò chơi còn chưa bắt đầu mà cô đã muốn bỏ chạy rồi.

Sam Y vui vẻ bước đến xe, mặc kệ chuyện có xảy ra thế nào, cứ phải sống tốt cho ngày hôm nay đã.

Cô quyết định chọn một nhà hàng ven biển ăn bữa chiều của mình. Hai người chọn món ăn xong không biết nói gì đành ngồi nhìn nhau. Sam Y hướng ánh mắt ra biển nhìn những con sóng vỗ bờ tung bọt trắng xoá, thấp thoáng phía xa có vài người đang tắm biển, trẻ con thì nghịch cát.

Phong Thần hướng theo ánh mắt của Sam Y, anh đùa cô:

"Em muốn tắm biển sao? Hay thích mấy đứa bé đó?" Chúng ta có nên sinh vài bé con dễ thương như vậy không?"

Sam Y giật mình quay lại ngơ ngác nhìn anh.

"Anh vừa nói gì cơ?"

"Không có gì."

Hai người dùng bữa trong im lặng. Sam Y vẫn suy nghĩ mãi về lời anh nói. Hình như cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này bao giờ. Tưởng tượng có một đứa bé giống cô gọi cô là mẹ, hừm, cũng tuyệt đấy. Nhưng mà con của cô với Phong Thần ư? Sao cô cứ thấy kì kì thế nào ấy.

"Em ăn xong chưa? Nếu xong rồi thì chúng ta đi."

Phong Thần đi ra bàn thanh toán trước. Sam Y nhìn theo bóng anh, sao cô cứ thấy mọi chuyện cứ không bình thường chút nào. Có thôi không suy nghĩ nữa mà nhanh chóng bước đến bên anh. Phong Thần đưa tay ra nắm lấy tay cô, hai người đi dạo xung quanh bờ biển.

Hai người sóng bước bên nhau thu hút biết bao ánh mắt của mọi người. Sam Y mãi suy nghĩ cứ cứ gặm mặt xuống dưới đất không để ý, Phong Thần đi bên cạnh thì nhìn biển, rốt cuộc chẳng ai để ý.

"Sam Sam"

Từ xa có tiếng gọi cô, Sam Y nhận thức ngừng đầu lên, người duy nhất gọi cô bằng cái tên này... Dạ Quân Hân. Sam Y ôm mặt không dám ngừng lên, coi như cô đang tránh một kiếp nạn đi. Phong Thần nhìn biểu hiện của cô thì khó hiểu, lại nhìn bóng người đang từ xa chạy lại thì thấy không hài lòng, bất giác anh siết chặt lấy tay cô.

"Anh nhớ em biết bao, Sam Sam của lòng anh."

Sam Y rùng mình, bất đắc dĩ cô đánh lên tiếng:

"Chào anh."

"Chúng ta thật có duyên, em xem đi đâu cũng gặp nhau."

"Sao anh lại ở đây?"

Hai người mãi nói chuyện quên mất bên cạnh còn có một người. Phong Thần không vui khi trở thành người thứ ba, mặt mày nhăn nhó khẽ ho một tiếng.

"Chào anh, Quân Hân, lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp nhau."

Quân Hân cười cười:

"À, chào anh."

Ánh mắt Phong Thần sắc bén phóng điện qua Quân Hân. Quân Hân vỗ như không thấy tiếp tục bắm lấy Sam Y nói không ngớt. Phong Thần bực bội lên tiếng cắt ngang:

"Bây giờ chúng tôi đang có việc, hẹn anh Dạ lúc khác."

Nói rồi trực tiếp kéo lấy Sam Y đi tiếp. Sam Y không hiểu gì chỉ cảm thấy mừng vì thoát khỏi tai họa, còn Phong Thần cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Sam Y đi bộ càng đi càng mõi đành quay sang chớp mắt nhìn Phong Thần:

"Hay là anh công em đi, em không đi nổi nữa."

Giọng nói Sam Y ngọt ngào đánh thật mạnh vào lòng Phong Thần, anh gật đầu đồng ý. Có ôm lấy anh nhớ lại những năm tháng còn bé. Ấn tượng về anh vẫn thật sâu đậm trong lòng cô. Cô ngày nào cũng quấn chặt lấy anh, còn anh cứ lạnh lùng chơi với cô em họ kia. Sam Y lại buồn bã nhìn theo anh. Cô chỉ mong ước một ngày có thể sánh bước bên anh, ngày hôm nay có đã có thể đi cạnh anh, nhưng trong lòng cô hoá ra bây giờ thật lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2: Ngoại truyện 1: Sam Y

Sam Y bản tính vô cùng lười nhác. Lười ở đây bao gồm cả về mặt tư duy và hành động. Cô rất ngại dính vào những chuyện không liên quan đến mình. Thế nhưng cô lại đặc biệt thích dây dưa với những người gây thù chuốc oán với mình. Cô tự nhận mình là một người thù rất dai.

Năm 3 tuổi Sam Y lần đầu đi học mẫu giáo. Cô thấy mình là một đứa trẻ rất ngoan nghe lời người lớn chứ không khóc lóc ầm ĩ như mấy bạn nhỏ khác. Sam Y là một đứa bé kì lạ luôn thích chơi một mình yên tĩnh chứ không chơi cùng với các bạn khác, tính cách cũng lạnh nhạt khác thường. Mấy bạn nhỏ trong lớp thấy Sam Y một mình cũng mon men đến chơi cùng. Có một lần, Sam Y đang chơi với búp bê nhỏ xinh thì bị một bạn gái thấy được đòi chơi. Cô nhất quyết không đưa cho bé gái đó. Đứa bé khóc mách với cô giáo. Sam Y mặc kệ tiếp tục chơi với búp bê của mình. Thế nhưng nhân lúc cô đi rửa tay cô bé đó cướp búp bê của Sam Y rồi bỏ vào ba lô của mình. Sam Y nhìn thấy nên mặt mày cau có, trong đầu dần hình thành nên kế hoạch trả thù. Cô bỏ một con nhện đồ chơi vào trong cặp của cô nhóc đó, rồi cuộc nhìn được khuôn mặt sợ hãi đến phát khóc kia mới hài lòng ôm búp bê của mình ra về.

Năm Sam Y học lớp 1, cô cũng vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi ở góc lớp không gây chú ý. Thế nhưng vẫn không tránh khỏi một vài cặp mắt của mấy đứa ranh rối cùng lớp. Bọn chúng đem cô ra làm trò cười trước lớp, Sam Y không phản kháng vội mà từng chút từng chút ghi nhớ hết những khuôn mặt đó. Có chi cười lạnh. Mấy hôm sau mấy bạn đó phải đến trước mặt cô xin lỗi, không ai biết bọn chúng bị làm sao, chỉ mình cô biết. Những cậu ảm cô chiều đó nếu không phải vì bố mẹ giàu có một chút, gia đình có địa vị một chút thì làm sao có thời gian rảnh rỗi đến quấy rầy cô đây. Cô cũng chỉ dọa một chút mà thôi.

Sam Y càng lớn càng thấy mình lòng dạ ác độc, suy tính mưu mô. Nhưng cô lại gặp một vấn đề khiến cô vô cùng phiền não và buồn chán. Đó chính là chuyện về Phong Thần. Ai ngờ cô lại thích anh đến thế cơ chứ. Sam Y vì chuyện này mà rất đau đầu vì cô tình nguyện dính vào rắc rối này. Sam Y rất may mắn sinh ra có một trí óc tuyệt vời, đầu thế làm khó cô trong chuyện học hành cơ chứ, vậy mà cô cứ phải giả vờ học kém mà tìm anh cứu trợ. Phong Thần biết thừa cô học được nhưng cũng mặc kệ, đây chính là lý do anh chẳng bao giờ dạy cô học mà chỉ ngồi cạnh cô làm bài tập thôi. Cô thông minh lắm đấy, nhưng ai bảo cô lười thế cơ chứ. Đã là bài tập về nhà thì đừng bao giờ mong có ngó ngang tới.

Sam Y đã từng phá hoại một mối tình của Phong Thần. Cô không biết lúc đó anh có yêu cô gái đó không, nhưng chỉ nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau đã khiến cô phát điên rồi. Lúc đó Sam Y vẫn còn nhỏ, chưa hiểu hết được tình yêu là gì đã thích Phong Thần. Nghe nói cô gái kia là nữ hoàng học viện Nam Phong, thiên kim tiểu thư là ngọc cảnh vàng của một nhà nào đó rất thích Thần của cô. Vì vậy Sam Y quyết đi trước một bước cảnh cáo cô rằng kia tránh xa Phong Thần một chút. Ai ngờ thế nào đến tai Phong Thần, thế là hai người chiến tranh lạnh với nhau đến cả tháng. Sam Y giận anh vì không để ý đến cô, còn anh thì giận cô không hiểu chuyện mà lạnh nhạt. Nếu cô nhớ không nhầm tên cô gái đó là Dương Chi, người mà Phương Huyền đã từng nhắc đến. Từ sau khi đó cô không nhìn thấy chị ta nữa, chắc là đi du học nên Phương Huyền mới báo cô chị ta về nước rồi chứ.

Sam Y thay đổi một cách nhanh chóng đến bất ngờ. Cô nín cú Phong Thần bằng mọi cách nhưng chưa bao giờ thành công. Điều khiến Sam Y cảm thấy hối hận nhất trong đời chính là gây ra cái chết cho Hoàn Minh Vũ. Nỗi ám ảnh vậy ấy trong tâm trí Sam Y khiến cô không tài nào quên được nỗi đau ấy. Vào thời khắc ấy, Sam Y cảm thấy có như đã bỏ quên mất một điều gì đó nhưng cô không biết nó là gì, lại nhìn ánh mắt của Phong Thần khiến cô hoảng loạn vô cùng.

Sam Y biết anh từ lâu đã nhìn cô bằng một ánh mắt dành cho kẻ đáng ghét nhất trên đời này. Có với anh cứ dây dưa vào nhau mới không dứt, mặc cho đã bao nhiêu lần buông tay nhưng cuối cùng lại bị trói lại bằng một tờ đăng kí kết hôn. Sam Y rất thích chơi những trò chơi tư duy và ghép hình, mặc dù cô rất lười nghĩ. Nhưng sau bao kiến nhẫn chiến thắng được trở chơi, cô lại thấy chán nản và không chơi nữa. Có thể vì cô chưa chinh phục được anh nên mới nhất quyết chưa buông tay. Nhưng có tin sẽ có một ngày, Sam Y có sẽ không phải tương tư vì bất cứ một ai nữa, cô sẽ chiến thắng trong cuộc chơi này.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Tan biến

Phong Thần nắm tay Sam Y đi dọc trên bờ biển. Cô nhất quyết muốn ngắm hoàng hôn vào lúc này. Sam Y hải lòng bước đi bên cạnh anh. Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến đi, cô muốn tận hưởng nốt những giây phút bình yên bên anh. Hai người ngồi xuống bên bờ biển cùng ngắm nhìn những tia nắng cuối cùng còn sót lại. Sam Y nhẹ nhàng dựa vào bờ vai bên cạnh, trong lòng thầm suy nghĩ những điều vu vơ.

"Y, anh yêu em!"

Sam Y loáng thoáng nghe thấy tiếng nói vang bên tai mình, cô rất muốn hét lên rằng cô cũng yêu anh nhưng cô không muốn phá hỏng giây phút này, vì vậy cô chọn lựa im lặng. Chỉ có điều, mãi sau này cô vẫn luôn nhớ đến khoảnh khắc khi anh nói lời yêu với cô, khung cảnh hoàng hôn dường như chỉ còn hai người bọn họ cùng nắm tay nhau đi đến hết cơn đường.

Sau kì nghỉ tuần trăng mật, mọi thứ dường như đã trở về như ban đầu. Suốt một tháng liền Phong Thần chưa từng về nhà, Sam Y có hờ hững đến mấy vẫn cảm thấy trống rỗng trong lòng.

"Tổng giám đốc, đây là bản kế hoạch phòng thiết kế vừa gửi lên ạ!"

Trịnh Vũ đưa bản kế hoạch cho Sam Y. Cô một mới gật đầu rồi ra hiệu cho thư kí ra ngoài. Nhìn căn phòng làm việc rộng rãi đến trống trải, cô đưa mắt ra ngoài cửa kính. Trên phố đông người tấp nập, vậy tại sao chỉ mình cô có đơn ở trong phòng? Anh đã cho cô nếm trải được mùi vị của hạnh phúc trong một tuần rồi lại bắt cho cô một gáo nước lạnh. Tại sao cô lại không biết anh đang dụ hí ở đâu cùng người tình cũ cơ chứ. Cô chỉ biết ngồi đây nghe ngóng tin tức của anh từ mấy tờ báo lá cải, hoá ra cô cũng không dừng cảm như cô nghĩ. Cô có quyền được ghen không? E rằng cô cũng không có tư cách đấy. Nhưng ngồi một chỗ nhìn người ta tình ý mặn nồng cũng thật khó chịu. Sam Y không biết trút giận lên đâu đành xách túi về nhà nghỉ ngơi sớm.

Vì cô không muốn ở lại nhà Nam Phong nên Phong Thần đồng ý sẽ đến ở tại ngôi nhà hiện tại mà mẹ để lại cho cô. Cô cũng ngỡ rằng anh vì hiểu cô nên mới biết cô lưu luyến nơi đây biết bao, nhưng hoá ra anh cũng chưa từng bước chân vào ngôi nhà này lần nào từ khi hai người kết hôn. Sam Y cho xe vào gara thì nhìn thấy có sẵn một chiếc xe bên trong. Sam Y vui mừng khi nhìn thấy xe của anh nên nhanh chóng chạy lên nhà.

Quả nhiên không làm có thất vọng.

"Chỉ, em nhớ chị biết bao!"

Hạ Khuê chạy đến trước mặt Sam Y ôm chầm lấy cô. Sam Y không chút lưu tình đẩy mạnh Hạ Khuê ra khiến cho cô à ngã sấp xuống đất. Phong Thần xuất hiện trước mặt Sam Y nhẹ nhàng nâng Hạ Khuê dậy rồi hỏi thăm. Sam Y chán ghét bộ dạng đáng thương của cô à liền quay lưng lên phòng.

"Cùng là chị em mà cô lại chẳng thương xót em gái mình gì cả".

Phong Thần vào nhà rồi đỡ Hạ Khuê ra ghế nghỉ. Sam Y chỉ cười nhạt:

"Không ngờ món quà anh đi xa mang về lại chính là cô em gái tôi đây. Cô ta vốn không có tư cách bước chân vào ngôi nhà này. Tôi thật không muốn tình cảnh hai chị em chung một chỗng diễn ra tại đây đâu."

"Ý cô ám chỉ phải chăng tôi nên dọn ra ngoài?"

"Tôi đâu có nói thế, chỉ là anh tự suy đoán".

"Anh rề, phải chăng em làm phiền thể giới riêng của hai người, hay là em lên rồi khỏi?"

Hạ Khuê ngược mắt lên nhìn Phong Thần.

"Là anh chị phải chăm lo cho em chứ, em cứ ở lại đây chị gái em sẽ chăm sóc cho em."

Phong Thần đưa ánh mắt giễu cợt chăm chú nhìn phản ứng của Sam Y.

"Thật đáng tiếc nhưng tôi không phải thánh mẫu, cô ở chỗ nào thì cứ về chỗ đó đi. Phong Thần anh có bản lĩnh rước cô ta về nhà của tôi thì anh cũng biết nên đưa cô ta về chỗ nào. Không tiễn."

Không để cho Sam Y nói hết Phong Thần đã tiến đến trước mặt cô:

"Đừng quên cô lấy tôi là vì điều gì."

Nói rồi đưa Hạ Khuê lên phòng cho khách bỏ mặc Sam Y chết sững tại chỗ. Phải rồi, cô lấy anh là vì cái gì? Mảnh đất? Hay là thị uy với Hạ Khuê và Phương Huyền? Nhưng sao mọi thứ lại đi chệch khỏi quỹ đạo của nó thế này?

Sam Y thất thần nhìn theo bóng lưng hai người, nước mắt không biết từ lúc nào đã ướt đầm hai bên má. Cô nhanh chóng lấy tay gạt nước mắt, lao đảo đi lên phòng. Mờ cửa phòng đập ngay vào mắt là tấm ảnh cưới chung của hai người, cô bước đến cầm lấy bức ảnh đập vỡ xuống mặt đất. Những mảnh thủy tinh cửa vào cả chân và tay cô nhưng cô không hề thấy đau. Nhìn dòng máu đỏ chảy xuống chỉ thấy lòng mình càng thêm bi ai, Sam Y ôm mặt bật khóc nức nở. Hoá ra cô cũng biết đau, nỗi đau như cơn dao lẩn lướt cửa từng vết từng vết vào trái tim cô. Sam Y có hồi hận rồi, hồi hận vì để mình lạc lối lần nữa, hồi hận vì đã buông thả chính bản thân mình.

Nhưng cô sẽ không để những kẻ làm hại mình được đắc ý, cô sẽ không buông xuôi, cô sẽ khiến những kẻ đó phải chịu nỗi đau gấp mười lần như thế này. Trong mắt Sam Y toàn là những ánh sáng sắc lạnh, đối môi cô khẽ nở nụ cười.

Sam Y xuống bếp nấu bữa tối cho chính mình, dù cô có muốn làm gì thì cũng sẽ không để bản thân phải chịu khổ. Bàn tay bị băng bó chằng chịt khiến việc cử động hơi khó khăn, Sam Y không quan tâm nhiều vẫn tiếp tục công việc đang dang dở của chính mình. Khi bữa tối được dọn ra lại xuất hiện hai con người kia khiến cô cảm thấy không nuốt nổi nữa.

"Em vẫn biết chị là đầu bếp số một mà, chà chà, thơm quá đi mất."

Hạ Khuê nhào đến bên bàn ăn bốc thử một miếng sườn. Sam Y nhìn đĩa sườn một cách ghét bỏ, lập tức không động đũa đến món đó nữa.

"Muốn ăn thì đi chỗ khác, tôi không muốn chung đụng với kẻ ghê tởm như cô."

Sam Y bình thản nhìn thẳng vào mắt Phong Thần như muốn nói với anh rằng:"Tôi cực kì chán ghét anh."

"Không phải cô là vợ tôi thì phải có trách nhiệm phục vụ tôi sao? Cả việc chăm sóc em gái cô nữa?"

Phong Thần ngồi xuống bàn ăn một cách tự nhiên gấp đồ ăn cho Hạ Khuê. Sam Y thấy mình như sắp nôn hết đồ ăn ra ngoài liền gác đũa rồi đứng dậy:

"Vậy thì hai người cứ từ từ mà thương thức."

Rồi đi thẳng lên phòng.

Một lúc sau Sam Y đi xuống trong bộ váy quyến rũ với khuôn mặt được trang điểm kĩ càng thu hút mọi ánh mắt. Phong Thần nhũn mày nhìn cô:

"Đi đâu?"

"Không phải việc của anh."

Cô tự tin bước ra khỏi nhà mà không ngoái đầu lại. Cô không thể chịu đựng nổi một giây một phút nào trong cái nhà này nữa, mọi thứ đều khiến cô chán ghét. Sam Y hẹn Băng Băng ra ngoài bar, lâu lâu cô cũng phải thay đổi không khí một chút, tuổi trẻ mà.

"Dù thế nào cũng không ưa nổi cô à Hạ Khuê nhà cậu." Băng Băng lên tiếng.

Sam Y chỉ nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt mà không lên tiếng. Băng Băng hiểu cũng không nói gì nữa. Dù sao đây cũng không phải là chuyện cô có thể giúp Sam Y được, chỉ có thể an ủi cô ấy vài câu mà thôi.

Hai cô gái đẹp ngồi cạnh nhau khiến bao kẻ tò mò đến làm quen. Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắt lạnh lùng của Sam Y mà thôi. Càng khó càng làm gọi lên những hứng thú chinh phục, không ít kẻ đã sấn tới ngồi bên cạnh cô.

"Cô em đẹp quá, có hứng thú đi chơi với bọn anh không? Đảm bảo cô em sẽ thích mê."

Vừa nói tay một gã đã nhanh chóng vòng qua eo Sam Y. Một gã khác còn tranh thủ lúc cô không để ý còn đổ gói thuốc bột vào ly rượu của cô. Sam Y mảy không nhũn mặt không nhàn nhìn gã, bàn tay nhanh chóng gạt đổ vỡ ly rượu. Cô dùng móng tay của mình cào chảy máu tay gã đang bám lên eo cô, không nhanh không chậm đứng lên.

Cô còn chưa kịp hành động tiếp đã có một bóng đen lao tới túm hai gã kia đánh tới tấp. Sam Y thất vọng nhìn đối tượng trút giận của mình bị cướp, cô đang ngửa chân ngửa tay mà.

"Làm người đẹp sợ rồi."

Giọng nói đùa cợt lại vang lên, Sam Y bực bội lời Băng Băng đứng dậy ra ngoài. Quân Hàn nhún vai giao hai gã kia cho vệ sĩ rồi đuổi theo cô.

"Em không sợ chứ?"

"Sợ cái đầu anh, tôi đây còn chưa được trút giận, liệu mà tránh ra chỗ khác."

"Không phải hai gã đấy ức hiếp em sao?"

"Nhưng không cần anh chen ngang như thế, trò chơi còn chưa bắt đầu đã bị anh phá rồi."

Quân Hàn gãi đầu khó hiểu nhìn Sam Y, cứ tưởng được dịp làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhục nhã

"Em đi đâu đấy?"

Quân Hàn vừa chạy vừa lớn tiếng nói. Ai mà ngờ cô lại đi nhanh thế chứ.

"Tôi đi đâu là việc anh có thể quản được sao?"

"Làm gì mà em phải câu thể? Không tốt cho mặt đầu, nhanh lão hoá đấy."

Quân Hàn tiếp tục thói bóng đùa của mình. Sam Y dừng lại nhìn anh rồi đột nhiên ngồi bệt xuống ven đường khóc. Cả Băng Băng và Quân Hàn bị cô dọa cho phát khiếp, luống cuống tay chân không biết làm gì.

"Sam Y, cậu đừng làm tôi sợ."

"Em đừng dọa anh."

Cả hai người đều đồng loạt lên tiếng. Sam Y tiếp tục khóc không để ý đến ai. Một lúc sau cô lại đứng dậy đi tiếp như không có chuyện gì xảy ra. Băng Băng và Quân Hàn đều há hốc mồm ngạc nhiên đi theo.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Quân Hàn không kìm được lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này. Băng Băng không ngừng nháy mắt ra hiệu im lặng. Quân Hàn biết điều không hỏi gì nữa.

"Hai người về đi, tôi lấy xe rồi tự về được."

Băng Băng lo ngại nhìn cô:

"Liệu cậu có ổn không đấy?"

"Tớ rất ổn, không có chuyện gì hết."

“Em như thế mà không có chuyện gì?”

Quần Hân khó hiểu nhìn chăm chăm vào biểu hiện của Sam Y. Cô đưa tay gạt hết nước mắt còn vương lại, cười cười:

“Thật sự không có chuyện gì, vừa rồi dọa hai người rồi.”

Tuy đang cười nhưng vẻ mặt Sam Y còn khó coi hơn là đang khóc. Quần Hân nhất thời cảm thấy thương xót rồi dằn trong lòng. Anh không biết nên nói gì, cũng không biết phải an ủi cô ra sao. Hoá ra cũng có lúc anh lại vô dụng đến vậy.

Sam Y về đến nhà cũng đã hơn 1 giờ sáng, ngồi nhà tối đen không còn chút ánh sáng. Cũng giống như trước đây, chỉ có mình cô trong ngôi nhà rộng rãi mà trống trải đến đáng sợ này. Cô không biết rốt cuộc Phong Thần và Hạ Khuê còn trong ngôi nhà này không, nhưng cô cũng không còn hơi sức để đi nghĩ về chuyện này nữa.

Sam Y mở cửa bước vào phòng ngủ. Cô còn chưa bật đèn lên đã bị ép sát vào tường. Hơi thở quen thuộc bao trùm lấy cô, Sam Y vùng vẫy muốn tránh ra nhưng cả người cô đã bị siết chặt.

“Anh đang làm gì ở đây? Buồng tôi ra.”

“Vừa đi đâu về?”

Sam Y tức giận quay mặt đi không nói gì. Phong Thần thấy cô không trả lời thì nổi giận, càng ép sát cô vào tường.

“Có người vợ nào như cô ra ngoài ăn chơi đàn đúm thế không? Rốt cuộc là cô đi đâu? Với ai?”

“Anh cần phải quan tâm như vậy làm gì? Tôi chẳng bao giờ quản những việc của anh, anh lấy có gì mà tra khảo tôi như tội phạm thế?

Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau to tiếng như vậy. Sam Y không hiểu rốt cuộc anh ta tức giận cái gì, thân ai người đẩy lo, hà tất cứ phải dây dưa không rõ.

Phong Thần không trả lời lập tức liền cúi xuống hôn cô. Anh cắn nát bờ môi cô cho đến khi ngửi thấy mùi máu tanh thì thả ra. Sam Y trừng mắt vô cùng chán ghét nhìn lại, anh ta coi cô là cái gì chứ?

Phong Thần bế Sam Y ném lên giường rồi lập tức để cô xuống. Anh tiếp tục hôn lên môi cô, ra sức hút hết mật ngọt của cô. Sam Y lập tức giãy ra rồi lại bị giữ lấy. Thật nực cười! Cô là công cụ để anh ta phát tiết sao? Cứ tức giận là đến tìm cô để trút ra?

Sam Y lập tức chặt đứt mọi tia tình cảm vừa le lói trong lòng. Cô đang thầm đếm xem đã bao lần cô từ bỏ, rồi lại tiếp tục ôm lấy một tia hy vọng mà anh mang đến cho cô. Cô vẫn ngu ngốc lắm! Biết là cái bẫy mà vẫn còn lao vào như con thiêu thân. Sam Y ngước mắt lên nhìn Phong Thần. Người đàn ông đang điên cuồng đẩy cô phải là người mà cô yêu thương suốt chừng ấy năm không?

Phong Thần xé nát chiếc váy trên người cô, đôi tay không ngừng hoạt động chu du trên cơ thể hấp dẫn đó. Anh thấy cô không chú ý liền cắn mạnh vào vai cô:

“Chuyển tâm một chút. Nhớ rằng người đàn ông đang yêu em là tôi.”

Ánh mắt Sam Y vô hồn nhìn lên chùm đèn pha lê treo trên trần nhà. Tay cô nắm chặt lấy ga trải giường vượt qua từng đợt cao trào. Sam Y cắn chặt môi đến bật máu, chưa bao giờ cô cảm thấy mình bất lực như lúc này, không thể phản kháng, không thể trốn tránh. Cô hoàn toàn tuyệt vọng!

Sam Y tỉnh lại bởi tiếng chuông điện thoại. Là Băng Băng gọi. Chắc hẳn cô ấy lo cho cô đây mà. Sam Y nghe điện thoại một cách lơ đãng. Trong đầu chỉ toàn nhớ lại một màn tối qua, đau đớn!

Sau khi ngắt điện thoại Sam Y lẻ từng bước một vào nhà tắm. Cô cần phải tắm rửa sạch sẽ! Cô cần phải xoa mọi vết tích mà anh ta lưu trên người cô. Nhìn mình trong gương mà Sam Y tự thấy chán ghét bản thân. Nhìn cô chẳng còn giống người nữa, tóc tai bù xù, mặt mũi nhem nhuốc, trên người thì toàn mấy vết xanh xanh tím tím. Giống ma hiện hồn thì đúng hơn! Cô bước vào bồn tắm ra sức cọ rửa cơ thể đến mức da thịt đỏ bầm, có chỗ còn rách da chảy máu. Nhưng vẫn không hết! Sam Y dành thời dài nằm bất động trong bồn tắm. Cô cứ mãi suy nghĩ mãi về tình cảnh hiện nay của mình. Cô chẳng biết bây giờ mình và Phong Thần đang ở trong mối quan hệ nào. Là vợ chồng trên danh nghĩa sao? Thả rông được thế đã tốt, tại sao cứ phải dây dưa với nhau không dứt thế chứ? Cứ coi nhau như người vô hình không phải để sống hơn sao? Sam Y lười suy nghĩ tiếp liền dứt khoát quên đi, cô không quan tâm nữa, mặc kệ ai muốn sống thế nào thì sống. Cô mệt mỏi rồi, cô không muốn tự rước thêm phiền toái vào mình nữa! Thế nhé! Quên hết đi!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 27: Mạnh mẽ

Chương 27: Mạnh mẽ

Sau khi đã ổn định tinh thần, Sam Y khoác khăn tắm rồi ra ngoài. Cô cần phải ra ngoài để giải toả tâm trạng, nhưng công việc thì cứ chất thành núi khiến cô không sao mà yên tâm được. Định xuống bếp tìm một chút đồ ăn cho mình nhưng vừa bước ra khỏi cửa Sam Y đã thấy hồi hân.

"Chào buổi sáng, chị dâu."

Về mặt miễn cưỡng của Phương Huyền khi nói ra hai chữ "chị dâu" khiến Sam Y cảm thấy nực cười. Đã không thích còn cứ cố ra vẻ. Mà kể ra đã lâu lắm rồi cô chưa nhìn thấy cô ta, chắc là từ sau vụ scandal với anh diễn viên nào đó. Bên cạnh là Hạ Khuê với vẻ mặt hớn hờ, chắc cô ta cho rằng cô Phương Huyền chống lưng ở đây cho cô ta. Quá ngây thơ!

"Ồ, chào em!"

Sam Y cũng không muốn mới sáng ra đã làm hóng bầu không khí chút nào. Nhưng cô không muốn đâu có nghĩa là người khác không muốn.

"Phương Huyền, chị nghe nói hôm trước chị Dương Chi về nước để họp tác làm ăn với Nam Phong đúng không? Hôm nào chị phải rủ chị ấy đi shopping và đi ăn, lâu rồi cũng chưa gặp."

"Em cũng lâu chưa gặp chị ấy, không biết có nên rủ cả anh Thần đi không, dù sao thì hai người đó cũng có một thời..."

Sam Y coi như mình không nghe thấy gì.

"Chị Sam Y, hôm đây chị có đi cùng không? Dù sao cũng từng là chỗ quen biết mà." Phương Huyền lên tiếng chặn dứt ý định bỏ chạy của Sam Y.

"Không biết, em cũng biết đấy, chị vô cùng bận rộn, không rảnh rỗi như mấy bà nội trợ quanh năm ở nhà." Sam Y khẽ hóp một ngụm cà phê đưa mắt lên nhìn Phương Huyền.

"Chẳng phải chị nên ở nhà chăm sóc chồng con sao? Làm một người phụ nữ bận rộn quá không tốt đâu." Phương Huyền chớp mắt ngây thơ nhìn Sam Y.

Sam Y buồn cười trong lòng không hiểu sao hôm nay cô có nhiều thời gian đứng đây tán gẫu mấy chuyện tẻ nhạt này đến thế, lại còn với những con người này. Khi lòng kiên nhẫn đã đạt đến mức giới hạn, cô bỏ tách cà phê xuống bàn, quay lên phòng. Trước khi đi không quên nhắc nhở:

"Làm người thì nên biết điều một chút kẻo nước hoạ vào thân."

Sau khi thay quần áo xuống nhà lần nữa thì cả Phương Huyền và Hạ Khuê đều không còn ở đó nữa. Sam Y nhanh chóng đến công ty làm việc. Vừa bước chân vào cửa cô đã cảm nhận được những ánh mắt không bình thường của những người xung quanh. Dương nhiên cô là sếp tổng, lại nổi tiếng uy nghiêm lạnh lùng nên không ai ho he gì, nhưng Sam Y vẫn không thích những ánh mắt kiểu thương hại thế này.

"Đang có chuyện gì xảy ra?" Vừa bước vào phòng Sam Y lập tức gọi Trợ lý Vỹ hỏi cho rõ ràng.

Thư kí đưa cho cô một tập báo các thể loại. Lại lên báo. Sam Y không thích điều này. Chồng cô đi ngoại tình hay nói lại tình xưa thì đâu có liên quan gì đến cô nữa là bọn họ. Sao thế giới này lại toàn những con người thích lo chuyện đầu đuôi không thể?

"Biết giải quyết thế nào rồi chứ?"

Trịnh Vỹ khẽ gạt đầu rồi ra ngoài. Sam Y mệt mỏi đưa tay xoa bóp trán, giờ có mới bình tĩnh một chút để suy nghĩ. Tại sao có lúc nào cũng phải là người đứng ra dọn dẹp hậu quả thế này? Sao anh ta không thấy xấu hổ mà tự đi dẹp loạn, toàn để cô đứng ra thay mặt giải quyết. Sau một hồi phân vân, cô quyết định từ nay mặc kệ mấy tin đồn vô văn, cô không đi thu dọn nữa.

Cái được gọi là oan gia ngõ hẹp là đây sao?

Sam Y không thể ngờ được cô đi ăn thôi mà cũng gặp được tình địch số 1 với sức mạnh siêu phẩm này. Dương Chi năm đó bị cô dọa cho sợ chạy chết khiếp mà giờ đây lại như thay da đổi thịt một cách nhanh chóng thế này. Sam Y cô đã phá hỏng mối nhân duyên tốt đẹp của cô ta thì tất nhiên cô ta phải tìm đến báo thù rồi.

"Không ngờ vào một ngày đẹp trời tôi lại được gặp cô em sau bao lâu xa cách này". Đây chính là câu mở đầu cho cuộc chiến sắc mùi thuốc súng giữa hai người đẹp. Sam Y không hiểu sao cứ gặp cô ta là máu nóng của cô bốc lên đầu, cô không thể giữ nổi bình tĩnh khi đối diện với cô ta. Sau khoảng thời gian dài như thế, ai cũng sẽ thay đổi. Dương Chi thì không để bị bắt nạt nữa, còn Sam Y thì đã không còn nóng nổi như lần đầu gặp nữa. Hai người nhìn chăm chăm vào nhau bất động mà quan sát đối phương. Ở đây đã thể hiện rõ câu "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng", cứ thế mà hai người phụ nữ cứ ngời nhìn nhau khiến mọi người ai ai cũng hiểu kì. Bọn họ thắc mắc đây có phải là một vụ đánh ghen không, nhưng có lẽ đánh

ghen đây theo kiểu của những người có văn hoá.

"Trông chị ngày càng sắc sảo và chín chắn hơn rồi, đầu dễ bị bắt nạt nữa."

"Miệng lưỡi cô em cũng vẫn giào hoạt như thế, đã kết hôn rồi cơ đấy, tôi cảm giác như mình già rồi."

"Và ế nữa." Sam Y cười cười nhìn cô ta, "Tôi không hy vọng chị định làm người thứ ba cướp chồng người khác vì quá cô đơn đâu."

"Cô em đang cảnh cáo bà chị này sao? Vẫn tưởng tôi là Dương Chi năm nào?"

"No, no, bà chị hiểu nhầm rồi. Cô em chỉ muốn nhắc nhở chị chút thôi, kéo lại hiểu nhầm ý tốt của cô em này." Sam Y cười khẩy lên tiếng.

"Không tôi, vẫn không thay đổi chút nào. Bạch Sam Y, cô có hạnh phúc không?"

"Sao tự nhiên bà chị lại có hứng thú với tôi thế?"

"Tại chồng mình mà còn không giữ được để anh ta ra ngoài cả tháng trời không về nhà thế là nguy hiểm lắm đấy. Nhất là một người như Phong Thần nhà cô."

"Hoá ra chị cũng biết anh ấy thuộc về tôi rồi cơ à?" Sam Y chớp chớp mắt nhìn vào Dương Chi.

"Nhưng xem ra cô chẳng hiểu anh ấy chút nào, anh ấy vẫn phải tìm đến tôi để an ủi mà thôi."

"Thế à? Chị hiểu hơn tôi thì cứ việc đến mà chăm sóc anh ta, nhưng dù sao thì tôi vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận, từ trước đến giờ chẳng có mấy ai ủng hộ kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác đâu."

"Tôi vẫn chờ xem rốt cuộc hai người có thể chung sống với nhau đến bao giờ? Dự định bao giờ ly hôn nhớ thông báo trước cho chị nhé." Dương Chi mỉm cười đắc ý nhìn Sam Y, cô tin thế nào cũng sẽ có một ngày giành lại Phong Thần được.

"Vậy chị cứ chồng mắt lên mà nhìn nhé."

Nói rồi Sam Y đứng lên rồi đi. Lâu lắm mới có người đề cập như cùng thật là thích thú, Sam Y có lâu lắm rồi chưa diễn vai phản diện thấy cũng nhớ nghề lắm, để xem có á kìa mách Phong Thần thế nào, đúng là đồ chẳng có tí bản lĩnh nào. Cứ thích dựa dẫm vào đàn ông. Nếu còn gặp lại lần nữa, hừ, để xem có đùa giỡn cô ta thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lạnh nhạt

Hôm nay là ngày chủ nhật hiếm hoi mà Sam Y được nghỉ trong suốt thời gian tiếp quản Tỉnh Yên vừa qua. Cô vốn lười nhác không muốn ra đường, nhưng cứ ở nhà nhìn thấy Hạ Khuê là cô chỉ muốn bán quách ngôi nhà này cho xong. Cũng may Phong Thần chẳng mấy khi ở nhà, anh ta đi đâu có cũng chẳng buồn quản, chứ không mỗi ngày nhìn thấy anh ta và em gái thân mật với nhau chắc cô chẳng mấy chốc vỡ tim mà chết.

Lâu rồi chưa mua sắm gì nên Sam Y muốn đi shopping một chút cho khuấy khuấy. Cô không rủ Băng Băng cùng đi, ai mà biết được có làm kì đà cản mũi người ta yêu đương ngày cuối tuần không chứ.

Đẩy cửa lớn tiến vào trung tâm thương mại của Dạ thị, đứng hỏi tại sao cô lại chọn gia sản nhà Quân Hàn để tiêu tiền, chỉ đơn giản là vì đây chính là trung tâm thương mại sang trọng bậc nhất khu đô thị này và nó rất gần nhà cô nữa.

Sam Y đi qua ngắm nghía các cửa hàng buôn bán, ngắm nhìn các mẫu hàng hoá được bày bán. Có đủ các loại hàng hiệu cho đến hàng hiệu bình dân, đầu đầu cũng có người mua sắm. Sam Y từ trước đến giờ không có khái niệm về hàng hiệu hay hãng bình dân, cô thấy cùng bán loại đồ như nhau, chỉ là giá tiền khác nhau thôi. Chưa kể còn có hàng fake hàng nhái lung tung hết cả. Từ sau khi mẹ cô mất, bố cô đã chẳng còn chút hứng thú nào với cô, chứ đừng nói có thời gian dẫn cô đi mua đồ. Mọi thời gian của ông ta đều dành cho Hạ Khuê và mẹ cô ta. Tiền tiêu vật dùng nói là ít không đủ mua gì mà là không có, may mắn là cô không phải lo chuyện tiền nong sau khi mẹ cô mất, chứ không có sẽ là cô bé lọ lem thứ thiệt, đi mặc đồ thừa của em gái mình.

Sam Y đang mãi chọn một đôi giày của hãng LV mà cô khá ưng ý thì nhìn thấy người quen. Biết ngay mà, đã tự nhủ biết đâu sẽ gặp thiếu gia nhà họ Dạ đi khảo sát thị trường thì sao, nhưng Sam Y ngại đi xa. Nhưng cô không hiểu, chủ nhật anh ta cũng phải đi làm sao? Cô vội chạy tìm đến một góc khuất nào đó trú tạm nhưng không thể tin nổi là mắt Quân Hàn có gần đến pha hay sao mà rất nhanh đã nhìn thấy cô rồi vội tay chào. Đến lúc này mà còn coi như không thấy gì thì đúng là không nể mặt người ta, Sam Y đành thất tả thất thểu đến chào hỏi.

"Thật tình cờ." Sam Y chỉ biết nói vậy thôi.

"Em nhìn thấy anh vội chạy cứ như tránh tà vậy." Quân Hàn bần tĩnh thích đùa, chưa bao giờ nghiêm túc trò chuyện cả.

Sam Y đành gượng cười tỏ vẻ không hiểu.

Quân Hàn nhìn chiếc giày Sam Y vẫn đang cầm trên tay, tò mò hỏi:

"Em thích đôi giày này sao? Coi như em may mắn, gặp được đại gia hào phóng như anh đây thanh toán hộ."

"À không, tôi chỉ đang xem thôi, chưa ưng lắm, cũng không phiền anh trả tiền đâu, tôi đây tự trả được."

"Đừng khách sáo thế, anh ở đây được coi là khách VIP đấy, được giảm 20% cơ." Quân Hàn không quên nháy mắt với người đẹp.

"Hoá ra anh hay mua đồ ở đây tặng bạn gái nên thành khách quen sao?" Đừng quên bạn gái của Quân Hàn nhiều không đếm xuể, có thành khách quen thì cũng bình thường thôi.

Quân Hàn ngược ngược xoa mũi:"Cứ coi như là vậy đi." Lập tức ánh mắt coi thường của Sam Y biến sang

"Nói tóm lại là anh tặng em đôi giày này thế nào? Cứ coi như là quà gặp mặt đi." Nói rồi lập tức gọi một cô nhân viên đến thanh toán.

Trong phạm vi Quân Hàn đang đứng có bao nhiêu cô thì bấy nhiêu cô đã đổ gục trước sức hút mãnh liệt của Quân Hàn, nên giờ đây anh gọi thanh toán làm gì có ai để ý cơ chứ. Sam Y bất đắc dĩ cười trộm một tiếng, bị Quân Hàn quay sang lườm một cái. Anh lại phải tự mang ra quầy thanh toán, không quên nhắc nhở mấy cô nhân viên tập trung làm việc.

"Đây, của em"

"Cảm ơn ý tốt của anh, anh cứ gửi hoá đơn thanh toán cho tôi, tôi sẽ trả lại cho anh."

"Sao có mấy đồng tiền thôi mà em cứ gầy vò anh mãi thế, đã bảo là tặng quà rồi còn cứ tiền nong nong."

Hai người cứ sánh bước bên nhau về cùng hoà hợp. Quân Hàn rủ cô lên trên tầng tìm thứ gì đó ăn trưa, Sam Y cũng cảm thấy hơi đói nên đồng ý. Bước vào trong thang máy có người nên cô không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài. Cảnh của thang máy được thiết kế bằng kính trong suốt nên có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài. Vì mãi nhìn mãi tóc Sam Y bị vướng vào chiếc túi xách cô đang đeo, nhất thời không thể tự tháo gỡ. Thấy người đẹp khó khăn, Quân Hàn rất vui vẻ giúp cô gỡ tóc nhưng cảnh tượng người ngoài nhìn vào hết sức mờ ám. Đặc biệt khi chiếc thang máy trong suốt này có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Phong Thần đang đi lướt qua bỗng nhìn thấy Sam Y và Quân Hàn ở cạnh nhau, lại còn trong một hoàn cảnh hết sức khó hình dung. Lên đến nơi, Sam Y bước ra khỏi thang máy cùng Quân Hàn vừa đúng lúc chạm mặt Phong Thần cùng với Dương Chi, cô nhất thời sững sờ. Xem ra hôm nay vận may cô quá tốt, liên tục gặp người quen.

"Ồ, chẳng phải là Sam Y hay sao? Bên cạnh là ai thế kia?" Dương Chi luôn là người đầu tiên lên tiếng.

Tình cảnh bây giờ hết sức kì quái khiến người qua lại không ngừng ngoái đầu nhìn theo. Hai cặp tình nhân đang đối diện với nhau, ai nấy nhìn chăm chăm vào đối phương với ánh mắt căm thù. Sam Y nhìn thấy sự thản nhiên và bình tĩnh trong mắt Phong Thần cũng không biết làm sao, chả nhẽ cô lại chào chồng mình?

Đây không giống cảnh tượng bắt gặp lần đầu, nhưng dù sao vẫn rất không bình thường. Thứ tưởng tượng chồng đi chơi với bồ, vợ đi chơi với tình nhân, chẳng ra làm sao cả. Tuy Quân Hàn không có quan hệ gì với cô, nhưng cứ nhìn tất cả ánh mắt của người khác đi, bọn họ đều trả lời rằng cô và Quân Hàn là một cặp.

Quân Hàn luôn giữ bộ mặt tươi cười với bất cứ ai, đưa tay ra chào hỏi Phong Thần, không quên chào hỏi người bên cạnh:

"Thế bà chị là ai?"

"Gọi chị là Dương Chi được rồi, gọi bà chị nghe già lắm."

Dương Chi nhìn Quân Hàn tươi cười ấm áp cũng đỏ mặt như thiếu nữ mới lớn, e thẹn như mới biết yêu.

Sam Y và Phong Thần chẳng ai lên tiếng, chính xác là không quan tâm. Hai người cứ nhìn xoáy vào nhau chẳng thể thoát ra khỏi vòng xoáy ấy. Giây phút ấy Sam Y ngỡ tình cảm của hai người vẫn còn tốt đẹp lắm, cô vẫn có thể gọi anh một tiếng "Thần" như ngày trước. Nhưng khi nhìn lại, hoá ra cũng chỉ là cô "tưởng", sự thật là đã không còn cách nào quay về thời xa xưa ấy nữa.

"Em đang định cùng Sam Y đi ăn, nếu hai anh chị chưa ăn gì thì đi cùng cũng được." Quân Hàn rất nhanh nhẹn đưa ra lời mời mọc, nhưng thực chất chẳng muốn tạo náo. Trong lòng không ngừng chế Dương Chi nhìn cũng được mà bôi son trát phấn lên mặt chẳng ra làm sao, lại cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa mà cứ ra vẻ.

"Được chứ. Thần, anh cũng dỗi rồi đúng không? Chúng ta đi cùng luôn nhé?"

Phong Thần gật đầu. Dương Chi kiêu ngạo nhìn về mặt của Sam Y, chỉ tiếc rằng cô ta chẳng nhìn ra nổi bất cứ sự thay đổi nào cả. Rốt cuộc chẳng ai nhắc đến mối quan hệ vợ chồng của Phong Thần và Sam Y.

Quân Hàn chọn bữa một nhà hàng mới khai trương. Sau khi đã chọn món xong, Quân Hàn lại tiếp tục làm chuyện gia kết nối, tìm chủ đề nói chuyện cho mọi người.

"Đạ xin lỗi anh chị, nhà hàng chúng em mới khai trương nên có chương trình khuyến mãi dành cho các cặp tình nhân. Đó là mỗi cặp sẽ được nhận một hộp bánh que, mỗi người một đầu ăn cho đến khi hết sẽ nhận được giải thưởng ghi bên trong một que bất kì. Anh chị có muốn thử không ạ?"

Quân Hàn bản tính ham vui gật đầu liên tục:

"Chơi chứ chơi chứ, không có cuộc vui nào là không có Quân Hàn cả."

"Thần, chúng mình thử nhé?" Dương Chi nũng nịu lên tiếng.

Quân Hàn cứ tròn mắt nhìn cô ả, sao vợ người ta ngồi trước mặt mà cô ta cũng dám động thủ nữa, công nhận da mặt còn dày hơn cả bức tường thành. Sam Y ngồi cạnh vẫn tự nhiên uống nước không tỏ bất cứ thái độ gì. Quân Hàn tò vè không tin nổi nhìn một bản ba người quái dị.

Thấy Phong Thần không phản đối, Dương Chi vui vẻ cười:

"Được, chúng tôi cũng chơi."

"Vị ở đây có hai đôi nên sẽ thi xem đôi nào ăn xong trước, được chứ ạ?"

"Ok em." Quân Hàn không quên nở nụ cười với cô nàng nhân viên khiến cô bé ngại ngùng đỏ mặt.

Mọi người quyết chơi trước rồi ăn. Cô bé nhân viên dọn đồ lên rồi hướng dẫn cụ thể lần nữa. Sam Y không có hứng thú với mấy trò trẻ con nhưng cũng không biết từ chối thế nào đành phải chấp nhận. Còn Phong Thần từ đầu đến giờ vẫn chưa nói câu nào, chỉ là thỉnh thoảng ánh mắt lại dừng lại chỗ Sam Y.

Khi nhìn hộp bánh có đến mười mấy chiếc Sam Y bỗng chốc rung mình. Hình như là không cần thận sẽ hôn nhau đó. Ngày trước khi trò chơi này còn đang hot, Băng Băng suốt ngày lèo đèo bám theo cô đòi thử, nhưng cô chưa đồng ý lần nào. Còn bây giờ, hồi hận đã muộn. Trong lòng Sam Y lộ rồi thành xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vô tình

Sam Y thì hồi hận muộn màng, bên này Phong Thần cũng bắt đầu nhăn mặt. Chỉ có hai người còn lại là mặt mày hơn hờ ham vui như trẻ con. Bình thường với tính cách bá đạo của Phong Thần thì anh sẽ lập tức đứng dậy bỏ đi, nhưng hôm nay anh lại không làm thế, anh muốn xem rốt cuộc Sam Y và Quân Hàn muốn làm gì.

"Chơi chưa chơi chưa? Sao cứ ngồi nhìn nhau mãi thế này, bắt đầu đi chứ!" Quân Hàn buồn bực lên tiếng.

Cô nhân viên hiểu ý định bắt đầu nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Sam Y và Phong Thần như sát thủ thì lại không dám. Cô làm sao có thể không nhận ra đó là hai nhân vật truyền kì nổi tiếng chứ, người ta có cả một tập đoàn lớn, đâu có như cô chỉ là một cô gái bé nhỏ đi làm thuê.

Sam Y miễn cưỡng gật đầu đồng ý cô nhân viên mới bắt đầu cuộc chơi.

"Một, hai, ba, bắt đầu!"

Sam Y cảm thấy cơ thể giật giật, xấu hổ chết đi được. Biết bao nhiêu người tò mò nhìn người nổi tiếng mà bình thường chẳng có cơ hội được gặp nên chẳng mấy chốc, xung quanh chỗ Sam Y ngồi đã bị vây kín.

Một cái, hai cái, Sam Y ngồi đếm thầm từng cái bánh bị mình xử lý. Quân Hàn cứ chuẩn bị đến gần hơn một chút là cô lại lập tức cắn gậy chiếc bánh khiến Quân Hàn vô cùng bức bối.

Vì Sam Y toàn cắn gậy bánh cho nên tốc độ ăn rất nhanh, cô cũng chẳng buồn chú ý động tĩnh của cặp đối diện. Nhưng mà cũng phải bánh này ngon thật, hình như là vị vani hay sao ý!

Phong Thần thong thả ăn từng chút một khiến Dương Chi cũng vô cùng bực bội. Đã không chạm môi được người ta lại còn thua nữa chứ. Nhìn Sam Y và Quân Hàn tốc chiến tốc thắng khiến cô ả nóng ruột không thôi.

"Hết thời gian rồi ả!" Cô nhân viên gio chiếc đồng hồ tính giờ lên nói.

Sam Y cùng lúc nhìn thấy hộp bánh đã hết vô cùng thoả mãn. Trải qua một phen khiếp sợ cuối cùng cũng thu được thành quả. Để nhìn bên kia nào! Sam Y liếc mắt nhìn về phía đối diện thấy vẻ mặt bất mãn của Dương Chi thì rất vui vẻ, lại nhìn trong hộp vẫn chưa hết bánh. Cô thắng rồi! Sam Y thích nhất là chiến thắng, khi đó cô có thể khinh thường đối thủ một cách công khai và hoàn toàn vinh quang!

"Anh biết chúng ta là một đôi ăn ý nhất mà, xem giải thưởng là gì nào?"

Về mặt Quân Hàn hí ha hí hửng như bắt được vàng, cầm tờ giấy trên bàn đọc to rõ ràng:" Một chuyến du lịch hai ngày một đêm đến đảo Z, haha, được đi du lịch miễn phí kia!"

Sam Y có vẻ không hứng thú lắm chỉ hờ hững đáp:

"Anh có thể mời người yêu anh cùng đi, tôi không đi."

"Ấy thế sao được, chiến thắng là phải cùng nhau hưởng thụ chứ, vượt qua bao chông gai đến đích mà còn không gạt giải ả?"

Phong Thần bên kia không hề chú ý đến bên này, chỉ một mực ngồi nghịch điện thoại. Dương Chi không thể nuốt nổi cục tức này liền nhân cơ hội chăm chọc vài câu:

"Đã là vợ người ta mà còn định đi du lịch với người đàn ông khác, chưa từng thấy loại người nào không biết xấu hổ đến như vậy."

Quân Hàn tròn mắt nhìn Dương Chi như nhìn thấy người ngoài hành tinh, Sam Y coi như không nghe thấy, Phong Thần lại càng không để tâm.

"Bà chị của tôi ư, tôi cảm giác như chị đang tự và vào mặt mình vậy". Sau đó Quân Hàn còn giả bộ buồn nôn.

"Xong việc rồi, tôi cũng không muốn ăn nữa, tôi về trước." Dứt lời Sam Y liền đứng dậy xách túi rời khỏi.

Quân Hàn vội túm lấy tay cô:

"Dù sao đồ ăn cũng gọi rồi, không thể lãng phí như vậy."

"Anh ở lại mà ăn." Rồi Sam Y kéo tay lại đi thẳng.

Quân Hàn vội vàng đứng dậy đuổi theo. Dương Chi thấy cô ta đi khỏi liền vui vẻ ôm lấy cánh tay Phong Thần, anh cũng từ từ đứng dậy rồi bước ra khỏi nhà hàng. Dương Chi ngo ngác rồi cũng phải đi theo, vừa chạy vừa:"Đội em với!"

Sam Y hít vào một hơi thật sâu, ở trong đây quá thật cô không thờ được. Định đi lấy xe thì Quân Hàn hét hải chạy theo phía sau cũng đuổi kịp liền gọi cô.

"Sao anh không biết khả năng của em là chạy marathon nh? Lần nào cũng phải chạy theo một quá."

"Anh đi theo tôi làm gì? Anh rảnh rồi quá nh? Có cần tôi nghĩ ra việc cho anh làm không?"

"No, no, phục vụ người đẹp chính là việc quan trọng nhất của Quân Hàn anh đây rồi."

Sam Y giả như không nghe thấy.

"Em định đi đâu có cần anh hộ tống em không?"

"Ting ting". Là tiếng báo tin nhắn điện thoại. Sam Y lục lọi trong túi xách một hồi mới lấy điện thoại ra đọc tin nhắn. Người gửi là Phong Thần. Nội dung là "Tôi nay về nhà bố cùng với tôi." Chỉ vụn vụn có mấy chữ như vậy.

Sam Y cất điện thoại đi, về mặt cũng không có gì thay đổi.

"Không cần, tôi có xe. Giờ tôi có việc rồi, về trước."

Quần Hân không đuổi theo.

Đến tối quả nhiên Phong Thần về nhà đón Sam Y đi. Ngồi trong xe vẫn là một bầu không khí trầm lắng.

Đến trước cửa nhà, Phong Thần quay sang hỏi Sam Y:

"Cô biết phải thế nào rồi chứ?"

Sam Y không đáp.

Vừa bước chân vào nhà đang định vui về chào hỏi bố chồng thì Sam Y nhìn thấy Dương Chi. Cô chỉ hơi sững người một chút rồi lại bình thường như không có chuyện gì.

Nam Phong Kiền đang ngồi chơi đánh cờ với một ông bạn khác, xem ra có vẻ rất thân nhau. Sam Y cất tiếng chào, ông bạn đó ngẩng đầu lên lập tức đánh rơi võ chén trà vừa định đưa lên miệng.

"Già rồi nên chân tay lóng ngóng, làm vỡ chén trà quý báu của ông rồi."

"Không sao không sao, đây là bác Quốc Việt, bạn thân của cha, đây là Sam Y, con dâu của tôi."

Nam Phong Kiền liền tiếng giới thiệu hai bên với nhau. Dạ Quốc Việt vẫn chưa hết sững sốt, nhìn xoáy vào Sam Y một cách chăm chú, Sam Y cũng cảm thấy không ổn liền nhìn lại, quên cả chào hỏi.

Sau khi Sam Y tĩnh tâm lại liền quan sát ông. Bảy giờ mới đến ý, tuy mái tóc của ông đã bạc, nhưng vẫn còn những sợi ánh lên màu tím. Sam Y lại giật mình lần nữa. Mái tóc cô màu tím, nhưng mẹ cô lại không có màu tóc đó, không thể nào...

"Thôi rồi đừng ngồi đây nữa, chúng ta đi dùng bữa nào, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa rồi."

Nam Phong Kiền cũng hơi bất ngờ khi nhìn thấy bạn mình và Sam Y khá là giống nhau. Đến lúc này Sam Y mới tỉnh lại rồi xin lỗi vì đã thất lễ.

Mọi người ngồi vào bàn ăn chuyện trò vui vẻ. Dương Chi một câu bác, hai câu bác ngọt ngào khiến Nam Phong Kiền vô cùng vui vẻ khen ngợi liên tục. Cô ta muốn lấy lòng bố chồng tương lai để sau này còn dễ dàng ứng phó với mọi chuyện. Sam Y thì ngồi ăn bình thản, không nói nửa lời. Phong Thần thì thoàng lên tiếng thảo luận chuyện làm ăn với bố mình.

"Ôi ôi xin lỗi cháu đến muộn!"

Quần Hân chạy đến thờ không ra hơi liền tục xin lỗi.

"Thằng nhóc này, mãi không lớn được." Nam Phong Kiền bật cười ha hả khiến mọi người cũng cười theo.

"Mọi người quên còn có cháu à?" Phương Huyền lững thà lững thững bước theo sau Quần Hân vào bàn ngồi.

"Hai đứa nhóc này."

"Cha, bác cứ trêu con kia, cha phải bảo vệ con chứ."

Quần Hân ra về nhonge nhonge nhìn ông Quốc Việt. Thấy Phong Thần và Sam Y liền chào hỏi không ngừng.

Quần Hân là người sinh ra để khiến người khác cười, từ lúc anh đến mà cả bàn ăn không ngớt tiếng cười đùa huyền ảo, không khí cũng ấm áp vô cùng.

Ăn xong hai ông già lại ngồi uống trà với nhau, Phong Thần ở lại tiếp chuyện, Quần Hân vốn tính nghịch đã chạy lung tung khắp nơi khám phá, Dương Chi và Phương Huyền ti muội tình thâm không biết tâm tình chôn nào rồi. Sam Y đi dạo khắp cả khuôn viên nhà Nam Phong, chạm rãi hồi tưởng quá khứ tươi đẹp ngày xưa.

Từng khung cảnh, nơi đâu cũng thấy dấu vết của cô để lại, có gốc cây cổ thụ, có vườn hoa xinh đẹp, có con đường quen thuộc. Bất giác nhìn lại cô đã đến trước bể bơi từ lúc nào.

Phương Huyền ngã xuống, Phong Thần lụng lụng, tất cả những chi tiết đó đã dần mờ nhạt xấp vào quá khứ rồi.

Bỗng cả người Sam Y nhẹ bẫng, cô bị đẩy xuống bể bơi. Trước khi ngã xuống cô còn thấy lơ mơ hai bóng dáng đứng trên bờ cùng với câu nói:

"Tôi cũng cho chị thử cảm giác xuống bể bơi nhé!"

Sam Y không vùng vẫy, cô cứ để mặc mình chìm xuống, với những suy nghĩ hỗn độn tràn ngập trong đầu cô. Sống hay chết, rốt cuộc có gì khác biệt? Rồi từ từ cô không còn ý thức nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Ghi hận

Sam Y vừa trải qua một giấc mơ rất dài. Trong đó có hình ảnh của ông bà cô, mẹ cô, những hình ảnh tuổi thơ đẹp nhất. Lúc đó chưa có Hạ Khuê hay mẹ cô ta, gia đình cô vẫn còn yên ấm, cô vẫn là Sam Y được mọi người yêu quý nhất.

"Sam Y, Sam Y, tỉnh lại đi, em đừng dọa anh." Ai đang làm phiền cô thế này?

Sam Y không ngừng nôn ra nước, họ sạc sủa không ngừng. Đôi mắt dần dần mờ ra, bóng dáng mờ mờ của Quần Hân hiện lên dần rõ nét, cô mới tỉnh lại từ trong mơ.

"Em không sao chứ?" Thấy Sam Y tỉnh lại Quần Hân khẽ thờ phào một tiếng. May mà anh nhảy xuống cứu cô kịp thời chứ không cô đã chết đuối trong chính bể bơi nhà mình.

"Chưa chết được." Sam Y ngồi dậy từ trong lòng Quần Hân, hờ hững trả lời.

"Em dọa chết anh rồi, rõ ràng biết bơi lại thích chết đuối à? Anh chẳng thể hiểu được mấy cái suy nghĩ kì quặc của em." Quần Hân đứng lên mới phát hiện cả người ướt nhẹp, tóc tai bám hết vào mặt. Sam Y cũng không khá hơn là bao, quần áo ướt dính sát vào người, tóc tai rũ rượi.

"Ôi ôi hai người làm sao thế này? Ướt hết cả rồi." Phương Huyền luôn xuất hiện đúng lúc để "hỏi thăm" mọi người.

"Biết làm sao được? Người ta chắc có hứng đi bơi ý mà." Dương Chi vui vẻ tiếp lời.

"Ai mà biết được có một số người lòng dạ như rắn rết muốn hại chết người ta cơ chứ." Quần Hân không thể chịu đựng nổi mấy người đã ăn cướp rồi còn la làng. Anh đứng sau bụi cây quan sát này giờ, sao lại không biết hai người đó giờ trở sau lưng chứ. Cứ nghĩ đến lúc phải lấy Phương Huyền là muốn bỏ nhà ra đi rồi, từ hôn với cô ta chính là việc đúng đắn nhất mà Quần Hân anh đây làm. Quần Hân nghĩ thầm.

Sam Y chẳng buồn đáp lời, cô là người thích hành động, không phải nói nhiều làm gì.

Đứng lúc ấy Phong Thần đi tới, sau lưng là hai bậc tiền bối. Nam Phong Kiền ngạc nhiên nhìn Sam Y và Quần Hân:

"Hai đứa nhóc này làm gì mà ướt hết cả rồi? Mau mau đi thay quần áo, cảm lạnh là không được đâu." Phong Thần nhìn Sam Y rồi quay sang nhìn Phương Huyền, cô á chột dạ quay đi nhìn nơi khác.

"Đi thôi." Sam Y kéo Quần Hân vẫn đang thờ thẩn vào nhà thay quần áo.

Phong Thần không nói gì khiến Dương Chi càng thêm đắc ý, Phương Huyền cũng bớt lo lắng. Phương Huyền biết anh Thần vẫn thương cô nhất mà!

Sau khi thay đồ xong Sam Y thông thả ngồi trên ghế uống trà, Quần Hân thối mái không ngừng.

"Em không có ý kiến gì sao? Cứ để mọi chuyện trôi qua như thế? Không giống em chút nào." Quân Hàn lắc đầu nhìn cô.

"Anh thì hiểu tôi được mấy phần chứ? Cứ làm như hiểu lắm vậy." Sam Y khinh bỉ liếc nhìn Quân Hàn.

"Tôi rất thích ghi hận người khác và trả thù!" Ánh mắt Sam Y đột nhiên trở nên sắc bén, cô khẽ cười. Nhất thời nhiệt độ trong phòng giảm xuống âm độ C, Quân Hàn bị dọa co rúm người lại.

"Anh có cần phải cường điệu hoá thế không?" Sam Y cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

"Em chuẩn bị đi giết người à? Công nhận là hai vợ chồng nhà em giỏi nhất là dọa người khác, anh chẳng hiểu là hai tầng băng đặt cạnh nhau thì có hiện tượng gì xảy ra." Quân Hàn không ngừng cảm khái phát biểu ý nghĩ.

"Anh toàn nói mấy câu vô nghĩa, chẳng phải anh vẫn chứng kiến đấy thôi."

"Em làm anh bị tổn thương." Quân Hàn ôm ngực đáng thương nhìn Sam Y.

"Thôi đi, tổn thương cái đầu anh, anh không đi lừa con gái nhà lành thì thôi làm gì có ai tổn thương nỗi! Lão hồ ly như anh cơ chứ."

"Đấy đấy nhắc mới nhớ, sắp đến hôm đi du lịch rồi, em đi chứ? Đi đi mà!"

"Không đi, anh không cần phải năn nỉ đâu."

"Rủ chút lòng thương với anh đi mà."

"Không đi."

"Đi đi mà."

"Không."

"Đi nhé?"

"....."

"Hừ, xem hai bọn họ tình tứ chưa kìa, Huyền, sao em không giữ chặt lấy vớ hôn phu của mình, nhờ đâu có hồ ly giữa đường nhảy ra cướp đấy." Dương Chi chưa bao giờ bỏ qua cơ hội châm chọc người khác.

"Phong Thần, anh đưa em về nhé, mẹ em cũng muốn gặp anh đấy, bà bảo lâu rồi chưa được gặp anh." Dương Chi nũng nịu ôm lấy cánh tay Phong Thần, anh gạt đầu rồi bước ra ngoài.

"Mấy đứa định về à? Con định đưa Chi về thì đi đi, nhóc Hàn cũng đưa Huyền về nhé, Sam Y ở lại đợi Thần về vậy." Nam Phong Kiên dặn dò.

"Vậy thì Sam Y nói chuyện với bác chút nhé." Dạ Quốc Việt lên tiếng.

"Vâng ạ." Sam Y bước theo ông vào phòng khách, không bận tâm đến chuyện sau lưng.

"Đi." Quân Hàn bực bội quay phắt người, Phương Huyền vui vẻ chạy theo.

Nam Phong Kiên hải lòng trước sự sắp xếp của mình mà không biết rằng ông đang chia cắt đôi uyên ương nhà người ta đấy chứ!

Sam Y cảm thấy người trước mắt vô cùng quen thuộc, mặc dù cô chắc chắn rằng cô chưa từng gặp mặt người này trước đây.

"Cháu là con gái của Lam đúng không?" Vẻ mặt của Dạ Quốc Việt vô cùng xúc động khi nhắc đến cái tên này. Sam Y chỉ biết gật đầu:

"Vâng ạ."

Dạ Quốc Việt im lặng một lúc không nói gì, Sam Y cũng không biết phải nói gì, dù sao hai người cũng mới gặp mặt.

"Mẹ cháu, có khoẻ không?"

"Mẹ cháu mất từ lâu lắm rồi ạ, bác...không biết sao ạ?"

Nghe đến đây, Dạ Quốc Việt đột nhiên ngã xuống không đứng vững. Sam Y tiến đến đỡ ông ngồi lên ghế.

"Cháu nói thật ư?" Dạ Quốc Việt ngỡ ngàng vẫn chưa thể bình tĩnh lại, Sam Y chỉ lặng lẽ gật đầu.

Sam Y rời khỏi phòng khách đã gần 10h đêm. Phong Thần đang tựa lưng vào cửa hút thuốc. Nam Phong Kiên đứng bên cạnh đang nói gì đó, Sam Y chậm rãi bước đến:

"Cha."

"Con sao rồi? Ông Việt không có chuyện gì chứ?"

Sam Y lắc đầu.

"Muộn rồi, chúng con về đây." Phong Thần dập thuốc lá quay lại chào ông.

"Ừ, đi đường cẩn thận." Tranh thủ lúc Phong Thần đi lấy xe, Nam Phong Kiên khẽ nói với Sam Y, "Con đừng tủi thân nhé, nếu nó dám bắt nạt con cứ mách cha." Nói rồi ông cười ha ha về phòng.

Sam Y nhờ câu nói đó mà tâm trạng tốt lên được một chút, nhanh nhẹn đi về chỗ đỗ xe.

Sáng hôm sau đến công ty việc đầu tiên Sam Y làm chính là gọi Trịnh Vỹ đến.

"Điều tra cho tôi một chút về công việc của Dương Chi, chắc anh biết là ai đấy."

"Vâng thưa TGD."

Chỉ một lúc sau đã có kết quả, Sam Y hải lòng gật đầu:

"Cậu phá hỏng nó cho tôi, không cần biết bên Nam Phong có ý kiến cứ để tôi giải quyết. Nói tóm lại cứ để cho cô ta ném mìn một chút."

Trịnh Vỹ thừa hiểu tác phong làm việc của Sam Y không nói gì chỉ gật đầu.

"À, còn nữa, dạo này cô em Phương Huyền của tôi hơi rảnh rỗi, tạo việc ra cho cô ta làm."

Trịnh Vỹ chỉ biết than thầm thay hai nạn nhân xấu số. Sao cứ thích dụng cụ đâm chém đâm đâm đâm, cậu lại là người đi hành sự, sợ cậu chưa nhiều việc sao. Tất nhiên nhìn Sam Y cậu không dám ho he gì.

Sam Y rất tin tưởng vào tốc độ làm việc của Trịnh Vỹ, chỉ một chốc đã có kết quả. Cô hải lòng nhìn báo cáo, sắp có kịch hay để xem đấy. Không thể phủ nhận cô rất thích vai diễn của mình trong tác phẩm nghệ thuật sắp tới này. Đã có liên quan đến Phong Thần thì võ kịch lại càng thêm phần hấp dẫn.

Cô vui vẻ suốt buổi sáng, còn tăng lương cho thư kí. Sam Y quyết định tự thưởng một bữa trưa thơm ngon cho chính mình, địa điểm chính là nơi diễn ra võ kịch hấp dẫn kia. Cuộc đời mỗi người chính là một võ kịch mà, con người ta không thể chọn vai diễn, nhưng Sam Y cô không gì là không thể, cô quyết định vai diễn cho chính mình, những người khác chỉ là phụ họa mà thôi. Sau một hồi suy nghĩ, Sam Y đưa ra một cái tên cho võ kịch của mình: "Ăn miếng trả miếng".

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31: Trả lại

Nhà hàng cao cấp có khác, vừa bước đến chân cửa đã có nhân viên phục vụ mở cửa và đưa đến tận bàn. Sam Y đảo mắt quanh phòng một lượt xác định mục tiêu rồi cố ý mà như vô tình đi qua bàn ăn của Phong Thần.

Sam Y gọi một phở bít tết chín 7 phần và một ly rượu vang. Ở bên kia Dương Chi đang hào hứng kể về bản kế hoạch của cô ta, ngồi cùng còn có mấy vị nữa chắc là đến để cùng thảo luận. Bỗng nhiên có à đột ngột đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại, lúc về ánh mắt bỗng lướt qua chỗ Sam Y đang ngồi. Bên phía Nam Phong có vẻ không hài lòng với điều gì đó liên tục lắc đầu. Dương Chi luống cuống giải thích nhưng có vẻ không có kết quả, Phong Thần vẫn chưa lên tiếng.

"Là có đúng không?" Dương Chi không biết từ đâu nhảy ra chất vấn.

Sam Y vẫn thong thả dùng bữa như thường.

"Cô đúng là loại lòng lang dạ sói, chỉ biết âm thầm giờ trò sau lưng hãm hại người khác."

"Tôi nghi ngờ cô đang bị loạn ngôn."

"..." Dương Chi tức tối không biết phải đáp trả thế nào.

"Cô đừng vội đắc ý, tôi sẽ không dễ yên đâu."

"Cô định quay về mách cha mẹ cô sao? Tôi đang có hứng thú thu mua một số công ty bé, cái đấy gọi là quy luật cá lớn nuốt cá bé đấy."

"Cô tưởng Tinh Yên trong tay cô thì thích gì được nấy sao? Sớm muộn gì cũng sẽ bị huỷ trong tay cô mất thôi, cô tưởng cô có đủ bản lĩnh thu mua công ty nhà tôi chẳng? Hừ, đúng là không biết tự lượng sức mình." Dương Chi khinh thường liếc Sam Y một cái.

"Vậy chúng ta thử xem nhé, cô thích ra ngoài làm việc bây giờ lại đòi về nhà mình làm, thật chẳng ra sao. Nhưng như thế càng hay, tôi lại có thêm việc để làm." Sam Y chưa từng ngẩng đầu lên nhìn Dương Chi một lần.

"Đi thôi." Phong Thần đi qua bàn Sam Y không hề dừng lại.

"Thần, đợi em với," Dương Chi không quên quay lại, "Cô cứ đi đấy, dù sao tôi vẫn có Thần bên cạnh, còn hơn là cô có chồng mà không giữ được, hahaha."

Sam Y nhìn bề ngoài vẫn giữ được bình tĩnh nhưng trong lòng sóng đã dâng cao. Cô ta càng thú vị thế, cô lại càng có nhiều cơ hội để đùa giỡn cô á hơn.

Cô lười nhác chẳng muốn quay lại làm việc nữa, quyết định tìm một quán cà phê thư giãn. Chú mèo trong lòng cô mới đáng yêu làm sao! Bộ lông trắng muốt và mềm mại như cục bông nhỏ, đôi mắt xanh biếc lim dim buồn ngủ, gât gà gât gà trong lòng cô. Nói đến cục nọ này là phải hỏi tội Băng Băng.

Hẹn ăn trưa mà đến rồi muộn, cô nằng nặt thời bức xúc không được chứng kiến màn kịch hấp dẫn kia mà cầu nhàu không ngừng. Đã thế còn tha thêm con mèo nầy đến vứt cho cô, ai bảo Sam Y cô cuồng dại mèo nhất chứ. Cô yêu loài động vật mềm mại để thương lại lười biếng nầy, tại nó chẳng khác cô là bao. Lúc nào cũng chỉ muốn nằm ườn ra ngủ và phơi nắng thôi!

Người yêu là bác sĩ thú y thì phải nuôi mèo chẳng? Băng Băng đáng thương chắc mức độ yêu thích bị xếp sau mấy thú cưng rồi!

Nhảm nhĩ tách cà phê yêu thích, thoải mái nhàn nhã mà tận hưởng thật là một việc sung sướng biết chừng nào.

"Cứu cứu thẳng tay mà xử lý, tôi vốn luôn không ưa cô ta rồi, trực tiếp thu mua mà bán đấu giá cho rồi. Còn nữa, nghe nói cô em tốt tính Phương Huyền của tôi đang tham gia thi thố ca nhạc diễn xuất gì đấy đúng không? Cứ tước quyền tham gia luôn đi, dù sao tập đoàn ta cũng là nhà tài trợ chính. Cậu nghĩ ra việc cho cô ta làm thêm đi nhé, gia đình cũng nuông chiều con bé quá rồi." Sam Y chẹp chẹp ra điều tức rề với Trịnh Vỹ qua điện thoại.

Sam Y tự nhận là mình vẫn còn lương thiện và tốt bụng chán, thử hỏi mấy kẻ muốn giết người làm gì có ai trả thù nẹ nhàng như cô chứ! Đạo nầy không thấy Hạ Khuê ở nhà, không biết cô ta có trò gì nữa không, sớm muộn gì lũ vịt lấm chuyện kia cũng sẽ đến tìm cô ta mà gây chuyện với cô nữa cho xem. Đúng là một đám không bình thường!

Hài lòng ôm theo một nhóc mèo về nhà, Sam Y vui vẻ đi chọn một cái ổ mới và ít thức ăn cho chú. Mèo con vẫn lờ đã lơ dờ buồn ngủ, quả thật đây là con mèo lười nhất mà Sam Y từng thấy!

Tha lời một đồng đồ về nhà, vừa mở cửa ra đã thấy bàn mặt đáng ghét của Phong Thần chênh lệch ngồi ngoài phòng khách là Sam Y đã muốn bỏ nhà ra đi rồi. Mèo con được về nhà mới lập tức nhảy xuống khỏi vòng tay cô chạy lung tung khắp nhà. Phong Thần hơi hé mắt nhìn thấy con mèo liền giật mình, nhanh chóng tỏ vẻ chán ghét.

"Cô còn sợ nhà chưa đủ người nữa mà phải mang thêm cái con lông lá kia về?"

Phong Thần rất không vui khi nhìn thấy nó.

"Sao hôm nay lại về? Nhà tôi thì tôi thích mang gì về là việc của tôi. Còn nữa, anh nói cái gì mà con lông lá kia?" Sam Y cảm thấy bị xúc phạm một cách ghê gớm khi thú cưng của cô bị gọi là "lông lá".

"Đương nhiên đã gọi là nhà thì phải về rồi. Tôi sẽ rất vui nếu như cô đem cái vật lông lá kia trả về chỗ cũ."

"Còn tôi sẽ rất vui nếu như anh không gọi nó là vật lông lá."

"..."

Sau khi thăm thính một hồi chú mèo đến bên chân Phong Thần bắt đầu cọ cọ rồi đuổi người nằm dài ra đấy ngủ. Phong Thần dường như sợ mèo, cơ thể anh trở nên đông cứng lại không dám cử động.

"Này, cô ra bế cái con lông lá này ra chỗ khác đi. Tốt nhất là nhốt vào chuồng hay tổng cô nó đi là tốt nhất."

"Đừng nói với tôi là anh sợ mèo." Sam Y ra vẻ ta đây hiểu rất rõ.

"..."

"Vậy nhờ anh làm gọi ôm cho Miu vậy, tôi đi tắm đấy." Nói xong cô rất thoải mái mà đi lên phòng để lại Phong Thần vẫn mèo mọ mặt mày ngồi im như bức tượng.

Sam Y đi xuống dưới vẫn thấy Phong Thần cau có đang ngồi im ở trạng thái ban đầu.

"Đáng đời, ai ngờ một nam thần như anh lại sợ con mèo đến rúm ró hết cả vào kia." Sam Y tiến đến bế chú mèo đi tắm, nó vẫn ườn ra kệ ai bế đi. Tắm xong vẫn không thấy chú ta ho he gì, Sam Y đành đi lấy thức ăn dụ nó. Con Miu uốn éo một hồi nhật nhật vài miếng thức ăn rồi không thêm ngó ngàng gì nữa. Đúng là ăn it như mèo mà!

"Ôi cái gì thế này?" Từ xa đã vang lên giọng nói chua loét của Hạ Khuê khiến Sam Y nhăn mặt.

"Chị à, chị nuôi mèo đấy ư?" Hạ Khuê có vẻ ngạc nhiên nhìn Sam Y.

"Tôi nuôi đấy, có gì lạ à?"

"Hình như anh Thần dị ứng với mèo..." Hạ Khuê tỏ vẻ đồng cảm nhìn Sam Y.

"Dị ứng thì dĩ chỗ khác mà ờ, cô xem nhà tôi như cái nhà trọ thế à? Thích là phải chiều ư? Còn cô thì sao? Cô có dị ứng mèo không? Chuyển ra ngoài mà ở luôn đi." Sam Y vừa nói vừa bế mèo con đáng yêu lên.

"Áy áy, em không dị ứng gì đâu. Em vừa ra ngoài ăn tối với Phương Huyền và chị Dương Chi." Nói xong còn nhìn nhìn Sam Y mấy cái.

"Ồ, thế hai chị em nhà ấy có kể chuyện gì với cô không? Ví dụ như Dương Chi chuẩn bị về Pháp "thăm" bố mẹ chẳng hạn?" Sam Y ngẩng đầu cười nhìn Hạ Khuê tay đang hơi run run.

"À, có đấy. Còn kể một số chuyện hay ho mà có người ban tặng cơ."

"Vậy ư? Thế cô em có bị liên lụy chút nào không?"

"Số em vẫn còn tốt chán, hà hà." Hạ Khuê cười ngượng.

"Tôi phát hiện ra hôm nay cô ăn rất ít phép và ngoan ngoãn," Sam Y đắm chiêu suy nghĩ, "Cô đang âm mưu điều gì hả?"

"Không không em nào dám có gan lớn vậy, hi hi, sao em thấy chủ mèo nầy đáng yêu quá thế này?" Hạ Khuê giờ tay định xin bế nhưng Sam Y lập tức quay đi như không thấy. Thái độ kiểu gì thế này? Hôm nay đâu cô ta đập vào đá à?

"Tôi lên phòng đấy, cô ở đây không phải tôi nuôi cô đâu, dọn dẹp con nước nhà cửa đi, không có ngày tôi tổng cổ ra khỏi nhà tôi đấy." Tâm trạng Sam Y chưa bao giờ tốt như thế này, xem xem, cô mới là chủ nhân ngôi nhà này đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 32: Châm chọc

Nuôi thêm động vật trong nhà nói bạn hơn thì không đúng mà rảnh rồi lại càng không. Miu rất lười nhác nên không cần phải lo nó quấy phá hay nghịch ngợm gì nhưng chính vì thế mà tiêu chuẩn của chú ta rất cao. Đồ ăn phải đúng hàng, sửa tắm phải đúng loại mùi đầy không thì vùng vẫy không chịu tắm, chưa kể chú ta toàn chọn loại đồ hàng hiệu đắt nhất thì thôi. Đây chính là mèo quý tộc sao? Sao tiêu chuẩn còn cao hơn cả con người thế này!

Sam Y thích nhất là lúc đi ngủ sẽ có vật gì đó chui vào chân cuộn tròn ngủ trong lòng cô. Cảm giác ấy thật tuyệt làm sao! Ấm ấm mà mềm mềm! Thường là mỗi sáng sẽ có một cái đồng hồ báo thức nhưng con mèo này còn lười hơn cả cô, ngủ chổng hết cả chân cả đuôi lên ấy chứ, nói gì mà báo thức.

Trời hôm nay khá đẹp làm tâm trạng con người cũng tốt hơn. Sau khi chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho Miu cô mới đi làm. Không biết Hạ Khuê có ở nhà không, nhớ cô ta dám bắt nạt Miu của cô thì cứ đợi đấy. Sam Y thích nhất là ghi hận người khác mà.

Đến công ty việc đầu tiên Sam Y làm luôn là gọi Trịnh Vỹ đến báo cáo công việc.

"Cậu giải quyết cái công ty chết tiệt kia chưa? Tôi muốn xem thử phản ứng của cô ta thế nào? Cái gì mà cứ đợi đấy chứ, chỉ mạnh mẽ mà thôi, cô ta có mấy phần bán linh chứ. Không những công ty nhà cô ta mà công ty cô ta đang làm cũng giải tán luôn đi. Ai báo không có mặt nhìn người chứ, chọn ai lại chọn đúng người mà tôi đây ghét nhất." Sam Y tuôn một tràng khiến Trịnh Vỹ bị dọa đến mặt mày xanh lét.

"Cậu không khoẻ à? Có cần xin nghỉ phép không?" Sam Y rất nhiệt tình hỏi thăm nhân viên.

"Không sao, không sao ạ." Trịnh Vỹ vừa nói vừa lên lên lau mồ hôi tuôn ra trên trán không ngừng.

"Tốt, tôi chờ kết quả công việc của cậu."

"Vâng, thưa TGD." Trịnh Vỹ vừa đi vừa chạy ra khỏi phòng mà tìm vãn dập mạnh. Ai mới là người đáng sợ nhất? Chính là sếp tổng của Tinh Yên chứ à? Tất cả nhân viên của công ty đều đã được linh hội rồi!

Một chồng giấy tờ cao ngất ngưỡng đang chờ xét duyệt, Sam Y buồn phiền, lật lật tờ đầu tiên liếc một cái rồi lại đặt xuống. Cô đau đầu quá! Thời không làm nữa, đợi Trịnh Vỹ đến tóm tắt cho nghe rồi kí mấy cái là xong! Đây! Cô thông minh lắm mà! Sam Y tự khen mình một hồi rồi lại biết tự kiểm điểm bản thân. Y à! Y ơi! Mấy lười làm rồi đấy, không được dựa dẫm vào người khác đâu, không là cô ngày bị phản bội đấy! Đây, cô có tính thần cảnh giác rất cao, không có chuyện gì đâu! Vậy rảnh rồi thế này làm gì bây giờ? Sam Y chán đến mức người lên rồi, chẳng có ai dám đến quấy rầy cô làm việc cả. Đọc tiểu thuyết chẳng? Xem phim? Nghe nhạc? Hay lại quay lại làm việc? Không không chán chết mất! Đúng lúc này điện thoại réo vang.

"Anh đây."

"Anh nào? Điện à? Hay chán sống? Bà đây đang rảnh rồi không có chuyện gì làm đây nhé!" Sam Y bực bội lên tiếng.

"Quần Hân."

"Ai nhĩ?" Sam Y thốt lên một tiếng mới biết mình lỡ lời, "À rồi, nhớ rồi, có chuyện gì?"

"Em không thể nói lời nào từ tế hơn được à?", Quần Hân bên kia khẽ cười, "Nghe nói tiểu thư đang rảnh rồi không có việc gì làm, vậy có thời gian đi chơi với thiếu gia đây không?"

"Anh nói mà không ngượng à? Thời thì đang rảnh rồi nên tôi đành miễn cưỡng nhận lời mời của anh vậy."

"Em mới là người nói không biết ngượng đối trắng thay đen."

"Thế có đi không? Tôi là người đối ý rất nhanh."

"Xuống đi."

"Anh ở dưới công ty tôi à?"

"Không thì ở dưới công ty anh chắc."

"Tôi chẳng hiểu loại người rảnh rồi như anh quản lý công ty kiểu gì suốt ngày trốn việc đi chơi thế này."

"..." Cho tôi xin, cô nói mà không thấy chột dạ à?

Sau khi đã yên vị, Sam Y mới nhớ ra một việc quan trọng:

"Anh định đưa tôi đi đâu?"

"Bây giờ mới nhớ ra à? Nhớ anh bán em đi thì sao?" Quần Hân quay sang hỏi.

"Anh tưởng tôi là loại thiếu năng chắc."

"Sao em ăn ăn nói càng ngày càng...không bình thường thế? Hay hôm nay ai chọc giận Sam Y cô nương?"

"..." Cô nương gì mà cô nương!

"Em muốn đi đâu?" Quần Hân tỏ ra rất lịch sự hỏi han.

"Không biết."

"Hay là anh và em đi du lịch đến..."

"Sao tôi cứ có cảm giác chúng ta đang ngoại tình thế nhĩ? Lại còn đi du lịch? Anh đang nghĩ cái gì thế hả?"

"Trong cái thành phố chật hẹp này em nói xem chúng ta nên đi đâu? Anh đã gợi ý tốt thế còn gì. Chưa kể đi miễn phí chả thiệt cái gì."

"Thời tôi đi về đây, tưởng anh có ý kiến gì hay ho lắm chứ."

"Anh bao công mới dụ được em mà em bảo anh thả em về? Anh không phải là sói nhưng em cũng đừng quá coi thường anh thế chứ?"

"Thời được, vậy chúng ta đi xem phim." Sam Y tuyên bố rất hùng hồn.

"..."

"Sao? Anh có ý kiến gì hả?"

"Anh quên mất là em vẫn ở trong độ tuổi teen."

"Anh chưa bao giờ nhắc đến tuổi của mình, biết đâu anh kém tuổi tôi thì sao mà xưng anh như thật." Sam Y nhìn bộ mặt trẻ măng của Quần Hân không có cách nào tin nổi anh ta hơn tuổi cô.

"Ừ, có lẽ thế thật. Nhưng quen rồi, không sửa được," Quần Hân đắm chiêu suy nghĩ, "Đi xem phim vậy, được hôm tìm lại tuổi thanh xuân."

"..." Sam Y cô không còn gì để nói đâu.

Rạp chiếu phim vào buổi trưa mà vẫn đông người. Sau khi xem xét một hồi, Sam Y quyết định chọn phim khoa học viễn tưởng.

"Em thích mấy bộ phim ảo tưởng sức mạnh này à?" Quần Hân ra vẻ già đời phán.

"Anh không thấy là mấy anh siêu nhân trong phim rất đẹp trai sao?"

"Quanh em thiếu mỹ nam sao? Chưa kể là anh đây đang đứng cạnh em, ông chồng ở nhà của em không phải là nam thần à?"

"Nhìn nhiều quen mắt."

"... Em nhìn xem, bao nhiêu ánh mắt nóng bỏng đang bắn về phía anh này."

Quân Hàn rất tự hào vỗ ngực khoe khoang.

"Đi ăn thôi, còn lâu mới chiều phỉm. Thật là, mọi người đình công hết hay sao mà làm người đi xem phim thế không biết." Sam Y vừa đi vừa lăm bắm.

"Em cứ làm như có mối anh với em là biết trốn việc ý."

"Anh không nói không ai báo anh cảm đâu." Quân Hàn bị chặn họng một cách không thương tiếc liền im lặng.

Chọn một nhà hàng cách rạp không xa, Sam Y và Quân Hàn đi bộ đến đó.

"Đúng là oan gia, đi đâu cũng gặp. Này, vị hôn thê của anh kia đúng không?" Sam Y chỉ tay vào chỗ Phương Huyền đang ngồi.

"Anh bỏ cô ta rồi, loại người thâm hiểm như thế sao anh dám ở cùng chứ?"

"Anh đang chỉ trích tôi à?"

"Sao em cứ suy bụng ta ra bụng người thế? Rõ ràng là đang nói về cô ta." Quân Hàn liếc mắt nhìn Sam Y.

"Anh chị chọn bàn nào ạ?" Cô nhân viên rất lịch sự lên tiếng.

"Không cần chọn, cứ đến ngồi cùng bàn với em gái thôi nào." Sam Y hiếm khi có dịp thích đi gây sự với người khác, bình thường tránh được thì tránh, nhưng hôm nay cô thích đi khiêu chiến đấy!

"Ồ, Phương Huyền hôm nay cũng đến đây ăn sao?", Sam Y liếc mắt nhìn Quân Hàn một cái thấy anh đang ngoi lơ chỗ khác, "Chẳng phải vị hôn thê anh sao, chào hỏi một tiếng đi chứ?"

Trong lòng Quân Hàn đang rủa thầm Sam Y ngăn vạ lần nhưng vẫn phải giả bộ chào hỏi. Nếu cô à Phương Huyền tức giận vụ anh huỷ bỏ hôn ước thì cũng vẫn có tám khiên là Sam Y che chắn. Lòng dạ đàn bà vẫn là thâm hiểm nhất! Quân Hàn không khỏi rung mình một cái.

Phương Huyền nhìn thấy Quân Hàn thì sững người, Dương Chi thấy thế đành giúp cô ta chữa nguơng.

"Phải rồi, chúng tôi không được đến đây ăn sao?"

"Chị chưa về Pháp sao?" Sam Y tò vè ngạc nhiên nhìn Dương Chi.

"..." Dương Chi lờ giận bốc phùng phùng trên đầu không thể nói gì.

"Cố cứ đợi đấy, xem nào, rốt cuộc là ai đợi ai đấy hả?" Sam Y vừa gọi menu vừa không quên chăm chọc thêm vài câu.

Phương Huyền thì vẫn dấm đuối nhìn Quân Hàn, anh ta thì giả vờ nghịch điện thoại, Dương Chi tức đến nghẹn họng rồi, cuối cùng thì chỉ có mỗi Sam Y là còn bình thường.

Ngồi với một đám người chẳng có ai bình thường thế này làm gì có ai tiêu hoá nổi thức ăn? Sam Y ăn qua loa mấy miếng rồi rời đi, không quên kéo theo Quân Hàn vẫn giả vờ "Mọi chuyện không liên quan đến tôi" đi theo.

"À, sắp lớn của cô sáng nay đến công ty tôi muốn trao đổi hợp tác đấy, nghe nói cô bị đuổi việc rồi hả?" Lâm người phải có đạo đức chứ, Sam Y đang hỏi thăm người ta mà.

"Cò..." Đấy, cô ta vẫn bị nghẹn họng!

"Thôi nhè, về mà mịch cha mẹ cô đấy, tôi đi đấy." Sam Y chào tạm biệt với nụ hôn gió thân thiện trước khi rời đi.

"Em càng ngày càng đáng sợ." Quân Hàn rút ra được câu kết luận sau khi rời khỏi nhà hàng.

"Tôi vẫn thế mà, có gì đâu mà càng ngày càng. Anh nên xem lại bản thân thì có, có gan từ hôn người ta mà không dám đối diện."

"Em không cần phải khích bác anh."

"Sự thật là thứ không thể chối cãi."

"..." Im lặng

Sam Y thấy mỗi lần đối diện với Quân Hàn rất thoải mái và vui vẻ, cho nên cô mới thích cái tay đôi với anh ta thế chứ. Coi như hôm nay là một ngày tốt đẹp, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ. Nhưng ai mà biết được ngày mai có chuyện gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bất ổn

Ra khỏi rạp phim trời đã nhá nhem tối. Quân Hàn nghe điện thoại xong quay sang nhìn Sam Y đang tho thẩn một mình hát vu vơ.

"Này."

"Hả?" Sam Y giật mình ngẩng đầu lên.

"Cha anh mời em đến nhà ăn tối. Thế nào? Đi chứ?" Quân Hàn vừa nói vừa xoay chiếc điện thoại trong tay rất kiểu cách.

"Sao tự nhiên cha anh lại mời tôi chứ?" Sam Y một bụng đầy nghi vấn thắc mắc.

"Anh báo anh trốn việc là vì đưa em đi chơi. Thế là ông mới mời em đến." Quân Hàn vừa cười vừa gãi đầu.

"Hử, đem tôi ra làm bìa đồ đạc thì có."

"Thế có đi không hả?"

"Đi chứ, được ăn miễn phí mà."

Quân Hàn cười vui vẻ đưa cô đến nhà mình.

"Nhà anh cũng đẹp quá đi, thế mà còn nói nhà tôi xa hoa gì chứ." Sam Y ngắm nghía tí mĩ bình luận.

"Nhà em khoá lần trong lần ngoài chứng tỏ giàu kho báu gì quý giá trong nhà mà. Thế mà còn không phải là xa hoa à?"

"Sao bằng nhà anh được? Người giúp việc trong nhà còn nhiều hơn cả số học sinh trong trường học ấy chứ." Sam Y không cho là phải với ý kiến của Quân Hàn.

"Đầu cô khoa trương như em nói. Cũng chỉ có vài người mà thôi. Bác quán gia này, đầu bếp, bác làm vườn, người quét dọn, còn..." Quân Hàn xoè bàn tay ra đếm từng người một.

"Thế mà là vài người." Sam Y nhìn Quân Hàn vẫn đang lăm nhăm xem rốt cuộc trong nhà anh ta có bao nhiêu người.

Chỉ một chỗ đã đến gần nhà chính, có vài người giúp việc chào hỏi hai người trên đường đi. Có một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề ra đón hai người vào.

"Đó là bác quán gia nhà anh. Bác ý thích chải chuốt lắm, nhưng là trợ thủ đắc lực cho cha anh đấy." Quân Hàn tỉnh nghịch nháy mắt.

"Đến cả người làm trong nhà cũng ăn mặc sang trọng như vậy." Sam Y cảm thán nói.

Bước chân vào nhà là cả một không gian rộng lớn mờ ra. Sam Y không đến nỗi quá ngạc nhiên nhưng vẫn rất tò mò. Phòng khách được bày rất nhiều đồ cổ làm cho căn phòng trở nên cổ kính nhưng vẫn không kém phần sang trọng. Sam Y đặc biệt thích chiếc đèn chùm treo chính giữa căn phòng toả ra thứ ánh sáng vàng nhạt lung linh. Chiếc đèn được làm từ pha lê trong suốt, hình dáng trông như một bông hoa đang nở rộ đẹp đẽ.

"Em thật có con mắt thẩm mỹ." Quân Hàn cũng quan sát chiếc đèn chùm lên tiếng.

"Rất nhiều người nói như vậy." Sam Y nhớ lại những lần đi mua sắm cùng Băng Băng cũng có rất nhiều người khen như vậy.

"Cháu đến rồi à? Vào đây vào đây." Dạ Quốc Việt niềm nở đón Sam Y vào.

"Rốt cuộc ai mới là con của cha hả? Còn con thì sao?" Quân Hàn lại dờ dỗi trẻ con giậm chân tại chỗ.

Dạ Quốc Việt sững người lại một lát rồi cười:

"Thằng nhóc này, lớn tướng rồi còn cứ thích bày trò."

Sam Y thì buồn cười nhìn Quân Hàn, không hiểu là anh ta có tình hay thật sự trẻ con như thế.

"Thưa ông chủ, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ." Bác quản gia lên tiếng nhắc nhở.

"Được, chúng ta vào ăn thôi. Bật mắ cho cháu nhé, hôm nay bác đích thân vào bếp làm vài món cho cháu thưởng thức đấy. Cứ hỏi nhóc Hàn xem, bác chưa từng nấu cho nó lần nào đâu." Nói rồi ông bật cười lớn.

Quân Hàn ghen tị mặt mày méo xệch:

"Đây em xem, em là khách quý lắm luôn đấy, đến anh còn không nhận được sự ưu ái này đâu."

"Chà chà, có người so bì đến mắt ăn mắt ngủ rồi kia." Sam Y cười tươi

"Đi thưởng thức tay nghề đầu bếp nổi tiếng năm sao thôi." Quân Hàn vẫn không thể nuôi nổi cục tức này, đến tận giờ phút này mà anh mới biết cha mình có tài năng nấu ăn đấy!

Một bàn ăn đầy màu sắc vô cùng hấp dẫn. Quân Hàn mắt sáng long lanh, món men đến định bốc một miếng nhưng bị ông Quốc Việt lờm một cái:

"Ngồi xuống ăn uống đáng hoàng, chẳng ra làm sao cả."

Quân Hàn thì lười một cái rồi ngồi xuống ăn như thể chết đói. Sam Y cũng không thể phủ nhận được rằng những món ăn trên bàn quả thật hết sức hấp dẫn.

Dạ Quốc Việt nhìn chăm chú Sam Y khiến cô hơi ngượng. Thấy cô không ăn nữa, ông liền gấp một miếng để vào bát cho cô:

"Cháu nên ăn nhiều vào, nhìn cháu gầy quá."

"Bác cũng ăn đi, để cháu tự gấp cũng được ạ."

"Giống, thật giống." Dạ Quốc Việt liên tục lầm bầm

"Cha bảo cái gì giống cơ?" Quân Hàn một miếng đầy đồ ăn nói.

Thấy Sam Y cũng đang nhìn với ánh mắt tò mò, Dạ Quốc Việt trả lời:

"Sam Y rất giống Thiên Lam, đến cả đồ ăn ưa thích cũng giống nữa."

Từ nhỏ Sam Y đã ăn uống theo khẩu vị của mẹ, bà cũng thường xuyên nấu những món yêu thích của bà cho Sam Y nên giống cũng không có gì là lạ. Nhưng thế thì sao chứ?

"Thì Sam Y là con gái của cô Lam nên giống cũng là bình thường mà, sao cha cứ nói mãi thế." Quân Hàn ra vẻ bị làm phiền nói.

"Thằng nhóc này chẳng biết gì cả, thôi ăn đi." Dạ Quốc Việt cười cười.

Sau khi ăn tối, Sam Y cùng Dạ Quốc Việt ngồi uống trà. Quân Hàn không biết có việc gì đi ra ngoài.

"Cháu vẫn quản lý tốt công việc chứ?" Dạ Quốc Việt nhấp ngụm trà hỏi.

"Vâng, vẫn tốt. Dự án hợp tác giữa Tỉnh Yên và Dạ thị vẫn tiến hành theo đúng kế hoạch."

"Có gì cháu giúp đỡ chỉ báo thêm cho cháu Hàn, nhìn thế thôi chứ nó vẫn ham chơi, không chú tâm làm việc, thiếu kinh nghiệm"

Sam Y dờ khóc dờ cười nhìn ông Quốc Việt. Anh ta gọi cô là em đấy!

"Ngoài ra cháu gặp khó khăn gì cứ tìm bác, chắc chắn bác sẽ giúp cháu!"

"Vâng ạ!" Sam Y vẫn không tin trên đời này có người sẵn sàng giúp mình mà không hề bận tâm. Chưa kể cô và ông đâu có quen biết sâu sắc gì?

Sam Y xin phép vào nhà vệ sinh. Dạ Quốc Việt đeo găng tay tranh thủ lấy tách trà của cô bỏ vào một chiếc túi, sau đó thay vào một tách trà khác.

Sam Y không quá để ý đến tách trà của mình, chỉ ngồi thêm một lát rồi ra về.

Về đến nhà thăm Miu một chút rồi đi ngủ. Cô mệt đến chết mắt! Chẳng hiểu sao hoạt động thì ít mà cũng thấy mệt. Chắc cô già rồi!

Sáng hôm sau xuống nhà thấy Hạ Khuê cứ nhìn mình chăm chăm, ấp a ấp úng không nói được gì khiến Sam Y sinh nghi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Sam Y có ghét nhất trò lập lờ thế này.

"À, không có gì. Chỉ, chỉ...tháng chưa?"

"Cô bị làm sao đấy? Cái gì mà cứ như gà mắc tóc thế?" Sam Y nỏi câu vô cớ.

"Không, không, chỉ ăn sáng nhé em ra ngoài đây." Nói rồi Hạ Khuê chạy như bay ra ngoài.

Sam Y vẫn không hiểu, cái gì mà tháng?

Mang theo nỗi nghi hoặc đến công ty, vừa nhìn thấy Trịnh Vỹ đi vào cô liền hỏi:

"Này, có người hỏi tôi cái gì mà tháng ý, cậu hiểu không?"

"Tháng? TGD á?" Trịnh Vỹ trầm ngâm sâu xa, sau đó đột nhiên mặt đỏ ửng:

"Tôi không biết, xin phép giám đốc tôi ra ngoài."

Sam Y phẩy phẩy tay rồi lại ngồi nghĩ tiếp. Nhớ đến khuôn mặt Trịnh Vỹ đó ừng lúc này Sam Y lập tức hiểu ra vấn đề. Cô em cũng rảnh rồi quá đi, còn quan tâm đến cả vấn đề này của chị nữa.

Sam Y hiểu được liền lập tức ném vấn đề này ra khỏi đầu, cô bận rộn lắm không có thời gian nghĩ về chuyện này nữa.

Mấy ngày sau, đột nhiên Sam Y nhận được điện thoại của Quân Hàn.

"Cha anh mời em đến nhà dùng bữa."

"Không phải vừa mới đến hôm trước sao? Suốt ngày đi ăn chực thế này." Sam Y bật cười.

"Không hiểu ông lôi nhả anh làm sao, bảo là có chuyện quan trọng cần thông báo với em."

"Tí nữa tôi sẽ ghé qua." Sam Y tiện tay mở sổ làm việc xem tối nay có việc gì không.

"Được." Quân Hàn dập máy.

Lúc đến nhà Quân Hàn đã hơn 7 giờ tối, Sam Y được bác quản gia đưa vào trong nhà. Về mặt Dạ Quốc Việt có vẻ vô cùng xúc động khi nhìn thấy cô.

"Cháu chào bác."

"Chào con, nào, vào đây ngồi đi."

"Hôm nay bác gọi cháu đến có chuyện ă?"

"Ừ, vào ăn tối đi đã, bản ăn đã dọn rồi." Dạ Quốc Việt đứng dậy đưa Sam Y vào trong. Sam Y đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Quân Hàn, anh cũng nhún vai tỏ vẻ không hiểu có chuyện gì.

Ánh mắt Dạ Quốc Việt vẫn ấm áp và thân thiện nhưng có thêm chút gì đó mà Sam Y không thể hiểu. Nó giống như... ánh mắt người cha nhìn con mình.

"Hôm nay bác gọi cháu đến là có việc muốn nói. Sam Y, con gái của cha." Nói đến đây ánh mắt của Dạ Quốc Việt đã hơi ướt, "Con chính là con gái ruột của cha."

Sam Y đánh rơi chiếc bát trên tay xuống đất, Quân Hàn cũng cau mày khó hiểu quay sang nhìn cha mình.

"Đưa vào đâu mà bác nói thế?" Sam Y không thể hiểu được tâm trạng của mình lúc này. Tự nhiên sau bao nhiêu năm có một người nhận là cha ruột của mình chắc hẳn cảm giác không thể dễ chịu được rồi. Trái tim của cô không ngừng nhảy múa lên hồi, tâm trạng rối bời mà mờ mịt. Cô cảm giác tay mình đang run lên.

"Cha đã xét nghiệm ADN, kết quả hẳn con cũng rõ rồi, máu tóc tím đặc trưng không phải ai cũng có." Ông vừa nói vừa đưa kết quả cho Sam Y.

Quân Hàn lúc này mới hiểu tại sao ở bên Sam Y lúc này anh cũng thấy ấm áp và quen thuộc đến lạ lùng, hoá ra là thế. Anh cười lạnh:

"Thế rốt cuộc cha xem con là cái gì? Con chắc không phải là con nuôi đấy chứ. Con đâu có màu tóc đẹp như thế đâu."

Dạ Quốc Việt ngẩng đầu nhìn Quân Hàn, vẻ mặt không hề che giấu nổi sung sướng và hạnh phúc khi tìm thấy con ruột của mình:

"Con đương nhiên vẫn là nhóc Hàn của cha rồi."

Quân Hàn tức giận đập bàn bỏ ra ngoài. Sam Y vẫn ngơ ngẩn ngồi dờ dẩn trên ghế, Dạ Quốc Việt hỏi:

"Con sẽ nhận cha chứ?"

"Tại sao bao năm qua ông không đi tìm tôi, nhận gì chứ? Chỉ bằng một tờ giấy mà ông đã kết luận chắc chắn ư? Tôi không tin." Sam Y cũng tức giận đứng dậy định đi về.

"Ta không biết mẹ con lúc đấy đã có thai con, ta, nếu ta biết..." Trên mặt Dạ Quốc Việt là nét đau khổ cùng tuyệt vọng.

"Trên đời này không có nếu như, tôi không tin, ông đừng giải thích gì hết." Sam Y điên cuồng lắc đầu chạy ra khỏi nhà.

Dạ Quốc Việt đau khổ quỳ xuống nền nhà, có lẽ mọi lỗi lầm là tại ông...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bi thương

Sam Y hò hét nhìn ngắm phố phường xung quanh mình. Tại sao trên gương mặt ai cũng là nét hân hoan, vui mừng mà chỉ có cô một mình đơn độc lê bước trên con đường dài. Rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật chờ đón cô phía trước? Rồi có phải đến một lúc nào đó nó sẽ đem cho cô một nhà dao không? Trái tim cô giờ yếu đuối lắm, lúc nào cũng trĩu nặng đầy những tâm tư. Nếu thật sự có lúc đó, Sam Y nghĩ mình không sống nổi nữa!

Vừa bước chân vào nhà đã thấy Hạ Khuê với vẻ mặt xun xoe chào đón:

"Chị về rồi ă?"

Sam Y không có tâm trạng để đùa giỡn cùng Hạ Khuê nữa, cô chỉ muốn về phòng ngủ một giấc mà thôi.

"Chị có mệt không? Em lấy nước cho chị nhé." Hạ Khuê vẫn tiếp tục bám lấy Sam Y.

"Tôi không có hứng chơi đùa cùng cô, tránh ra." Sam Y hất tay Hạ Khuê đang để trên vai mình.

Miu đang đùa nghịch trong ổ nhưng cũng đến chân Sam Y làm núng. Nó dường như hiểu được tâm trạng của chủ nhân lúc này. Cô quỳ xuống bế nó lên về phòng không để ý đến Hạ Khuê phía sau.

Mặc dù bề ngoài thì to ra bình thường bất cần nhưng thật ra bên trong nội tâm của Sam Y thì rối loạn không thể tháo gỡ. Giờ đây cô không biết phải đối mặt với cả Dạ Quốc Việt và Quân Hàn như thế nào nữa. Người thân ư? Sau bao nhiêu năm trôi như vậy liệu hai chữ "người thân" này còn có giá trị? Nhưng mọi chuyện không phải hoàn toàn là vô lý, điều đó cũng giải nghĩa cho thái độ lạnh nhạt của cha cô dành cho cô. Không phải ông ta luôn yêu thích Hạ Khuê sao, có mãi mãi cũng không thể làm cho ông ta vui lòng. Hoá ra ông ta cũng biết, tại sao không ai nói với cô chứ?

Thở dài giờ cho thư thái lên nhìn, Sam Y thật muốn đập đầu vào tường luôn cho rồi. Mọi chuyện thật sự ngoài tầm kiểm soát của cô mất rồi. Nhưng cô vẫn không hiểu tại sao Hạ Khuê lại biết chuyện này trước cả cô nữa chứ? Chẳng nhẽ biểu hiện của cô rõ thế ư?

Nhưng đùa bề này bám trụ vững chắc thật đấy, uống bao nhiêu nước bề bôi mà cũng không sao! Sam Y nghĩ vậy không khỏi buồn cười, tạm thời quên hết mọi ưu phiền của ngày hôm nay.

Sam Y thức dậy đã là 10 giờ sáng, hôm nay có cuộc họp có đông quan trọng mà cô quên mất. Cô dùng tốc độ ánh sáng chuẩn bị ra khỏi cửa thì bị Hạ Khuê gọi lại.

"Sao cô cứ bám lấy tôi thế? Tôi muốn tổng cổ cô ra khỏi nhà lắm rồi đấy." Sam Y tức giận dùng dùng.

"Chị à, em chỉ chuẩn bị bữa sáng cho chị mà thôi. Cà phê của chị này." Hạ Khuê vừa nói vừa giờ tách cà phê đã chuẩn bị sẵn đưa cho Sam Y.

"Hình như cô chưa bao giờ pha cà phê cho tôi. Cô đang cố âm mưu gì?" Tuy nghi ngờ nhưng muốn nhanh chóng ra khỏi nhà nên Sam Y cầm cốc cà phê lên uống vội.

"Mới sáng ra có chuyện gì thế?" Phong Thần từ trên cầu thang bước xuống với vẻ mặt ngái ngủ.

"Ồ anh rề, hôm nay anh ở nhà sao?" Hạ Khuê có vẻ bất ngờ khi thấy Phong Thần ở nhà.

Choang... Tách cà phê từ tay Sam Y bay thẳng xuống nền nhà vỡ tan. Đột nhiên cô cảm thấy một cơn đau dữ dội trong bụng mình.

"Chị, chị sao thế?" Hạ Khuê tỏ vẻ quan tâm chạy đến đỡ Sam Y.

Sam Y đau đớn không nói được câu nào, ngã xuống nền nhà. Phong Thần vội chạy đến đẩy Hạ Khuê ra ôm lấy Sam Y:

"Còn không mau đi gọi cấp cứu."

Lúc bề Sam Y lên anh nhìn thấy máu vẫn không ngừng chảy ra tạo thành một vũng máu đỏ vô cùng đáng sợ. Sam Y mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn máu vẫn không ngừng chảy ra từ người cô. Phong Thần thấy tình trạng không ổn lập tức bế cô ra xe của mình đưa đến bệnh viện, chỉ sợ xe cấp cứu không đến kịp.

Phong Thần lái xe với tốc độ vượt quá mức cho phép trên đường khiến cảnh sát cũng chú ý đuổi theo. Đến được bệnh viện thì Sam Y đã ngất đi, anh vội gọi bác sĩ đến cấp cứu cho cô. Nhìn theo bóng dáng cô khuất sau cánh cửa phẫu thuật, trái tim anh vẫn lơ lửng trong lồng ngực.

"Tôi giao lại việc cho anh." Phong Thần tin tưởng vào trợ lý của mình lập tức sai người đi điều tra mọi việc. Không thể không có chuyện gì được.

Sam Y sau khi được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật vẫn hôn mê suốt mấy giờ liền. Bác sĩ điều trị riêng cho cô từ lần trước vẫn tiếp tục phẫu thuật lần này:

"Hiện tại sức khoẻ của bệnh nhân khá yếu, cô ấy bị sảy thai mà cái thai trong bụng đã được 2 tháng. Có vẻ như cô ấy uống thuốc phá thai. Do di chứng từ tai nạn lần trước có thể cô ấy không thể mang thai được nữa." Bác sĩ với vẻ mặt vô cảm nói với giọng đều đều.

Băng Băng vừa đến nơi nghe thấy liền hét lên:

"Nam Phong Thần, rốt cuộc anh là loại người gì chứ? Sao anh có thể đối xử với Sam Y như thế." Băng Băng hoàn toàn không kiềm chế được cảm xúc không ngừng mắng Phong Thần.

Tâm trạng Phong Thần cũng không khá hơn là bao, biết mình sắp được làm cha nhưng rồi lại biết rằng đứa bé không còn nữa.

Không biết nghe được tin từ đâu, cả Dạ Quốc Việt và Quân Hàn đều đến bệnh viện thăm hỏi Sam Y đi cùng với Nam Phong Kiên.

"Anh làm chồng kiểu gì thế à? Đến vụ mình cũng không thể bảo vệ nổi thì không phải là một người đàn ông." Quân Hàn tức giận nắm cho Phong Thần một quyền khiến anh ngã khụy xuống.

"Cha đây đỡ con kiểu gì thế này? Con cứ chuẩn bị về nhà chịu gia pháp đi." Nam Phong Kiên lần này cũng không thể cho qua được. Ông sắp được bế cháu nội rồi đấy!

Mọi người sau khi âm ỉ một phen cuối cùng cũng im lặng. Sam Y ngồi thẫn thờ bên cạnh cửa sổ ngắm trời đất. Cô giờ đây chỉ như một cái xác không hồn, chờ đợi thời gian tích tắc trôi đi. Cảm giác lúc này là gì? Tuyệt vọng, đau đớn, chua xót, buồn bã? Cô không cảm nhận được gì cả. Không bi thương, không chán nản, thậm chí không khóc. Có lẽ cô đã đạt đến đỉnh điểm của cảm xúc, giờ đây trái tim như ngừng đập, vạn vật như đứng yên, có rốt cuộc không còn phải một mối với cuộc sống này nữa, không còn phải bận tâm với những thứ xung quanh mình, không cần che giấu bản thân với bất cứ ai.

"Y, là mình đây. Cậu không sao chứ?" Băng Băng nhìn cô bạn thân nhất nằm trên giường bệnh không tránh khỏi buồn bã.

"..." Để cho cô được yên! Sam Y muốn trốn chạy khỏi thế gian này, chìm đắm trong thế giới của riêng mình mà thôi.

Phong Thần rời đi trước để tiếp tục tìm hiểu sự việc. Có nhiều người như vậy anh cũng yên tâm giao Sam Y lại cho mọi người chăm sóc.

Về đến nhà không thấy Hạ Khuê đâu Phong Thần nhủ mảy. Đi đến bàn ăn trong bếp thấy mọi thứ còn nguyên chỉ thiếu tách cà phê của Sam Y lúc sáng khiến anh nghi ngờ.

"Cậu đi tìm Hạ Khuê mang về đây cho tôi." Phong Thần trực tiếp ra lệnh qua điện thoại.

Một lát sau thấy trợ lý vừa lời vừa kéo Hạ Khuê vào nhà. Phong Thần nhìn thấy cô ta lừa gạt bốc lên:

"Nói, cô có liên quan đến chuyện sáng nay không?"

"Không, anh đừng hiểu lầm em. Em không làm, em không làm gì hết." Hạ Khuê bày vẻ mặt vô tội nhìn Phong Thần.

"Cô nghĩ có thể qua mặt được tôi sao? Có nên nhớ rõ tôi mang cô về từ đâu thì cũng có thể trả lại cô về chỗ đó.", về mặt Phong Thần cực kì đáng sợ khiến Hạ Khuê khẽ run lên, "Nói."

"Em nói, xin anh đừng mang em về chỗ đó.", Hạ Khuê quỳ xuống chân Phong Thần vào nói với khóc, "Là chủ ý của Dương Chi và Phương Huyền, bọn họ bày kế hoạch bắt em hại chị Sam Y. Họ còn dọa em nữa, em chỉ là bất đắc dĩ mà thôi."

"Có phải cô không tìm được ai thế tội nên đẩy cho họ?" Phong Thần đến giờ phút này vẫn luôn tin tưởng vào cô em gái của mình.

"Em thế nếu sai sự thật sẽ chết không có chỗ chôn." Hạ Khuê thề.

"Có nghĩ cái lời thề vợ vấn đó tôi tin sao?"

"Em nói thật, xin anh hãy tin em." Hạ Khuê vẫn không ngừng khóc.

Phong Thần chán ghét đá Hạ Khuê sang chỗ khác, quay lại nói với trợ lý:

"Cậu đem cô ta trả về chỗ cũ." Nói rồi quay lưng đi thẳng, không để tâm đến những tiếng cầu xin của Hạ Khuê.

Phong Thần lái xe không mục đích trên đường. Anh cũng không biết phải làm thế nào. Cứ tưởng sẽ không bận tâm đến cô nhưng cô vừa xảy ra chuyện anh đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Nếu như thật sự có liên quan đến Phương Huyền, anh phải xử lý thế nào? Anh vẫn luôn thương em họ nhất. Từ nhỏ đã mất mẹ thiếu thốn tình yêu thương, anh luôn mong bù đắp cho cô được phần nào. Nhưng cô về như anh sai rồi, chiều chuộng cô đến mức sinh hư rồi. Chán nản dừng xe ven đường, Phong Thần hít một khẩu thuốc cho vơi bớt nỗi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 35: Rối loạn

Tất cả mọi thứ đều là một đồng hỗn độn. Trong đầu Sam Y chỉ hiện lên một màu đỏ của máu淋漓 chảy ra khắp nơi. Cô bị ám ảnh bởi nó, đó là một cơn ác mộng kinh hoàng nhất trong cuộc đời này. Mẹ cô ra đi trong sắc đỏ thắm đẫm, con của cô, đứa bé đáng thương cũng ra đi theo cách tương tự như vậy...

Sam Y mở mi mắt thấy bật dậy, nước mắt từng giọt nhỏ xuống. Hoá ra cô cũng thấy đau đớn, là nỗi đau cắn xé tim gan gây vì có từng phút từng giây.

Cô loạng choạng xuống giường, giật đứt các loại dây rợ lỏng lẻo đang cầm vào người cô. Sam Y đến gần cửa sổ rồi mở toang cánh cửa ra, cúi đầu nhìn xuống dưới. Cô đang ở trên cao thật cao, nếu nhảy xuống hẳn là có thể chết. Khung cửa sổ khá nhỏ, vì vậy Sam Y không có cách nào đứng lên được, chỉ có cách trượt qua rơi xuống. Không có ai ngăn cô, thật tốt, cô có thể đi tìm mẹ mình nhanh chóng.

Bỗng có tiếng động vang lên phía sau làm cô giật mình ngã xuống đất.

"Sam Y, em đang làm gì thế hả?" Phong Thần kinh ngạc chạy đến bế Sam Y lên giường.

"Anh đừng ngăn cản tôi, thả tôi ra." Sam Y vùng vẫy tay chân đòi xuống.

"Xin em đừng làm điều dại dột." Phong Thần không thể tin chỉ một khắc nữa thôi là cô sẽ mãi mãi rời xa nơi này, tâm trạng lo lắng và hoảng sợ khiến anh không dám buông cô ra nữa.

Tâm trạng Sam Y vẫn kích động cho đến khi được y tá thêm cho một mũi an thần mới nặng nề ngủ thiếp đi. Phong Thần hoàn toàn bị chọc giận, mắng té tát cô y tá một lúc lâu rồi nhất quyết đòi gặp viện trưởng. Anh không yên tâm để cô một mình nơi đây dù cô ai trông coi nữa.

Băng Băng vừa ra ngoài mua chút đồ ăn liền thấy Phong Thần nổi giận đùng đùng không hiểu tại sao thì lại bị anh quay sang mắng.

"Cô đi đâu giờ này thế hả? Cô có biết Sam Y tí nữa là tự tử thành công rồi không? Tôi yên tâm giao cô ấy cho cô mà cô chẳng có tí trách nhiệm nào thế?"

"Này anh ăn nói cho đáng hoàng, cái gì mà không có trách nhiệm. Trước khi đi tôi đã dặn dò y tá trông coi cẩn thận, tôi ra ngoài còn chưa đến 10 phút." Nhưng không thể không nói Băng Băng hoàn toàn bị bắt ngờ khi nghe thấy Sam Y định tự tử.

Phong Thần cũng biết cả ngày Băng Băng đều ở đây chăm sóc Sam Y nên nhất thời không nói gì nữa, chỉ bảo một rồi thì về nghỉ ngơi. Băng Băng thấy Phong Thần vẫn còn quan tâm đến Sam Y nên cũng đồng ý quay về.

Nửa đêm Sam Y lại giật mình thức giấc, cô lại định đứng dậy đi ra ngoài.

"Em định đi đâu?" Phong Thần quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi và ưu phiền.

Sam Y vừa nhìn thấy Phong Thần không hiểu sao đột nhiên co rúm người lại, hoảng sợ trùm kín đầu không dám nhìn anh. Cả người cứng đờ không nhúc nhích. Anh định đến gần cô nhưng lập tức nghe thấy tiếng cô run rẩy:

"Tránh xa tôi ra, đừng lại gần tôi."

Phong Thần đứng sững tại chỗ. Anh thức trắng một đêm hút thuốc, tuy biết không nên hút thuốc trong bệnh viện nhưng anh không kiềm nén được tâm tư rối loạn của mình.

Sáng hôm sau thấy Băng Băng đến thì Phong Thần mới rời đi. Anh lái xe thẳng đến công ty làm việc. Đạo này anh có hơi lo là công việc vì có quá nhiều chuyện xảy ra. Nhận được điện thoại của cha anh nói rằng phải về nhà một chuyến khiến Phong Thần càng thêm đau đầu. Biết không thể tránh khỏi vì vậy về sớm một chút cũng tốt.

Lâu không về nhà cũng không thấy có gì thay đổi nhiều lắm. Bác quản gia dẫn anh vào thẳng thư phòng gặp Phong Kiên. Ông nhìn thấy con trai mình có phần tiêu suy cũng không muốn làm khó nó nhưng đây là điều không thể tránh khỏi. Nam Phong là gia tộc lâu đời vì vậy không thể tránh khỏi những điều luật và quy tắc cổ xưa. Vì mối đời Nam Phong chỉ sinh được một người thừa kế nên hậu duệ càng trở nên khan hiếm. Vì vậy nếu phu nhân của Nam Phong mà có thai nhưng bị sảy thì người đàn ông phải chịu hoàn toàn trách nhiệm và chịu gia pháp. Trường hợp này rất hiếm nhưng không phải không có. Trùng trùng gia pháp là để cảnh cáo người chồng đã không bảo vệ hay quản giáo người vợ tồi để dòng họ Nam Phong có nguy cơ không có người nối dõi. Những điều này nghe có vẻ vô lý nhưng là sự thật. Nếu như không chịu gia pháp thì người đó sẽ bị trục xuất khỏi Nam Phong.

Gia pháp là một chiếc roi da dẻo dai vô cùng chắc chắn đánh lên người chịu tội đủ 81 roi. Đây là một hình phạt vô cùng tàn khốc và đau đớn, nhưng để Nam Phong không bị diệt vong chỉ còn cách như vậy. Vì cảnh cáo thế hệ sau nên trưởng bối đích thân phải ra tay, Nam Phong Kiên cầm chiếc roi trong tay mà run run. Dù sao đánh con mình tàn nhẫn như thế không phải ai cũng có dũng khí làm được.

"Cha cứ đánh đi, con chịu được." Phong Thần vẫn luôn giữ được tâm trạng bình thản trước mọi hoàn cảnh.

Nam Phong Kiền thật sự không có cách nào khác đành quát xuống từng roi từng roi xuống người Phong Thần. Từng roi cửa thật sâu vào da thịt đau đớn vô cùng, nhưng Phong Thần vẫn chịu đựng không kêu tiếng nào. Mồ hôi từng hạt lăn dài xuống mặt anh.

Đánh được hơn một nửa Nam Phong Kiền thật sự cảm thấy như mình không chịu đựng khi nhìn thấy cảnh con trai như vậy liền dừng lại. Nhưng Phong Thần lại nói:

"Cha đánh nốt đi, càng nhanh sẽ càng bớt đau."

Có lẽ nỗi đau về mặt thể xác sẽ vui bớt đi nỗi đau về mặt tinh thần.

Sau khi hoàn thành đủ 81 roi, Phong Thần cảm nhận mình không còn chút sức lực nào nữa, đến đứng dậy cũng không nổi chứ đừng nói về phòng nghỉ ngơi. Phong Kiền phải gọi bác quân gia đến cùng đỡ anh lên phòng. Nhìn chiếc áo sơ mi đen mà ướt đầm máu, ông thấy xót xa thay con trai mình. Băng bó vết thương cho Phong Thần xong ông mới yên tâm phần nào.

Phong Thần khép hờ mắt nghỉ ngơi, Nam Phong Kiền không muốn làm phiền con liền đến bệnh viện đi thăm Sam Y.

Sam Y từ lúc nằm viện đến giờ vẫn ngơ ngẩn ngẩn, tâm trạng luôn trong trạng thái không ổn định. Có nhiều lần từ từ ngủ không thành công liền phát điên. Nhiều lúc cô đập phá đồ đạc, thậm chí đánh cả y tá bác sĩ. Mỗi lần như thế họ lại phải tiêm thuốc an thần cho cô. Sam Y sợ hãi với bất cứ ai đến gần mình, hoảng loạn như chú thỏ con không tìm được mẹ. Băng Băng đã thử đến gần để đánh cô nhưng cũng không được. Thời gian này Phong Thần cũng không có mặt ở đây vì anh bị thương nặng đến nỗi không rời giường được.

"Sam Y, là mình đây, Băng Băng đây mà.", Vì quá sốt ruột mỗi khi nhìn thấy Sam Y nên cô vừa nói vừa khóc nức nở, "Sam Y mạnh mẽ nhất mà, cậu sẽ không sao đâu."

Sam Y như không nghe thấy lời Băng Băng nói, khờ dại nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đã đến giờ cho bệnh nhân uống thuốc rồi à." Cô y tá nhỏ giọng nói với Băng Băng.

Sam Y như phản xạ có điều kiện, vừa nhìn thấy y tá liền trốn vào trong chăn không dám ở bên ngoài. Vì Sam Y không chịu uống thuốc chỉ có cách trối có ấy lại ép uống nên Sam Y cứ nhìn thấy y tá là hoảng sợ cực độ.

"Sam Y à, không sao đâu. Cậu chỉ cần uống thuốc là sẽ không có vấn đề gì hết, cậu sẽ nhanh chóng khỏi bệnh." Băng Băng vừa nói vừa cầm thuốc đến gần Sam Y.

"Tránh xa tôi ra." Sam Y yếu ớt lên tiếng.

Cô đã không ăn uống gì được nhiều ngày nay nên chỉ có cách truyền chất dinh dưỡng vào người, trông cô gầy rộc đi, cả người mỏng manh như tờ giấy sắp bay đi theo gió.

"Xem bộ dạng thảm hại của cô ta chưa kìa." Dương Chi và Phương Huyền đứng trước cửa phòng bệnh chăm chọc.

Sam Y vừa nghe thấy giọng nói này lập tức bật dậy.

"Là cô." Giọng nói lạnh lùng của Sam Y vang lên.

Băng Băng ngạc nhiên nhìn Sam Y, nhưng cô chỉ một nhìn chăm chăm vào người Dương Chi và Phương Huyền.

"Sao nào? Là tôi đấy. Chính tôi là người bóp chết đứa con của chị đấy. Đến bây giờ tôi vẫn thấy chị chẳng xứng đáng với anh Thần chút nào, tôi chỉ có người chị dâu duy nhất là chị Dương Chi thôi. Làm sao tôi có thể để cô mang thai hậu duệ của Nam Phong được chứ. Thật là ô uế lắm sao!" Vừa nói Phương Huyền vừa đưa tay ra bóp chặt vào nhau mình họa cho hình ảnh cô ta giết chết đứa con của Sam Y.

Mắt Sam Y trừng lên, cô lại có cảm giác đứa con của cô đang dần rời xa thể xác này:

"Là cô giết chết con của tôi, giết chết con của tôi..." Sam Y vừa lẩm bẩm vừa rút dây cắm ra khỏi người tiến lại chỗ Phương Huyền đang đứng.

"Đồ điên này, tránh xa tôi ra." Thấy Sam Y tiến lại gần chỗ mình đứng, Dương Chi vừa hét lớn vừa tránh xa như tránh tà.

"Hoà ra cô em gái tôi thương yêu suốt ngần ấy năm trời lại là một con sói đội lốt cừu thật." Phong Thần dựa lưng trước cửa phòng quan sát mọi chuyện diễn ra bên trong, anh đến quá đúng lúc, vừa hay nghe được sự thật mà chẳng mất công phải đi tìm hiểu hay điều tra nữa.

"Anh, sao anh lại ở đây. Cô ta có gì đáng để anh vào đây thăm chứ." Phương Huyền chạy ngay lại níu tay Phong Thần.

Dương Chi thì không đủ bình tĩnh xử lý tình huống như Phương Huyền, mặt mày xanh lét, đứng im một chỗ không dám cử động.

Phong Thần gỡ tay Phương Huyền ra, đẩy cô:

"Hai người về trước đi, tôi sẽ từ từ xử lý cô.", Anh quay sang nhìn vào Dương Chi rồi chỉ tay vào mặt Phương Huyền cảnh cáo, "Em nên về úp mặt vào tường suy nghĩ đi, anh sẽ không bỏ qua nửa đâu."

"Anh, sao anh lại đối xử với em như thế. Cô ta không đáng." Phương Huyền vẫn cố bưng bình cãi lại.

"Anh nói em đi về." Lần đầu tiên thấy Phong Thần nói con thịnh nộ khiến Phương Huyền uất ức bật khóc, trong lòng lại càng thêm ghét Sam Y. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nói nặng lời với cô chứ đừng nói là nổi giận, tất cả là tại à ta! Đồ đàn bà đáng chết!

Mang theo nỗi uất hận trong lòng ra ngoài, Phương Huyền vừa đi vừa giận đến mặt mũi đỏ bừng, trong đầu không ngừng rủa xả Sam Y. Dương Chi thấy thế nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa mảy cầu khiến Phương Huyền càng nuôi thêm hận ý, Dương Chi biết cô ta không còn cơ hội với Phong Thần liền mượn dao giết người kích động nỗi oán giận trong lòng Phương Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giải quyết

Chi còn lại Phong Thần và Sam Y ngồi đối diện nhau trong phòng bệnh. Sam Y vẫn đờ đẫn ngồi nhìn trần nhà, Phong Thần cũng im lặng không nói gì. Nhất thời cả căn phòng bao trùm một bầu không khí quái lạ. Băng Băng không chịu nổi nữa bèn đẩy cửa đi ra ngoài mặc kệ vụ chống nhà người ta.

"Anh còn đến đây làm gì?" Sam Y bất giác lên tiếng.

"Em không sao chứ?" Phong Thần vẫn lo lắng cho sức khoẻ của cô, nhất là khi cô vừa bị kích động.

"Tôi thì có thể có chuyện gì được chứ", Sam Y cười nhạt, "Tôi còn chưa xử lý kẻ đã hãm hại con mình, sao tôi có thể yên lòng được?"

"Em không cần nghĩ về chuyện đó, tôi sẽ thay em giải quyết." Phong Thần chỉ mong có được nghỉ ngơi thật tốt.

"Anh nghĩ là tôi còn lòng tin với anh nữa sao? Anh giải quyết thế nào đây? Chẳng phải Phương Huyền là cô em gái anh yêu thương nhất ư?"

"Anh tự biết phải làm thế nào..."

"Anh thì biết cái gì chứ? Anh cứ đi cho tôi, trên đời này người tôi hận nhất chính là anh. Anh đưa tôi lên thiên đường sau đó nhả tâm đày tôi xuống tầng sâu nhất của địa ngục, tôi còn chút niềm hy vọng gì nơi anh nữa? Nam Phong Thần, tôi nói cho anh biết, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh hay cô em gái yêu quý của anh, tốt nhất anh hãy tránh xa tôi ra một chút. Những gì các người nợ tôi tôi sẽ đem trả cho bằng hết." Sam Y liên tục vớ lấy đồ đạc trong phòng ném về phía Phong Thần.

"Em đừng kích động, tôi sẽ đi khỏi đây. Em hãy nghỉ ngơi đi." Phong Thần nói rồi quay lưng bước đi.

Sam Y ngã khuỵu xuống đất, sao cô không biết có một ngày cô lại hồ đồ đến như thế. Không đúng, ngay từ đầu gặp Phong Thần đã là một sự sai lầm. Có trách thì trách bản thân cô ngờ nghệch đâm đầu vào đó.

Bây giờ không phải lúc suy nghĩ về sai lầm trong quá khứ nữa, quan trọng là phải nghĩ đến hiện tại. Con người ta sau khi vấp ngã từ đứng dậy được sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tiếc nuôi thì có ích gì? Cô cũng chẳng thể nào quay lại trước được nữa. Phương Huyền và Dương Chi, còn cả Hạ Khuê nữa, cô ta sống nhờ nhờ vui vẻ mà mình lại phải một mình ôm nỗi oán hận, Sam Y cô không chấp nhận được! Phong Thần nói anh ta có thể lo liệu được mọi việc, cô không tin. Đây là con của cô, không phải con của anh ta, làm sao anh ta có thể hiểu được nỗi đau của cô chứ. Trái tim của anh ta vốn sắt đá, chưa nói đến đây là việc tốt của em gái anh ta. Vì vậy cô nhất định phải tỉnh táo lại, cô phải mạnh mẽ hơn nữa, cô phải trở lại để trả thù. Cô thù rất dai, nhớ rất lâu, vì thế nếu như đã xác định đối đầu với Bạch Sam Y này, phải có gan chịu hậu quả!

Băng Băng thấy Phong Thần đi ra liền đi vào phòng bệnh.

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại trong mơ rồi à? Thật khiến người khác lo lắng. Cậu cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ mấy hôm nay như bệnh nhân tâm thần vậy", Băng Băng mừng rơi nước mắt kể lại cho Sam Y biểu hiện mấy hôm nay của cô, "À mà cậu biết gì không? Phong Thần chạy trốn chạy đảo tìm hiểu về chuyện lần này cho cậu, chưa kể nghe nói anh ta còn phải chịu giá pháp đấy. Thấy ông Nam Phong tốt con lắm!"

"Giá pháp gì? Chưa nghe nói bao giờ." Sam Y có vẻ không hào hứng với chuyện này lắm.

Băng Băng được dịp phát huy tài nghệ buồn chuyện kể lại cho Sam Y nghe từ đầu đến cuối.

"Sao há? Có thương người ta không?"

"Anh ta tự làm tự chịu, tớ chẳng quan tâm lắm. Tớ cũng không muốn một mình mình phải chịu đau đớn, cứ để anh ta ném mìn chút đi." Sam Y ngoài mặt hồ hững nhưng vẫn không kìm được lòng cứ nhói đau.

"Sam Y mà Băng Băng này biết là một người lạnh lùng vô tình chỉ trừ Phong Thần ra thôi mà. Chắc là đang lừa mình dối người chứ gì? Có mà đang quan tâm chết đi được, giả vờ gì chứ." Băng Băng ra vẻ hiểu rõ nội tình không ngừng nháy mắt.

"Loại bạn như cậu tớ không thêm. Ra ngoài đi." Sam Y tiễn khách không chút do dự.

"Cậu đừng giận mà, bệnh nhân nên nghỉ ngơi tỉnh dưỡng cho tốt. Y tá Băng Băng phải đi thăm bác sĩ thú y đây. Bái bai!" Băng Băng ngưng nguẩy bỏ đi.

Sam Y không biết nói gì chỉ thờ dài. Mọi người đến thăm cô đều không nhắc đến chuyện cô sảy thai nhưng trong thâm tâm cô vẫn không thể quên được chuyện đó. Nó như một con dao cứa vào tim có một vết thương sâu hoắm, máu chảy mãi không ngừng, không có cách nào lành lại.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Sam Y tỉnh lại trong cơn mê:

"Mời vào."

"Con đã đỡ nhiều rồi chứ?" Dạ Quốc Việt đi vào, bên cạnh là Quân Hàn.

"Cháu cảm ơn, đã đỡ hơn trước rồi ạ." Sam Y bối rối nhìn người mà gọi là cha mình trước mặt, bây giờ cô không biết nên dùng thái độ gì để đối diện với ông đây?

"Anh mang chút đồ tâm bổ đến cho em, chịu khó tĩnh dưỡng, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi." Quân Hàn vẫn bình thản đối diện với Sam Y như trước.

"Thằng nhóc này, anh em gì chứ, con phải gọi Sam Y là chị đấy." Dạ Quốc Việt lên tiếng nhắc nhở con trai mình.

Giờ thì không khí lại trở nên vô cùng bức bối và ngượng ngập. Tay Quân Hàn giờ túi đồ giữ nguyên trên không trung không hạ xuống, Sam Y cũng khó xử cúi gằm mặt xuống. Thói quen là một thứ đáng sợ, bây giờ nên sửa như thế nào đây?

"Cha cứ thích đùa. Sao có thể như thế chứ?" Quân Hàn cố gương cười như thế đấy chỉ là một lời nói đùa, tay anh hơi run run.

"Đùa gì mà đùa. Con nghĩ ta lấy mẹ con rồi còn đi ngoại tình à?" Dạ Quốc Việt vẫn vui vẻ như không có chuyện gì, hoàn toàn không cảm nhận được tâm trạng của Quân Hàn và Sam Y.

"Nếu đã thế thì không sao, chúng ta tập xưng hô lại cũng được. Có trách thì trách cậu quá lạnh nhạt không chịu tìm hiểu tuổi của tôi nên gọi bữa bãi như vậy." Sam Y bắt đầu đi lên tiếng, có quá mệt mỏi để tiếp tục bàn luận về vấn đề tuổi tác này rồi.

"Đừng vậy, phải sửa thôi, biết làm sao giờ?" Quân Hàn tự lẩm bầm để túi đồ lên mặt bàn rồi thất thần rời đi.

"Thằng bé này sao vậy? Con đừng để ý đến nó. Ta đã nói chuyện với Phong Kiên rồi, Phong Thần sẽ phải tự kiểm điểm lỗi của mình. Ta sẽ không để con chịu tí uất ức nào. Giờ thì con nghỉ ngơi nhé, ta về trước." Dạ Quốc Việt không ngừng dặn dò Sam Y đủ điều, ông chỉ mong Sam Y sớm nhận ông là cha mà thôi.

"Vâng, bác về ạ." Sam Y thấy mọi người về mới yên tĩnh hơn một chút.

Mọi việc chẳng có kế hoạch gì mà cứ đổ dồn vào Sam Y hết một lúc. Việc nọ việc kia, làm cô chỉ muốn bỏ đầu mình ra cho bớt đau. Bây giờ phải sắp xếp mọi thứ lại cho đúng trình tự, cô là người làm việc có kế hoạch, không thể lung tung lộn xộn mãi như thế này.

Nói thì dễ, làm mới khó. Việc khó nghĩ nhất của Sam Y lúc này là việc nhận cha hay không. Như người ta có ông bố giàu có từ trên trời rơi xuống như thế chẳng cần biết có phải là cha thật hay không cũng nhận. Nhưng Sam Y lại không hẳn là nghĩ như vậy. Ông ta chưa từng nuôi lớn cô ngày nào, thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của cô. Làm sao mà nói nhận là có thể nhận ngay cho được? Nói đi cũng phải nói lại. Dạ Quốc Việt quan tâm đến cô nhiều như vậy, chẳng qua là ông không biết đến sự có mặt của cô thôi. Nhưng ông ta không biết đến cô, chứng tỏ là không hề quan tâm đến mẹ cô, một người vô tâm vô tình như thế, cô muốn nhận hay sao? Sau một hồi phân tích đúng sai, Sam Y đành bắt lực chịu trôi. Quả thật đây là vấn đề chưa có lời giải đáp. Cứ để có điều tra và suy nghĩ thêm đã.

Sam Y không được cho xuất viện sớm nên cả ngày cứ nằm dài ra tận hướng mà không cần làm bất cứ thứ gì. Hôm nay Trịnh Vỹ mang tài liệu công việc đến cho cô xét duyệt, Sam Y trốn việc trùm chăn kín mít.

"Cô ấy chắc đang ngủ rồi, hay cứ để tôi giao lại?" Băng Băng nhanh nhẩu đưa ra ý kiến.

Trịnh Vỹ chỉ biết lắc đầu thờ dài:

"Ngủ đâu mà ngủ, sếp muốn trốn việc tôi đây biết thừa. Nhưng tài liệu này rất quan trọng, cần phải mang đi nộp ngay. Tôi không thể chậm trễ."

"Cậu thì lúc nào cũng công với việc. Nhưng không biết là bệnh nhân cần nghỉ ngơi à? Về đi, lần sau đến thăm thì đừng có mang công việc đến." Tiếng Sam Y từ trong chăn vọng ra.

"Sếp tổng à, có dùng làm khó tôi nữa, kìa một chữ là xong rồi mà. Sếp trốn việc đến mấy tuần nay bao nhiêu việc là đổ lên đầu tôi hết, tôi không nhớ lần cuối cùng mình về nhà là hôm nào nữa." Trịnh Vỹ nước mắt lưng tròng đáng thương chớp mắt nhìn Sam Y.

"Đưa đây." Cô cũng muốn giải quyết cho xong nợ.

Trịnh Vỹ mừng đến phát khóc.

Sau khi Trịnh Vỹ ra về Băng Băng mới tiến đến hỏi thăm:

"Bao nhiêu công sức mới giành lại được công ty mà cậu vô tình thế? Tớ thấy Trịnh Vỹ này ôm đồn nhiều việc lắm rồi đấy. Trong phim hay thấy mấy người kiểu này toàn lật đổ sếp xong lên ngôi luôn."

"Cậu xem lại cách dùng từ đi. Lên ngôi gì mà lên ngôi? Xem phim cỏ trang cho nhiều vào, quan lật đổ vua lên ngôi chứ. Cậu nên dùng cái đầu óc đơn giản của mình suy nghĩ cho bản thân mình trước đi, tớ đã bao giờ để cậu thất vọng chưa? Tớ tự có tính toán riêng." Sam Y không hề có chút tin tưởng nhìn Băng Băng.

"Không nói chuyện này nữa. Kể cho cậu cái khác." Cô nài ra vẻ bí thần bí nhìn Sam Y.

"Chuyện gì?"

"Phong Thần lại đây Phương Huyền sang nước ngoài rồi. Bị bắt tự lập, không giúp đỡ bất cứ thứ gì hết. Thấy cô ta oán hận cậu ghê lắm, còn nhất quyết đòi báo thù này nọ, đúng là đồ thần kinh", Băng Băng nói một mạch không hề nghỉ, "Còn Dương Chi đấy á, cứ tưởng mình là tiểu thư danh giá, giờ thì bị hất ra đường rồi. Công ty đã phá sản chưa nói, bị đuổi việc không ai nhận vào làm. Đang sống chết bám vào ai chưa rõ."

"Cậu cập nhập thông tin nhanh quá đấy."

"Có gì mà Băng Băng này không rõ đầu, hi hi." Băng Băng rất tự hào về khả năng buồn chuyện của mình.

"Giờ thì đi được rồi đấy", Sam Y ngập một cái rồi dài, "Nhớ đóng cửa."

"Này, người ta mất công đi tìm hiểu cho cậu mà thái độ cậu kiểu gì đấy?", Băng Băng ra sức lời Sam Y ngồi đấy, Cậu không có ý kiến gì à? Chỉ ít bình luận vài câu góp vui chứ."

"Anh ta quả nhiên vẫn còn nhân từ chán."

"Mỗi thế?" Băng Băng vẫn không tin hỏi lại.

"Không thì thế nào? Tớ nhất định không buông xuôi như vậy, quá đơn giản. Diệt cô phải từ tận gốc, trong lòng Phương Huyền vẫn còn nuôi ý định trả thù, tớ phải làm đến cùng, không thì người bị thiệt là tớ chứ không phải cô ta. Nhưng mà cứ để đó đã, ra nước ngoài một thời gian cũng tốt. Bớt ồn ào và phiền phức." Sam Y không quan tâm lắm, "Còn Hạ Khuê? Nhắc mới nhớ, không thấy mặt cô ta lần nào từ khi tớ xuất viện?"

"Trả về chỗ cũ rồi." Băng Băng đáp.

"Chỗ cũ?"

"Cái quán rượu gì đấy mà cậu từng tổng cổ cô ta vào ý."

"Phong Thần đưa cô ta vào à? Anh ta chuộc cô á ra rồi lại đưa vào. Thật nhạt nhẽo." Sam Y nằm xuống ngủ kiên quyết không nghĩ đến mấy chuyện vô vẩn này nữa.

"Này ngu thật à? Chán đời bà cô của tôi. Vừa nói mấy câu đã lẫn ra ngu rồi." Bỗng Bỗng tui thần đi ra ngoài không quên đóng cửa.

Hôm sau Sam Y được ra viện có rất nhiều người đến đón cô. Phong Thần cũng đến.

"Tôi đã bảo anh tránh xa tôi ra cơ mà."

"Không làm được." Phong Thần mở cửa xe cho Sam Y vào.

"Thế nào là không làm được? Nam Phong Thần, hôm nay anh không bình thường à? Mọi khi tránh tôi như tránh tà cơ mà?" Sam Y phát hiện cô ngày càng trở nên nhiều chuyện giống hệt Bỗng Bỗng. Mọi khi cô có bao giờ chất vấn ai nhiều như vậy đâu.

Phong Thần không chấp với cô. Điều này càng làm cho Sam Y giận dữ:

"Sao anh không nói gì? Bị câm hả? Hay tôi không đủ trình để nói chuyện với anh?"

"Em bình tĩnh lại đi." Phong Thần vẫn tập trung vào tay lái.

"Cho tôi xuống."

"Ngồi yên."

"Anh cho tôi xuống." Sam Y dứt khoát giằng tay lái với Phong Thần. Chiếc xe chệch choạng trên đường lao vào dải phân cách.

"Em bị làm sao thế hả? Muốn vào bệnh viện nằm thêm nữa à?" Phong Thần nhất thời cũng không khống chế được quát lên.

"Tôi muốn vào bệnh viện nằm luôn không ra nữa đây. Anh mà cũng biết câu à? Anh câu cái gì mà câu? Đây là lỗi của anh, mọi thứ đều là do anh gây nên. Có trách thì trách thật sai lầm khi tôi chọn nhầm anh." Sam Y vừa nói vừa khóc.

Cô gạt mạnh dây an toàn lao ra khỏi xe rồi ra đường vẫy taxi bỏ đi. Để lại một mình Phong Thần gục đầu trên vô lăng. Máu chảy xuống từ trên trán anh...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tuyệt vọng

Sam Y đứng giữa đường vẫy taxi mãi không được nên cứ tức giận giậm chân. Đến ông trời cũng muốn hành hạ cô nữa, cô làm gì sai mà mọi bất hạnh cứ ập xuống đầu cô thế?

"Lên xe đi nào." Quân Hàn ngồi trong xe vẫy vẫy tay.

"Sao biết tôi ở đây?" Sam Y lau mồ hôi trên trán thở hắt ra.

"Ông chồng quý hoá của bà chị gọi đến." Quân Hàn đùa cợt.

"Tôi không có tâm trạng đùa với cậu."

"Ai đùa đâu, thật mà."

"Xem ra anh ta vẫn còn biết điều, nếu như là ngày trước thì đã bỏ tôi ngoài đường rồi."

"May là tôi đang rảnh chứ không thì bà chị cũng tự về đây." Quân Hàn vẫn rất thấy gượng gạo với cách xưng hô mới này.

"Hừ, tôi cần cậu đến chắc."

"Vậy mối quan hệ của hai người chỉ định tính sao? Chưa về đến nhà đã ảm ỉ thế này, lúc ở nhà nhìn mặt nhau mỗi ngày sao sống nổi? Không phá tan cái nhà ra đã là may lắm rồi."

"Nhà tôi thì anh ta tự dọn đi, dù sao anh ta cũng không muốn ở." Sam Y nói.

"Xem ra sống cùng chị cũng không vui về gì lắm nhì, tôi lại thấy thương cho Phong Thần rồi đây."

"Tôi đâu có miễn cưỡng ai ở đâu, tính khí của tôi bây giờ đặc biệt không tốt, ai tránh được thì tránh xa ra."

"Vừa nói mấy câu mà đã sắp nổi cáu rồi, thôi thì coi như tôi là người đại thích ở gần chị đi." Quân Hàn cười cười.

"Đến nơi rồi, tôi vào đây." Sam Y không nề tình sắp mạnh cánh cửa xe khiến Quân Hàn xuýt xoa mãi.

"Không mời người ta vào nhà à?" Quân Hàn í ới gọi theo.

"Về đi." Sam Y bước thẳng vào nhà không ngoái lại một lần.

Nhà luôn là nơi khiến con người ta cảm thấy bình yên nhất mà sao Sam Y cứ thấy nôn nao trong lòng. Cảm giác khó chịu cứ mãi trong lòng mà không sao trút bỏ nổi. Miu thấy cô chủ đã về liền ông ọ bước đến. Chắc hẳn vẫn còn giận cô chủ bỏ đi lâu như vậy.

"Ái chà, ai đây? Nhớ em lắm luôn!" Sam Y ôm Miu vào lòng không ngừng vuốt ve dỗ dành nó.

Chú ta có vẻ vẫn giận lắm, cái đầu cứ lắc lư không ngừng. Sam Y bế Miu lên phòng rồi cho ăn khiến chú ta mới nguôi ngoai đi chút.

"Đừng là đồ tham ăn." Chỉ có Miu mới khiến Sam Y vui vẻ hơn chút. Đương nhiên là cô sẽ không trút giận lên đầu thú cưng rồi.

Sam Y nhìn quanh phòng một lượt thấy là lạ bất đầu bức bối. Tại sao phòng cô không những có đồ của Phong Thần mà lại còn rất nhiều nữa. Tủ quần áo bị chia ra, đồ dùng trong nhà tẩm thêm nhiều thứ khác. Cô không hiểu rốt cuộc có không ở nhà mấy hôm sao đã thế này rồi?

Phong Thần vừa về đến nơi đã nghe thấy tiếng đồ vỡ trên tầng liền chạy vội lên.

"Em đang làm gì thế?" Anh ngăn cản lại hành động của Sam Y trước khi cô đập vỡ tấm ảnh cưới treo trên tường.

"Sao anh còn về đây? Phái rồi, anh về lấy đồ đạc phái không? Nhặt hết rồi biến khỏi đây đi." Sam Y mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

"Sao tôi lại phái đi? Đây không phải là nhà sao?" Phong Thần cẩn thận nhặt hết đồ đạc xung quanh sợ làm Sam Y bị thương.

"Nhà anh? Nực cười, đây chưa bao giờ là nhà anh mà anh cũng chưa bao giờ coi nó là cái nhà. Anh muốn về thì về muốn đi thì đi sao? Tôi nói cho anh biết, đây là nhà của tôi, nơi đây không chứa nổi anh đâu."

"Em đừng kích động, có gì từ từ nói, em nghỉ đi." Phong Thần vẫn rất kiên nhẫn trả lời.

"Anh ở đây ai dám nghỉ cho nổi, anh nghỉ xem bây giờ giữa anh và tôi là loại quan hệ gì. Tôi muốn ly hôn, kể cả cái mảnh đất chết tiệt kia có làm sao thì tôi cũng mặc kệ. Đừng, tất cả là tại nó. Nếu như không có nó thì tôi cũng không bị ép đến mức này. Không, là tại tôi. Nếu tôi không tham mà cố giữ lại mảnh đất đó thì cũng không sao. Không phải, tất cả là tại..." Sam Y càng nói càng loạn, nước mắt cứ chảy xuống lúc nào không hay. Cục diện rồi rầm này rốt cuộc là ai gây nên?

"Em đừng nói nữa, trách nhiệm này thuộc về tôi. Ngoan, đi ngủ đi." Tâm trạng Phong Thần cũng không tốt hơn là bao, cũng bẽ tắc và rồi ren như vậy.

"Anh vẫn chưa trả lời tôi, sao phòng tôi lại có nhiều đồ của anh thế này?" Sam Y như sục tĩnh hỏi.

"Chúng ta là vợ chồng thì phải sống cùng nhau."

"Vợ chồng? Ha ha ha...", Sam Y bật cười thật lớn nhưng không cười nổi, "Anh đồng ý đi, chúng ta ly hôn, coi như là giải thoát cho cả hai, tôi không sống nổi nữa, nếu như tiếp tục cái cuộc sống này tôi không chịu được nữa." Sam Y nói đến đây thì bật khóc, cô không kìm nén nổi nữa, tại sao cô cứ phải níu giữ mãi cái tình cảm đơn phương này chứ. Cô phải buông tay, không thể hết lần này đến lần khác để người ta chà đạp cô. Cô là người mạnh mẽ nhất, cô không thể yếu đuối và hèn mọn

cầu xin tình cảm của bất cứ ai.

"Chúng ta không nói chuyện này nữa, em đừng quá cố chấp."

"Đừng, tôi cố chấp nên mới cứ theo đuổi mãi cái tình cảm vô vọng này. Anh đã bao giờ nghĩ xem anh đối xử với tôi thế nào chưa? Anh không yêu tôi sao còn cứ gieo rắc hy vọng cho tôi nữa. Anh muốn nhìn thấy tôi đau khổ đúng không? Anh muốn trả thù tôi vì chuyện năm đó đúng không? Tôi chẳng liên quan gì đến cái chết của bạn thân anh Hoàn Minh Vũ đâu. Là do anh ta tự nguyện, anh không thấy mình quá ầu trĩ á? Bao năm qua chẳng nhẽ anh vẫn hận tôi sao? Tôi không có lỗi gì trong chuyện này, tôi không đáng phải nhận nhiều đau khổ như thế này. Bây giờ con tôi cũng mất rồi, anh vờ lòng chưa? Tôi đang đau khổ lắm, trái tim tôi đã tan nát lắm rồi. Anh vui không? Đương nhiên là vui rồi, vì vậy buông tha cho tôi đi. Tôi không còn sức để chơi đùa với anh nữa."

Sam Y nói trong tuyệt vọng. Cô muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình. Trò chơi tình cảm này cô thua thế thảm quá!

Sam Y loạng choạng đứng dậy ra khỏi phòng thi Phong Thần bỗng ôm chặt lấy cô từ phía sau. Sam Y cười khổ, cô muốn thoát ra khỏi tình cảm này còn phải xem anh ta có đồng ý không đã.

"Xin em đừng đi." Phong Thần ôm chặt lấy cô.

"Anh nghĩ tôi còn chút lòng tin nào vào anh nữa sao?"

"Đừng đi." Phong Thần nhỏ giọng cầu xin cô.

"Quá muộn rồi, đây hoàn toàn là lựa chọn của anh từ trước đến giờ. Nếu anh có chút tình cảm nào với tôi thì buông tay thôi. Nếu cứ tiếp tục thì cả hai chúng ta đều mệt mỏi, chỉ bằng kết thúc tại đây đi."

"Anh không muốn kết thúc, xin em, đừng bỏ lại anh." Phong Thần lần đầu tiên yếu đuối như vậy, anh không cần một chút thể diện nào nữa.

Sam Y chỉ hờ hững gỡ từng ngón tay một ra, cô ra đi không chút lưu luyến nào. Hoá ra từ bỏ chỉ là chuyện một người, tình cảm cũng chỉ là chuyện của một người mà thôi! Sam Y lần đầu nếm trải cảm giác này, cũng không phải là tệ! Nếu như con người không có tình cảm thì sẽ chẳng có biết bao đau khổ. Tình yêu là gì khiến bao đời lừa dối nguyên sống chết vì nhau?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Núi giử

Một mình đi trên đường. Sam Y bỗng cảm thấy cô đơn, sao thời gian trôi nhanh quá. Sam Y ước mình có thể quay ngược thời gian trở về ngày xưa, từ lúc cô còn bé mẹ còn ở bên, từ lúc cô chưa gặp Phong Thần, từ lúc tất cả mọi chuyện chưa từng bắt đầu.

Cô luôn tự hỏi tình cảm mà cô dành cho Phong Thần có phải là yêu? Cô trước giờ chưa từng đoán do suy nghĩ gì khi yêu, cứ ngây thơ cho rằng chỉ cần bên anh là sẽ có được hạnh phúc. Nhưng cô lại một thân thương tích đầy mình, đến lúc này có mới hiểu thì ra có những thứ định sẵn không thuộc về nhau, có cố gắng thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi, nó vốn không nên ở bên nhau. Giống như hai cục nam châm cùng dấu, càng cố gắng hút nhau thì lại càng đẩy nhau ra xa. Sam Y cảm thấy mình đã trải qua cả một đời người, cô lẽ có cũng thật sự già rồi.

Cô cần phải tỉnh táo lại, cô còn rất nhiều việc phải làm. Vì vậy, Sam Y mảy phải cố lên! Tự hứa với bản thân sẽ mạnh mẽ, cô lại ngẩng cao đầu tự tin tiến về phía trước làm một Sam Y bất bại!

Cô đến công ty nhìn thấy nhân viên làm việc chăm chỉ lại càng kiên cường hơn, đúng vậy, trên vai cô là gánh nặng của biết bao con người nơi đây. Cô chính là linh hồn của cả công ty, sao có thể từ bỏ được?

"Chào mừng giám đốc quay trở lại." Trịnh Vỹ nhìn thấy cô thì mừng cuống lên, một mình anh sao có thể chống đỡ nổi nếu thiếu giám đốc đây?

"Mang tài liệu và báo cáo vào cho tôi. Đạo này không có chuyện gì chứ?"

"Mọi chuyện vẫn ổn ạ. Giám đốc Nam Phong cũng đến giúp đỡ." Trịnh Vỹ trả lời.

"Nam Phong Thần? Anh ta đến đây làm gì? Định thao túng Trịnh Yên sao?" Sam Y chưa bao giờ tin tưởng bất kì ai.

"Giám đốc đừng hiểu nhầm. Nam Phong Thần chỉ hỗ trợ cho việc hợp tác của hai bên thôi, hoàn toàn không nhúng tay vào việc của công ty ta."

"Tôi lại tưởng anh ta định cướp nốt thứ cuối cùng của tôi nữa. Chắc thấy trả thù tôi thế chưa đủ." Sam Y lạnh băng.

"Nếu không có việc gì tôi đi chuẩn bị tài liệu."

Sam Y phát phát tay ra hiệu, một mình cô chìm đắm trong suy nghĩ. Cô vẫn thắc mắc mãi vì sao lúc này Phong Thần lại có biểu hiện đó, không nhẽ lại là một chiêu trò mới của anh ta? Muốn có tin sao? Cô không mắc lừa thêm lần nào nữa đâu.

Nhìn lướt qua chồng hồ sơ mà Sam Y thấy choáng váng. Tài liệu nhiều thế này phải mất bao lâu mới giải quyết xong đây?

"Nhiều thế này ư?" Sam Y rời mắt nhìn sang Trịnh Vỹ.

"Đang là trọng điểm đầu tư cho các dự án lớn của công ty ta, tôi đã lọc hết những thứ quan trọng nhất cho giám đốc rồi ạ. Có thể nói là đã tối giản hoá đến cực hạn rồi. Chưa kể giám đốc còn phải check mail từ các phòng gửi về nữa ạ." Trịnh Vỹ nói một mạch không ngừng.

"Vắt và cho cậu rồi." Sam Y xoa trán nói.

Sam Y tập trung giải quyết công việc không nghĩ. Đến lúc xong xuôi đã là nửa đêm. Mọi người đã về hết, đèn đèn cũng tắt, chỉ còn đèn phòng cô mà thôi. Sam Y đứng ngẩn ngơ trước cửa sổ nhìn ngắm thế giới. Thế giới xung quanh bao la rộng lớn biết bao, chẳng nhẽ không có chốn cho Sam Y cô trú thân sao?

Cô rời khỏi công ty định đến nhà của Băng Băng nhưng muộn sợ phiền nên thôi. Cô trở về nhà nhưng vẫn tần ngần do dự đứng ngoài. Trong nhà có ánh đèn, chắc hẳn Phong Thần vẫn chưa đi. Cô đã nói hết nước hết cái mà anh ta vẫn không chịu rời đi, bây giờ định đối mặt với nhau bằng thái độ gì đi đây?

Nhưng không thể đứng ngoài hết đêm thế này, Sam Y hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào.

"Sao em về muộn thế?" Phong Thần đang ngồi gật trên ghế sofa nghe tiếng mở cửa liền thức giấc.

"Sao anh vẫn chưa đi? Còn phải đợi tôi đuổi nữa à?"

"Em có đói không? Trong bếp vẫn còn để phần đồ ăn cho em đấy. Anh đi hâm nóng lại nhé?" Phong Thần dụi mắt đứng dậy.

"Anh đừng già vờ nữa. Anh định làm gì đây? Anh nghĩ tôi còn là Sam Y trước đây mới anh chả đập nữa à?" Sam Y bưng bưng lửa giận lên thẳng phòng.

"Đây là cái gì? Dọn hết đi cho tôi." Sam Y thấy phòng mình vẫn toàn đồ đạc của Phong Thần liền lớn tiếng đập phá.

"Em bình tĩnh lại đi, anh dọn là được. Em đừng giận, ăn chút đồ ăn đi." Phong Thần bê khay đồ ăn vào phòng cho cô.

Sam Y vừa nhìn thấy càng tức giận hơn liền hất đồ khay đồ ăn:

"Anh tưởng chút quan tâm vật này của anh khiến tôi cảm động ư? Tôi hỏi anh này, thiếu gia Nam Phong, anh vẫn còn muốn chơi đùa với tôi nữa à? Anh chưa chán ư? Nhưng tôi đã chán ngấy đến tận cổ rồi, nhìn thấy anh tôi chỉ thấy vô cùng ngứa mắt, tôi muốn anh vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của tôi."

Phong Thần chỉ lẳng lặng cúi xuống nhặt hết đồ đổ vỡ.

"Anh còn muốn nói gì nữa không? Không thì ra khỏi nhà tôi, tôi sẽ báo luật sư gửi đơn ly hôn cho anh." Sam Y mệt mỏi nằm xuống giường nhắm chặt mắt lại.

Khi cô nghe thấy tiếng đóng cửa phòng mới chậm rãi mở mắt, nước mắt từ lúc nào đã thấm ướt gối. Cô sợ mình lại rung động, cô sợ mình lại bị chút quan tâm của anh mà mềm lòng để rồi lại bị tổn thương. Phong Thần vẫn mãi là cấm địa trong trái tim này của cô không cách nào xóa bỏ. Chỉ cần anh đối tốt với cô một chút thôi là cô đã sẵn lòng hy sinh tất cả cho anh. Bao nhiêu năm qua vẫn chưa từng thay đổi, cô luôn tự lừa mình dối người rằng cô không yêu anh, nhưng thực ra tình yêu này đã ăn sâu vào trong tiềm thức như một thói quen. Cô phải tỏ ra mạnh mẽ, giả vờ không yêu anh thì có mới có thể đối diện với anh. Yêu sâu đậm bao nhiêu thì tổn thương càng nhiều bấy nhiêu.

Áp lực từ cả công việc lẫn đời sống khiến Sam Y đổ bệnh. Sức khỏe cô đã suy yếu rất nhiều sau vụ tai nạn kia. Bên Phong Thần không đồng ý ly hôn khiến cô lại tăng thêm muộn phiền.

Cô nằm ly ở nhà mấy hôm vẫn không thấy khá hơn. Băng Băng sốt ruột chuyển hẳn sang bên đây để tiện chăm sóc cô. Quân Hân cũng thường xuyên ghé sang thăm hỏi.

"Phong Thần lại đến đây. Cứ đồ xe ngoài không dám vào, cậu quyết thật rồi đấy à?" Băng Băng mở cửa đi vào.

"Kệ đi, là anh ta tự nguyện mà." Sam Y đọc tài liệu không chút bận tâm.

"Cậu đấy, báo sao mãi không khỏi bệnh. Thời gian nghỉ ngơi mà cứ làm việc thế này", Băng Băng giật lấy mấy tờ giấy của Sam Y, "Nào ăn chút cháo đi, nhìn mặt mũi cậu hắc hác bơ phờ quá. Gầy quá rồi." Băng Băng vừa nói vừa xót thay cho bạn.

"Cậu như mẹ tớ rồi đấy, nói nhiều." Tuy ngoài mặt thì mạnh miệng nhưng Sam Y vô cùng cảm kích Băng Băng vì đã luôn ở bên cô dù xảy ra bất cứ chuyện gì.

"Trong lòng chắc đang biết ơn tớ lắm chứ gì, tôi biết tông nhà cô rồi." Băng Băng hóm hờ tỏ ra hiểu chuyện lắm.

"Dạo này cậu thế nào rồi? Anh chàng bác sĩ thú y kia vẫn ok chứ?"

"Vẫn ổn. Bọn tớ chuẩn bị kết hôn rồi."

Sam Y nghe đến đây bị sặc cháo:

"Kết hôn? Cậu không đùa tở chứ?"

"Băng Băng này không phải người thích đùa, sự thật đấy." Băng Băng vỗ ngực bảo đảm.

"Bố mẹ cậu đồng ý à? Tương đối tượng phải môn đăng hộ đối?" Sam Y khá bất ngờ với quyết định này của cô bạn.

"Bố mẹ tôn trọng quyết định của mình mà. Với cả gia cảnh của anh ấy rất tốt, chẳng qua người ta yêu động vật nên làm bác sĩ thú y thôi." Nhắc đến người yêu là mắt Băng Băng lại sáng lên như đèn pha.

"Đến hôm đó cậu nhất định phải làm phù dâu cho tớ, sau này phải làm mẹ nuôi cho con tớ nữa."

Sam Y hơi chạnh lòng khi nhắc đến con, có phải con cô nếu còn thì...

Thấy Sam Y ngẩn người Băng Băng liền biết mình đã chạm vào nỗi lòng của cô:

"Cậu xem tờ tờ miệng rồi, xin lỗi cậu."

"Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi mà." Dù cố cho qua chuyện nhưng biểu hiện trên mặt Sam Y hoàn toàn bán đứng cô. Nụ cười gượng gạo, gương mặt trắng bệch hoàn toàn dọa Băng Băng.

"Cậu đừng cố thể hiện nữa, đau thì khóc đi, cậu có biết trông cậu giờ như thế nào không?"

"Cậu có hiểu cảm giác muốn khóc mà không khóc được không? Cái cảm giác đau đến tê tái tâm hồn, cái nỗi đau giằng xé tim mình mỗi ngày, đau đến nỗi nước mắt không chảy ra được nữa." Sam Y ngỡ mình quên rồi mà sao cảm giác ấy chân thực như vậy, mọi nỗi đau lại quay về tiếp tục giày vò cô.

"Cậu ra ngoài trước đi, tớ muốn yên tĩnh một mình."

Băng Băng hiểu cô đang cần không gian nên đồng ý ra ngoài.

Băng Băng xuống tầng thì thấy Phong Thần đang đứng đợi ngoài cửa.

"Cô ấy không sao chứ?"

"Anh nên về đi, đừng tốn công vô ích nữa. Cô ấy mà nhìn thấy anh thì lại nổi giận." Băng Băng buồn bã thờ dãi.

"Vậy mọi chuyện đành nhờ cô giúp vậy." Phong Thần lên tiếng.

"Tôi không hiểu. Nếu như anh biết trước có ngày hôm nay tại sao không đối xử tốt với cô ấy chứ. Mất đi rồi mới biết quý trọng là sao. Tôi không hiểu sao hai người cứ thích hành hạ nhau mãi thế?"

"Có nhiều chuyện không thể nói một hai câu là xong được. Có lẽ tôi đã bỏ qua quá nhiều thứ mà tôi không hề biết." Phong Thần không hiểu đây có phải là cảm giác hối hận không? Thật sự là anh đã sai sao?

"Tôi đâu óc đơ gan không nghĩ nhiều được như hai người, cứ phải đối chọi nhau mãi làm gì. Nếu như anh thật sự hối lỗi thì vẫn có thể sửa được mà. Anh nên biết người yêu anh nhất chỉ có một mình Sam Y mà thôi. Bao nhiêu năm qua như vậy chẳng nhờ anh không hề có một chút cảm giác nào sao?"

"Có quá nhiều vương mắc giữa tôi và cô ấy. Tôi thật sự đã không nhìn nhận rõ. Dù sao vẫn cảm ơn cô trong thời gian này đã chăm sóc tốt cho cô ấy."

"Đây là việc nên làm thôi. Sam Y bây giờ chắc chắn cố gắng tránh xa anh, muốn theo đuổi lại không phải đơn giản, còn tùy thuộc vào biểu hiện của anh thôi. Sam Y tuy luôn tỏ ra hồ hững và xa cách nhưng thực chất vẫn luôn âm thầm theo dõi anh. Cô ấy rất dễ mềm lòng." Sam Y mà biết mình bị bạn thân bán đứng thế này chắc chắn sẽ ăn thịt cô mất!

Phong Thần gật đầu cảm ơn rồi rời đi. Anh còn nhiều việc cần phải chuẩn bị lắm!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 39: Quan tâm

"Cốc, cốc."

"Vào đi." Sam Y nói trong khi mắt vẫn không rời khỏi tập hồ sơ.

"Giám đốc, bên kế toán vừa gửi báo cáo tháng này lên", Trịnh Vỹ nói, "Ngoài ta còn một số biên bản cần phải ký."

"Để đấy đi."

"Giám đốc, cô ký luôn được không? Bên đối tác cử đại diện mang biên bản đến, cô ta đang ở trong phòng họp."

"Tôi có cần phải ra tiếp đón hay không? Chẳng phải hai bên sẽ gặp mặt cùng thảo luận sao?" Sam Y một mình đưa tay lên bóp trán.

"Cô ta có vẻ đang vội, đến đưa hồ sơ ký rồi phải đi ngay. Giám đốc không cần phải ra đâu."

"Xong rồi đấy. Cậu mang ra đi."

"Vâng thưa giám đốc." Trịnh Vỹ cầm lấy tập giấy nhanh chóng rời đi.

Sam Y tiếp tục làm việc. Cô nhìn tờ báo cáo một lúc lâu rồi quyết tâm đứng dậy đi lại trong phòng. Ngồi lâu một chỗ khiến cô tê mỏi cả người.

"Băng Băng à?" Sam Y nghe điện thoại.

"Cậu rảnh không? Mau đến đây tớ đang thử váy cưới." Băng Băng vui vẻ cười.

"Đúng lúc xong việc rồi đây, nhắn đại chỉ cho tớ." Sam Y vừa nói vừa cầm túi xách rời đi ngay. Có mỗi cô bạn thân nhất thì phải quan tâm đặc biệt chứ, nhất là ngày trọng đại của đời người.

"Ok."

Ra đến hành lang vừa vận gặp Trịnh Vỹ:

"Tôi có việc đi trước, báo cáo tôi xem qua không có vấn đề gì. Cậu giải quyết nốt phần việc rồi hãy tan ca nhé. Có việc gì cứ gọi điện cho tôi."

Trịnh Vỹ thờ dãi cầm lấy tờ báo cáo, giám đốc chuyên gia trốn việc để mọi việc cho thư kí làm hết. Anh phải xin tăng lương mới được!

"Sam Y, bên này." Từ xa Sam Y đã nghe thấy Băng Băng lớn tiếng gọi.

"Chưa chọn được cái nào ư?" Thấy Băng Băng không ngừng giở quyển catalogue Sam Y liền hỏi.

"Ừ, cái nào cũng đẹp chẳng biết chọn cái nào hết." Băng Băng đáp.

"Ông xã đâu?" Sam Y nhìn xung quanh.

"Có việc đột xuất ở bệnh viện nên tí mới đến. Anh ấy bảo tớ đến chọn váy cưới trước đi."

"Bệnh viện thú y có việc đột xuất gì nhĩ? Dù sao cũng không phải chữa cho người." Sam Y cười phá lên.

"Không được trêu người ta. Sinh mạng của cái gì cũng quý giá hết. Khi nào Miu bị ốm tớ sẽ dành cho cậu một xuất đặc biệt ở viện luôn."

"Thế mẹ cậu đâu? Không phải thương con gái nhất lúc nào đi đâu cũng kèm kè bên người ă?"

"Đi lo việc cưới rồi. Chẳng hiểu sao tớ cưới mà mọi người ai cũng bận rộn mà tớ lại nhàn tăn chẳng có việc gì. Cha thì mãi chuẩn bị thiệp cưới rồi viết thiệp, mẹ thì đòi chọn chỗ tổ chức lễ cưới, bên nhà chồng thì lo đủ các sinh lễ phong tục, anh ấy thì cũng đi đâu cả ngày. Tóm lại tớ như người thừa."

"Sướng nhất cậu rồi còn gì. Cái gì cũng được người khác lo, cậu chỉ cần làm cô dâu xinh đẹp hạnh phúc nhất là được. Cái váy này được đấy." Sam Y chỉ vào một mẫu váy.

"Đẹp thật đấy! Tớ tin vào mắt thẩm mỹ của cậu nhất. Quá nhiên gọi cho cậu là sáng suốt mà." Băng Băng hào hứng.

"Lấy cho tôi thử mẫu này", Sam Y nói với nhân viên, "Cậu mau đi thử đi."

Băng Băng gật đầu lập tức đứng dậy chạy nhanh vào phòng thử đồ. Chắc hẳn tâm trạng của cô ấy bây giờ đang rất phấn khích và hồi hộp.

Sam Y lại nhớ tới lúc cô kết hôn, tâm trạng của cô chắc hẳn cũng rất hồi hộp như vậy, cô cũng vẫn mong chờ niềm hạnh phúc mong manh có thể sánh bước bên anh, nhưng mà có những thứ mãi mãi chỉ là mong ước mà chẳng thể nào thành hiện thực.

Sam Y nhìn Băng Băng xinh đẹp lộng lẫy trong chiếc váy cưới tình khôi đang từ từ bước đến, cô mỉm cười:

"Cậu rất xinh đẹp."

"Tớ cũng thấy vậy." Băng Băng miễn nguyên cười tươi, cô xoay một vòng cho Sam Y ngắm.

"Thế chọn chiếc này đi. Cậu đi trang điểm và làm tóc còn chụp ảnh nữa. Mau đi đi." Sam Y đẩy Băng Băng vào phòng hoá trang.

"Chào cô, lúc này Băng Băng đã đến đây thử váy."

Sam Y nghe thấy tiếng liền quay lại

"Anh là Mã Long?"

"Cô biết tôi sao?" Người đàn ông đó lên tiếng.

"Tôi là Sam Y, bạn của Băng Băng." Sam Y đưa tay ra bắt. Bây giờ mới có dịp chiêm ngưỡng người đàn ông của cô nàng kia, quả nhiên rất có con mắt. Người đàn ông mang tên Mã Long này toàn thân toát lên vẻ tao nhã lịch sự, đem lại cho người khác cảm giác chu đáo và cẩn thận.

"Thì ra cô là Sam Y? Tôi nghe Băng Băng nói rất nhiều về cô, trên báo cũng hay đưa tin về cô." Mã Long nói.

"Tôi hy vọng anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy, đừng tổn thương cô ấy." Sam Y không ngần ngại đưa ra lời cảnh cáo, Băng Băng giống như người chị em tốt nhất của cô. Sao cô nỡ để cô ấy buồn?

"Nhất định tôi sẽ đối tốt với cô ấy."

Sam Y gật đầu. Cô cũng tin tưởng vào Băng Băng, bình thường tính cách cô chút trẻ con hơi hột ham vui, nhưng nhất quyết sẽ cân nhắc về lựa chọn của chính mình.

"Cô ấy đang trang điểm ở bên trong, anh cũng đi thay đồ đi."

Mã Long cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi. Sam Y nhìn thấy Mã Long phần nào cũng yên tâm. Băng Băng nhất định phải hạnh phúc, hạnh phúc thay cả phần cô nữa!

Băng Băng e ấp trong vòng tay Mã Long như chú chim nhỏ, cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Hai người chụp ảnh rất tự nhiên và nhanh chóng, không như khi cô chụp với Phong Thần, tất cả đều là gượng gạo và giả dối.

Trong đầu Sam Y không ngừng so sánh và nghĩ về chuyện cũ, sao cô không thể quên hết đi chứ!

"Cuối cùng cũng xong, mệt quá!" Băng Băng ngồi phịch xuống ghế than.

Mã Long bên cạnh cầm chai nước đưa cho Băng Băng, dịu dàng lấy giấy lau mồ hôi trên trán cho cô.

"Sam Y, cậu cũng ở đây cả ngày rồi. Ti đi ăn với bọn mình đi", Băng Băng gọi Sam Y đang tho thẩn một bên.

"Đi làm bóng đèn ă? Hai người cứ đi đi. Tôi nay तो còn có tiệc phải dự", Sam Y trả lời, "Nhớ gửi thiệp cưới đấy, không phải là bạn thân mà không gửi đâu."

"Được rồi yên tâm, cậu luôn là người đầu tiên mà tớ nghĩ đến mà."

Sam Y chào hai người rồi rời đi. Đúng là tối nay có phải đi dự tiệc kỉ niệm thành lập công ty bên đối tác. Vì đã đến gần sát giờ nên Sam Y không kịp về nhà thay quần áo nữa, cô đến thẳng khách sạn luôn.

Bắt kể dù là đi đâu trong tình trạng thế nào, Sam Y luôn là tâm điểm của sự chú ý. Cô vừa bước vào phòng tiệc mọi ánh mắt đã đổ dồn về cô.

"Sự góp mặt của cô Sam Y đây là niềm vinh hạnh của Gia Phan chúng tôi." Vị giám đốc của tập đoàn Gia Phan niềm nở đón tiếp cô, hai người nhanh chóng bắt tay.

"Giám đốc Phan khách quý quá, một bữa tiệc lớn thế này Tinh Yên được mời mới là vinh dự cho chúng tôi." Sam Y không thích nói những lời sáo rỗng dập khuôn như thế này, cùng với những bộ mặt giả tạo đi cùng.

Sam Y gặp gỡ những vị khách lớn, thảo luận chuyện công việc. Mục đích hầu hết của mọi người nơi đây đều là tìm kiếm sự hợp tác song phương.

"Nghe nói dự án xây dựng khu giải trí giữa Dạ thị và Tinh Yên đang tiến hành rất thuận lợi." Một vị khách hỏi.

"Bên Tinh Yên lên kế hoạch rất kĩ cho hạng mục này, đây sẽ là dự án quan trọng nhất của chúng tôi trong vài năm sắp tới đây." Sam Y đáp.

"Giám đốc Dạ thị đây rồi, chúng tôi đang thảo luận về dự án của bên cậu với Tinh Yên đấy."

Sam Y nghe thấy thế liền quay sang gật đầu chào Quân Hàn. Anh vẫn luôn giữ vẻ mặt tươi cười bất cần, thân mật khoác vai cô:

"Đúng thế, hai bên chúng tôi đang hợp tác rất tốt", nói rồi kéo Sam Y đi trước mặt mọi người, "Chúng tôi đi trước."

"Cậu đang làm cái gì đấy? Lối lối kéo kéo trước mặt bao người thế hả?" Ra đến ban công Sam Y rút tay lại.

"Chị không thích ở đó mà, sao cứ phải miễn cưỡng?" Quân Hàn rút một điếu thuốc ra hút.

"Cậu còn học hút thuốc nữa?" Sam Y cầu nhàu.

"Cha muốn gặp chị đấy. Hôm nào rảnh về thăm ông đi." Quân Hàn nhàn nhạt mở miệng.

"Là ông ta bảo cậu đến nói với tôi sao?"

"..." Quân Hàn không đáp.

"Khi nào tôi đi đừng khi thì sẽ đến gặp. Cậu không cần bận tâm." Sam Y nói rồi quay trở lại bữa tiệc.

Cô không cần thận vấp phải bậc thang liền treo chân ngã xuống. Sam Y không khỏi rủa thầm người thiết kế ra cái bậc thang này. Giày bị gãy gót nên cô đành còi ra đi chân đất, khắp khả khắp khểng đi đến phòng nghỉ.

Sam Y vừa mở cửa ra đã muốn đập thổ ngay tại chỗ. Cô không ngừng tự hỏi hôm nay có làm gì sao mà xui xẻo đến vậy? Giờ phút này Sam Y thực sự muốn đập đầu vào tường.

"Chân em bị làm sao thế?" Phong Thần vừa nhìn thấy cô lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

Sam Y cả nhấc cổ gắng rời khỏi phòng càng nhanh càng tốt, cô không muốn gặp anh chút nào.

"Em vào nghỉ đi, anh đi tìm thuốc cho em."

"Không cần lòng tốt của anh." Sam Y dứt khoát quay đi.

"Sao chị đi nhanh thế tôi chẳng đuổi kịp, chân căng lại sao rồi?" Quân Hàn tò mò nhìn hai người trước mặt đang giằng co nhau.

"Quân Hàn, cậu mau đến đỡ tôi ra xe." Sam Y nhìn thấy cứu tinh liền ra hiệu không ngừng.

Phong Thần không đợi Quân Hàn đi đến bệ bồng Sam Y bước vào phòng.

"Cậu đi tìm thuốc đi." Rồi trừng mắt nhìn Quân Hàn.

"Anh bỏ tôi xuống ngay." Sam Y cố gắng vùng ra khỏi xuống.

"Em nằm đây đợi đắp thuốc. Chân căng thế này muốn đi đâu." Phong Thần nhẹ nhàng xoa mát cả chân cho Sam Y, cổ chân cô trắng ngần, trên đó có đeo một chiếc lắc chân hình bông tuyết rất đẹp, bên cạnh treo một chiếc chuông nhỏ tinh tang vô cùng đáng yêu. Nhưng Phong Thần lại chú ý đến dòng chữ nữ hoàng chiếc lắc nhỏ:"PT & SY".

Thấy Phong Thần chăm chú nhìn xuống chân mình, Sam Y liền rút chân lại. Nhưng tay Phong Thần đang giữ lấy chân cô.

Sam Y nhìn thấy chiếc lắc lại nhớ về lúc cô đặt làm chiếc vòng này. Cũng đã lâu lắm rồi. Cô đeo nó như một thói quen, không gỡ tháo. Tháo nó ra cô sẽ thấy thiếu vắng, một cảm giác thật trống trải. Cô khắc tên anh trên đó, để có thể cảm nhận được anh luôn ở bên cô.

"Tôi biết là em vẫn luôn yêu tôi." Phong Thần dịu dàng nói.

"Anh bỏ ảo tưởng đi, tôi đã chẳng còn chút lưu luyến gì với anh nữa." Sam Y định giờ tay gạt chiếc lắc, đúng lúc đó Quân Hàn bước vào.

"Chẳng hiểu chị cao thế rồi còn cứ thích đi giày cao gót lênh khênh thế này, suốt ngày ngã. May là lần nào cũng có tôi đỡ chị đấy nhè." Quân Hàn bĩu môi nhìn Sam Y, tay thì đưa cho Phong Thần cả túi thuốc to.

Sam Y thôi không nói gì nữa, Phong Thần thì tập trung băng bó chân cho cô, trong phòng chỉ có mỗi Quân Hàn độc thoại.

"Hai người lúc nào cũng im im chẳng nói gì, tôi tự nói tự nghe à?" Quân Hàn lại giờ thối trẻ con.

"Cậu không có việc gì thì về trước đi, tôi sẽ đưa Sam Y về." Phong Thần lạnh nhạt tiễn khách.

"Cậu đưa tôi về." Sam Y lập tức túm lấy tay Quân Hàn.

"Được rồi, tôi đỡ chị ra xe." Quân Hàn còn chưa kịp chạm vào người Sam Y Phong Thần đã nhanh nhẹn đuổi Quân Hàn ra ngoài rồi đóng sập cửa vào ngay trước mặt anh.

"Nam Phong Thần!" Quân Hàn hét lên.

"Ồ đây không còn việc của cậu nữa, về đi." Phong Thần bên trong vui vẻ nói.

Từ lâu anh luôn coi Quân Hàn là cái gai trong mắt, lúc nào cũng bám lấy Sam Y.

"Anh bị điên thật rồi." Sam Y trừng mắt nhìn Phong Thần.

"Ai ở bên em cũng sẽ trở nên điên dại hết thôi."

Sam Y không đáp liền đứng dậy. Cô không muốn cứ mãi đối co một cách nhảm chán thế này, cô không còn kiên nhẫn với anh nữa. Cô muốn mọi chuyện kết thúc một cách nhanh chóng và rõ ràng.

"Em định đi đâu? Tôi sẽ đưa em về." Phong Thần đến bên cạnh dịu dàng Sam Y.

"Anh buông tha tôi đi. Anh không thấy mệt mỏi ư? Anh giả bộ quan tâm gì chứ? Tảng băng ngàn năm mà còn có thể tan chảy vì một người mà anh ta vô cùng căm hận sao?"

"Sao em cứ phải tự dẫn vật bán thân làm cho chính mình đau khổ như vậy? Anh biết là ngày trước không nhìn nhận đúng và đối tốt với em, anh sẽ thay đổi. Coi như là cho cả hai một cơ hội, được không?" Phong Thần hiếm khi nói với ai bằng giọng điệu cầu khẩn như vậy.

"Chẳng còn gì để có thể níu kéo được nữa đâu." Sam Y hờ hững. Không phải cô thật đã hết yêu anh, không phải cô đã hoàn toàn lãng quên, lại càng không phải cô sẽ hết quan tâm và đau lòng vì anh. Nhưng cô lại học được cách tha thứ và bình thản đối diện với mọi chuyện. Yêu đã là một liều thuốc độc, yêu một người biết trước không yêu mình lại là một liều thuốc kịch độc. Buồng xuôi mới là sự lựa chọn tốt nhất, cứ quanh quẩn trong cái vòng xoáy tình yêu này chỉ hại người hại mình.

Phong Thần đứng sững tại chỗ, không thể níu kéo được nữa thật ư?

"Anh biết chúng ta rất khó để quay lại như xưa, nhưng ta hoàn toàn có thể bắt đầu lại từ đầu."

"Càng nói càng thấy chối tai." Sam Y cười nhạt.

Phong Thần nhất thời không biết nói gì, sao anh không biết người phụ nữ này một khi đã vô tình lại lạnh lùng đến đáng sợ như thế?

"Tôi đưa em về."

Sam Y lần này không từ chối nữa, anh đã thích thì tôi chiều! Nhưng nếu như anh ta nghĩ có thể dễ dàng cảm hóa cô bằng mấy hành động vô nghĩa này thì khiến anh ta thất vọng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40-1: Chuyện cũ

"Sam Y."

"Sao thế?"

"Cậu nói xem liệu hôn nhân có thể duy trì tình yêu mãi không?" Băng Băng chống tay vào cằm suy nghĩ.

"Cậu đừng nhìn vào cuộc hôn nhân của tớ và Phong Thần mà nhận định. Tin tưởng vào tình yêu của cậu đi." Sam Y đã buồn ngủ trằm chân kín đầu mà vẫn bị Băng Băng lay dậy.

"Nói chuyện với tớ đã, cậu đi ngủ sớm thế."

"Ngày mai cậu là cô dâu rồi, ngủ sớm không là mai thành mất gấu trúc đấy." Sam Y ngáp.

"Mai đi lấy chồng nên hôm nay mới gọi cậu sang tâm sự chứ."

"Tớ ngủ đây."

"Sam Y."

"..."

Sáng hôm sau Sam Y thức dậy sớm giúp Băng Băng trang điểm. Đến khách sạn đã gần sát giờ làm lễ, Sam Y vội vàng giúp Băng Băng thay váy cưới. Bỗng có tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Băng Băng, Mã Long có gọi cho con không? Giờ này nó vẫn chưa đến." Mẹ của Băng Băng lên tiếng.

"Con cũng không để ý điện thoại. Sam Y, cậu lấy giúp tờ điện thoại trong túi với."

"Đây." Sam Y đưa chiếc điện thoại cho Băng Băng.

Băng Băng vừa nhìn điện thoại sắc mặt đã trắng bệch, tay cầm không chắc liền "cạch" một tiếng chiếc điện thoại đã rơi xuống đất. Cô ngồi phịch xuống ghế thần thờ.

"Sao thế?" Sam Y vội đỡ lấy bạn rồi nhặt chiếc điện thoại lên.

Trên màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh hai con người đang quần lấy nhau không mặc gì trên người kèm với tin nhắn: "Chồng sắp cưới của cô còn đang mãi mê quần quýt với người phụ nữ khác trước hôn lễ. Anh ta không đến đâu."

Sam Y tức giận đến nổi ném chiếc điện thoại vào tường dọa Băng Băng giết náy mình. Mẹ của Băng Băng chết sững bên cạnh, bà không nói gì chỉ loạng choạng ra cửa.

"Sam Y."

"Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi." Sam Y dịu dàng ôm Băng Băng vào trong ngực dỗ dành cô.

"Tại sao? Tại sao lại đối xử với tớ như thế?" Băng Băng nghẹn ngào.

"Không sao, anh ta là thằng cha khốn nạn, cậu quên đi. Băng Băng mà tớ biết không phải là người mau quên sao? Có lẽ người phù hợp với cậu chưa xuất hiện, bây giờ chúng ta về nhà, ngủ một giấc là sẽ ổn thôi."

"Tớ nhất định không cho qua chuyện này." Băng Băng ngẩng đầu lên nhìn Sam Y tràn đầy kiên cường.

"Cậu không phải còn có tớ sao? Băng Băng don quên thân mới phù hợp với cậu." Sam Y nói.

"Cậu không thể cứ bao bọc tớ mãi Sam Y. Tớ cứ núp mãi dưới đôi cánh của cậu nên mới dễ bị tổn thương như thế này."

"Cậu nhìn xem, tớ vẫn bảo vệ cậu mà vẫn có cơ hội cho người khác khi dễ cậu, vậy nếu như tớ buông tay thì sao?"

"Lần này hãy để tớ tự lo cho bản thân mình."

"Cậu biết tớ luôn sẵn sàng giúp đỡ đúng không?"

"Chắc chắn rồi, nếu tớ gặp khó khăn cậu sẽ luôn ở bên tớ mà. Đây mới là điều quan trọng nhất." Băng Băng ôm chặt lấy Sam Y, nước mắt chảy dài trên má.

"Băng Băng mạnh mẽ hơn rồi." Sam Y cười.

"Cậu về trước đi, tớ muốn ở một mình một lát. Cậu vất vả cả buổi sáng rồi."

Băng Băng sau cú shock chắc hẳn vẫn chưa hồi phục, Sam Y gặt đầu rời đi.

"Hứa với tớ cậu sẽ không làm điều gì dại dột." Ra đến cửa Sam Y vẫn không quên quay lại dặn dò.

"Tớ biết mà. Tớ phải cho mọi người thấy tớ không phải là người dễ bắt nạt."

Sam Y ra đến ngoài vẫn thấy chưa yên tâm. Cô không thể lo lắng cho toàn cho Băng Băng, tại sao cũng có lúc Sam Y lại nhìn sai người như vậy, từ trước giờ đây là lần đầu tiên mà cũng là lần nhìn nhận sai lầm nghiêm trọng nhất. May là còn chưa cưới, không thì không biết cuộc sống sau này của Băng Băng sẽ thế nào.

Thế mới biết Sam Y không phải là người toàn năng, cô lo cho chính mình còn chưa xong, vậy mà vẫn còn muốn lo cho người khác. Cuộc sống này có phải đều bất công như vậy? Không phải cô hiểu rõ quá rồi sao? Ông trời chẳng cho ai hết cái gì bao giờ. Cô có sự nghiệp thành công thì sao chứ, Băng Băng sinh ra như một nàng công chúa thì đã sao? Cuối cùng đường tình duyên đều lặn lội. Nhưng hoàn cảnh sinh ra không phải còn hơn biết bao người thèm muốn không được, cần gì đàn ông mới có thể sống tốt? Vì vậy, cô và Băng Băng còn may mắn lắm. Cô ấy đã muốn trưởng thành, vậy Sam Y sẽ giúp cô ấy sai đôi cánh tự do bay lượn trên bầu trời bao la.

"Cha mới chỉ đến nhà."

Sam Y vừa nghe điện thoại của Quân Hàn là đã giật mình thộn thốt. Cô suy nghĩ mãi vẫn chẳng biết đối mặt với người cha thất lạc này như thế nào. Kì lạ là Quân Hàn lại trở thành trung gian giữa cô và ông ta. Hôm đó Quân Hàn phản ứng rất mạnh, bây giờ lại thành cầu nối. Nghĩ thế nào cũng không thấy bình thường.

"Tôi không muốn đến."

"Cha bảo sẽ giải thích cho chị mọi chuyện. Đây hoàn toàn là chuyện thế hệ trước."

"Được rồi, tôi cũng muốn nghe thử xem là chuyện gì." Nói rồi Sam Y ngắt máy. Cũng đến lúc phải đối mặt, sớm hay muộn cũng chỉ là thời gian, chỉ bằng giải quyết luôn cho xong.

Đang lái xe thì nhận được tin nhắn của Băng Băng, Sam Y mới yên tâm hoàn toàn. Dù sao Băng Băng cũng luôn được mọi người quan tâm, gặp chuyện này không dễ để vượt qua. Cô chỉ sợ có ấy quá yếu đuối nhờ có chút suy nghĩ tuyệt vọng mà làm liều... Nghĩ đến đây Sam Y cười vang thành tiếng, cô đã định tự tử mấy lần rồi nh? Hóa ra cô cũng yếu đuối như vậy, vậy mà còn chê người khác dại dột.

"Sam Y, con đến rồi." Dạ Quốc Việt ra tận ngoài cửa đón Sam Y. Cô chỉ hờ hững gật đầu. Ở phía xa Sam Y nhìn thấy Phong Thần đang đứng nói chuyện với Quân Hàn, ánh mắt của anh luôn hướng về cô khiến Quân Hàn cũng chú ý quay sang.

"Chị đến rồi à?" Quân Hàn từ từ bước về phía cô. Nhưng Phong Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Sao Nam Phong Thần lại ở đây?" Sam Y bày ra vẻ mặt khó chịu.

"Cha mời đến đây. Chị sợ đối mặt sao?" Quân Hàn không bỏ qua cơ hội trêu chọc.

Đáp lại chỉ là cái lườm của Sam Y:

"Tôi mà phải sợ ư?"

"Mau vào nhà đi. Hiếm khi mấy đứa mới tập trung đông đủ." Dạ Quốc Việt mừng rỡ nói.

Tâm trạng mỗi người trong ngôi nhà này đều không giống nhau. Cả một bàn đầy đồ ăn trước mặt nhưng không ai động đũa. Ai nấy đều mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đó. Dạ Quốc Việt không biết làm sao đánh thờ dài. Mọi chuyện sao lại đi quá xa như thế này? Tất cả đều chỉ là chuyện quá khứ mà lại liên lụy đến những đứa trẻ này. Đối với ông chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ đáng thương phải gánh chịu những sai lầm của người lớn gây ra. Làm thế nào để mọi thứ chìm vào quên lãng đây?

"Nào ăn đi. Sao mặt đứa nào cũng nghiêm trọng hết thế?" Dạ Quốc Việt cố gắng xoa dịu bầu không khí.

Sam Y ngược mắt lên nhìn cha cô, trong lòng vẫn có chút lo lắng. Thật sự có thể tin tưởng ông sao? Cô vẫn luôn khao khát một gia đình hoàn chỉnh như trước năm cô 6 tuổi, mong muốn một người cha cung chiều cô hết mực. Nhưng bao năm qua chưa bao giờ thấy ông xuất hiện, lại càng chưa bao giờ thấy có ai nhắc đến ông. Trong những lúc khó khăn nhất, khi cô cần chỗ dựa, ông ở đâu? Nếu nói muốn nhận con gái, chẳng phải nên làm việc này từ rất lâu rồi sao?

Sam Y không nói với ai về việc cô đi thăm tù Bạch An Trí. Cô biết người cha "vờ" này của mình biết hết mọi chuyện. Cô đi thăm ông ta chỉ để tháo gỡ cuộn chỉ rối rắm. Ông ta lấy mẹ cô ngay từ đầu chắc hẳn chỉ vì tài sản, nhưng ngạc nhiên hơn nữa ông ta lại là người ông bà ngoại chọn làm rể. Mẹ cô bị bắt lấy ông ta nhằm che giấu việc đã mang thai cô từ lúc đó. Ông ta biết cô không phải con ruột nên mới đối xử với cô người dưng, có sáu năm đầu chẳng qua cũng là vì diễn kịch. Vậy mà người cha thật này không hề hay biết. Bạch An Trí đến lúc này nhìn thấy cô vẫn luôn chán ghét, có sinh ra như tiểu thư là ngọc cảnh vàng, khiến ông ta nhớ lại những năm tháng thơ ấu khốn khổ của mình. Chưa kể đến việc ông ta phải nuôi thêm cô - người chẳng có chút quan hệ huyết thống nào với mình.

Nhưng đến cùng mọi nguyên nhân không phải đều xuất phát từ Dạ Quốc Việt sao? Sam Y biết đó hết mọi tội lỗi lên đầu ông là không đúng nhưng biết trách ai? Hay tại mẹ cô nhất thời hồ đồ tin lầm người? Dương Thiên Lam chưa từng nhắc đến cái tên Dạ Quốc Việt trước mặt con gái bao giờ, Sam Y đoán mẹ cô không muốn nhắc lại người đó, toàn tâm chăm sóc gia đình mới. Nhưng bà nữ giấu mọi chuyện kể cả cha ruột của con gái mình là ai cũng không tiết lộ, bà đã quá ích kỉ rồi!

Quân Hàn không thể chịu đựng thêm nữa đặt cốc nước "cạch" một tiếng xuống bàn:

"Cha nói kể chuyện gì đó thì kể mau đi."

"Mọi chuyện đã là quá khứ rồi, ta nói cũng chỉ vì muốn các con vứt bỏ khúc mắc trong lòng mà trân trọng cuộc sống hiện tại." Dạ Quốc Việt khẽ thờ dài.

"Ta, Thiên Lam, Phong Kiển, Ngọc Hàn, An Trí từng là một nhóm bạn học thân thiết từ hồi học trung học Nam Phong. Chúng ta là bạn tốt, từ đầu cũng đều có nhau. Ngày đó ta với Thiên Lam nói tiếng là một đôi tiên đồng ngọc nữ trong trường,

tình cảm thâm thiết. Ta biết An Trí cũng có tình cảm với Thiên Lam nhưng ngại xuất thân của mình mà không dám bày tỏ. Nam Phong là trường cho con những gia đình khá giả, An Trí ngày ấy vô cùng xuất sắc giành được học bổng vào trường. Ngọc Hân cũng dành tình cảm cho ta nhưng vì Thiên Lam là bạn thân nên cũng đành giữ riêng trong lòng, ta cũng coi như không thấy. Vì vấn đề tình cảm mà tình bạn chúng ta cũng dần xa cách. An Trí thì ghen tỵ với ta, Ngọc Hân thì luôn cố gắng tránh mặt cả ta và Thiên Lam. Trong khi đó Phong Kiển lại không nỡ nhìn Ngọc Hân yêu đơn phương nên thường xuyên xung đột với ta. Từ đó tạo thành một cục diện rối rắm không có cách nào gỡ gạc, đừng nói đến chuyện cứu vãn mối quan hệ như trước.

Ta với Thiên Lam yêu nhau từ năm trung học cho đến khi học đại học. Ngày ấy con người ta còn trẻ, khao khát một tương lai tốt đẹp không gì có thể cản trở ta. Ta cầu hôn với Thiên Lam, nhưng bị gia đình ngăn cản. Cả hai gia tộc từ lâu đã có mối thù chung, luôn giành vị trí số một trong giới thương nghiệp. Chúng ta cùng nhau về nên cuộc sống mong ước và cùng nhau bỏ trốn. Tiếc rằng không thành. Ta bị lừa sang nước ngoài không một xu dính túi, không có cách nào quay trở về. Cùng lúc đó bị ép hôn với người khác vì một vụ hôn nhân lợi ích. Ta không hề hay biết Thiên Lam đã có thai. Ta ở bên đó luôn thăm dò tin tức của Thiên Lam nhưng không có cách nào để liên lạc. Cô ấy cũng bị ép lấy người mình không yêu, nhưng ta không thể ngờ rằng là Bạch An Trí. Ta ghen tuông mù quáng và không thể chấp nhận được điều đó, từ đây cắt đứt mọi liên lạc an ổn ở nước ngoài. Ta cứ nghĩ An Trí yêu Thiên Lam thật lòng nhưng hóa ra ngay từ đầu chỉ là diễn kịch vì lòng tham của mình. Lần này trở về là vì trong lòng đã thông suốt, cũng nhận ra sai lầm và hối hận vì quãng thời gian đó. Nếu ta tinh táo hay mạnh mẽ hơn, có thể hai mẹ con đã không chịu nhiều cay đắng khổ nhục như vậy. Sam Y, con có thể hiểu và tha thứ cho ta được không?"

Nói đến đây, mắt Dạ Quốc Việt nhòe lệ, hồi ức về sự đại đột nhất thời của mình mà gây tổn thương đến người mình yêu thương. Thiên Lam, em có thể tha thứ cho anh không? Ông trầm nhủ.

Sam Y không nói gì chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Tha thứ hay không chỉ cần một câu nói, nhưng sao cô vẫn lưỡng lự không chịu lên tiếng. Nhìn cha mình trước mặt tóc đã bạc, khỏe mắt đầy vết chân chim, trải qua bao nhiêu sương gió cuộc đời, ông đã già rồi.

"Chắc hẳn Thiên Lam hận ta lắm, cô ấy không biết ta rồi đi là bị bắt buộc, chỉ cảm thấy như bị bỏ rơi. Người nhà cô ấy không bỏ qua cơ hội thêm mắm thêm muối khiến cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng. Nghe tin người mình yêu bao lâu nay kết hôn với người phụ nữ khác là chuyện đau đớn bất chừng nào. Ta thật sự cảm kích tấm lòng của Phong Kiển và Ngọc Hân, họ vẫn là những người bạn tốt thay ta chăm sóc cho Thiên Lam và Sam Y. Phong Thần, ta biết từ nhỏ con đã luôn bất hòa với cha mẹ vì họ không dành đủ tình yêu thương cho con, Ngọc Hân cũng luôn chăm sóc Sam Y cẩn thận nên con mới luôn tức giận và chán ghét con bé, con có thể thông cảm cho chút ích kỉ của người lớn hay không?"

Phong Thần chậm rãi ngược mắt lên nhìn Dạ Quốc Việt:

"Bà ấy luôn nhớ đến người mình thâm thương, thậm chí quan tâm cho con người ấy hơn cả con mình, người chồng thì luôn đau khổ vì vợ mình vẫn còn bóng dáng người cũ và ghẻ lạnh con trai ruột của mình. Cháu... không nên hận bọn họ sao?"

Sam Y cũng quay sang nhìn Phong Thần. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra người đàn ông lạnh lùng này lại thiếu tình thương gia đình. Cô luôn ghen tị trước gia đình hạnh phúc của anh, thêm muốn hỏi ấm vòng tay người mẹ biết chừng nào. Anh có người cha tài giỏi như bác Kiển, người mẹ dịu hiền như bác Hân, vậy mà...

Phong Thần nhìn vào đôi mắt Sam Y, trong ánh mắt đó là sự đồng cảm, sự thấu hiểu của những người cùng cảnh ngộ. Anh cũng chỉ là con người cô độc. Sinh ra trong danh gia vọng tộc, đứng trên đỉnh vinh quang nhưng mấy ai biết trách nhiệm phải gánh vác nặng nề như thế nào. Họ chỉ thêm khát ánh hào quang rực rỡ tỏa ra từ anh, những thứ vinh hoa phú quý phù phiếm mà không biết anh chỉ muốn rũ bỏ tất cả làm một con người bình thường. Gia đình giàu có để làm gì khi chỉ có mình anh trong ngôi nhà xa hoa rộng lớn không chút hơi người? Khi Sam Y xuất hiện, ngôi nhà rộng lớn này luôn tràn ngập tiếng cười của cô, đem lại cho anh tình cảm ấm áp mà anh chưa bao giờ cảm nhận được. Mẹ anh luôn quan tâm cô, ở cùng cô mẹ anh cũng dành lòng chút tình yêu cho anh. Điều đó làm cho anh tức giận. Tại sao một đứa bé từ đâu xuất hiện có thể khiến mẹ anh dành toàn bộ tình yêu thương cho nó, còn anh luôn sống cùng bà lại chỉ như người xa lạ. Anh biết mình có tình cảm với Sam Y, nhưng tự tôn không cho anh thừa nhận điều đó. Đây chính là vấn đề luôn tồn tại trong lòng Phong Thần cũng hủy hoại luôn cả mối quan hệ giữa anh và Sam Y. Không thể phủ nhận việc anh đi ra nước ngoài là để trốn tránh tình cảm của mình, anh sợ đối diện với Sam Y, sợ không thể kiểm soát bản thân mà yêu cô. Cái chết của Hoàn Minh Vũ chỉ là cái cớ anh bám vào để có lý do hạn cô chứ anh biết cô không hề có lỗi trong chuyện này, hay khi Phương Huyền bị ngã xuống bề bơi anh mặc định là do cô chứ không muốn đi tìm hiểu sự thật, kể cả đưa Hạ Khuê về nhà cô cũng là chủ ý của anh để chọc giận cô, Dương Chi cũng chỉ là đồ chơi để anh trêu tức cô. Vì anh biết cô yêu anh. Anh trả thù cô vì muốn nhìn thấy cô không vui, muốn nhìn thấy cô đau khổ để thỏa mãn lòng trề con của mình, chỉ vì mẹ anh yêu thương cô quá thật nhiều. Anh thiếu thốn tình cảm gia đình nhưng không biết cô còn khổ sở hơn mình gấp nhiều lần. Anh không tìm hiểu gia cảnh cô, không muốn tìm hiểu cô vì anh không ưa cô cho nên không biết. Không biết có khó khăn chừng nào, bị cha mình, mẹ kế và em gái đối xử ra sao, lại càng không bao giờ hiểu được một mình cô nỗ lực thế nào mới giành được cuộc sống tự do cho chính mình.

Dạ Quốc Việt tiếp tục kể:

"Ta biết họ không phải là người cha người mẹ tốt, nhưng tin ta cha mẹ luôn yêu thương con cái. Phong Kiển luôn tìm cách âm thầm giúp đỡ con, bao năm qua ông ấy luôn sống trong hối hận vì đã để mối quan hệ cha con trở nên căng thẳng. Chắc cha con không kể với con, lúc mẹ con qua đời ước nguyện cuối cùng chỉ muốn gặp mặt con nhưng con không trở về kịp..."

Phong Thần nghe đến đây đột nhiên đứng bật dậy, lao vọt ra ngoài. Ánh nắng chiếu rọi lên người anh để lại trên mặt đất một bóng hình cô độc tro trọi kéo dài lê thê.

Quần Hân nghe xong mọi chuyện cũng không có phản ứng. Chuyện tình cảm luôn là thứ khó hiểu và phức tạp, ăn oán tình thù của người trước vẫn tồn tại chưa xóa bỏ, để lại bao nỗi đau cho người sau. Quần Hân ngần ngại nhìn Sam Y, thời gian này anh tiếp nhận quá nhiều chuyện nhất thời chưa kịp nhận hết. Quần Hân nhìn thì có vẻ là người phóng túng, buông thả nhưng thực chất lại là người dễ bị tổn thương. Quần Hân nhận ra hoàn cảnh của anh không khác gì mấy với Phong Thần. Dạ Quốc Việt luôn chìm đắm trong quá khứ, không mấy bận tâm với anh. Mẹ của Quần Hân vì thấy chồng mình hờ hững cũng dần ra chán ghét anh. Cuộc hôn nhân vụ lợi không hạnh phúc ngay từ đầu đã là sai lầm. Dẫn đến tổn thương cho tất cả mọi người và cả đứa con còn thơ dại của họ. Vì vậy mà Quần Hân tự dựng lên vẻ bên ngoài của mình bất cần ngông cuồng để che giấu nỗi lòng bên trong.

Cả ba người con đều vì những khúc mắc của cha mẹ mà có tuổi thơ không trọn vẹn. Sam Y nhắm mắt khẽ thở dài, chuyện đã qua thì nên để cho qua đi thôi. Đúng, điều quan trọng nhất là phải biết trân trọng hiện tại. Có mỉm cười nhẹ nhõm, đứng dậy đến tới chỗ Dạ Quốc Việt ôm lấy ông.

"Cha."

Nước mắt hạnh phúc của Dạ Quốc Việt rơi xuống, Sam Y cũng khóc. Thì ra tha thứ mới là sự lựa chọn tốt nhất. Vừa buông tha cho mình vừa buông tha cho người.

Quần Hân lặng lẽ rời đi, cha anh trước giờ chưa từng đề ý đến anh, ông chỉ mới gặp mặt Sam Y vài lần dường như đã muốn dốc hết ruột gan ra để yêu thương cô. Có phải anh quá nhỏ nhen không? Quần Hân phản náo hiểu được cảm giác của Phong Thần, huống chi hồi đó Phong Thần chỉ là một đứa trẻ trong khi anh đã không còn là trẻ con nữa. Quần Hân không hiểu cảm giác của mình lúc này là gì, ghen ghét với Sam Y ư? Khi mà không bao lâu trước anh còn nói yêu cô ấy? Con người thật dễ đổi thay làm sao! Quần Hân bắt đầu đi lắc đầu như nhào mình, rồi cuộc vẫn chẳng có ai quan tâm đến anh. Mọi người ít nhất đều có người thương thật lòng, nhưng anh đến cả một người cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: Ngoại truyện 2: Tàn lụi

"Một, hai, Thiên Lam đứng lại gần Quốc Việt chút đi." Phong Kiển cầm máy ảnh ở chế độ tự động rồi chạy thật nhanh về chỗ đứng.

"Tách!". Bức ảnh thanh xuân mới tràn đầy nhiệt huyết và tươi trẻ biết bao.

"Tớ cười đến mỏi hết cả miệng đây này. Cậu cái máy kiểu gì mà lâu thế!" Ngọc Hân trêu đùa Phong Kiển.

"Ngọc Hân, ra giúp tớ chuẩn bị nướng thịt nhé!" Thiên Lam ở phía bên kia không ngừng gọi.

"Đến đây." Nói rồi Ngọc Hân chạy vọt đi bỏ Phong Kiển ở lại ngơ ngẩn một mình.

"Rõ ràng là Phong Kiển có ý với cậu, người ta cứ mãi nhìn cậu mãi kia." Thiên Lam huých tay Ngọc Hân nhảy mắt.

"Kệ đi, tớ đâu thích cậu ấy." Ngọc Hân gãi vờ nướng thịt không quan tâm.

"Này, nói cho cậu một bí mật nhé. Quốc Việt vừa mới tỏ tình với tớ đây." Nói đến đây hai má Thiên Lam đã đỏ ửng. "Trước hết cậu đừng nói với ai nhé, tớ bảo cậu ấy là cần phải suy nghĩ"

"Suy nghĩ gì chứ? Cậu chẳng nói là cậu thích Quốc Việt sao?" Ngọc Hân nói nhỏ, khéo léo quay mặt đi che nỗi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp.

"Thì cũng phải làm cao chút chứ!" Khác hẳn với nỗi buồn của Ngọc Hân, Thiên Lam sung sướng với niềm hy vọng về một tương lai hạnh phúc.

Ngọc Hân cố gắng dè nén cảm xúc của mình, lẳng lặng rời đi.

"Cậu đi đâu thế? Đang nướng dở tay mà?" Thiên Lam mặt mũi nhem nhuốc cười tươi với Ngọc Hân.

"Cũng sắp xong rồi, tớ đi gọi mọi người trước."

"Thế để tớ nướng nốt cho, cậu đi đi." Thiên Lam vẫn vui vẻ không hay biết.

Ngọc Hân chạy vọt vào một góc khuất im lặng rơi nước mắt. Phong Kiển từ đằng sau vòng tay ôm lấy cô.

"Có chuyện gì sao? Cậu có thể kể hết với tớ mà."

"Không có gì", Ngọc Hân lấy tay gạt hết nước mắt, ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Phong Kiển, "Bọn mình đi gọi mọi người về ăn đi, đồ nướng ngon lắm đó!"

"Cậu thật sự không có chuyện gì chứ? Tớ thấy dạo này cậu hay buồn bã chán nản lắm." Phong Kiển vẫn không ngừng an ủi.

"Không sao thật mà. Bọn mình đi thôi." Ngọc Hân trực tiếp đứng dậy, nắm lấy tay Phong Kiển kéo đi. Phong Kiển ngại ngùng nhưng vẫn để cô nắm lấy tay mình. Cảm giác ấy mới thật ấm áp làm sao!

"Thiên Lam, mọi người đâu hết rồi. Không phải Ngọc Hân vừa đứng đây với cậu sao?" Quốc Việt tiện tay bóc một miếng thịt cho vào miệng. "Ồi nóng chết mất!"

"Cậu có sao không? Mau uống nước cho đỡ nóng đi. Không phải Ngọc Hân đi gọi mấy cậu về sao?" Thiên Lam vừa nói vừa lấy giấy lau khôe miệng cho Quốc Việt, "Mọi người kia rồi!"

Ngọc Hân nhìn thấy cảnh tượng hai người thân mật lại muốn chui vào một góc an ủi bản thân. Phong Kiên bên cạnh không hiểu chuyện, chỉ thấy tay mình bị siết lại thật chặt. An Trí với dáng vẻ thư sinh nhút nhát vẫn lẳng lặng đứng một bên quan sát như mọi khi.

"Mau vào ăn đi, đừng đứng đó nữa. Đồ nướng của Thiên Lam và Ngọc Hân là tuyệt nhất luôn." Quốc Việt hào hứng nhón thêm miếng nữa.

Thiên Lam đánh vào người Quốc Việt một cái. "Dị mọi người đã chứ. Đồ ăn được rồi, bọn mình khai tiệc đi."

Trong lúc ăn, Thiên Lam không ngừng gấp thức ăn cho Quốc Việt, ánh mắt dịu dàng của cô khiến Quốc Việt hoàn toàn tan chảy. Anh cũng không ngừng gấp lại đồ ăn vào bát cho cô.

"Hai người có thể dừng ngọt ngào như thế được không. Tớ sợ không nuốt nổi mất." Phong Kiên không bỏ qua cơ hội trêu chọc.

"Cái thằng này, bảo người đẹp bên cạnh gấp cho." Quốc Việt liếc sang Ngọc Hân rồi nháy mắt. Phong Kiên cũng dùng ánh mắt mong chờ quay sang nhìn Ngọc Hân. Tiếc rằng lúc này Ngọc Hân không có tâm trạng đùa giỡn, cô không quan tâm tiếp tục ăn phần của mình. Thiên Lam thấy thế cũng chỉ cười quay sang An Trí.

"An Trí, dừng ngay. Cậu ăn nhiều vào, trông cậu gầy quá. Một bàn đầy thức ăn thế này để thừa thì phí lắm." Thiên Lam gấp thức ăn bỏ vào bát cho cậu.

An Trí lúng túng do mặt lí nhí nói cảm ơn. Nhưng trong lòng thì không ngừng dậy sóng. Cậu vốn định khước từ lời mời đi picnic của Thiên Lam, nhưng cuối cùng vẫn bị cô kéo đi bằng được. Cậu là con nhà nghèo, không thể hòa nhập vào thế giới của bọn họ được. Cả đời An Trí đây là lần đầu tiên được ăn thịt, miếng thịt mới vừa ngậy vừa thơm lắm sao! Cậu nhìn Thiên Lam, thì ra người giàu không phải ai cũng là kẻ xấu chèn ép người khác. Đối với cậu, cô như một nàng tiên từ trên trời xuống đây để cứu rỗi tâm hồn cậu. Cậu luôn rụt rè, tránh xa mọi người vì tự ti. Nhưng chính cô đã kéo cậu lại gần với thế giới hơn. Cảm giác kích động trong cậu bỗng rung lên, cậu muốn thay đổi. Đúng, cậu muốn bước chân vào thế giới của họ: thế giới thượng lưu, thế giới hào nhoáng và xa hoa chỉ dành cho những con người đẳng cấp. Chưa bao giờ An Trí thấy tham vọng của mình bỗng lên mạnh mẽ như bây giờ, cậu vội vàng ăn miếng thịt đã được gấp cho như thể để tiếp thêm dũng khí cho bản thân.

Tin tức Quốc Việt và Thiên Lam hẹn hò lan truyền đến mọi góc ngách trong trường trung học Nam Phong. Tất cả mọi người đều nhất trí rằng bọn họ là cặp đôi đẹp nhất trường. Gia thế tương đương nhau, ngoại hình thì khỏi phải bàn cãi, người gặp người mê. Thật là một đôi trai tài gái sắc!

Trong lớp học AA hạng nhất của trường, có năm người đang tụ họp lại một bàn.

"Hôm nay nhất định tớ sẽ khao các cậu một bữa ra trò. Nhân dịp kỉ niệm thành công có bạn gái." Quốc Việt giấu nỗi niềm hạnh phúc cười lớn.

"Đương nhiên rồi, nhìn thằng này thế mà còn có bạn gái trước cả Phong Kiên đây." Phong Kiên không ngừng quay sang nhìn Ngọc Hân tỏ ý.

Bỗng Ngọc Hân đứng bật dậy chạy ra cửa:

"Tớ đột nhiên nhớ ra hôm nay có việc. Không đi được với các cậu rồi, tớ đi trước nhé."

"Ngọc Hân!" Phong Kiên gọi lớn.

"Cô ấy sao thế nhỉ?" Thiên Lam không ngừng thắc mắc, "Hay chúng ta để hôm khác đợi cô ấy rồi đi ăn sau?"

Thời gian không đợi một ai. Chẳng mấy chốc ba năm đã trôi qua, ngày tốt nghiệp đã gần kề.

Thiên Lam nắm tay Ngọc Hân đi dạo trong sân trường.

"Thời gian trôi nhanh thật đấy. Mới hôm nào bọn mình còn mới nhận lớp, mới tình đầu ngọt ngào nơi đây, Quốc Việt nói anh ấy muốn nhanh chóng ra trường để kết hôn với mình, anh ấy muốn..."

"Cậu dừng có một câu Quốc Việt, hai câu Quốc Việt được không? Suốt mấy năm qua ngày nào tôi cũng nghe cậu nhắc đến chuyện tình lãng mạn của cậu rồi. Để tôi nói cho cậu biết, tôi cũng yêu anh ấy. Tình yêu của tôi không hề kém tình yêu của cậu chút nào. Cậu có biết trong lòng tôi đau đớn thế nào, trái tim tôi như muốn vỡ vụn. Cậu chỉ may mắn hơn tôi vì anh ấy yêu cậu. Tôi đã cố nín nhịn, cố tránh xa cậu 3 năm qua, nhưng cậu không ngừng kéo tôi lại để kể xem cậu vui vì thế nào, cậu muốn khoe với cả thế giới cậu hạnh phúc ra sao, cậu được yêu thương nhiều đến mức nào. Cậu quá ích kỉ rồi! Cậu chỉ quan tâm đến tình yêu của cậu mà thôi!" Nước mắt không ngừng lăn dài trên má Ngọc Hân. Rốt cuộc cô vẫn không thể kiềm chế nói ra những lời này, cô hối hận rồi, là cô có lỗi với Thiên Lam mới đúng.

"Ngọc Hân, mình..." Thiên Lam cố níu tay Ngọc Hân lại nhưng bị Ngọc Hân giằng mạnh rút tay lại. Thiên Lam loạng choạng ngã xuống đất.

"Đừng chạm vào tôi. Cậu cứ ghét tôi đi, tình bạn của chúng ta đã kết thúc rồi." Ngọc Hân cắn răng quyết tâm dứt khoát.

"Sao cậu có thể đối xử với Thiên Lam như thế chứ? Hai người là bạn thân bao năm qua sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt? Tôi không ngờ cậu là loại người này đấy." Quốc Việt chạy lại đỡ Thiên Lam dậy, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Ngọc Hân.

Quốc Việt định tiến tới trước mặt Ngọc Hân thì Phong Kiên đã chặn lại:

"Cậu thì biết được bao nhiêu chứ? Cậu không được làm tổn thương Ngọc Hân."

"Cậu tránh ra đi. Cậu đây phải là tôi nói với Ngọc Hân mới đúng chứ, cậu nhìn xem cô ta đối xử với Thiên Lam thế nào đi." Quốc Việt không chịu gạt Phong Kiên sang một bên, "Tôi phải hỏi trực tiếp xem, Thiên Lam làm gì có lỗi với cô ta?"

"Hai cậu thôi đi, đây là chuyện riêng của tôi và Ngọc Hân. Hai người đừng xen vào nữa." Thiên Lam can.

Ngọc Hân khóc bỏ đi, Phong Kiên vội đuổi theo. Quốc Việt vội quay lại kiểm tra khắp người Thiên Lam có bị thương không rồi ôm cô vào lòng.

"Rốt cuộc em và cô ấy có chuyện gì vậy? Hai người vẫn luôn thân thiết như chị em không phải sao?"

"Chuyện con gái thôi, anh không cần phải bận tâm đâu. Mai lại làm lành lại ngay ấy mà." Thiên Lam cố gắng cười.

"Em không sao thì anh yên tâm rồi. Chỉ là trước đây Ngọc Hân luôn hiền lành và ít nói, không ngờ hôm nay có thể thấy một Ngọc Hân khác. Đi thôi, anh đưa em về."

Thiên Lam vừa bước vào cửa đã nhìn thấy cha mẹ đều đang ngồi ở phòng khách.

"Con về rồi."

"Ta nghe nói con hẹn hò với con trai nhà họ Dạ đã mấy năm nay à?" Bố cô vào thẳng vấn đề.

"Vâng, chúng con còn định đính hôn sau khi tốt nghiệp."

"Vớ vẩn, chia tay ngay đi." Bố cô lập tức đập bàn.

"Bố, bố nói gì thế? Con yêu anh ấy còn hơn cả bản thân, sao có thể chia tay chứ?" Thiên Lam lập tức sục sạo, cô còn chưa đủ kiên nhẫn sao?

"Con không biết lịch sử gia tộc nhà con à? Có biết nhà ta và họ Dạ đó mâu thuẫn sâu sắc từ bao đời nay rồi không? Nếu không phải cụ tổ con bị tên nhà họ Dạ lừa lấy mất công thức sản phẩm gia truyền thì vốn dĩ bên đó không thể trở thành danh gia vọng tộc như bây giờ. Sao có thể dùng cách bỉ ổi như vậy chứ?" Bố cô càng nói càng tức giận, Thiên Lam không có cách nào chỉ biết khóc rồi chạy lên phòng.

Thiên Lam bị giữ ở trong nhà. Cô đã không ăn không uống mấy ngày liền. Nhìn cô chỉ còn lại da bọc xương khiến mọi người trong nhà đều lo lắng không ngừng.

"Thiên Lam, ăn chút gì đi con. Hôn nhân là chuyện đại sự, lần này mẹ không thể giúp được con."

"Mẹ, mẹ thuyết phục bố đi. Con thật sự yêu anh ấy, con sẽ không sống nổi nếu thiếu anh ấy được đâu. Con đau lắm mẹ ơi!" Thiên Lam tuyệt vọng khóc nức nở, mẹ thương con gái nhưng cũng đành bất lực. Bà đã thuyết phục chồng suốt cả tuần qua nhưng cứ nhắc đến chuyện này là ông kiên quyết không thay đổi ý kiến.

Quốc Việt lo lắng vì không thấy Thiên Lam cũng không liên lạc được với cô nên đi thẳng đến nhà tìm cô.

"Cháu là Dạ Quốc Việt, cho cháu hỏi Thiên Lam có ở nhà không ạ?" Quốc Việt ấn chuông cửa liền hỏi ngay.

"Cậu về đi." Nói rồi người đó định đóng cửa.

"Có thể cho cháu gấp cô ấy được không ạ?"

"Ông chủ dặn tôi không được mở cửa cho người lạ."

"Bác Liên, có ai ngoài đó hả?"

"Thưa ông chủ, có cậu này xưng là Dạ Quốc Việt xin gặp tiểu thư."

"À, ra là công tử nhà họ Dạ đây. Tôi cảnh cáo cậu, tránh xa con gái tôi ra, cậu kết thúc với nó đi. Nhà tôi không chấp nhận cậu."

"Cháu không hiểu. Xin bác cho cháu gặp cô ấy." Quốc Việt sững sờ, không hiểu nguyên nhân tại sao.

"Cậu đi đi. Sau này đừng có lảng vảng quanh nhà tôi nữa."

Cánh cửa đóng sập thật mạnh trước mắt Quốc Việt. Anh có cảm giác như có một bức tường thành thật dày, thật cao chắn giữa anh và Thiên Lam. Nhưng Quốc Việt vẫn đứng đấy đợi, anh sẽ chờ.

Trời mưa như trút nước. Thiên Lam tiến lại gần cửa sổ đưa tay ra hứng mưa. Sao đến cơn mưa cũng làm cho người ta buồn đến như vậy được chứ?

Cô lơ mơ nhìn thấy một bóng dáng đang đứng dưới mưa trước cửa nhà. Cô vội hét to:

"Quốc Việt! Quốc Việt! Em ở đây!" Thiên Lam mừng đến chảy nước mắt, cô thầm nhủ: "Hãy mang em đi!"

Quốc Việt nghe thấy tiếng gọi bỗng giật mình, ngược mắt lên nhìn cô. Nhìn thấy cô định trèo xuống anh vội ngăn cô:

"Em định làm gì vậy? Nguy hiểm lắm."

"Đây chỉ là tầng hai thôi, để em lấy dây rồi trèo xuống."

"Nhưng em xuống cũng đâu có chìa khóa cổng. Người làm đâu hết rồi?" Quốc Việt lo lắng nhưng không biết làm thế nào.

"Mẹ cho em. Bà đã sắp xếp hết rồi. Bà biết anh đến mà. Bà cũng biết con gái liệu mình thế nào." Thiên Lam vừa nói vừa nhanh chóng buộc một đầu dây thật chặt vào cánh tủ, đầu kia thả xuống dưới.

Quốc Việt đành phải cõ vũ cô:

"Tiếc là anh không thể đứng đó để đỡ em khi em ngã xuống được."

"Đừng có trêu em nữa. Để em tập trung nào." Thiên Lam cẩn thận nắm chặt vào sợi dây, nước mưa thấm ướt cả người cô, gió mạnh không ngừng quật vào khiến cô đau rát, nhưng cô không thể bỏ cuộc.

Leo được xuống đến nơi mà cả Quốc Việt và Thiên Lam đều thở phào một hơi. Cô nhanh chóng mở cổng rồi nhào vào vòng tay Quốc Việt.

"Chúng ta mau đi thôi. Trước hết cần phải thay đồ và làm ấm cho em đã. Núp vào người anh đi." Quốc Việt dịu dàng kéo áo khoác trùm vào người cô. Thiên Lam cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết, vòng tay quen thuộc khiến cô khao khát từng đêm qua.

Hai người tìm tạm một nhà nghỉ rồi vào trong thay đồ. Không thể biết trước ngày mai, hai người đã trao nhau khoảnh khắc say đắm nhất vào buổi tối đó.

"Hãy hứa với em rằng anh sẽ mãi mãi bên em!" Thiên Lam ôm thật chặt lấy Quốc Việt.

"Anh hứa!"

"Sau này chúng ta sẽ tìm một nơi không ai biết ta, xây dựng một tổ ấm ở đó. Một ngôi nhà bằng gỗ, trồng thật nhiều hoa lá, con chúng ta sẽ chạy chơi trong khu vườn đầy nắng, sẽ gọi "Bố, mẹ!" Thiên Lam nói mà nước mắt rơi thấm ướt áo Quốc Việt. Cô nắm trong vòng tay anh nhưng không ngừng bắt an.

"Liệu anh bỏ đi với em, gia đình anh sẽ ra sao?" Bỗng cô đẩy anh ra.

"Sau này thi thoảng hỏi thăm cha mẹ anh là được mà. Gia đình anh còn có em trai và em gái sau anh đúng không?" Quốc Việt vuốt tóc cô nói.

Quốc Việt không nói với cô chuyện anh trốn nhà đi tìm cô. Gia đình anh cũng mở mực phản đối việc anh đến với cô, còn ép anh sang nước ngoài. Anh biết cô đã mệt mỏi rồi, không muốn cô phải lo nghĩ thêm nữa.

Nhưng người tính không bằng trời tính. Áo mỏng về tương lai vĩnh viễn là xa vời. Thiên Lam bị bỏ cô bắt về, cô khóc không ngừng níu chặt lấy tay Quốc Việt.

"Buông tôi ra! Sao mấy người dám đụng vào tôi chứ. Bố, sao bố có thể tàn nhẫn với chính con gái mình như thế. Con xin bố, con muốn đi theo anh ấy. Quốc Việt, mang em đi. Xin anh đừng bỏ rơi em."

Quốc Việt cố gắng bảo vệ cô nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được người yêu. Anh đau đớn thấu tận tim gan, một mực chạy đuổi theo nhưng vẫn bị bỏ lại.

"Con trai mà hèn nhát như vậy à? Đuổi theo cầu xin chi vì một người con gái ư? Ta day dỗ con thế sao?" Quốc Việt bị bỏ đánh bằng gậy nhưng anh không cảm thấy đau đớn. Nỗi đau trong tâm hồn còn lớn hơn tất cả.

"Cái thằng này, mày đừng làm mất mặt dòng họ nữa. Ngay ngày mai xuất ngoại đi."

Nghe đến đây mặt Quốc Việt tái mét:

"Con không đi, có chết cũng không đi."

"Không đi cũng phải đi. Sang đây kết hôn với con gái bên nhà Trương, nhà ta đã hứa hôn với bên đấy rồi. Ở đây học hỏi vài năm rồi dẫn vợ con về đây tiếp quản gia tộc."

"Con không muốn làm người thừa kế, con không quan tâm có hứa hôn với ai không. Cả đời này con chỉ lấy duy nhất Dương Thiên Lam làm vợ." Quốc Việt vẫn kiên quyết bảo vệ tình yêu, bố anh không nói thêm gì quay lưng bỏ đi.

Thiên Lam nửa sống nửa chết loay quanh trong căn phòng của mình. Tâm hồn cô giờ đang hướng về phía bên kia khung cửa, không ai có thể giam giữ cô hoàn toàn.

"Thiên Lam, An Trí đến thăm con này." Mẹ Thiên Lam dẫn An Trí vào phòng, "Hai đứa nói chuyện đi, mẹ đi lấy chút đồ ăn."

Nhìn thấy mẹ rời đi, cô vội túm lấy tay An Trí:

"Cậu có biết tình hình của Quốc Việt không? Mau, mau giúp tớ rời khỏi đây." Thiên Lam vội vàng túm lấy đồ đạc kéo tay An Trí định rời đi.

"Thiên Lam, thật ra... Mình thích cậu."

"Cậu biết là tớ và Quốc Việt..."

"Anh thầm yêu em từ lần đầu chúng ta gặp nhau. Em chính là người đã mang anh ra ánh sáng, đã giúp anh nhận ra mục đích sống của mình. Thiên Lam, em có thể cho anh một cơ hội được lại gần em, chăm sóc cho em không?" An Trí nhìn Thiên Lam bằng ánh mắt thiết tha.

"Khoan đã, gì cơ? Cậu vừa nói gì? Thích ư?" Thiên Lam nhất thời bối rối, "Nhưng trước hết đưa mình ra khỏi đây đã, không là không kịp mất."

"Thiên Lam, thật sự xin lỗi. Anh không thể giúp em được. Hãy tha thứ cho sự ích kỉ của anh. Anh chỉ vì quá yêu em thôi!"

"Không, không thể nào. Đưa tôi đi, tôi muốn rời khỏi đây..." Thiên Lam ngồi phịch xuống đất, miệng không ngừng lầm bầm.

An Trí nhẹ nhàng cúi xuống ôm lấy cô:

"Thiên Lam, nghe anh nói. Rồi chúng ta sẽ kết hôn, cùng nhau quản lý công ty. Điều tuyệt nhất em đã làm với anh có lẽ là giới thiệu anh với bố mẹ em. Bọn họ đều quý mến anh, nhanh chóng sẽ ủng hộ chúng ta thôi."

"Cậu đừng nói nữa." Thiên Lam tuyệt vọng lên tiếng.

An Trí đứng dậy chỉnh lại áo, quay lại nhìn Thiên Lam một lần rồi quay lưng bỏ đi. Thiên Lam thơ thẩn nhìn theo bóng dáng An Trí, nỗi tuyệt vọng dâng trào trong đáy mắt.

"Còn nữa, Quốc Việt đã được gia đình đưa sang nước ngoài rồi. Nghe nói cậu ấy sẽ lập tức thành hôn với người bạn thanh mai trúc mã của mình. Thiên Lam, cậu ta đã đi rồi." Ra đến cửa đột nhiên An Trí cất tiếng.

Thiên Lam vừa nghe đã thấy lồng ngực lạnh buốt, một mực không tin:

"Không thể nào. Anh ấy không bao giờ bỏ tôi lại một mình. Nhất định mấy người đã ép anh ấy."

"Anh chỉ nói cho em sự thật mà thôi." Rồi đóng cửa rồi đi.

Thiên Lam chỉ còn biết khóc trong vô vọng. Cô biết anh sẽ không để cô lại một mình, anh đã hứa với cô rồi..

Ngày qua ngày Thiên Lam chờ đợi trong vô vọng, mong ngóng dù chỉ là một chút tin tức. Nhưng hoàn toàn không có thông tin gì về anh. Cô kiệt sức đến ngất xỉu. Khi tỉnh lại đã thấy mẹ đang ngồi khóc bên giường.

"Sao mẹ lại khóc? Con gái mẹ vẫn khỏe mạnh bình thường mà." Cô cố gắng an ủi bà.

"Thiên Lam, bác sĩ nói..."

"Nói gì hả mẹ?"

"Con có thai rồi", nói đến đây bà bật khóc nức nở, "Bố con kháng kháng đòi bỏ đứa bé đi, nó là nghiệt chủng."

"Thật ư? Con thật sự có..." Nói đến đây Thiên Lam bật khóc hạnh phúc, "Không được, cho dù hy sinh cả mạng sống con cũng phải bảo vệ đứa bé này. Đây chính là niềm hy vọng duy nhất còn sót lại của con."

"An Trí nói nó sẽ chịu mọi trách nhiệm bảo vệ và chăm sóc mẹ con con. Nếu con muốn giữ đứa bé này, e là con phải lấy nó đi Thiên Lam. Bố con không đòi nào chấp nhận được đâu." Mẹ cô động viên.

Thiên Lam tự dẫn vật bán thân. Cô biết điều này là có lỗi với Quốc Việt, nhưng cô không thể nhắm mắt nhìn đứa con của cô và anh rời xa thế gian này. Cô tức giận nhìn lên bầu trời trong xanh trên cao, tại sao ông trời nỡ đối xử với cô như vậy. Cô đã làm gì có lỗi?

Nắm chặt hai tay, Thiên Lam mặc chiếc áo cưới rực rỡ lấp lánh từng bước tiến vào lễ đường. Nghe những tiếng tung hô vang lên khắp mọi nơi, những ánh mắt khao khát thèm muốn ghăm lên người cô, Thiên Lam cười khẩy. Tất cả chỉ là vẻ bề ngoài hào nhoáng, mấy ai biết được thực hư bên trong. Kể từ giây phút này trở đi, trái tim cô đã hoàn toàn vỡ nát, bây giờ chỉ còn lại một cái xác vô hồn trống rỗng. Quốc Việt, mãi mãi chỉ còn là mảnh kí ức thời thanh xuân đẹp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vỗ về

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Chị về à?" Quân Hàn đứng ngoài sân hút thuốc nhìn thấy Sam Y liền gọi.

"Ừ. Cậu nên quan tâm cha nhiều hơn. Dù sao thì hai người vẫn là cha con gần bó, tôi cũng không thay thế được đâu." Sam Y không quên dặn dò.

"Chẳng phải tôi mới là người nên nói câu đấy sao? Ông không bảo chị chuyển về ở cùng ư?" Quân Hàn ngoài mặt cười nhưng trong lòng đang vô cùng khó chịu.

"Vẫn nhớ cậu chăm sóc ông thôi. Tôi còn có việc, đi trước."

"Trịnh Vy."

"Việc giám đốc nhờ tôi đã thu xếp ổn thỏa. Giờ bay sớm nhất là chuyển đi Paris vào lúc 20h." Giọng thư kí đều đều vang lên bên tai Sam Y.

Cô nhún mạnh ga, chiếc xe lao vù về phía trước. Từng cơn gió khẽ mon man mái tóc cô, Sam Y bỗng thấy có chút khoan khoái.

"Tôi biết rồi."

Không phải là cô muốn trốn tránh, chỉ là một chuyến du lịch mà thôi, nhưng không có thời hạn. Khúc mắc trong lòng cô phần nào được gỡ bỏ, nhưng nghĩ đến Nam Phong Thần, cô vẫn không thể tha thứ. Cô bị anh tổn thương nhiều đến như vậy, nói bỏ qua là sẽ không có chuyện gì thật sao?

Một tay chống cằm, một tay đặt trên vò lẵng, Sam Y trầm tư suy nghĩ. Bắt gặp có kẻ cười, tự nhiên sao cô thấy mình may mắn đến thế? Chiếc xe cô đang đi là niềm khao khát của cả nghìn người, tài sản của cô thì đếm không xuể, nói muốn đi du lịch vòng quanh thế giới liền đi. Bao con người đang vật lộn với đời kiếm được chút tiền mà gian nan khổ nhọc. Chỉ vì chút tình cảm nam nữ mà cô muốn sống muốn chết thì cô quá có lỗi với bản thân mình rồi! Nam Phong Thần, anh là cái giá gì mà khiến tôi phải bận tâm suốt bao nhiêu năm qua cơ chứ? Sam Y hận không thể một phát đâm chết anh ta. Cô không nỡ mới là điều đáng buồn!

"Thằng nhóc này, muốn chết hả?" Sam Y phanh gấp trước con người chán sống đang đứng giữa đường. Cô cảm giác vừa rồi như hỗn độn đã lùi xa vì quá sợ hãi.

Sam Y bực bội xuống xe, túm lấy cổ áo người trên đường.

"Đang trên đường cao tốc đấy, đường cao tốc cậu hiểu không? May là tôi phanh kịp, không thì... Khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp này làm sao giữ?" Sam Y đưa tay lên véo khuôn mặt cậu nhóc trước mặt mấy cái, sao con trai mà cũng có làn da đẹp mịn màng thế này?

"Tôi không phải cậu nhóc", cậu gạt tay Sam Y ra khỏi mặt mình, "Xe tôi bị hỏng, nếu không đứng giữa đường sao bắt được xe đi nhờ chứ?"

"Ý cậu là muốn đi nhờ? Thái độ nhờ vả phải xem lại đi." Sam Y khoanh tay đứng dựa vào cửa xe, trong lòng bỗng nổi hứng trêu chọc.

"Chắc gì đã hơn tôi nhiều tuổi mà cứ ra vẻ mình lớn lắm thế. Tôi đi nhờ rồi trả tiền là được chứ gì?" Cậu vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu không chút lo lắng.

"May mắn cho cậu tâm trạng tôi đang tốt. Lên xe đi." Sam Y hiếm khi hào phóng như hôm nay, vui vẻ giúp đỡ người khác.

"Tôi lại nghĩ là chị may mắn mới gặp được tôi thì có. Chị có biết tôi là ai không?"

"Tên?" Sam Y hỏi không buồn quay mặt sang.

"Chị hỏi tôi à? Đừng tưởng chị có chút xinh đẹp mà được quyền lên mặt với tôi."

"Cậu phải nói tên thì may ra tôi còn có nhớ xem có quen không chứ? Tôi thì cậu xuống đây bây giờ."

Hưng Ảnh không nói gì quay ra ngoài cửa sổ. Thấy cậu trầm tư không nói gì cô cũng im lặng.

"Tôi chưa hỏi cậu định đi đâu? Tôi đang vội ra sân bay, mãi đâu với cậu mà tí nữa thì quên."

"Tôi cũng ra sân bay."

"Trùng hợp vậy à? Tôi không thấy cậu mang hành lý gì", Sam Y cười cười, "Thế xe cậu thì sao?"

Hưng Ảnh nhìn Sam Y cười bỗng có chút rung động, cậu hơi đỏ mặt quay đi:

"Tôi đã xử lý rồi, nhờ chị cho tôi đi nhờ ra sân bay."

"Nhìn cậu còn nhỏ như vậy, đã đủ tuổi lái xe lại còn bay một mình được ư?"

"Chị hơn tôi cùng lắm 1 đến 2 tuổi nên đừng coi thường tôi. Chị nghĩ tôi là đứa nhóc học tiểu học à?"

"Đúng là tôi nghĩ thế. Cậu chỉ là một đứa nhóc to xác thôi!"

"..."

Đến sân bay Sam Y thì Hưng Ảnh xuống trước cửa không nói lời nào đã phóng vụt đi. Dù sao cô cũng chỉ coi như là một cuộc gặp mặt tình cờ, Sam Y thấy bí ẩn như vậy mới hấp dẫn!

Lên máy bay Sam Y đang loay hoay đặt hành lý lên tủ trên, bỗng có một cánh tay ở phía sau giúp cô nâng hành lý đặt vào khoang tủ.

Cô quay người lại định nói tiếng cảm ơn thì giật mình:

"Tôi không nghĩ lại còn có thể gặp được cậu ở trên đây nữa đây. Chắc là không trùng hợp đến mức ngồi cạnh nhau nữa đâu nhỉ?"

Hưng Ảnh giờ tay chỉ xuống phía cuối dây, cũng cười:

"Đúng là không trùng hợp thế đâu, tôi ngồi ở tít cuối dây cơ."

"Đi về hạng vip hẳn là một cậu thiếu gia rồi." Sam Y buông lời cười cợt. Rốt cuộc cậu nhóc này là con cháu nhà ai chứ!

"Chị cũng không phải hạng thường. Mà chị thật sự không biết tôi sao?" Hưng Ảnh đứng nán lại sát vào gần người Sam Y để tránh cho người qua lại, mùi hương nước hoa trên người cô phảng phất vương vấn quanh chóp mũi của Hưng Ảnh khiến cậu có chút mê hoặc.

Sam Y bình thần ngồi xuống ghế như không nhận ra khoảng cách giữa hai người có chút thân mật:

"Tại sao tôi lại phải biết cậu cơ chứ? Mà cậu cũng thật sự không biết tôi sao?" Sam Y nghĩ tẩn suất mình xuất hiện trên báo không hề ít, cô còn tưởng mình là người nổi tiếng cơ chứ!

Từ này giờ những ánh mắt của người xung quanh vẫn luôn tò mò và hào hứng nhìn qua chỗ Sam Y khiến cô có chút khó chịu. Cô xua xua tay tỏ ý muốn nghỉ ngơi, Hưng Ảnh hiểu ý liền dời đi. Dù sao cậu cũng muốn tìm hiểu người phụ nữ trước mắt, nhất định còn nhiều thời gian trò chuyện.

Sam Y nhàn rỗi không biết làm gì đành vờ trước mặt một tờ tạp chí để đọc. Không ngờ đập ngay vào vào mắt là hình ảnh Hưng Ảnh trên trang bìa tạp chí. Bài báo giật tít "Thần tượng mới nổi, ngôi sao mới đầy tài năng của làng giải trí." Tháo nào cậu ta hỏi cô có biết cậu ta không, hóa ra là người nổi tiếng. Cậu ta nghĩ ai cũng đọc báo hay quan tâm đến làng giải trí chắc. Người trưởng thành chừng chặc ai lại đi đọc mấy thứ scandal vô văn đăng trên báo lá cải. Sam Y là thương nhân thành đạt, đương nhiên sẽ không rảnh hơi đi tìm hiểu những anh chàng thần tượng mà chỉ có những cô gái ôm mộng ảo tưởng về hoàng tử và lọ lem.

Đặt chân đến một vùng đất hoàn toàn mới, biết bao những điều kì thú đang chờ đợi cô đến khám phá. Sam Y giờ một tay lên che ánh nắng rực rỡ đang rọi xuống muôn nơi, khẽ mỉm cười. Cô cảm nhận được mùi vị của sự tự do, những cánh chim sải rộng đôi cánh tung bay khắp mọi nơi. Xa xa những chiếc máy bay khác đang dần dần cất cánh, thì ra tự do có thể khiến cho con người hạnh phúc đến vậy.

Có một mình dật va li đi về phía cửa sân bay, định bắt một chiếc taxi về khách sạn thì bất ngờ có người đặt tay lên vai cô:

"Chúng ta vẫn chưa trao đổi cách lên lạc, tôi còn chưa biết tên chị."

Hưng Ảnh đưa tay định xách hộ hành lý trong tay Sam Y thì cô lắc đầu:

"Hưng Ảnh là tên của cậu phải không? Tuy chúng ta có duyên nhưng tôi không nghĩ lại còn gặp lại cậu nữa đâu, ngôi sao ạ." Sam Y nở nụ cười bí ẩn quen thuộc, cô luôn thích đem lại cho người khác cảm giác tò mò pha lẫn chút mê đắm. Cô vẫn đánh mình rằng sẽ không gặp lại cậu ta nữa, ai ngờ...

"Hưng Ảnh."

Sam Y giật mình ngẩng lên, loạng choạng lùi về phía sau vài bước. Như không tin vào mắt mình, cô khẽ gọi: "Hoàn Minh Vũ?"

"Anh, sao anh biết em đến?" Hưng Ảnh vui vẻ tiến lên khoác vai anh trai.

"Quản lý của em gọi cho anh, nói em tức giận tự lái xe bỏ đi sang đây trước để tham dự tuần lễ thời trang."

"Hoàn Minh Vũ, là anh sao?" Sam Y xúc động tiến lên trước ôm chầm lấy người trước mắt. Là anh, thật sự là anh sao? Người con trai dịu dàng mãi mãi yêu thương nuông chiều cô, là người khiến cô luôn sống trong hồi hận, cả đời này cũng không thể quên sao?

Nhưng người đàn ông này chi ngạc nhiên, lịch sự đẩy cô ra:

"Xin lỗi, chắc cô nhận nhầm người rồi."

"Đây là anh trai tôi, Lý Hưng Vũ." Hưng Ảnh vô cùng ngạc nhiên trước hành động của Sam Y, liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

"Đến cả tên cũng giống, Hoàn Minh Vũ, anh không nhận ra em sao? Em chính là người anh yêu nhất, không phải sao?" Lý trí Sam Y vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô vẫn một mực tin rằng anh là Hoàn Minh Vũ, không ngừng kích động nắm lấy tay anh.

Người đàn ông tên Hưng Vũ vẫn lịch sự không vội hắt tay Sam Y ra, quay sang hỏi Hưng Ảnh:

"Đây là bạn em sao?"

"Em cũng vừa mới tỉnh cơ gặp thôi, cô ấy cho em đi nhờ vì em bị hỏng xe giữa đường. À mà Quốc Phan đến mang xe em về rồi đấy chứ?"

"Trên đường tìm em thì đã phát hiện ra xe rồi, tiếc là người đã bỏ chạy." Hưng Vũ bật cười.

"Chào cô, tôi là Hưng Vũ - anh trai Hưng Ảnh, cảm ơn cô đã giúp đỡ nó trong lúc khó khăn."

Sam Y mắt một lúc mới nhận ra đây không phải là Minh Vũ cô quen, ánh mắt xa lạ ấy anh sẽ không bao giờ dành cho cô. Cô khó nhọc mỉm cười rút tay lại:

"Không có gì, chỉ là tiện đường thôi." Rồi cô độc kéo lê chiếc va li rời khỏi sân bay.

Nhưng Hưng Ảnh không để cô đi, vội đuổi theo bắt lấy tay cô:

"Chị định đi đâu? Không có ai đến đón chị sao?"

"Tôi sẽ về khách sạn, tôi đi du lịch nên không cần ai đón."

"Chị ở khách sạn nào? Tôi từng ở đây nên khá thông thuộc đường xá, chị muốn đi đâu tôi đưa chị đi."

Sam Y quay lại nhìn Hưng Vũ, có chút ngại ngùng:

"Cảm ơn ý tốt của cậu, tôi có thể tự đi."

"Tôi rất vui lòng được đưa quý cô đây đi chung một đoạn." Hưng Vũ nửa đùa nửa thật động tác mời, phong thái đầy vẻ lịch lãm khiến các cô gái xung quanh đều tỏ ra ngưỡng mộ nhìn Sam Y.

Ở nơi đông người ngại từ chối nên Sam Y không phản đối nữa, lẳng lặng đi theo sau Hưng Vũ. Hưng Ảnh đi theo tiện tay cầm hộ chiếc va li của Sam Y, âm thầm quan sát biểu cảm kì lạ của cô khi nhìn thấy anh trai mình.

Một mình một bóng ghế sau xe phần nào giúp cô thoải mái hơn, thì thoảng cô liếc về phía gương quan sát khuôn mặt Hưng Vũ. Sam Y không tin trên đời này lại có 2 con người có thể giống nhau như đúc từ một khuôn ra như vậy, cô thật sự vẫn không tin rằng có người nào có thể giống anh không những hình dáng mà đến cả lời nói cử chỉ. Nếu không phải anh, còn ai vào đây nữa?

Trong lòng Sam Y tràn ngập băn khoăn, cô có lỗi với anh như vậy, hay anh không muốn nhận cô nữa? Hay sau tai nạn anh bị mất trí nhớ? Bao nhiêu giả thiết lần lượt lướt qua trong đầu cô, nhưng cô không biết cái nào mới đúng. Sam Y khẽ ngược mắt lên nhìn, bỗng chốc mắt chạm mắt với anh, cô ngại ngùng quay đi. Cô muốn nói chuyện với anh, một lần thẳng thắn nói hết ra suy nghĩ trong lòng mình, cô còn nợ anh lời xin lỗi. Sam Y bỗng nói lên quyết tâm, cô nợ anh thật nhiều, cô nhất định phải bù đắp những tổn thương đã gây ra cho anh.

"Quên chưa hỏi địa chỉ khách sạn có ở đâu?" Hưng Vũ nhẹ nhàng lên tiếng. Tiếng nói ấy quen thuộc biết bao, vẫn là thanh âm ấm áp như trong kí ức của cô mỗi khi anh quan tâm cô.

"Sam Y, em ăn cơm chưa?"

"Sam Y, trời lạnh nhớ mang thêm khăn quàng nhé!"

"Sam Y, ngoan nhanh khỏi bệnh rồi anh đưa em đi chơi nhé!"

"Sam Y, em lại quên ô ở nhà đúng không? Trời đang mưa em đứng đợi anh ở cổng trường anh đến đón em."

Một loạt những kí ức lần lượt ủa vào trong tâm trí cô. Cô có chút hoài niệm, nước mắt lã lã rơi từ lúc nào. Cô thật vô tình biết bao khi không biết trân trọng người ở bên, mất đi rồi mới biết hối tiếc. Chợt nhớ đến Phong Thần, cô cũng chẳng khác gì anh.

"Anh đưa tôi đến khách sạn La Tremoille Paris ở gần đại lộ Champs-Elysees." Sam Y nghẹn ngào lên tiếng.

"Thế thì cũng gần nhà tôi lắm. Mà tôi vẫn chưa biết tên chị là gì." Bỗng Hưng Ảnh lên tiếng.

"Bạch Sam Y. Rất vui được làm quen với cả hai người."

"Tôi nay tôi có thể mời chị đi ăn tối được không?"

"Không có vấn đề gì. Anh Hưng Vũ cũng đi được chứ? Tôi một thân một mình nơi đây làm quen được với đồng hương thật có chút nhớ nhà." Sam Y cẩn trọng đưa ánh mắt dời sang Hưng Vũ quan sát nét mặt anh. Ngược lại với sự lo lắng của cô, Hưng Vũ nhanh chóng đồng ý lời mời của cô.

"Hẹn gặp lại cô lúc bấy giờ."

Đưa cô đến tận cửa khách sạn, Hưng Vũ mới chào tạm biệt dời đi. Sam Y vẫn thất thần đứng tại chỗ trông ngóng theo chiếc xe dần khuất xa. Giờ đây cô không còn nhớ được chuyện gì nữa, chỉ nhất nhất chăm chú dõi theo anh.

"Bạch Sam Y, rốt cuộc cậu đang ở đâu? Có phải câu muốn mình lo lắng đến chết không?" Băng Băng dù buồn đau vì thất tình nhưng không thể không lo lắng thương xót cho người bạn duy nhất này. "Dù dân ông cả thế giới chết hết, chúng ta vẫn sẽ sống yên ổn với nhau." Đây là câu nói của Sam Y khiến Băng Băng chưa bao giờ quên, đúng thế, dân ông là gì? Mãi mãi cũng không thể sánh bằng tình cảm chị em gắn bó của cô và Sam Y.

Sam Y bật cười thật lớn mà nước mắt lại tuôn trào, cô khẽ nói:

"Mình tìm thấy Hoàn Minh Vũ rồi. Nhưng anh ấy không còn nhận ra mình nữa."

"Giờ cơ? Hoàn Minh Vũ? Không phải anh ấy đã qua đời trong vụ tai nạn từ nhiều năm trước rồi sao? Sam Y, cậu nghe mình nói. Cái chết của anh ấy không phải lỗi của cậu, cậu đừng tự trách mình nữa. Hãy quên nó đi. Giờ thì nói cho mình biết, cậu đang ở đâu?" Tiếng Băng Băng sang sảng truyền qua điện thoại làm Sam Y cảm nhận được sự quan tâm lo lắng của cô bạn dành cho mình. Người trên thế gian này còn nhớ và quan tâm đến cô cũng chỉ còn Băng Băng thôi.

"Lời mình nói là thật. Hoàn Minh Vũ, thật sự là anh ấy. Cho nên mình sẽ ở đây một thời gian để tìm hiểu mọi chuyện và ở bên cạnh anh ấy, nhờ cậu quan tâm và để ý giúp mình mọi chuyện." Sam Y lấy tay lau sạch những giọt lệ còn vương trên mắt, nở nụ cười thật tươi.

"Thế còn Phong Thần? Cậu chọn ở bên Minh Vũ vì cảm giác có lỗi với anh ấy ư? Đây không phải bù đắp mà là làm tổn thương chính anh ấy cũng như chính cậu. Nếu anh ấy đã không nhận ra cậu, anh ấy đã chọn quên đi cậu rồi. Như thế sẽ tốt cho cả hai." Băng Băng không thể nói cho cô Phong Thần vì muốn tìm cô mà như muốn lật tung cả thế giới này lên, ngày qua ngày lại chạy hết chỗ này đến chỗ kia đi tìm Sam Y. Anh đến tìm cô rất nhiều lần chỉ mong có một tia hy vọng tìm ra cô ấy. Mặt mũi anh phờ phạc, hân mấy ngày qua đều không ngủ được.

"Cậu đừng nói với ai hết là liên lạc với mình. Mình ngại nhất là phiền phức, rồi cả một đám người sẽ lại đến tìm mình cho xem." Sam Y không hề nhắc đến Phong Thần, anh vẫn luôn là nỗi đau trong trái tim cô, càng đụng vào càng cảm thấy đau đớn khôn tả.

"Nhưng mà Sam Y..."

"Cậu trước hết hãy lo ổn thỏa chuyện tình cảm và gia đình trước đi. Bỏ mẹ cậu chắc cũng lo lắng cho cậu lắm. Lần này mình tin cậu đã trưởng thành hơn, để mặc mọi chuyện cho cậu xử lí. Hy vọng lần tới mình sẽ được gặp một con người hoàn toàn mới của cậu, cậu sẽ không khiến mình thất vọng chứ?"

"Đương nhiên rồi, Băng Băng này đã làm ai thất vọng bao giờ chưa?"

"Ừ thế nhé. Cậu hãy tiếp tục cố gắng đi. Mình còn chút việc phải làm, mình tắt máy đây."

"Ồ kìa..." Chưa kịp đợi Băng Băng đáp lại cô đã tắt máy.

Trong đầu Sam Y lúc này một bên hiện lên hình ảnh của Hưng Vũ, một bên lại là hình ảnh Phong Thần. Cô không hiểu cô vẫn còn vương vấn Phong Thần ư? Cô nên bù đắp cho Minh Vũ thế nào đây? Cô sẽ chọn lựa ở bên anh sao? Đây có thật là sự lựa chọn tốt nhất?

Đờ đẫn suy nghĩ đến cả nửa ngày đến lúc nhận ra đã là 6h50", Sam Y vội lấy tạm quần áo ra thay rồi trang điểm một chút vội vội vàng xuống tầng. Ngoài cửa đã đỗ sẵn một chiếc Audi A7 màu xám bạc tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh khiến Sam Y có phần chói mắt. Cô chậm rãi đi tới, trong lòng vẫn ngổn ngang biết bao thứ cảm xúc không tên.

"Bonsoir!" (Chào buổi tối!)

Hưng Ảnh bước ra khỏi xe trong bộ vest lịch lãm cắt lồi chào.

Sam Y hơi gật đầu chào lại, đưa ánh mắt tìm kiếm Hưng Vũ. Cô có chút thất vọng nhưng không biểu hiện ra bên ngoài. Hưng Ảnh nhìn theo ánh mắt biết cô tìm gì liền lên tiếng:

"Anh Hưng Vũ có chút việc nên sẽ đến thẳng nhà hàng, chúng ta đi trước nhé?"

Thành phố Paris hoa lệ chìm mình trong ánh đèn neon xa hoa và hào nhoáng như mê hoặc vạn vật trần gian. Hưng Ảnh đưa cô đến một nhà hàng trên tầng cao nhất của tòa cao ốc nhìn thẳng ra hướng tháp Eiffel.

Từ trên cao nhìn xuống mọi vật thật là một cảm giác thỏa mãn, mang lại cho con người ta chút hư vinh. Dòng xe tấp nập qua lại, dòng người xa lạ lững lờ lướt qua nhau. Thành phố của tình yêu, Paris ngập tràn lãng mạn, nhưng đối với Sam Y tất cả chỉ là phù phiếm qua đường. Cô không có cách nào tận hưởng được bầu không khí quanh đây, cô vẫn mãi chìm đắm trong dòng kí ức của riêng mình.

"Xin lỗi, anh đến muộn. Có chút việc đột xuất ở công ty. Hai người chưa gọi món sao?" Hưng Vũ từ xa bước đến, anh vất chiếc áo khoác ra sau ghế, xắn tay áo sơ mi lên trên khuỷu tay một cách linh hoạt. Một loạt động tác của anh khiến Sam Y chăm chú ngắm nhìn, càng nhìn càng thấy anh ra dáng một người đàn ông trưởng thành, không còn là đáng vạ của cậu thư sinh năm nào.

"Em đang đợi anh. Việc giải quyết ổn thỏa cả chứ?" Hưng Ảnh đưa Hưng Vũ một ly rượu vang.

"Lần này bên công ty anh định mở rộng chi nhánh, muốn hợp tác với tập đoàn Nam Phong ở nước mình. Sếp tổng định điều anh về bên đó nhưng anh đang cân nhắc. Nếu điều động công tác thì chắc khoảng nửa năm nữa phải đi. Trong thời gian này phải hoàn thành chuyển giao công việc, nhưng có lẽ anh không muốn quay về nơi đó. Anh yêu nàng thơ Paris mất rồi." Nói đến đây Hưng Vũ bật cười.

Nụ cười tỏa nắng của anh vẫn in hằn trong trí nhớ của Sam Y, anh chính là một tia nắng ấm áp chiếu sáng sưởi ấm cô suốt một thời thiếu nữ đã qua.

"Nam Phong?" Sam Y siêng sờ đánh rơi chiếc khăn ăn xuống đất.

"Cô cũng biết tập đoàn Nam Phong sao?", Hưng Vũ vừa trò chuyện vừa lật thực đơn chọn món, "Hai người chọn món gì?"

"Cho em một phần bì tết chín 7 phần, salad cá ngừ, khoai tây đút ló, tráng miệng thì chọn bánh Canelés (một loại bánh đặc trưng với vị ngọt ngào của vani và đậm đà của rượu rum)." Hưng Ảnh nói một tràng như thuộc lòng.

"Em không có ý định đổi món sao? Lần nào cũng chọn món y hệt. Sam Y, còn cô ăn gì? Ở nhà hàng này nổi tiếng nhất là món bì tết sốt tiêu xanh đó."

"Vậy cho tôi một phần bì tết tiêu xanh, một súp hải sản, và một bánh Mont-Blanc (bánh được làm từ trứng, đường và kem hạt dẻ). Cảm ơn!"

Sam Y ngược mắt lên nhìn Hưng Vũ, thấy anh vẫn mãi mê ngắm nhìn thực đơn, cô lấy làm lạ bèn hỏi:

"Anh Hưng Vũ chưa chọn được món sao?"

"Tôi rất kém trong khoản chọn món này. Thời thì cho tôi một phần giống quý cô đây. Cảm ơn!" Hưng Vũ đưa lại menu cho người bồi bàn, ngẩng đầu lên cười với Sam Y.

Tìm Sam Y bằng huyệt một nhịp, nụ cười ấy mới thật chói mắt lắm sao.

"Anh vừa nói công ty anh định hợp tác với Nam Phong?" Sam Y nhắc ly rượu lên nhấp một ngụm che đi vẻ mặt khó xử. Cô không biết một khi Phong Thần gặp lại người bạn thân nhất này, anh sẽ có biểu cảm gì?

"Nam Phong luôn là tập đoàn lớn mạnh trong suốt nhiều năm qua, đặc biệt mấy năm gần đây chủ tịch trẻ tuổi nhất trong lịch sử Nam Phong Thần lên tiếp quản càng khiến Nam Phong phát triển hơn. Đây quả là một cơ hội hợp tác hiếm có, lợi ích vô vàn. Nếu bỏ qua cơ hội này thì thật là đáng tiếc."

"Nhưng anh vừa bảo anh muốn ở lại đây?" Sam Y thắc mắc. Cô có chút không muốn để anh gặp lại Phong Thần, cô là nguyên nhân chia rẽ hai người, chẳng phải nên giúp họ làm lành sao? Lòng ích kỷ của cô lại nổi lên rồi.

"Hai người cứ phải nói chuyện công việc ở đây mãi à? Paris tối nay quả là đẹp! Không phải chúng ta nên thưởng thức buổi tối tuyệt vời này sao?"

"Hưng Ảnh, anh không biết em còn có khả năng nói được mấy câu văn hoa mỹ thế đấy!" Hưng Vũ nhìn em trai bằng ánh mắt kì lạ.

"Sam Y, chị đến Paris du lịch đã định đi đâu chưa? Tôi biết mấy chỗ cảnh đẹp tuyệt vời, không biết chị có hứng thú không?" Hưng Ảnh không để ý đến Hưng Vũ quay sang bắt chuyện với Sam Y.

"Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng không phải lịch làm việc của ngôi sao bận rộn lắm ư? Sao thần tượng của chúng ta lại rảnh rỗi như thế?" Sam Y không muốn tiếp xúc nhiều với Hưng Ảnh, dính vào người nổi tiếng cực kì phiền phức, cô không thích bị làm phiền bởi những thứ vớ vẩn.

"Tôi làm việc hoàn toàn là theo cảm hứng, chỉ cần chị muốn thì tôi lúc nào cũng sẵn sàng."

"Thì ra cậu là người tùy hứng vậy sao? Hay là cậu nói thế với bất kì cô gái nào cậu gặp? Tôi nghe anh cậu kể chuyện cậu bỏ đi rồi, cậu quá thật là chưa lớn." Sam Y tỏ vẻ nghiêm túc nhận xét.

"Em xem, đến cả Sam Y cũng nhìn ra, em đúng là vẫn còn trẻ con lắm." Hưng Vũ không quên hòa theo lời cô.

"Hai người đứng có trêu tôi nữa, trẻ con gì chứ." Hưng Ảnh xấu hổ vùi đầu vào ăn, hoàn toàn không có tư thái của một ngôi sao nổi tiếng.

Ở bên hai anh em nhà họ, Sam Y tìm lại được cảm giác ấm áp của gia đình. Bấy lâu nay cô đã hoàn toàn quên đi thứ tình cảm ấy, nay tìm lại được quả thật có chút vui vẻ. Nhưng chưa bao giờ cô biết Minh Vũ có một người em trai, chính xác thì cô chưa từng quan tâm đến bất cứ điều gì về anh. Đến nhà anh có mấy người cô cũng không biết.

"Tình cảm hai anh em thật khăng khít, làm cho người khác có chút ghen tị." Sam Y nói.

"Hung Ảnh thì khi sinh ra đã cực kì yếu, sức khỏe của nó không hề tốt chút nào. Bố tôi thì bận rộn công việc, không có cách nào khác tôi phải chăm nó. Vì vậy Hung Ảnh luôn bám dính lấy tôi, ngày ngày chơi đùa cùng nhau nên hai anh em rất thân thiết." Nhắc đến chuyện này Hung Vũ cực kì vui vẻ, anh kể liền một mạch.

Sam Y nhận ra anh không hề mất trí nhớ, kỉ ức về tuổi thơ của anh rõ ràng như vậy? Anh...không phải người ấy sao?

"Anh đừng nói quá, đầu mà bám dính lấy anh, anh toàn để em chơi một mình thì có. Chỉ không biết đầu, ngày xưa anh ấy đi học toàn bị bắt nạt. Hồi đấy anh ấy không biết mách ai liền suốt ngày kẻ xấu với cậu em trai 5 tuổi này", Hung Ảnh dừng ánh mắt ăn ừ nhìn anh trai tội nghiệp của mình, "Chẳng bù cho em đi học toàn làm đại ca của chúng nó, anh còn kêu không được bắt nạt bạn bè."

"Hai anh em nhà cậu vui thật đấy. Tôi vẫn luôn mong muốn có một người anh trai yêu thương và bảo vệ mình hết mực." Sam Y nhìn thẳng vào mắt Hung Vũ nói. Nếu không thể ở bên anh thì làm em gái anh cũng không sao chứ? Nhưng Lý Hung Vũ... đáng tiếc lại không phải là Hoàn Minh Vũ. Cô còn băn khoăn điều gì? Phải chăng cô còn lưu luyến những mảnh kỉ ức xưa, nhớ nhưng khuôn mặt và giọng nói ấm áp ấy? Sam Y biết mình nên dừng lại ở đây, không nên đi sâu hơn nữa vào cuộc đời của người khác tránh những sai lầm sau này, nhưng cô không thể. Nếu như ông trời đã cho cô một cơ hội để bù đắp, sao cô có thể bỏ qua để rồi hối tiếc mãi về sau?

"Hung Ảnh, em có điện thoại kìa." Hung Vũ chỉ chỉ vào chiếc điện thoại trên bàn đang rung bần bật như sự sốt ruột của người đang gọi đến.

"Em không muốn nghe." Hung Ảnh liếc mắt qua dòng chữ hiện tên trên điện thoại, coi như không thấy.

"Em không nghe thì cậu ấy sẽ gọi cho anh ngay thôi. Đây, đến rồi." Điện thoại Hung Ảnh vừa tắt thì nhạc chuông điện thoại Hung Vũ vang lên. Anh giờ giờ chiếc điện thoại lên như trêu Hung Ảnh rồi bắt máy:

"Tôi nghe đây." Hung Vũ vừa nói vừa nháy mắt trêu Hung Ảnh.

"Phải, nó đang ở đây. Còn lờm tôi nữa."

"Được rồi, tôi sẽ báo hộ anh. Nhưng mà ngay bây giờ sao? Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Tắt điện thoại, Hung Vũ ngẩng đầu lên nhìn em trai, thấy ánh mắt tò mò của cậu liền nói:

"Quần lý của em thông báo rằng bây giờ em phải lập tức đến tham gia buổi tiệc của nhà sản xuất bộ phim em đóng sắp tới. Nghe nói nơi đó tụ hội rất nhiều những ngôi sao hàng đầu thế giới, là dịp tốt để giao lưu và mở rộng quan hệ cho em. Bộ phim sắp tới là đầu mối quan trọng trong sự nghiệp diễn viên của em phải không? Đây là cơ hội tốt nhất để khẳng định tên tuổi. Em đã được thông báo mà vẫn không định đến à?" Hung Vũ có chút trách cứ nhìn Hung Ảnh, tính khi bước binh có phần bừa bãi này quả thật rất xấu, làm ảnh hưởng đến rất nhiều người.

"Em không thích mấy chỗ xã giao giả dối đó." Hung Ảnh vẫn kiên quyết không chịu nghe lời.

"Em không phải là trẻ con nữa. Em có ý thức được mình là ai và mình đang làm gì không? Em còn làm liên lụy đến bao người khác. Người ta chạy dôn chạy đáo lo hết mọi việc cho em mà em còn định chạy trốn ư? Em đã làm người của công chúng thì phải biết chấp nhận những chuyện này. Ngay từ đầu anh không hề ép em. Giờ thì đi ngay đi, đừng làm mọi người lo lắng nữa. Chuyện em tự ý bỏ đi đã rất tùy hứng rồi, anh không cho phép em làm thế nữa." Hung Vũ ra dáng một người anh trai nghiêm khắc dạy dỗ em trai mình, anh dịu dàng nhưng không nhu nhược. Đây là kết luận mà Sam Y dành cho anh. Quả thật khiến cô phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Hung Ảnh có vẻ không quá để tâm, quay sang hỏi Sam Y:

"Sam Y, nếu tôi đi thì chị đồng ý dành một ngày đi chơi với tôi nhé?"

"Hả?" Sam Y vẫn chưa hết ngạc nhiên với lời đề nghị này.

"Hung Ảnh, đừng lời người khác vào rắc rối của mình. Em đi ngay cho anh." Hung Vũ không đồng ý lên tiếng.

"Chị đồng ý với tôi đi." Hung Ảnh vẫn nhìn Sam Y với ánh mắt mong đợi.

Sam Y miễn cưỡng gật đầu, dù sao cô cũng muốn dành thời gian nói chuyện với Hung Vũ, tổng khứ cậu ta đi lúc này là quá phù hợp.

Hung Ảnh nhận được cái gật đầu của cô liền thỏa mãn rồi đi, để lại Hung Vũ ngẩn ngẩn lắc đầu. Anh hoàn toàn bất lực trước cậu nhóc này.

Chỉ còn hai người ở lại, bầu không khí có chút ngưng đọng. Hung Vũ ít khi tiếp xúc với người khác phải nên không biết làm thế nào để tiếp tục câu chuyện.

"Anh rất nuông chiều em trai mình?" Sam Y đánh chủ động lên tiếng trước, nhất thời không biết nói gì đành mượn đề tài về Hung Ảnh.

"Bình thường Hung Ảnh rất nghe lời tôi. Nhưng từ khi bước chân vào làng giải trí nó đã thay đổi. Ban đầu nó kiên quyết muốn trở thành diễn viên điện ảnh đã bị tôi phản đối. Đó là lần đầu tiên Hung Ảnh làm theo ý mình. Tôi không ngăn được đành mặc ý nó, nhưng bây giờ nó lại bắt đầu quay sang chán ghét công việc này, nó dỗi lỗi cho công ty và người quản lý, cho rằng mình bị trói buộc mất tự do. Quả thật như cô nói, là tôi quá nuông chiều nó rồi, là tôi chưa dạy dỗ cần thận."

"Sao anh phải đặt hết gánh nặng và trách nhiệm lên vai mình? Chẳng phải tuổi trẻ là như thế sao? Có thể thấy cậu ấy thật sự yêu thương và quan tâm anh trai mình, tôi nghĩ vậy là đủ rồi." Sam Y vô cùng khao khát tình cảm gia đình, vậy nên cô thấy cả hai người này đều thật may mắn. Tình cảm mới là thứ đáng trân trọng nhất, còn những suy nghĩ và hành động, đến một lúc nhất định ta sẽ nhận ra mà thôi. Tuổi trẻ mà, phải sống cho chính mình trước đã!

Hai người ăn xong liền ra bờ sông Seine đi dạo. Trăng thanh gió mát, bên cạnh dòng sông đầy mơ mộng. Sam Y cảm giác như mình đang trở về khoảng thời gian xưa, bên cạnh vẫn là Hoàn Minh Vũ. Hai người vai kề vai tản bộ cùng nhau trong công viên lúc chiều tối, từng hàng liễu đung đưa theo tiếng hát của gió. Khung cảnh ấy thật thơ mộng biết bao.

"Đêm nay quả thật rất đẹp!" Bỗng Sam Y lên tiếng. Có ngược mắt lên nhìn tháp Eiffel lộng lẫy ánh vàng, trắng tròn như treo lủng lẳng trên đỉnh tháp tạo nên một cảnh tượng hết sức lừng mạn. Paris lãng mạn, thật muốn làm cho con người ta muốn yêu, muốn cảm nhận niềm hạnh phúc đang len lỏi trên từng góc phố ngõ nhỏ.

"Tôi đã hoàn toàn bị thành phố này mê hoặc. Nó sẽ quyến rũ bất cứ ai, khiến tất cả đều chìm đắm trong mê say, ngập tràn tình yêu. Cô lại đi du lịch một mình đến xứ sở này sao?" Hung Vũ có chút tò mò nhìn cô.

"Tại sao tôi lại không được đi một mình đến đây chứ? Paris khiến con người ta thêm yêu mà, tôi chính là đang đi tìm tình yêu." Sam Y nói đùa.

"Một quý có xinh đẹp như cô lại một mình lang thang khắp chốn để kiếm tìm tình yêu ư? Không phải sẽ có một hàng dài các chàng trai theo đuổi cô sao?" Hung Vũ cũng đùa lại.

"Biết làm sao được khi tôi không thích ai chứ? Anh cũng chưa có bạn gái sao? Một mình bước đi trên phố ngắm nhìn những đôi tình nhân tay trong tay mà không có đơn?"

"Biết sao được tôi cũng chưa thích ai." Hung Vũ nhún nhún vai không quan tâm, quay sang nhìn Sam Y cười.

"Mẫu người lý tưởng của anh như thế nào?"

"Chỉ cần khiến tôi muốn yêu thương và bảo vệ cô ấy là được rồi."

"Đơn giản vậy sao? Anh quả là một người đàn ông hiếm có đấy. Không biết cô gái nào có may mắn được ở bên anh nhỉ?" Sam Y quay lưng dựa vào lan can, bên dưới dòng sông Seine nhẹ nhàng trôi như cuốn hết bao cảm xúc trôi nổi trong lòng cô. Minh Vũ, là em làm tổn thương anh, là em đã cướp mất cơ hội hạnh phúc của anh, nếu anh còn sống trên đời này, nhất định sẽ có người con gái xứng đáng hơn em ở bên anh.

"Tôi thật không hiểu, một cô gái xuất sắc như cô lại khiêm tốn vậy sao?"

"Sao anh biết tôi xuất sắc?", Sam Y cười nhạt, "Xuất sắc thì sao chứ? Tình yêu lại cần phải gọi là xứng xuất chúng sao?"

"Có chính là một bông hoa hồng có gai. Gai càng nhọn càng nhiều người muốn chạm vào thử." Hung Vũ ngấm ngấm có gái trước mắt một hồi, sức hấp dẫn tỏa ra từ cô khiến người ta muốn đến gần, từ từ khám phá và tìm hiểu cô. Hung Vũ biết Hung Ảnh đã hoàn toàn rơi vào lưới tình, trước giờ anh chưa bao giờ thấy em mình có thể nhiệt tình như thế với một cô gái. Nhưng người con gái trước mắt đây không phải là một người đơn giản, phụ nữ càng bị ăn lại càng quyền rũ nhưng cũng quá nguy hiểm. Hung Ảnh được anh bao bọc quá kĩ, có chút chuyện đã không biết xử lí thế nào. Người làm anh này đầu thế đề em mình dính vào chút rắc rối nào. Nhất là trong khi Hung Ảnh lại là người nổi tiếng, một chút vấn đề cũng đủ để phá hỏng cả sự nghiệp. Anh nên làm thế nào mới phải?

"Chúng ta về thôi, tôi có chút lạnh." Từng con gió lạnh thổi qua khiến Sam Y rét run, hai tay không ngừng xoa vào nhau.

Hung Vũ cởi chiếc áo vest khoác lên người cô:

"Để tôi lấy xe đưa cô về."

Trên đường đi hai người tán gẫu chút chuyện, nói về Paris, về con người nơi đây.

"Anh ở Paris bao lâu rồi?"

"Từ nhỏ tôi đã theo mẹ đến đây, Hung Ảnh được sinh ra tại chính nơi này." Hung Vũ một tay cầm lái một tay chống cằm suy tư.

"Nghe có vẻ giống như cậu ấy là kết tinh tình yêu của bố mẹ anh." Sam Y nói.

"Có thể nói là vậy. Mẹ tôi bị khó sinh nên đã lựa chọn Hưng Ảnh mà hy sinh bản thân mình. Bà ấy qua đời để lại ba bố con một mình nơi đây chơi vơi. Khoảng thời gian đó rất khó khăn, tôi lúc đó còn chưa đến mười tuổi, bố tôi vừa phải chăm cả hai đứa nhóc vừa đi làm để nuôi gia đình. Ông ấy cũng đã qua đời trong một tai nạn giao thông cách đây mười ba năm, trong lúc vội vàng từ công ty trở về vì nghe tin Hưng Ảnh phải đi cấp cứu trong bệnh viện. Hưng Ảnh lúc đó cũng chỉ mới 6 tuổi, đã phải chịu cú sốc quá lớn. Vì thế tôi trở thành chỗ dựa duy nhất cho nó, là người mà nó tin tưởng và nghe lời nhất." Câu chuyện bi thương như vậy mà qua lời kể của Hưng Vũ thật nhẹ nhàng như một câu chuyện phù du nào đó, nhưng Sam Y có thể nhận thấy nỗi đau của anh ẩn giấu sau từng câu chữ. Về mặt anh vẫn bình thản, nhưng từ sâu trong đáy lòng anh đang sợ hãi. Đôi tay anh hơi run run, cô chậm rãi nắm lấy tay anh an ủi:

"Tôi thật sự xin lỗi vì đã nhắc đến điều không nên. Cảm ơn anh đã chia sẻ với một người lạ như tôi câu chuyện về gia đình mình." Sam Y lo lắng nhìn Hưng Vũ, cô đã chạm vào vết thương lòng của anh. Mỗi người luôn che giấu nội tâm phức tạp đằng sau khuôn mặt vui tươi bên ngoài, bí mật sâu thẳm ấy luôn bị cố gắng chôn vùi, nhắc lại chẳng khác nào xé rách vết thương lần nữa.

"Tôi là người nên cảm ơn cô mới đúng, có người dễ tâm sự và lắng nghe phần nào giải tỏa bớt âu phiền trong tôi." Hưng Vũ cảm nhận hơi ấm từ bàn tay Sam Y truyền sang, bỗng có chút xúc động.

"Mẹ tôi cũng qua đời khi tôi còn nhỏ, bố tôi mau chóng tái hôn với người đã âm thầm hãm hại mẹ tôi, anh nói xem cũng bi kịch chứ?" Sam Y thong thả kể lại câu chuyện cô đã kể không biết bao lần. Cô đã chẳng còn chút cảm xúc gì nữa, thời gian thật sự có thể xoa dịu tất cả.

Hưng Vũ ngạc nhiên quay sang nhìn cô, càng bất ngờ hơn trước vẻ mặt bình thản tự nhiên của cô.

"Anh không cần nhìn tôi như thế, tôi đã không còn bận tâm gì nữa rồi. Tôi đã trả lại đầy đủ tất cả những gì mẹ tôi phải gánh chịu cho bọn họ. Tuyệt đối không thiếu dù chỉ một cọng tóc." Sam Y cười khẩy. Hưng Vũ cảm nhận được luồng sát khí mờ nhạt quanh cô, quả nhiên cô là một người phụ nữ nguy hiểm, nhưng lại quyền rũ đến chết người.

Đến nơi, Hưng Vũ ga lăng xuống xe mở cửa cho Sam Y, cô mỉm cười ngọt ngào chào tạm biệt anh:

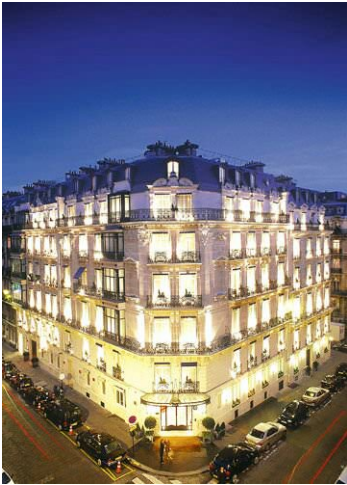
"Hẹn gặp lại." Đường nhiên là sẽ gặp lại, mà còn rất nhiều nữa. Sam Y thâm nhủ trong lòng.

Hưng Vũ có chút lru luyến người trước mắt. Cô đã để lại ấn tượng thật sâu đậm trong lòng anh tuy mới chỉ là lần gặp mặt đầu. Anh đứng đợi cho đến khi bóng dáng cô khuất sau cánh cửa mới từ từ rời đi.

Next:

Chương 42: Đạo chơi

1. Khách sạn La Tremoille Paris

2. Đại lộ Champs-Élysées

3. Bánh Canelés

4. Bánh Mont-Blanc

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Dạo chơi

Sam Y nằm trần trọc suốt một đêm không thể ngủ được. Trong lòng cô chỉ băn khoăn duy nhất câu hỏi liệu Hưng Vũ có phải là Minh Vũ mà cô từng biết hay không? Nếu anh còn sống sau tai nạn đó nhưng anh không nhận ra cô thì có thể anh đã mất trí nhớ hoặc anh không muốn nhận cô và nhớ lại về quá khứ đau buồn. Nếu anh không phải Hoàn Minh Vũ... Thật sự trên đời có hai con người giống hệt nhau như vậy sao?

Sam Y khoác hồ chiếc áo rồi đi ra ngoài ban công hóng gió. Từng cơn gió mang theo hơi lạnh len lỏi khắp người cô. Sam Y có chút lạnh, hai cánh tay run rẩy không ngừng. Nhưng cô muốn tận hưởng bầu không khí nơi đây, khắp nơi đều chẳng đến kết dây rợ rõ hoa lệ.

Hưng Anh đứng ngoài cửa phòng hít một hơi thật sâu mới giờ tay lên gõ cửa. Tim cậu đập hơi nhanh, cậu hồi hộp trông ngóng đằng sau cánh cửa ấy là bóng dáng hằng mong nhớ.

Sam Y nghe thấy tiếng chuông cửa liền khoác vội áo tắm ra mở cửa. Hưng Anh nhìn thấy Sam Y liền đỏ mặt. Cô chỉ khoác hồ chiếc khăn tắm, mái tóc dài ướt sũng nhỏ từng giọt nước lăn trên làn da mềm mịn trắng muốt của cô. Cặp đùi thon dài thoát ẩn qua làn áo khiến mặt Hưng Anh càng đỏ hơn.

"Cậu đến rồi à? Bên ngoài nóng lắm hay sao mà mặt cậu đỏ thế?" Sam Y cầm chiếc khăn vò nhẹ mái tóc ướt.

"Đúng là ngoài này nóng thật." Hưng Anh gãi đầu cười ngược. Cậu giống y hệt mấy chàng trai mới lớn lần đầu biết yêu.

"Cậu đợi tôi một chút. Hôm nay cậu định đưa tôi đi đâu?" Thấy Sam Y đi vào trong phòng Hưng Ảnh mới thờ phào, cô còn đứng ở đây thêm giây phút nào cậu sợ mình sẽ không giữ nổi bình tĩnh.

"Chỉ đợi hừa dành cả ngày hôm nay cho tôi rồi không được nuốt lời đâu đấy. Đảm bảo chị sẽ thích nơi này."

Sam Y hôm nay buộc tóc cao để lộ ra khuôn mặt trói xoan xinh đẹp, chiếc quần dài bó sát càng tôn thêm đôi chân dài quyến rũ, cô đeo chiếc ba lô lên vai không quên mang theo cặp kính râm Prada yêu thích:

"Xách ba lô lên và đi thôi." Hiếm có khi nào tinh thần thể thao của Sam Y lên cao như hôm nay, cô dường như đang rất hứng thú với chuyến đi chơi này, trên khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời tràn đầy sức sống.

"Trông chị có vẻ phấn khích lạ thường. Tôi không nghĩ chị cũng có vẻ mặt này đấy." Hưng Ảnh từ lúc gặp luôn chứng kiến bộ dạng cấm lại gần của Sam Y cho nên có chút không quen với một Sam Y vui tươi thân thiện.

Trước mặt Sam Y không phải là chiếc Audi A7 hôm qua mà là một chiếc xe 16 chỗ. Có khó hiểu thắc mắc:

"Cậu định bắt cóc tôi à? Mấy chiếc xe này tôi thấy người ta hay dùng để bắt cóc nạn nhân cho thuận tiện."

"Chị tưởng tượng quá xa rồi đấy", Hưng Ảnh vỗ người đàn ông bên cạnh chiếc xe lại gần, "Giới thiệu với chị đây là quản lý của tôi, Tuấn Kiệt."

Tuấn Kiệt lịch sự bắt tay:

"Chắc hẳn cô là Sam Y, Hưng Ảnh đã đề cử cô làm người mẫu cho bộ sưu tập ảnh lần này của cậu ấy."

"Người mẫu? Hưng Ảnh, cậu làm hỏng tâm trạng của tôi rồi. Sao cậu lại tự ý quyết định khi chưa hỏi ý kiến tôi?" Sam Y bực bội tháo ngay chiếc dây buộc tóc đang buộc gọn mái tóc cô.

"Giúp tôi lần này thôi mà Sam Y. Người mẫu của tôi vừa mới huỷ hợp đồng thời gian gấp gấp nhất thời chưa tìm được người thay thế."

"Tôi không tin chút chuyện còn con này mà cậu không giải quyết được. Rốt cuộc cậu đang có âm mưu gì? Tôi tuyệt đối không thể dính líu với giới truyền thông báo chí được. Cậu là người nổi tiếng, tôi càng không dám đấy." Cô khó khăn lắm mới trốn đi được, giờ lại lên báo chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

"Nào có nghiêm trọng như vậy. Bộ ảnh này không lấy mặt người mẫu, chị chỉ cần đứng bên cạnh quay lưng là được rồi. Với cả tôi hứa cho chị tất cả thông tin sở thích của anh trai tôi làm điều kiện trao đổi được không?" Đến cả anh trai mình cũng không tha, Hưng Ảnh quyết tâm dùng mọi thủ đoạn dụ dỗ Sam Y.

"Cậu còn lấy anh trai mình ra lợi dụng. Hưng Ảnh, cậu có phải quá coi thường tôi không? Tôi trông giống người dễ bị sắc dụ lắm sao?"

"Nhanh lên Hưng Ảnh sắp muộn giờ xuất phát rồi." Tuấn Kiệt đứng từ xa không ngừng chỉ tay vào đồng hồ thúc giục. Hưng Ảnh quay sang nhìn Sam Y bằng ánh mắt đáng thương:

"Chỉ một lần này thôi mà, coi như chị nể mặt anh tôi được không? Chỉ chụp một tí thôi rồi tôi sẽ dẫn chị đi khắp nơi thăm thú."

Sam Y thực sự không hiểu năm lần bảy lượt Hưng Ảnh cứ đem anh trai ra làm bia đỡ đạn, cậu ta nghĩ cô thích Hưng Vũ nên phải lấy lòng cậu ta chích? Dù sao cô đã thay đồ sẵn sàng ra đường, một mình cũng không biết đi đâu nên đành theo Hưng Ảnh, cậu ta mà còn dám giờ trò thì đừng trách vì sao cô ác!

Sam Y sĩ diện không thêm để ý đến Hưng Ảnh, đi thẳng về hướng xe đang đỗ. Hưng Ảnh đắc thắng "yeah" một cái, không để ý hình tượng nhảy chân sáo hóm hờ như trẻ con được cho kẹo.

"Chị uống nước không?"

"Ăn chút bánh ngọt nhé?"

"Trưa chị muốn ăn gì?" Mặc cho Sam Y phớt lờ, Hưng Ảnh vẫn cố tìm niềm vui trên người cô.

"Tôi mong cậu im lặng cho tôi ngủ. À, chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Một lát nữa chị sẽ biết thôi." Hưng Ảnh vẫn ra vẻ thần bí giấu kín về nơi sắp đến.

Một lát nữa của Hưng Ảnh thật sự không đáng tin, lúc tinh lái đã là buổi chiều muộn, chỉ còn sót lại vài tia nắng le lói. Sam Y chậm rãi mở mắt hướng ra cửa sổ quan sát, cô bị choáng ngợp trước vẻ đẹp của cánh đồng lavender bao la bát ngát, ngập tràn sắc tím mơ mộng. Bây giờ là cuối tháng 6, đương lúc hoa oải hương nở rộ, khắp nơi đều chỉ thấy một màu tím biếc, phẳng phai khắp không gian là mùi hương ngào ngạt quyến rũ hấp dẫn ong bướm của loài hoa xinh đẹp này. Đây chắc hẳn là Provence miền đông nam nước Pháp, bên bờ Địa Trung Hải, mảnh đất nên thơ thanh bình mà không kém phần cổ kính với những ngôi làng xinh xắn, mộc mạc, mang đậm hơi thở của vùng nông thôn gần đi, bình yên.

"Thật tuyệt vời đúng không? Tôi thích nhất chính là khung cảnh cánh đồng lavender trải dài tít tắp đến tận chân trời, trong tầm mắt chỉ đọng lại sắc tím lãng mạn làm cho tâm hồn con người trở nên thư thái và yên bình." Hưng Ảnh hướng tầm mắt ra bên ngoài, mỗi một lần đi qua đây trong lòng cậu luôn có cảm giác choáng ngợp như lần đầu khám phá ra vẻ đẹp của loài hoa mang tên lavender đầy thơ mộng.

"Đó là lý do cậu chọn chụp ảnh ở đây sao? Chủ đề lần này là gì?" Sam Y bị hút hồn bởi những cánh đồng hoa tím ngắt lộng lẫy trong ánh hoàng hôn.

"Đề sau lavender là cả một câu chuyện tình lãng mạn. Tất nhiên chủ đề là tình yêu nồng nàn, câu chuyện muôn thuở của loài người. Hoa đẹp, người đẹp tạo nên một khung cảnh nên thơ lắm sao!" Hưng Ảnh không ngừng vui sướng vì chọn được người phù hợp nhất với bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp này.

"Chúng ta sẽ dừng chân tại ngôi làng Roussillon. Đến nơi rồi." Hưng Ảnh mở cửa xe bước ra, mùi hoa oải hương dịu nhẹ mà hấp dẫn tràn ngập không gian. Sam Y nhắm mắt tận hưởng bầu không khí trong lành, cô đã trót yêu Roussillon mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 43: Tận hưởng

"Không ngờ cậu lại đưa tôi đi xa thế này. Ít nhất cũng phải thông báo để tôi còn chuẩn bị ít đồ chứ. May mà tôi phòng hờ còn có quần áo để thay." Sam Y không ngừng khiển trách Hưng Ảnh nhưng cậu không hề tỏ vẻ biết lỗi của mình.

"Tôi mà nói thì chị đồng ý đi sao? Tôi tiết lộ cho chị thông tin nhé, anh Hưng Vũ đang có một thương vụ ở Avignon. Tôi đã gọi anh ấy qua đây rồi." Hưng Ảnh nháy mắt đầy gợi cảm.

Lẽ nào con trai mới lớn cũng âm mưu như con gái đây những suy nghĩ kì quặc? Sam Y không thể lý giải những điều đang diễn ra trong đầu Hưng Ảnh:

"Cậu đừng tự cho mình là đúng. Tôi tưởng cậu thích tôi cơ mà, sao cứ dả sang cho anh trai cậu thế?" Sam Y khó hiểu túm áo Hưng Ảnh bắt cậu giải thích đàng hoàng một lần.

Hưng Ảnh đứng sững lại, Sam Y được dịp đắc ý:

"Tôi nói trúng tim đen rồi sao? Sam Y tôi từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn nhầm người." Cô vỗ vỗ vai Hưng Ảnh rồi vào khách sạn trước, đối với cô cậu vẫn còn non lắm!

Ngôi làng Roussillon nổi tiếng với lối kiến trúc độc đáo xây dựng trên mỏ đất son. Những ngôi nhà xinh xắn mang sắc màu nâu đỏ tự nhiên hấp dẫn biết bao du khách và những người yêu thích nghệ thuật. Khách sạn Sam Y ở có màu đỏ và mái ngói đỏ thẫm, trông thân quen và bình dị đến lạ thường. Khách sạn như ngôi nhà ấm áp chào đón những vị khách từ khắp nơi xa xôi đến đây thưởng thức phong cảnh và tận hưởng cuộc sống tươi đẹp.

Cô vừa bước vào đã có người đón tiếp, đó là một người phụ nữ trung tuổi, bà nở nụ cười thân thiện đưa tay ra cầm bàn giúp Sam Y. Cô cảm nhận được sự nhiệt tình của con người nơi đây, trong lòng như dòng nước ấm chảy qua.

"Entrez, je vous en prie!" (Xin mời vào!)

"Merci. Tu parles anglais?" (Cảm ơn. Bác có thể nói tiếng anh không ạ?) Sam Y không biết nhiều về tiếng Pháp nên nói bằng tiếng Anh. Sam Y rất có cảm tình với bác gái này, muốn được trò chuyện cùng bác ấy. Sam Y nghe nói người Pháp rất yêu thứ tiếng của họ, họ không thích nói tiếng nước khác khi ở trong đất nước của mình. Sam Y nghĩ cô có lẽ nên học tiếng Pháp, muốn giao lưu với người bản xứ thì nên nói bằng thứ tiếng của họ.

"I can. Let me lead you to the room. You're one of the most beautiful ladies I've ever met." (Đề bác dẫn cháu lên phòng, cháu là một trong những cô gái xinh đẹp nhất mà bác từng gặp.)

"Merci beaucoup! You paid me a very charming compliment. " (Cháu cảm ơn! Bác quá khen rồi ạ!) Sam Y nhận lại chiếc balo mà không ngừng cảm ơn bác gái rồi mới vào phòng.

"I'm the proprietor of this hotel. Please tell me if you have any questions. Bonne soirée!" (Bác là chủ ở đây nếu có điều gì chưa hài lòng hãy nói với bác. Chúc cháu buổi tối tốt lành!)

"Sam Y, chúng ta đi ăn tối thôi." Sam Y vào phòng chưa kịp làm gì đã nghe thấy tiếng gọi của Hưng Ảnh. Cô đành để đồ xuống rồi ra mở cửa.

"Cậu không cần nghỉ ngơi à? Tôi hơi mệt không muốn ăn."

"Anh Hưng Vũ đang ở nhà hàng đợi mất rồi. Chúng ta ra đó ngay đi." Hưng Ảnh không để Sam Y từ chối thêm câu nào liền kéo cô ra ngoài. Sam Y chưa bao giờ bị một thằng nhóc dắt mũi hết lần này đến lần khác như thế khiến tâm trạng có chút

bực bội.

"Anh, xem em dẫn ai tới này." Hưng Ảnh nhìn thấy Hưng Vũ liền vẫy tay không ngừng.

Hưng Vũ bộ dạng có chút mệt mỏi, vẫn hình ảnh chiếc áo sơ mi được anh xắn hai bên tay, phong thái nhàn nhã mà lịch lãm. Nhìn thấy cô anh hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng nở nụ cười chào đón, tác phong nhanh nhẹn đứng dậy kéo ghế cho cô.

"Không ngờ cô thể gặp cô ở đây hôm nay. Chưa bao giờ Hưng Ảnh có thể giấu kĩ chuyện gì như lần này."

"Tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ cậu ta còn có bản lĩnh lừa tôi đi xa đến thế này. Provence không hề gần Paris." Sam Y mỉm cười, đối diện với Hưng Vũ khiến cô không có cách nào tỏ vẻ lạnh lùng được.

"Nghe nói cô còn đồng ý giúp nó làm người mẫu?"

"Em trai anh may mắn lắm đấy. Tôi không phải là người thích giúp đỡ người khác. Mai lịch trình của anh thế nào?"

"Đã đến với Roussillon thì tôi không thể tập trung vào công việc được. Có lẽ tôi sẽ đi theo hai người phò tá. Oải hương mùa này đẹp lắm, thật thích hợp để chụp ảnh." Hưng Vũ cười cười.

"Chúng ta xuống hầm rượu xem đi. Roussillon rất nổi tiếng với những vườn nho trĩu quả, rượu vang vô cùng đặc sắc. Nhà hàng này là một trong những nơi ủ rượu ngon nhất ở đây, chắc chắn cô sẽ thích." Hưng Ảnh đưa ra đề nghị.

Với một người sành ăn và yêu thích ẩm thực, Pháp là một sự lựa chọn không thể hoàn hảo hơn bởi nền ẩm thực tinh tế và tráng lệ. Đến với Provence, ta lại được thưởng thức những món ăn mang hương vị đồng quê tuyệt vời. Sam Y chưa bao giờ cảm thấy may mắn như lúc này vì đã đặt chân đến Pháp, cô luôn ước mơ được đi du lịch vòng quanh thế giới nhưng vẫn chưa có thời gian sắp xếp. Đây có lẽ là cơ hội cho cô khám phá những điều mới mẻ và thú vị hơn.

Những thùng rượu vang được đặt san sát nhau trải dài tạo cho người nhìn cảm giác say mê trong men rượu. Sam Y đi sát sau lưng Hưng Vũ, gọi cô nhớ đến quãng thời gian còn Minh Vũ.

"Không gian hầm rượu này thật tuyệt vời." Sam Y muốn rời sự chú ý của mình ra khỏi bóng lưng Hưng Vũ.

"Tôi đoán chị hẳn là người sành rượu, chị chọn một chai đi." Hưng Ảnh cầm hết chai này đến chai khác lên ngắm nghía rồi đưa cho Sam Y chọn.

"Chọn chai này đi." Sam Y chỉ bừa một chai, cô không có tâm trạng để thưởng rượu lúc này.

Lúc ba người trở lại bàn đã đầy ắp những món ăn hấp dẫn bốc khói nghi ngút.

Món Bouillabaisse (Súp hải sản kiểu Pháp) truyền thống đặc biệt với hương thơm của các loại gia vị: vị hắc ngọt của hạt thì là tây, vị ngọt mát của củ thì là, của cà chua và hương thơm lôi cuốn của vỏ cam, của nghệ tây.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Du ngoạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thật đáng tiếc. Tôi là hoa hồng, không phải là hoa oải hương..." Câu nói cứ quanh quẩn trong tâm trí Hưng Ảnh suốt cả ngày.

Sam Y biết Hưng Ảnh thích hoa oải hương, nhưng cô là hoa hồng, hai người vốn dĩ đã không hợp nhau.

"Sao cậu không nói là chủ đề là ánh cưới? Tôi không nghĩ ngôi sao trẻ tuổi như cậu yêu đương chưa xong đã nghĩ đến hôn nhân." Sam Y hai tay đỡ chiếc váy vừa dài vừa nặng, dù sao cũng từng mặc một lần không đến mức quá xa lạ.

"Có gì tôi nói mà chị đồng ý sao?" Hưng Ảnh đỡ Sam Y, hai người thả bộ trên con đường giữa cánh đồng hoa lavender, nhưng dường như chẳng ai có tâm trạng ngắm cảnh đẹp.

"Tôi thấy chúng ta hợp tác vô cùng ăn ý, tôi cứ ngỡ sẽ rất lâu mới hoàn thành xong bộ ảnh, không ngờ chỉ mất 2 tiếng. Chị từng làm người mẫu à?" Hưng Ảnh rất bất ngờ trước tác phong chuyên nghiệp của Sam Y.

"Người giỏi làm gì cũng giỏi." Sam Y vô cùng tự hào, "Tôi không phải là người mẫu."

Hai người vừa trở về khách sạn đã thấy Hưng Vũ đang đứng đợi ở chân cầu thang. Hưng Vũ có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Sam Y mặc váy cưới.

"Cô vất vả rồi. Mặc chiếc váy này đi bộ cả một đoạn đường dài không đơn giản."

Sam Y mệt đến choáng váng đầu óc không còn hơi sức để trả lời Hưng Vũ, chỉ cười cười gật đầu. Từ bao giờ mà sức khỏe của cô yếu như bà cụ già đã đi đến cuối cuộc đời.

"Anh đỡ hơn chưa mà rá đây? Không phải nên tỉnh dưỡng thêm chút nữa sao?" Hưng Ảnh lo lắng hỏi thăm.

"Anh chỉ cảm chút thôi đỡ hơn nhiều rồi. Em về phòng nghỉ ngơi còn chuẩn bị xuất phát. Anh đưa Sam Y về phòng." Hưng Vũ thay Hưng Ảnh đỡ váy cho Sam Y.

"Hưng Ảnh về Paris rồi cô có dự định gì? Tôi vừa hoàn thành dự án nên có thời gian nghỉ ngơi. Hay tôi đưa cô đi thăm thú vòng quanh Provence nhé? Coi như giúp Hưng Ảnh hoàn thành lời hứa đưa cô đi chơi. Tôi vẫn thấy cảm kích vì cô đồng ý giúp đỡ nó."

"Tôi cũng rất yêu thích cảnh vật nơi đây. Paris hoa lệ sầm uất nhưng tôi lại thích không khí yên bình tươi mát như ở đây hơn. Có hướng dẫn viên như anh đi cùng quả thực là may mắn cho tôi rồi."

"Vây cô nghỉ ngơi, tôi sẽ lên sẵn tour cho ngày mai. Cô không cần lo gì hết!" Hưng Vũ cười, nụ cười quen thuộc xuất hiện trong tâm trí cô bao đêm, Sam Y giờ tay định níu kéo hình bóng trước mắt nhưng đã không còn ai.

Cô có chút hoảng hốt, lòng cuồng đứng dậy lại ngã nhào xuống đất. Hưng Vũ, Minh Vũ, rốt cuộc cô phải làm gì mới có thể quay trở về những năm tháng tốt đẹp ấy? Không thể. Cô không đáng được tha thứ, cô mãi mãi phải chịu sự dằn vặt vì lỗi lầm mình gây ra. Sam Y khóc, khóc vì hối hận, khóc vì nuối tiếc, khóc vì căm ghét chính bản thân mình.

"Bữa sáng với tách cà phê và bánh croissant (bánh sừng bò) là tuyệt nhất! Đây chính là bữa sáng truyền thống của người Pháp, cô thấy thế nào?" Hưng Vũ nâng tách cà phê lên thưởng thức, vui vẻ trò chuyện.

"Quả thật rất tuyệt. Người Pháp thực biết cách hưởng thụ cuộc sống." Sam Y cười đáp. Cà phê qua có dư ngời thơ thẩn cho đến tận sáng Hưng Vũ gõ cửa phòng mới biết. Cô có chút mệt mỏi nhưng không muốn bỏ lỡ chuyện đi này.

Điểm dừng đầu tiên là ngôi làng Saint-Rémy-de-Provence dưới chân núi Alpilles. Hai người thong dong đi bộ vòng quanh nơi đây, cảm nhận vẻ đẹp cổ kính của ngôi làng xinh xắn này.

Hùng Vũ dẫn Sam Y vào khu chợ Saint Rémy, hai người đi đúng vào thứ Tư là lúc chợ họp đông nhất, nơi đây tràn đầy sắc màu tươi tắn và những hương thơm thanh khiết từ hoa quả và các sản vật của vùng. Sam Y thích thú chọn mua những sản phẩm chăm sóc sắc đẹp được chế biến hoàn toàn từ thiên nhiên, đặc biệt là những chai tinh dầu hay sữa tắm được làm trực tiếp từ lavender. "Băng Băng nhất định rất thích", Sam Y nghĩ ngay đến cô bạn thân nhất của mình.

Tiếp theo Sam Y có dịp đến thăm ngôi làng Eygalière từng là thành phố của người La Mã trước. Nơi này vẫn còn lưu giữ lại những công trình cổ như nhà thờ St Sixte được xây dựng vào thế kỷ XII trên nền của một nhà thờ cổ của người La Mã, với những lâu đài bằng đá có vẻ cứng rắn và nguy nga.

"Lần trước Hưng Anh có nói anh đi công tác ở Avignon đúng không?"

"Đúng vậy, quả thực là thành phố xinh đẹp. Hai thành phố nổi tiếng là Arles và Avignon đều có lịch sử hơn 2 500 năm, Arles là một trong những thành phố cổ nổi tiếng của Pháp với những công trình lâu đời được xây dựng từ thời La Mã vẫn còn tồn tại đến ngày nay."

"Anh quả thực vô cùng hiểu biết." Sam Y vỗ tay khen ngợi.

"Tôi sống ở Pháp từ nhỏ nên cũng có chút hiểu biết. Không dám nhận lời khen của cô."

"Anh không cần khiêm tốn vậy đâu, tôi nói thật mà. Tôi rất ít khi khen ngợi người khác đấy!"

Hai người tiếp tục ghé thăm phố cổ Grasse với những con đường lát đá sỏi cuội cổ kính vốn là nét đặc trưng không thể quên ở các thành phố ở Châu Âu.

Sam Y đặc biệt thích thú khi đến với Gordes, làng ngòi ở Luberon, một trong những ngôi làng đẹp nhất ở Pháp được hoàn toàn xây dựng bằng đá khô.

Sam Y không quên đặt chân đến ngôi làng les Baux de Provence nằm trên một hòn đá ở độ cao 245 mét, là trung tâm lịch sử của bảo tàng của santors, Hôtel des Porcellets, ngôi nhà đẹp của thế kỷ 16, nhà thờ St Vincent với lối kiến trúc Roman độc đáo...

"Sau chuyến đi này tôi hoàn toàn kiệt sức, mà đây mới chỉ là vùng Provence thôi." Sam Y nghỉ chân tại ngôi làng les Baux de Provence, hoàn toàn không muốn rời đi nữa.

"Hơn một tuần qua thật sự rất vui, cô là người bạn đồng hành tuyệt vời. Đi cùng cô tôi có thể học hỏi thêm được nhiều thứ." Hưng Vũ phấn khởi nói. Qua chuyến đi lần này anh càng hiểu thêm con người cô, người con gái vừa mạnh mẽ vừa kiên cường lại hài hước, thông minh.

"Anh có điện thoại kìa." Sam Y nhắc nhở.

Hưng Vũ ngưng ngưng vì sự lo lắng của mình, đứng lên nghe điện thoại.

Sam Y hứng thú quan sát xung quanh, đây đã là ngôi làng thứ mấy mà cô ghé thăm rồi nhỉ?

"Thật xin lỗi Sam Y. Sếp tôi vừa gọi thông báo phải trở về gấp có công việc. Cô về Paris luôn chứ?"

"Tôi về cùng anh luôn. Dù sao một mình ở nơi xa lạ không có ai thân quen cũng buồn chán."

Vừa đến sân bay đã là 8h tối, Hưng Vũ không nỡ để Sam Y tự về khách sạn nên đưa cô đi ăn trước rồi mới lo công việc.

"Cô có mệt không? Chọn món để ăn một chút nhé?" Hưng Vũ tỉ mỉ chọn món rồi còn nhờ bồi bàn tư vấn xem món nào tốt cho tiêu hoá.

Sự dạn dẳng của Hưng Vũ làm cho Sam Y vô cùng cảm động, trái tim cô như bị bóp nghẹn.

"Quên không nói với cô, tí nữa chủ tịch Nam Phong sẽ qua đây, sếp tôi nói vì muốn bàn chuyện hợp tác nên bên đó muốn triển khai nhanh. Sẵn tiện được giao lưu với nhân vật tầm cỡ mở mang tầm mắt."

Sam Y run rẩy đặt cốc nước xuống bàn, định đứng dậy về trước thì đã nghe thấy tiếng chào hỏi.

"Chào chủ tịch, tôi là Lý Hưng Vũ, đại diện cho công ty PSC, hân hạnh được đón tiếp ngài."

"Chào anh, cứ xưng hô bình thường là được rồi."

"Hung Anh, sao em lại ở đây?" Hung Vũ vừa rồi chào hỏi nên không để ý Hung Anh đi đằng sau Phong Thần.

"Nam Phong tài trợ lần này cho dự án mới của em, biết anh là anh trai em nên mời em đi cùng."

"Thật ngại quá, thằng nhóc này không gây phiền phức cho anh chứ?" Hung Vũ lén cốc đầu Hung Anh.

Phong Thần không trả lời, từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm vào bóng hình khiến anh nhưng nhớ suốt thời gian qua.

"À quên chưa giới thiệu, đây là cô Sam Y, bạn của tôi. Chúng tôi mới từ Provence trở về nên tôi đưa cô ấy đến đây cùng dùng bữa." Hung Vũ cảm nhận được bầu không khí kì lạ giữa hai người này khiến anh không biết nên nói gì nữa.

"Sam Y, em còn định trốn tránh đến bao giờ nữa? Anh đã tìm thấy em rồi." Phong Thần bình thản kéo ghế ngồi cạnh Sam Y, "Tôi giới thiệu với hai người, đây là Sam Y vợ của tôi. Lần này tôi đến Pháp mục đích là đi tìm cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bí mật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sam Y chăm chú nhìn ly rượu vang đỏ của mình, không hề có ý định giải thích. Hung Vũ và Hung Anh đều bất ngờ trước những lời Phong Thần vừa nói, ngơ ngác nhìn nhau không hiểu.

"Chỉ có lớn hơn tôi nhưng cũng chưa đến tuổi phải đi lấy chồng chứ? Sao phải kết hôn sớm như vậy? Lại không nói rõ ràng làm tôi..." Đáng nhẽ cậu phải đi điều tra thân phận cô ngay từ đầu.

"Cậu làm sao? Có gì ghê gớm đâu, dù sao cũng chỉ là chồng cũ. Bây giờ cậu theo đuổi tôi vẫn kịp mà." Sam Y cười dịu dàng với Hung Anh.

"Đon ly hôn anh đã xé từ lâu rồi." Phong Thần lờm lờm nhìn Hung Anh.

"Tôi thấy hơi mệt, xin phép về trước. Hẹn gặp lại." Sam Y không để Hung Vũ kịp nói gì, đứng dậy ra về.

"Vậy hẹn anh hôm khác, tôi đưa cô ấy về trước." Phong Thần nhanh chóng đứng dậy đuổi theo Sam Y, để lại Hung Vũ và Hung Anh vẫn ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Anh, nếu Sam Y là vợ Phong Thần, không phải cô ấy chính là giám đốc của Tinh Yên à?" Hung Anh thắc mắc.

"Em nói anh mới nhận ra. Thảo nào có lần cô ấy báo anh hợp đồng sắp tới với Tinh Yên chắc chắn sẽ thuận lợi kì kết."

"Quả nhiên là thần kì, suốt thời gian qua ở cạnh nhân vật truyền kì như vậy mà không hay biết. Anh em mình lần này bắt được con cá lớn rồi", Hung Anh cười lớn, "Lần này em được Nam Phong tài trợ cho dự án rồi được mời làm gương mặt đại diện cho Nam Phong, có khi là nhờ công của Sam Y rồi. Biết đầu hợp đồng công ty anh cũng là vì cô ấy thì sao?"

"Không phải anh ta theo dõi chúng ta suốt thời gian qua chứ? Anh không nghĩ là nhờ cô ấy đâu." Hung Vũ lắc đầu.

Hung Anh chợt nhớ ra:

"Đúng rồi. Không phải em cùng chụp ảnh với cô ấy đó thôi?"

"Sao anh lại tìm được tôi?" Sam Y chớp chớp khăn quanh người, đứng bên bờ sông Seine từng cơn gió lạnh thổi khiến cô lạnh buốt.

Phong Thần cười áo khoác choàng qua người cô, hành động dịu dàng cẩn thận:

"Em nghỉ chụp ảnh quay lưng lại thì anh sẽ không nhận ra em sao?"

"Không thể nào." Sam Y gạt tay Phong Thần, chiếc áo lông lè nằm trên mặt đất. Cô không biết phải làm thế nào cho anh hiểu rằng hai người thật sự đã kết thúc.

"Tại sao em lại quen biết với Hung Vũ?" Phong Thần không trách cô, chỉ nhất thời không biết mình đã sai ở chỗ nào.

"Rõ ràng anh biết Hung Vũ, nhìn thấy anh ấy cũng không hề ngạc nhiên. Vậy mà anh giấu tôi suốt thời gian qua để tôi không ngừng dằn vặt và tự trách. Đây quả là sự trả thù hoàn hảo." Sam Y cười nhạt. Phong Thần đã nói sẽ không tha thứ cho cô, chính bản thân cô cũng không thể tha thứ cho chính mình. Nhưng tại sao anh lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy? Hoàn Minh Vũ vẫn còn sống, có sao không cho cô một cơ hội để sửa chữa sai lầm?

"Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu."

"Anh có lời giải thích nào khác ư? Có phải anh sợ tôi làm tổn thương Hung Vũ như trước kia không? Tôi giống một con người ích kỉ và xấu xa lắm phải không? Phải rồi, thật sự tôi cũng không còn mặt mũi nào đối diện với anh ấy nữa, là lỗi của tôi, có lẽ nếu ngày trước tôi không tiếp cận anh ấy, giờ đây Minh Vũ đã có thể hạnh phúc hơn, cũng không chịu nhiều đau khổ đến thế..." Giọng Sam Y nhỏ dần, trái tim cô đau đớn không thôi. Hai mắt cô bỗng chốc tối sầm lại, đôi chân lẩy bẩy không còn chống đỡ nổi ngã cả người xuống đất. Cô cảm thấy mình giống như một bông hoa héo đã tàn, cả cơ thể không còn chút sức lực. Chỉ có dòng nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Sam Y lúc này không còn nghe được Phong Thần nói gì, cũng không nhìn thấy được biểu cảm lo lắng tội cùng của anh, chỉ nghe thấy tiếng trái tim đập thật mạnh trong lồng ngực cô, để cô biết rằng mình vẫn còn sống. Cô đã ước không biết bao nhiêu lần vào một buổi sớm mai cô sẽ không còn tỉnh lại nữa. Sam Y không muốn sống, cô không có mục đích trong cuộc đời này, không có khát vọng cũng chẳng có lý do gì để níu kéo cuộc sống vô vị này. Cô sợ những đêm dài cô đơn trong căn phòng trống vắng, nỗi cô độc khi xung quanh không có lấy một người thân.

Nếu Phong Thần là người chỉ lối tới cánh cửa thoát ra khỏi màn đêm đen do cô độc thì Minh Vũ chính là người nắm lấy tay cô dẫn cô đi hết con đường để tìm thấy ánh sáng. Chút ánh sáng mong manh ấy đã vụt tắt khi không còn Minh Vũ ở bên. Sam Y nhiều lần nghiêm túc tự hỏi bản thân mình: "Đã bao giờ cô thật lòng yêu Hoàn Minh Vũ chưa?"

Khi Sam Y tỉnh táo lại đã thấy mình ở trong phòng, Phong Thần không biết đã dõi đi từ lúc nào.

2h sáng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn chùm đèn pha lê hoa lệ, thứ ánh sáng rực rỡ chói lòa khiến cô chói mắt. Sam Y vô cơ thể giận tất nó đi, cuộc đời cô có lẽ chỉ nên là một màu đen, không nên có thêm bất kì một tia hy vọng nào.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo vang, 2h sáng mà cũng có người hỏi thăm cô sao?

"Xin chào quý cô Sam Y. Đạo này cô vẫn khỏe chứ?"

"Dạ vâng, tôi vẫn khỏe. Ngài có biết bây giờ là 2h sáng ở bên này không?"

"Phong Thần đến chỗ cậu chưa? Anh ta đừng đừng gọi tôi nói là chắc chắn nhìn thấy cậu trên báo, liên lạc ngay với bên đấy bay sang Paris luôn đó."

"Quý cô Băng Băng, không phải cô bán đứng tôi đấy chứ?"

"Cậu có nói tôi biết đâu, Phong Thần nói tôi mới biết cậu ở Paris đó. Mà này nhé, Sam Y cậu đi đến đâu là ong bướm theo đó, chưa gì đã có một chú vo ve bên người. Cậu không được tán tỉnh Hung Anh của tớ đâu đấy!"

"Không hứng thú với phi công trẻ."

"Biết đâu được ấy, lừa gần rom lâu ngày cũng bết. Không được để người ta dụ dỗ cậu đâu đấy. Mà không phải, cậu không được quyến rũ Hung Anh của tôi!"

"2h sáng cậu gọi đến nói cái gì thế hả? Không nói nữa tắt máy đấy."

"Quên mất, bây giờ bên này vẫn là ban ngày. Thôi ngủ đi nhé, chúc cậu may mắn! Phong Thần lần này khí thế hùng hục nhất quyết đưa cậu trở về đấy."

"Không về thì làm gì được. Ngủ đây."

Phong Thần ngủ ngáy, Phong Thần đáng ghét, Phong Thần xấu xí, trong đầu Sam Y không ngừng rủa Phong Thần một trăm ngàn lần cho bết tức. Sam Y định đứng dậy đi lấy cốc nước, chưa kịp đứng lên đã khụy xuống. Tay cô ôm chặt lấy bụng, cô nhin đau, mồ hôi trên trán túa ra. Cô không thở được, hai bàn tay siết chặt lấy bụng, cả người đau đến run rẩy.

"Không sao, rồi sẽ qua thôi". Đó là suy nghĩ của Sam Y mỗi khi cô gặp chuyện gì bất lực. Giống như cơn đau này, cũng chỉ như cơn đau khác mà cô đã trải qua.

Sam Y thấp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ cô lại nhìn thấy mẹ, người phụ nữ xinh đẹp đầy bất hạnh. Liệu cô có phải cũng như bà ấy, chết đi một cách đầy đau khổ tuyệt vọng như vậy?

"Sam Y, em tỉnh chưa? Anh vào nhé." Tiếng Phong Thần vang lên xua đi nỗi ám ảnh trong tâm trí cô, cô bật dậy. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ đã chiếu rọi cả căn phòng.

Cô lững thững xò chân vào đôi dép kéo lê trên sàn nhà. Cô muốn đi tắm. Trên người cô lúc này toàn là mồ hôi, là nỗi đau thấm kín của cô mà cô không muốn chia sẻ cho bất cứ một ai. Cô muốn trốn đi đến một vùng đất thật xa, nơi mà không ai có thể tìm thấy cô, ung dung thanh thản trải qua hết cuộc đời. Nhưng giờ cô chỉ trốn được trong nhà tắm, cô không muốn gặp ai, nhất là Phong Thần.

"Em ở trong đó sao?" Phong Thần khẽ gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Nhưng tiếng nước vọng ra khiến anh cảm thấy yên tâm, ít nhất cô vẫn chưa rời đi, bỏ lại anh một lần nữa.

"Tôi đã cho phép anh vào đâu? Một quý ông không bao giờ có hành động bất lịch sự như tự tiện xông vào phòng của phụ nữ như vậy." Sau khi chờ đợi cả tiếng đồng hồ trong nhà tắm Sam Y thật sự không chịu nổi nữa, cô không hiểu lý do gì mà cô phải lẩn tránh. Phong Thần mới là người có lỗi với cô.

"Hung Vũ hẹn chúng ta đi ăn trưa, anh ấy sẽ dẫn bạn gái theo muốn giới thiệu với em"

"Tôi đi là được rồi, anh không cần đi theo."

"Mới cả hai chữ đầu phải mình em. Họp đồng bên đó còn chưa kí kết mà." Phong Thần cảm thấy chiếc khăn bông nhẹ nhàng lau tóc cho Sam Y, cảm giác như quay về ngày xưa mỗi lần cô những nhều đòi anh sấy tóc cho cô.

Sam Y không hề có bất cứ phản ứng nào trước hành động của anh. Cô cứ tham lam hưởng thụ sự ân cần chăm sóc của anh, cô quá mệt mỏi rồi. Dù ngày mai hai người có quay lưng lại với nhau, ít nhất giây phút này mới thật bình yên làm sao.

"Sam Y, bên này." Từ xa Sam Y đã thấy Hung Vũ vẫy tay chào. Nụ cười trên môi chưa kịp nở đã tắt khi Sam Y nhìn thấy gương mặt biết bao quen thuộc.

Dương Chi. Chỉ nhìn thấy cô ta là Sam Y đã thấy chán ghét, bụng dạ bắt đầu khó chịu. Cô đã quên rằng cô ta cũng ở Pháp, nhưng đến mức trùng hợp thế này quả nhiên oan gia.

"Phong Thần, Sam Y? Hai người đến đây thăm tôi sao?" Dương Chi yêu điệu cười.

"Mọi người quen biết nhau cả sao? Tốt quá, tôi muốn giới thiệu bạn gái tôi Dương Chi." Hung Vũ không ngờ bạn gái mình quen biết nhiều người nổi tiếng như vậy, trong lòng có chút mừng rỡ.

Sam Y lạnh lùng nhấp ngụm nước cho hạ hỏa, Phong Thần từ lúc nhìn thấy Dương Chi đã bắt đầu lo lắng, sợ ảnh hưởng không tốt đến tâm trạng Sam Y.

"Chúng tôi đều là bạn học cũ. Không ngờ trái đất này cũng nhỏ bé quá." Phong Thần chăm chú quan sát Sam Y, thấy cô uống hết nước lập tức rót thêm. Chỉ sợ cô giận cá chém thớt lây sang người khác!

"Anh rất giống một người bạn cũ của bọn em, tên anh ấy là Minh Vũ. Đáng tiếc đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Cứ nhớ về anh ấy là em chỉ muốn khóc, anh ấy còn trẻ như vậy mà..." Dương Chi sụt sùi nước mắt, hai mắt ngấn lệ nhìn Hung Vũ.

Sam Y vừa nghe đến hai chữ Minh Vũ như nhận phẫn xạ ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào Dương Chi. Phong Thần thấy tình hình không ổn vội đỡ lời:

"Dương Chi, sao tự dưng lại nhắc đến Minh Vũ? Đùng nói đến chuyện buồn nữa, hôm nay không phải hai người gọi tôi đến để chúc mừng chuyện vui sao?"

"Phong Thần anh không thấy bất ngờ sao? Anh Hung Vũ nhìn giống hệt anh Minh Vũ, trên đời này có thể có hai người giống nhau vậy sao? Em từng nghe nói anh Minh Vũ có anh em sinh đôi, không phải chứ..." Dương Chi vẫn không buông tha tiếp tục nói.

Phong Thần nghe đến đây sững người, vội ngắt lời:

"Tại sao em lại biết? Rất cuộc em nghe từ ai?"

"Không phải chính anh ấy nói với anh sao, em tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai người mà." Dương Chi giả vờ như mình lơ lửng im bất, âm thầm quan sát biểu cảm của Sam Y.

Từ lúc nghe được hai chữ "sinh đôi" Sam Y như bị sét đánh ngang tai, thần thờ nhìn Hung Vũ. Còn lời giải thích nào có thể hợp lý hơn được nữa? Cô cứ ngỡ Hung Vũ chính là Minh Vũ, có thể cô mới có thể tha thứ lỗi lầm cho bản thân mình. Bởi vì ít nhất anh vẫn còn sống. Nhưng Hung Vũ không phải Minh Vũ, thậm chí có thể còn là anh em trai sinh đôi của Minh Vũ, vậy không phải cô đã khiến gia đình họ không thể đoàn tụ sao? Cướp đi cơ hội khiến cho Hung Vũ mãi mãi cũng không thể gặp được người anh em ruột thịt này. Bấy giờ tội lỗi của cô còn lớn hơn gấp ngàn lần so với trước, cô chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Hung Vũ, chỉ sợ nhìn thấy nỗi đau và sự oán trách ẩn chứa trong đó.

"Em kể với anh, ngày trước Minh Vũ hẹn hò với Sam Y, hai người từng là cặp đôi đẹp nhất, nhưng không hiểu vì sao họ chia tay. Minh Vũ quá đau khổ nên đã đi uống rượu say sau đó gặp tai nạn..." Dương Chi chậm rãi kể, nhấn từ từng chữ như muốn khơi lại niềm đau của Sam Y.

Cô à đã chờ đợi bao lâu để đến được giây phút này, bỏ bao nhiêu công sức tiếp cận Hung Vũ để trả thù Sam Y. Cô ta biết điểm yếu duy nhất của Sam Y là Hoàn Minh Vũ. Có một lần vô tình cô nghe được Phong Thần và Minh Vũ nói chuyện với nhau ở trường, trong đó Minh Vũ nhắc đến người anh trai sinh đôi của mình. Dương Chi vội cùng đặc ý bởi kế hoạch thành công mỹ mãn, vừa khiến Sam Y đau khổ vừa góp phần phá hủy tình cảm của Sam Y và Phong Thần. Trước giờ trở ngại giữa hai người luôn có một Hoàn Minh Vũ ở giữa.

Sam Y lao đầu đứng dậy đi nhanh ra ngoài, cô cần hít thở không khí. Trong tâm trí cô mãi ám ảnh cảnh tượng Minh Vũ nằm giữa đường đêm mưa ấy có đom lạnh lẽo chừng nào. Đến nhìn anh lần cuối cô cũng không thể chỉ có thể theo dõi tin tức trên báo xem lại bức ảnh người ta chụp lại. Cô no anh hạnh phúc, nợ gia đình anh người thân, nợ Phong Thần một người bạn. Sam Y cảm thấy như mình sắp phát điên, nhất thời không tính toán.

"Sam Y để anh giải thích." Phong Thần ôm lấy cô, không ngừng an ủi.

"Thật ra Hung Vũ là anh trai sinh đôi của Minh Vũ, bố mẹ họ ly hôn từ nhỏ, Hung Vũ theo mẹ sang Paris còn Minh Vũ sống cùng với bố. Đến năm vào trung học cậu ấy tình cờ nhìn thấy bức ảnh gia đình cậu hồi nhỏ, phát hiện có một cậu bé y hệt mình trong bức ảnh. Đó là lúc cậu biết mình có một người anh em sinh đôi. Minh Vũ từng mấy lần sang Pháp đi tìm anh trai cậu theo địa chỉ của bố mình đưa cho, nhưng cậu chỉ dám đứng từ xa quan sát. Cậu nhìn thấy Hung Vũ và tin rằng Hung Vũ đã có một gia đình mới nên không muốn làm đảo lộn cuộc sống của anh ấy. Cậu ấy đã kể hết cho anh, có lẽ cậu ấy quá buồn vì không thể nhận anh trai. Đây không phải lỗi của em, Sam Y. Chỉ vì lúc đó quá đau buồn nên anh mới nói những lời tổn thương em. Trong thâm tâm anh luôn biết đó chưa bao giờ là lỗi của em, nhưng anh không biết viện cớ gì trước sự ra đi đột ngột của cậu ấy. Nếu trách thì trách anh mới đúng, là bạn thân nhất mà anh không thể chia sẻ với cậu ấy khiến Minh Vũ rơi vào bế tắc như vậy."

"Tại sao lại giấu tôi? Có phải hợp đồng của Hung Vũ không chuyển đến công ty tôi là do anh can thiệp đúng không?"

"Anh vẫn âm thầm giúp đỡ Hung Vũ bởi anh đã hứa với Minh Vũ sẽ thay cậu ấy chăm sóc anh trai. Em vẫn luôn tự trách bản thân nên anh không muốn em thêm nghĩ ngợi sâu nào. Dù sao Hung Vũ cũng không phải là Minh Vũ, hãy tha thứ cho bản thân em Sam Y. Anh chắc chắn Minh Vũ cũng sẽ không trách em đâu."

Sam Y ngược mắt nhìn Phong Thần, ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng:

"Cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình."

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tha thứ

"Anh nhìn này, đây là ảnh hồi trước của em. Có cả Minh Vũ, Sam Y và Phong Thần. Có phải cậu ấy rất giống anh không?" Dương Chi vui vẻ đưa cho Hưng Vũ bức ảnh chụp ngày còn đi học.

Hưng Vũ nhất thời cũng chưa tiếp nhận nổi sự thật rằng bỗng dưng anh có một người em trai từ trên trời rơi xuống, ngạc nhiên cầm lấy bức ảnh.

"Đây là Minh Vũ. Cậu ấy luôn là một chàng trai năng động và hòa đồng, rất thích chơi thể thao. Ở trường luôn có rất nhiều cô gái ngưỡng mộ."

"Đây thật sự là Minh Vũ sao?" Hưng Vũ vẫn không tin trên đời này còn có một gương mặt giống hệt như anh.

Dương Chi tỏ vẻ buồn bã, vuốt ve gương mặt Minh Vũ trong tấm ảnh:

"Cậu ấy bị tổn thương vì chính người bạn thân và người yêu mình phản bội, em lúc đó cũng không ngờ Sam Y lại làm thế với cậu ấy."

Dương Chi phải tìm kiếm mất mấy ngày mới có thể tìm ra một bức ảnh có Minh Vũ, thật ra có ta chẳng quan tâm đến Minh Vũ thậm chí còn chẳng nhớ anh là ai, có ta chỉ mừng vì kế hoạch của mình diễn ra vô cùng thuận lợi. Chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác cũng là một niềm sung sướng. Sam Y chắc hẳn đang rất đau khổ, chỉ nghĩ đến điều đó thôi Dương Chi đã thấy vui như mở cờ trong bụng.

Hưng Vũ cảm nhận rõ sự ác ý trong từng câu nói của Dương Chi, không biết vì cô không thích Sam Y hay do cô thương cảm với Minh Vũ.

"Em theo đuổi anh vì anh trông giống Minh Vũ sao?" Hưng Vũ tuy chưa có cảm giác gì với Dương Chi nhưng không ai thích làm thế thân cho người khác cả.

"Trước đây em không hề thân thiết với Minh Vũ. Nếu nói em thích anh vì anh giống Minh Vũ, thì Sam Y mới chính là người lợi dụng anh. Cô ấy luôn thấy áy náy và có lỗi với cái chết của Minh Vũ. Chắc hẳn Sam Y tiếp cận anh là có mục đích."

"Xin lỗi em, anh hơi mệt nên về trước. Em tự về được chứ?" Hưng Vũ đã tiếp xúc với Sam Y một thời gian, anh cảm thấy cô gái nhỏ bé mà mạnh mẽ ấy không phải là con người như vậy.

Sam Y từ lúc biết sự thật như rơi vào khủng hoảng tinh thần, cô lẫn lộn không phân biệt nổi ai là Minh Vũ ai là Hưng Vũ. Cô không tin bất cứ ai, mọi người đều đang nói dối cô. Phong Thần và Dương Chi đều bịa ra một câu chuyện về anh em sinh đôi của Minh Vũ, chính Minh Vũ cũng lừa dối cô anh không phải là Minh Vũ mà cô quen biết. Cô không xứng đáng được biết sự thật sao?

"Sam Y, mở cửa cho anh được không?" Phong Thần chờ bên ngoài suốt cả buổi trời Sam Y vẫn không chịu mở cửa. Anh vô cùng hối hận vì đã không nói sự thật cho cô biết sớm hơn, Phong Thần cũng không ngờ rằng Sam Y vì chuyện Minh Vũ mà đã gắng xé suốt bao nhiêu năm qua như vậy.

Năm ấy khi nghe tin Minh Vũ đột ngột gặp tai nạn, Phong Thần không thể tin rằng cậu ấy lại rời bỏ thế gian này sớm như vậy. Anh không biết làm thế nào để người ngoại nổi đau trong lòng, cũng không muốn thừa nhận trước sự ra đi của Minh Vũ nên đã đổ hết mọi tội lỗi cho Sam Y. Chính sự ích kỷ của anh đã khiến mọi chuyện ra nông nỗi này, Sam Y kể từ đó cũng bị ám ảnh bởi cái chết của Minh Vũ.

Phong Thần trở về phòng của mình lặng yên suy nghĩ. Có lẽ cái mà Sam Y cần lúc này là ở một mình, anh cũng phải tự nhìn nhận bản thân lại một lần. Rõ ràng là yêu mà lại gây vỏ nhau như vậy, để lãng phí cả một tuổi thanh xuân tươi đẹp. Phong Thần cay đắng ngẫm ngui, thật ra Sam Y mới chính là điểm yếu duy nhất trong lòng anh. Chỉ cần nhắc đến cô, trong đầu anh lập tức hiện lên bóng dáng mong manh yếu đuối ấy, rồi lý trí lại phải kiềm chế không được nghĩ về cô.

Phong Thần lặng lẽ đưa mắt ra ngoài cửa sổ, trời đang mưa rất to, từng đợt sấm chớp lóe sáng cả căn phòng. Anh lại nhớ đến đêm Minh Vũ gặp tai nạn, trời hôm đó cũng mưa bão. Trời mưa khiến cho tâm trạng con người ta buồn rầu, Phong Thần thở dài, muốn đi sang phòng thăm Sam Y nhưng lại sợ làm phiền cô.

Sam Y trong lòng day dứt không ngừng, hoảng loạn chạy ra khỏi phòng đi tìm Hưng Vũ. Cô cần phải gặp anh ấy, cô muốn biết sự thật. Nếu thật sự Minh Vũ là anh em sinh đôi với anh, cô nhất định phải xin lỗi Hưng Vũ. Món nợ này có lẽ cả đời cô cũng không thể trả hết cho gia đình anh.

Lang thang giữa trời mưa, một mình nơi xứ người khiến Sam Y cảm thấy cô đơn đến tận cùng. Cô không biết đường, cũng không biết nhà anh ở đâu, trong lòng hoang mang như đũa tre bị lặc mệ. Cô dõi theo những con người đang hối hả bước đi, bản thân không biết đi đâu về đâu chỉ đành bất lực dầm mưa giữa chốn phồn hoa. Sam Y chợt nhớ ra, trên danh thiếp cả nhân của thẳng thóc Hưng Ảnh đưa cho cô có địa chỉ nhà, cô vội lục lại trong túi xách rút ra một tờ giấy.

"Khi nào rảnh chị đến nhà tôi chơi nhé. Tờ giấy này không được lọt vào tay ai đấy, tôi chỉ đưa cho mình chị thôi. Đám fan mà biết chắc ngày nào cũng đến phá cửa nhà tôi mất."

Lúc đấy Sam Y chỉ tiện tay cầm, không ngờ có lúc lại cần đến. Sam Y vội vẫy một chiếc taxi nhưng trời mưa càng lúc càng nặng hạt, những chiếc xe chở khách cứ lao đi vùn vụt vào màn mưa. Cả người Sam Y đã ướt sũng, nhưng cô không quan tâm. Cô chỉ muốn được đến gặp Hưng Vũ thật nhanh. Vẫy mãi mới được một chiếc xe, người tài xế có vẻ ngập ngừng trước bộ dạng của cô, nhưng cô về lại thương hại cho cô lên xe. Sam Y đưa tờ giấy cho ông ta, người cô run lên từng đợt, cô họng đầu buốt không thốt lên một tiếng. Người cô dần trở nên mê mẩn, đầu óc choáng váng. Đến nơi cư thế bước xuống quên cả trả tiền, người tài xế nhắc nhở cô chỉ thờ tay vào túi lấy đại một nhúm dúi cho ông ta.

Đứng trước căn nhà bước chân Sam Y lại ngập ngừng. Cô bản khoản không biết Hưng Vũ liệu có tha thứ cho cô không? Nếu anh thật là Minh Vũ, nếu anh là anh trai của Minh Vũ? Anh đều sẽ hận cô sao?

Sam Y run rẩy đưa tay lên ấn chuông, trong căn phòng tầng 2 có ánh sáng hắt ra, cô biết anh đang ở trong nhà. Nhưng chờ mãi, chờ mãi cánh cửa vẫn im lìm không nhúc nhích. Sam Y không dám nhấn chuông lần nữa sợ làm phiền anh, trong lòng cô đau đớn nghĩ rằng anh không mở cửa bởi vì anh không muốn gặp lại cô thêm lần nào nữa. Cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt hóa vào mưa, trái tim hằn sâu những vết thương kéo dài. Trước mặt cô mọi thứ dần mờ đi chỉ còn bóng đêm nuốt trọn lấy tất cả.

Hưng Vũ tối hôm qua bận rộn cả đêm tìm hiểu về Minh Vũ, mới một ngu quên lúc nào không hay. Như thường lệ sáng nay anh thức dậy vội đầu tiên là ra ngoài chạy bộ. Vừa ra khỏi nhà đã thấy Sam Y ngất xỉu bên ngoài khiến anh vô cùng lo lắng.

"Sam Y, cô nghe thấy tôi không?" Hưng Vũ không ngừng lay Sam Y nhưng cô không tỉnh lại. Anh vội bế cô vào xe đưa đi bệnh viện. Trên đường đi anh lập tức gọi điện cho Phong Thần. Phong Thần nghe máy bằng giọng vô cùng lo âu, biết được Sam Y ngất đi càng lo lắng.

"Tôi sẽ đưa cô ấy vào bệnh viện trước, anh hãy đến thẳng đó đi." Hưng Vũ thắc mắc không hiểu tại sao Sam Y lại đến tìm anh. Không biết cô đã ngất đi từ lúc nào? Cả người cô nóng bừng, đôi môi cô giờ đã không còn chút huyết sắc, bộ quần áo trên người vẫn còn ẩm ướt. Anh nhớ tối qua có mưa, lẽ nào cô đã đứng bên ngoài cả đêm? Người con gái mạnh mẽ đầy lý trí như cô lại có thể khiến cho người khác thương xót đến như vậy.

Phong Thần chạy một mạch bằng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện. Nhìn thấy Hưng Vũ đứng sẵn bên ngoài, anh vội vàng đi đến phòng bệnh.

"Cô ấy không sao chứ?" Phong Thần định rút điều thuốc ra hút nhưng nhớ ra đây là bệnh viện nên đành thôi.

"Cô ấy dầm mưa cả đêm, bác sĩ đang truyền nước và hạ sốt."

"Anh không trách cô ấy thật chứ?" Phong Thần hỏi một cách lắp lửng không đầu không đuôi.

"Chuyện anh nói hôm trước rằng tôi có người em sinh đôi là thật sao? Đáng tiếc biết bao khi tôi biết sự thật cậu ấy đã chẳng còn trên đời này nữa." Hưng Vũ đã cố gắng tìm kiếm về Minh Vũ thông qua những gì mẹ anh để lại, nhưng lại không tìm được bất cứ thứ gì liên quan đến cậu ấy.

"Minh Vũ thường lên lút sang Paris để thăm anh, bố cậu ấy chắc hẳn cũng không muốn cho hai người gặp lại nên đã giấu kín chuyện Minh Vũ có anh sinh đôi một thời gian dài. Anh chưa từng gặp mặt ông ấy đúng không? Từ khi Minh Vũ qua đời, tôi có ghé thăm vài lần. Ông ấy giờ không còn được khỏe như trước, mái tóc đã bạc đi nhiều. Mỗi lần gặp tôi ông ấy luôn kể chuyện về Minh Vũ, đôi mắt ướt nhoe đi. Anh hãy về thăm ông ấy một lần."

Cả người Hưng Vũ như run lên, hóa ra trên đời này anh vẫn còn người thân ngoài Hưng Ảnh. Anh lặng lẽ gật đầu, suốt bao nhiêu năm thất lạc, giờ bỗng chốc tìm lại được gia đình khiến trong lòng anh rối bời.

"Cho hỏi ai là người thân của bệnh nhân Sam Y?" Vị bác sĩ từ trong phòng bệnh bước ra với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Là tôi. Có vấn đề gì sao bác sĩ?" Phong Thần sốt ruột nhìn bác sĩ.

"Bác sĩ của cô Sam Y trước đây có từng gửi bệnh án cho tôi để nghị chẩn đoán. Bệnh tình của cô ấy nặng hơn rồi, nhưng cô ấy từ chối điều trị"

"Cô ấy bị bệnh gì?"

"Ưng thư dạ dày giai đoạn cuối. Ti lệ sống sót sau khi phẫu thuật cũng chỉ 50%. Mong anh hãy thuyết phục cô ấy và đưa ra lựa chọn hợp lý." Bác sĩ nói xong đưa tờ giấy xét nghiệm cho Phong Thần.

Phong Thần cảm thấy chắc mình nghe nhầm, nhưng đôi tay anh khi cầm lấy bệnh án lại run rẩy như vậy. Hưng Vũ đứng bên cạnh cũng chấn động, không thể tin nổi vào sự thật trước mắt.

Sam Y từ chối điều trị? Phong Thần còn tức giận hơn nữa. Rốt cuộc cô biết mình bị bệnh từ bao giờ? Tại sao lại không cho anh biết?

Dù biết cô đang mệt mỏi nhưng Phong Thần không thể kiềm chế đi vào hỏi cô:

"Sam Y, vì sao không nói với anh?"

"Bác sĩ nói anh biết rồi à? Đúng là lắm chuyện." Sam Y gương người ngồi dậy, đầu cô đau như búa bổ.

"Rốt cuộc anh có vị trí gì trong lòng em? Có phải bác sĩ không nói là em sẽ giấu kín cả đời với anh luôn không? Tại sao em luôn giữ trong lòng mọi chuyện mà không thể chia sẻ với anh điều gì?" Phong Thần đau lòng không cách nào bày tỏ với cô, anh biết cô là người nội tâm, dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa vẫn luôn chịu đựng một mình.

"Tôi thấy đau có gì to tát đâu mà anh phải chất vấn tôi như vậy. Chỉ là bị bệnh mà thôi. Không sống thì chết, quy luật tất yếu như vậy mà."

"Tại sao không điều trị? Em biết mình bị bệnh từ lúc nào? Nếu chữa từ lúc đó, có phải bây giờ đã khỏi rồi không?"

"Từ lúc tôi gặp tai nạn giao thông tôi đã biết. Nhưng thế thì sao chứ? Anh biết không, đây là bệnh di truyền. Mẹ tôi đã chết vì ung thư. Có lẽ bót đi một người như tôi xã hội này sẽ giảm bớt gánh nặng."

Sam Y nhớ lại khi xưa vì sao mẹ cô không chần chừ uống hết cốc nước độc đó, bởi vì bà biết sớm muộn gì mình cũng chết. Cô không muốn bản thân trông thảm hại, điều trị xạ trị khiến cô trông tiêu tụy và rụng hết tóc. Sam Y thả để mọi người nhớ đến hình ảnh xinh đẹp của cô chứ không muốn hình ảnh cuối cùng ấy là một con người đang tuyệt vọng cố gắng níu kéo tia hy vọng sống sót còn lại.

"Đây là lần đầu tiên anh cầu xin người khác, xin em hãy điều trị bệnh được không? Anh biết em đã chịu nhiều đau khổ, nhưng xin em hãy sống. Em sống mới có thể trả thù những gì anh đã tổn thương em, sống thay phần của Minh Vũ, và để chăm sóc bố em nữa." Phong Thần ôm Sam Y thật chặt, anh không muốn rời xa cô nữa, anh hối hận rồi. Vì sao không đối xử với cô tốt hơn? Vì sao không yêu thương cô nhiều hơn? Vì sao lại bỏ phí nhiều thời gian đến như vậy?

"Anh nói những lời hỏi tiếc luôn quá muộn màng. Nếu như anh từng quan tâm đến tôi, có lẽ mọi chuyện cũng đã khác. Suốt thời gian qua sống chung với nhau anh đã từng chạm mặt tôi được mấy lần? Anh có tình kết hôn với tôi để hủy hoại tôi, anh chính là người tôi hận nhất. Rõ ràng anh không yêu tôi nhưng lại tỏ ra rằng anh yêu tôi, anh chưa từng cho tôi được hạnh phúc ngày nào. Mọi thứ chỉ là giả dối khi bên anh, ở cạnh anh tôi chỉ sợ đến một ngày anh sẽ không còn nói dối tôi nữa. Tôi sợ đối diện với sự thật, sợ rằng anh sẽ rời xa tôi. Nhưng giờ tôi từ bỏ được rồi, tôi lại sợ anh tiếp tục nói những lời dối trá ngọt ngào ấy nữa. Tôi luôn mềm lòng vì vậy chỉ có mình tôi chịu tổn thương. Anh đừng quay lại đây nói với tôi những lời này lần nào nữa, tôi biết anh sợ nếu tôi chết đi anh sẽ ấy này ăm ảnh cả đời không yên. Anh yên tâm, có chết tôi cũng sẽ không hiện hồn lên vồn quanh anh đâu. Anh đi đi."

"Sam Y. Em đừng tức giận. Không phải như em nghĩ đâu." Phong Thần nhất định không buông tay.

Sam Y đẩy Phong Thần thật mạnh, hết lên:

"Anh biến đi cho tôi."

Bệnh nhân đặc biệt không được kích động, Phong Thần đánh đi ra ngoài. Nhìn thấy Hưng Vũ vẫn ngồi ngoài chờ, anh bước đến ngồi cạnh.

"Cô ấy biết mình bị bệnh từ lâu rồi sao?" Hưng Vũ lo lắng hỏi thắm

"Đúng vậy. Là bệnh di truyền từ mẹ cô ấy."

"Anh không thuyết phục được cô ấy sao? Tôi thấy giữa hai người có hiểu lầm thì phải?"

"Câu chuyện nói ra rất dài. Tôi nghĩ anh nên thử thuyết phục cô ấy. Minh Vũ rất quan trọng với Sam Y cũng là nỗi niềm của cô ấy. Anh cũng biết Sam Y luôn đổ lỗi cho bản thân vì cái chết của Minh Vũ. Có lẽ anh có thể hóa giải khúc mắc trong lòng Sam Y."

"Sam Y quả là một cô gái nhân hậu và dũng cảm. Cô ấy sao có thể tự trách mình suốt thời gian qua như vậy? Có lẽ hẳn đã chịu đựng một mình quá lâu rồi."

"Tôi chỉ còn biết nhờ anh giúp tôi nói chuyện với cô ấy."

Hưng Vũ vỗ vai Phong Thần hãy yên tâm rồi bước vào phòng.

"Sam Y."

"Em tưởng anh không muốn gặp lại em nữa?"

"Sao có thể như vậy được. Quen biết em là điều vinh hạnh đối với anh."

"Anh đưa em đến bệnh viện sao?" Sam Y hỏi một nằm xuống, không cố ngồi dậy nữa.

Hưng Vũ đến chỉnh lại giường nằm cho cô, động tác ân cần chu đáo.

"Sáng ra anh thấy có một cô gái nằm ngoài cửa nhà mình nên hoảng loạn quá đưa thẳng vào viện luôn." Hưng Vũ cười nói.

"Thật ra tôi qua em đến tìm anh. Em tưởng rằng..."

"Tưởng anh không muốn gặp em? Em thật là, không đến mức phải chờ cả đêm bên ngoài như vậy chứ?" Chỉ số thông minh của cô gái này đi đâu mất rồi? Hưng Vũ chỉ muốn cốc vào đầu cô một cái cho cô tỉnh táo.

"Anh thật sự là anh trai của Minh Vũ sao? Anh sẽ không nói dối em đúng không?"

"Có lẽ đúng là vậy. Dựa trên lời của Phong Thần, và anh hoàn toàn khẳng định không có vết nứt nào trong kí ức của anh. Sam Y, đừng tự trách mình được không? Không ai trách em vì Minh Vũ, đó hoàn toàn là tại nạn. Nếu anh là Minh Vũ, nhìn em đau khổ suốt thời gian qua anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình đâu. Anh biết mình có một người em trai và tìm lại được bố mình, đây là một niềm vui không thể có được nếu như không nhờ có em."

"Chẳng phải nếu Minh Vũ còn sống, đó mới là niềm hạnh phúc thật sự sao?"

"Sam Y, chuyện đã qua không thể quay trở lại. Em hãy đối diện với chính bản thân, chỉ cần em luôn nhớ tới Minh Vũ thì câu ấy vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em. Không phải còn có anh đây sao? Anh là anh em sinh đôi với Minh Vũ cơ mà Anh sẽ luôn là Minh Vũ khi em cần, thay cậu ấy tiếp tục ở bên em được không?"

"Hưng Vũ, anh không cần phải như vậy với em." Sam Y xúc động trước tình cảm của Hưng Vũ dành cho mình. Anh sẽ thay thế Minh Vũ làm người anh trai chăm sóc cô em gái nhỏ này.

"Vi thế hãy chữa bệnh nhé? Để anh có thể làm anh trai của em quan tâm đến em nhiều hơn, hoàn thành những việc mà em còn chưa làm được với Minh Vũ. Nếu Minh Vũ đã từng dành nhiều tình cảm cho em đến như vậy, em hãy sống tiếp coi như bù đắp lại tình cảm cho anh được không?"

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ước mơ

Sam Y buồn bã nhìn Hưng Vũ:

"Dù anh có nói thế nào đi nữa, em vẫn không thể tự tha thứ cho lỗi lầm bản thân đã gây ra."

"Sam Y, đây không phải lỗi của em. Em đừng tự ám ảnh chính em vì những chuyện em không làm." Hưng Vũ cảm thấy có chút bất lực, Sam Y hoàn toàn mặc định cái chết của Minh Vũ là do cô, có lẽ cô bị ảnh hưởng tâm lý quá nặng nề sau vụ tai nạn.

Hưng Vũ biết hiện tại không thể thuyết phục được cô nên đành thở dài ra ngoài. Phong Thần vẫn lo lắng đứng ngồi không yên ngoài hành lang bệnh viện. Hưng Vũ nhìn cặp vợ chồng này bằng cái nhìn vô cùng khó hiểu, rõ ràng yêu nhau đến thế nhưng lại cứ tự tổn thương lẫn nhau. Anh nên làm gì để giúp họ đây?

"Tôi đoán anh không thuyết phục được với cô ấy?" Hai người ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh, Phong Thần hướng ánh mắt vào khoảng đen vô tận của hành lang dài tít tắp.

"Cô ấy là người cứng đầu nhất mà tôi từng gặp", Hưng Vũ cười khổ, "Cũng là người kiên cường nhất."

"Một khi Sam Y đã quyết định, dù có là bất cứ ai cũng không thể thay đổi cô ấy. Cũng giống như khi trước cô ấy theo đuổi tôi, ai nói thế nào, tôi có từ chối cô ấy cũng kiên quyết không từ bỏ. Rồi cuối cùng chịu nhiều tổn thương đến vậy." Phong Thần lục túi quần muốn hút thuốc, rốt cuộc không thể kiềm chế mà rút ra một điếu khói hộp. Anh cầm điếu thuốc trên tay mà ngẩn ngơ không biết phải làm gì, lại đánh cật nó đi.

"Không được, tôi phải đi làm xét nghiệm ngay. Biết đâu tôi lại thích hợp để hiến tủy cho cô ấy." Phong Thần dứt khoát đứng dậy, trong lòng anh giờ đây chỉ có thể nghĩ về cô, không còn bận tâm đến bất cứ điều gì khác.

"Tôi đi cùng anh. Chúng ta không thể từ bỏ dù chỉ là một tia hy vọng. Anh liên lạc với bên gia đình cô ấy rồi phải không?"

"Tôi đã gọi rồi. Chắc hẳn ai cũng lo lắng cho bệnh tình của cô ấy. Chỉ trách tôi đã quá thờ ơ, nếu tôi biết sớm hơn thì bệnh cô ấy có lẽ cũng không nặng đến mức này." Phong Thần vô cùng hối hận, Sam Y chính là niềm hối hận duy nhất trong cuộc

đời anh.

"Anh đừng tự trách mình như Sam Y nữa, anh mà cũng như cô ấy thì phải làm sao? Anh phải mạnh mẽ hơn bao giờ hết, ở bên chăm sóc cho cô ấy suốt phần đời còn lại bù đắp những tổn thương trước kia. Sam Y nhất định sẽ không có chuyện gì đâu." Hưng Vũ động viên tinh thần cho Phong Thần, anh tin rằng cô gái quyết cường ấy sẽ qua khỏi mà thôi.

"Dù tôi có phải trời Sam Y lại cũng phải bắt cô ấy điều trị. Tôi không thể để mất cô ấy được."

Mất Phong Thần có chút cay cay, anh đau đớn quá. Nỗi đau này giã vò anh chẳng khác gì căn bệnh Sam Y đang trải qua. Anh không biết phải làm sao để đối diện nếu Sam Y thực sự rời bỏ anh. Phong Thần hối tiếc vô ngần, anh ước gì thời gian có thể quay ngược trở lại. Anh sẽ không bao giờ tổn thương cô nữa, sẽ không trách cô, sẽ không chối bỏ tình cảm của cô, sẽ nguyện ý cống cô bất cứ khi nào cô muốn, sẽ cùng cô đi du lịch vòng quanh thế giới. Hóa ra anh đã bỏ lỡ tất cả những điều này, Phong Thần cuối cùng cũng nhận ra mình đã bỏ quên hết niềm hạnh phúc tưởng chừng như đơn giản ấy, mà có thể sẽ chẳng bao giờ được tận hưởng lại một lần nữa.

Phong Thần và Hưng Vũ lần lượt đi làm xét nghiệm máu rồi quay trở về phòng bệnh. Thấy Sam Y đang ngủ, Phong Thần báo Hưng Vũ về trước rồi rón rén đến bên giường cô. Kể cả lúc ngủ Sam Y cũng không hề yên giấc, cô rất hay gập ác mộng, hai bàn tay run rẩy túm lấy chân. Phong Thần khẽ nắm lấy tay cô, dịu dàng vỗ về giúp cô cảm nhận được hơi ấm.

"Phong Thần, em vừa mơ một giấc mơ. Mẹ em nói rằng sẽ đưa em đi đến một nơi, nơi ấy vô cùng đẹp đẽ và bình yên, sẽ không còn ai có thể tổn thương hai mẹ con nữa", Sam Y đưa mắt ra ngoài cửa sổ, bầu trời hôm nay trong xanh đến lạ thường. "Anh để em đi với mẹ được không? Mẹ đang đợi em"

"Sam Y, xin em đừng rời bỏ anh được không? Anh biết anh sai rồi, sau này chúng ta sẽ cùng đi gặp mẹ em nhé? Em nhất định sẽ sống thật lâu, ở bên cạnh anh cho đến khi mình cùng già đi, anh còn rất nhiều điều muốn làm cùng em, làm hết những thứ mà em đã ghi trong hộp điều ước. Anh đã mở từng điều ước của em và ghi nhớ đến tận bây giờ, hồi ấy em mới thật ngốc nghếch và đáng yêu làm sao. Anh nhất định sẽ biến mọi mơ ước của em thành hiện thực, em không cần phải ước nữa, đã có anh ở đây rồi.

Điều ước số một, quan trọng nhất: Lúc nào cũng được ở bên anh Thần.

Sam Y cẩn thận vẽ một ngôi sao vàng chói, rồi lại gạch chân dòng chữ bằng bút màu đỏ. Sau đó cô cuộn tờ giấy lại thật nhỏ, buộc nó xung quanh rồi thả vào lọ. Sam Y 13 tuổi lần đầu biết thích một người, bèn lên ngai ngủng sở dĩ mà đã nóng bừng từ bao giờ. Điều ước thứ hai, thứ ba,... Cô tự hỏi có phải mình ước hơi nhiều quá không? Nhờ Phong Thần thấy cô vô cùng trẻ con thì sao? Miệng môi tò tò về đến chính Sam Y cũng không biết mình đã ước bao nhiêu điều, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc nếu những điều ước ấy thành hiện thực. Cô cẩn thận để hộp điều ước ở đầu giường để trước khi đi ngủ có thể nhìn thấy nó và mơ về những giấc mơ ngọt ngào. Nhưng từ sau cái chết của Minh Vũ, lọ điều ước đã bị chính tay Sam Y đập vỡ. Những điều ước của cô không bao giờ có thể thực hiện được nữa.

Sam Y quay sang nhìn Phong Thần, tại sao anh lại biết được bí mật của cô?

Phong Thần đưa tay lên vuốt tóc cho cô, biết được câu hỏi của cô liền trả lời:

"Băng Băng quả nhiên là người bạn tốt của em. Cô ấy đưa cho anh hết mảnh giấy đó, vừa đưa vừa nắn nắn anh là không xứng đáng với tình cảm của em. Vậy mà cô ấy vẫn đưa cho anh, còn dặn anh không được tổn thương em nữa."

"Anh đưa em ra ngoài được không? Chúng ta đi thực hiện hết những điều ước ấy đi."

"Bây giờ không được, đợi sau khi em khỏi bệnh hoàn toàn rồi anh sẽ đi với em. Hãy điều trị đi Sam Y," Phong Thần vô cùng khẩn thiết nhìn cô.

"Em muốn đi dạo." Sam Y không trả lời Phong Thần, ngồi dậy bước xuống giường.

Phong Thần biết cô có ý tránh né, đành dẫn cô ra ngoài khuôn viên bệnh viện.

Điều ước số hai: Được nắm tay anh đi khắp nơi.

Sam Y từng muốn có thể nắm tay Phong Thần đi đến mọi nơi, nói cho tất cả mọi người biết đây chính là người yêu của cô. Bây giờ có thể nắm rồi, nhưng ý nghĩa đã không còn như trước. Hai người thong thả nắm tay nhau đi bộ, không ai nói gì. Sam Y đứng bước, nhặt một chiếc lá và rơi xuống từ trên cành. Cô cảm thấy mình cũng lẻ loi mà rơi rụng như chiếc lá này thôi.

"Anh đã gọi cho bố em và Băng Băng rồi."

"Sao anh lại gọi cho họ? Anh biết là em không muốn làm phiền ai mà." Sam Y nghĩ đến những người thân thiết xung quanh mình, cuối cùng cũng chỉ có hai người họ.

"Người thân có khả năng cho tụi cao hơn..."

"Nếu bố tương thích anh muốn em nhận của ông ấy sao? Bố đã già như vậy rồi chẳng may có chuyện gì thì sao? Em không thể ích kỷ như vậy được. Phong Thần, anh đừng thay em quyết định bất cứ điều gì hết." Sam Y mặt đỏ hoe, cô cố ngăn lại dòng nước mắt chỉ chực trào ra. Cô không muốn mình trông thật yếu đuối, nhất là trước mặt Phong Thần.

Phong Thần ôm cô vào lòng, an ủi cô:

"Không phải em nên tiếp tục sống để ở bên bố em sao? Ông ấy sẽ đau khổ thế nào nếu không có em bên cạnh chứ? Đây mới chính là điều ích kỷ nhất. Khó khăn lắm mới tìm thấy em, bố em sẽ tha thứ cho bản thân nếu như để em từ bỏ cuộc sống này sao?"

Sam Y lững lờ khóc, nước mắt thấm ướt đầm bờ vai Phong Thần. Anh biết cô đã phải kìm nén suốt bao đau khổ, một mình chịu đựng hết những đau thương. Anh sẽ san sẻ cùng với cô nỗi đau này, cùng cô vượt qua bệnh tật và khó khăn. Lúc trước anh không thể, nhưng giờ anh có thể.

Điều ước số 3: Khi khóc có anh ở bên.

"Sam Y, cậu muốn tố tức chết đúng không?" Băng Băng đứng trước cửa phòng bệnh nhìn thấy Sam Y liền chạy đến ôm chặt lấy cô.

"Được rồi, nhìn thấy người rồi thì bỏ ra đi. Tố không thờ được." Sam Y vỗ vỗ lưng cô bạn thân, vẫn là Băng Băng của cô đáng yêu nhất.

"Cái con bé này nói đi là đi, bệnh là bệnh, lại còn không chịu điều trị. Cậu muốn tố tăng tấn theo cùng phải không?" Băng Băng nói năng hùng hổ, nếu như Sam Y thực sự không qua khỏi thì sau này cô biết sống thế nào?

"Thế nên cậu cũng sang đây thuyết phục tố đúng không?"

"Tố đã gạt bỏ hết công việc với vội vàng bay ngay sang đây tìm cậu đấy. Cậu lo chữa bệnh từ từ đi, đừng để tâm chân tình này hoá không. Mạng sống của Sam Y dù có bỏ ra tất cả của cái trên đời cũng không thể có được, bạn cậu yêu cậu biết bao nhiêu cho nên hãy nghĩ vì tố đi. Tố có thể sống nếu thiếu dần ông nhưng tố không sống được nếu thiếu cậu đâu." Băng Băng ôm lấy Sam Y khóc to.

"Đừng khóc nữa, làm như cậu mới là bệnh nhân mắc bệnh nan y chứ không phải tố đấy."

"Cậu thay đổi suy nghĩ chưa? Sao cậu lại từ bỏ cuộc sống dễ dàng như vậy được chứ? Đừng nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, cậu luôn có tố ở bên cơ mà?"

Phải rồi, cô có Băng Băng bên cạnh nữa. Phút chốc ấy Sam Y nhận ra cô đã hoàn toàn quên đi mất người bạn duy nhất này mà muốn ra đi. Sao cô có thể yên tâm để lại Băng Băng một mình được?

Thấy Sam Y không nói gì, Băng Băng tưởng không thuyết phục được cô lại khóc to hơn.

"Sam Y." Dạ Quốc Việt loạn chọang từ ngoài chạy vào.

"Bố không cần phải đến gấp rút như vậy đâu." Sam Y định đứng dậy đỡ ông nhưng cả người bỗng đau nhức không thể cử động. Cô cố nhin đau, cười thật tươi với ông.

"Sao con có bệnh lại không chịu chữa? Từ khi Phong Thần thông báo trong lòng bố không phút nào không lo lắng cho con."

"Là con có lỗi, con không nên khiến bố lo lắng như vậy."

"Bố muốn đi xét nghiệm, con nhất định phải làm phẫu thuật. Bố không thể trơ mắt lên nhìn con gái bỏ chết, cũng không thể có lỗi với mẹ con thêm được nữa." Dạ Quốc Việt đứng dậy, lại bị Sam Y kéo tay.

"Con không muốn. Nhờ bố gặp chuyện gì thì con phải làm sao?" Sam Y nắm chặt lấy tay bố không buông.

"Hy sinh vì con cái không phải là điều mọi ông bố bà mẹ trên đời này vẫn làm sao? Bố đã sống đến tuổi này rồi tìm được con đã là điều vô cùng hạnh phúc. Con còn cả một cuộc đời dài trước mắt sao có thể dừng chân? Ta có thể giúp con gái mình chính là niềm vui của ta rồi. Con đừng băn khoăn nghĩ ngợi gì hết. Hơn nữa ta vẫn còn khỏe lắm, chỉ cần cho con chút ít có là gì. Yên tâm đi." Dạ Quốc Việt vỗ vỗ tay Sam Y động viên, rồi phòng bệnh đi làm xét nghiệm.

Sam Y không muốn liên lụy đến ai, giờ có nhiều người vì cô đến vậy khiến cô cảm thấy vô cùng có lỗi. Cô vốn đã quen một mình, chỉ sợ làm phiền đến người khác nên trong lòng rất khó chịu. Băng Băng biết bạn mình lại đang âm thầm nhận hết tội lỗi vào người chỉ đành thở dài, Sam Y đáng thương biết bao.

"Để tố ôm cậu cho vui nỗi buồn nào." Băng Băng kéo Sam Y vào lòng, vỗ lưng cô an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Trải lòng

Sam Y thấp đi trong vòng tay của Băng Băng. Có lẽ cô đã quá ịch kỷ khi không nghĩ đến bố cô và Băng Băng, cô cứ nghĩ trên đời này không có ai nhớ đến cô. Giờ đây cô đã có người thân, bạn bè và cả Phong Thần. Cô đã chờ được đến giây phút anh nói rằng anh cần cô. Sam Y vui vẻ trong lòng, có rất nhiều người quan tâm đến mình, cô không hề cô đơn.

"Phong Thần, chúng ta đi xem phim nhé." Sáng thức giấc Sam Y thấy trong lòng phơi phới, phấn khởi dễ ngủ.

Phong Thần kéo rèm cửa sổ sang hai bên, ánh nắng tràn ngập khắp căn phòng.

"Bệnh nhân có ai như em ngày nào cũng đòi đi chơi thể dục, ngoan ngoãn chữa bệnh đi rồi sau đó em muốn gì anh cũng đồng ý."

Bản năng không nghề trôi dấy, Sam Y một mực đu bám đòi đi chơi.

Điều ước số 4 của em là được một lần cùng anh ngồi ghế tình nhân trong rạp phim. Sam Y thật không hiểu lúc đó bản thân mình nghĩ gì mà có thể viết ra mấy điều ước nhằm chán đến vậy. Giờ cô nghĩ lại còn thấy xấu hổ, không biết Phong Thần có nghĩ cô trẻ con quá không?

"Em muốn xem phim gì?" Phong Thần nhìn tên một loạt phim đang chiếu đến hoa cả mắt.

"Em chưa bao giờ dám xem phim mà ngoài rạp. Nhưng giờ có anh đi cùng nên em muốn xem thử." Sam Y cười khúc khích, bộ dạng đáng yêu tình nghịch khiến mấy chàng trai đang xếp hàng mua vé phía sau không ngừng thả thính.

Sam Y vui vẻ quay sang cười lại, ngược lại Phong Thần mặt mũi nhăn nhó, mua vé xong lập tức nắm tay cô rồi đi.

"Đừng là mấy thằng nhóc được nuông chiều. Ban ngày không đi làm đi học lãng vãng ở đây xem phim." Phong Thần ra vẻ không hài lòng lắc đầu.

"Anh ghen à? Có phải thấy em rất có sức hút không?" Sam Y chưa nói hết câu đã bị Phong Thần đặt lên môi một nụ hôn nồng nàn.

Hai người cứ mãi miết hôn giữa đám đông, đôi môi quyen lại hương vị cháy bỏng của tình yêu khiến nhiều người xung quanh cảm thấy hạnh phúc thay cho họ.

Sam Y mặc kệ tất cả, chỉ chìm đắm trong nụ hôn thật sâu, cả người cô như đang phiêu du trong mộng cảnh.

"Không phải em muốn anh hôn em giữa chốn đông người sao?" Phong Thần nhìn vào mắt Sam Y, trong ánh mắt ngập tràn ý cười.

"Em đâu có ước điều gì kì lạ thể đâu. Anh không ngại mà em ngại đây. Người ta cứ chi trò suốt kia." Sam Y đưa hai tay lên má giờ đã nóng bừng, trong lòng không ngừng oán trách Phong Thần già rồi còn không biết ngại.

"Anh nhớ là cái số 5..."

Sam Y không để Phong Thần nói tiếp, kéo anh đến quầy mua bình nước. Má cô đã nóng lắm rồi, cô mà còn nghĩ nữa chắc sẽ bốc cháy mất.

"Em muốn ăn bắp rang bơ." Sam Y muốn phân tán sự chú ý của mình, nhưng nụ hôn vừa rồi cứ ám ảnh trong tâm trí của cô mãi.

Hai người vào rạp chỉ toàn thấy những đôi tình nhân tay trong tay dựa đầu vào vai nhau. Sam Y theo bản năng cau mày khó chịu, Phong Thần ôm lấy vai cô:

"Em ghen tị cái gì chứ? Không phải người ta mới là người ghen tị em sao?"

"Ghen tị gì chứ? Em chỉ thấy mấy người trẻ bây giờ toàn điên sâu quá."

"Em không phải người trẻ thì là bà già à? Chúng ta cũng làm giống bọn họ được không?"

"Nam Phong Thần, có phải anh thấy em dễ dàng quá với anh đúng không?" Sam Y bực bội ăn một miếng bắp rang bơ.

"Em dứt cho anh đi." Nam Phong Thần quay sang Sam Y há miệng.

"Còn lâu."

"Phim bắt đầu chiếu rồi kia. Anh đừng dựa vào người em nữa. Em không tập trung được." Sam Y đẩy đầu Phong Thần ra.

"Anh sợ phim ma lắm, phải ôm em cho chặt trước." Phong Thần tận dụng cơ hội hôn má cô một cái.

"Anh không thấy sai sao? Anh dựa cái gì mà dựa, ngồi dậy ngay cho em."

Phong Thần càng dính sát lấy Sam Y, vẻ mặt thỏa mãn như chú mèo con được vuốt ve.

Sam Y sợ đứng người ngồi im bất động quên cả phản ứng, Phong Thần ngồi cạnh sung sướng tận hưởng hạnh phúc. Chưa được bao lâu thì Phong Thần sợ hãi hét lên một tiếng rồi chui vào lòng Sam Y. Cả rạp quay sang nhìn hai người khiến cô vô cùng xấu hổ.

Rất cuộc đi về mà chẳng xem được gì, Sam Y tức trong bụng anh ách.

"Anh chẳng sợ gì mà già vờ đứng không? Em không sợ anh sợ cái gì chứ?"

"Anh sợ thật mà. Nhìn mấy con ma đấy khiến anh nổi hết cả da gà đây này." Phong Thần vô cùng khoa trương giơ tay múa chân.

"Em muốn đi nhà ma."

"Hết giờ chơi rồi cô gái. Chúng ta trở về nào." Phong Thần véo má Sam Y một cái, cảm giác vui vẻ khi trêu chọc được cô.

"Không thích. Anh không đi em đi một mình."

"Ngao ngoãn nghe lời nào. Giờ em đang là bệnh nhân đấy. Em không đi là anh bế em về."

"Kệ anh. Em không về bệnh viện đâu."

Sam Y chưa kịp bước đi đã bị Phong Thần bế bổng lên. Cô còn cho là anh không dám, Phong Thần luôn là một người vô cùng sĩ diện, không bao giờ làm gì mất mặt khi ở trước đám đông.

"Anh thả em xuống." Sam Y hét lên.

Phong Thần chẳng hề quan tâm đến cô, một mực bước đi. Cho đến tận khi nhét được cô vào trong xe anh mới yên tâm.

"Em nhất định phải chữa khỏi bệnh. Dù có phải bằng cách nào đi nữa anh cũng sẽ không từ bỏ em."

Sam Y biết phản kháng vô hiệu đành thở dài buồn bã. Đúng là ông trời không chiều lòng người, lúc cô cần anh đến thì anh không đến, muốn anh đi thì anh lại không đi. Cô không biết bây giờ trong lòng mình thứ cảm xúc gì đang tồn tại. Cô hết yêu anh rồi, hết yêu thật rồi. Nhưng lại vẫn quyen luyến những giây phút quý giá này. Cô chỉ đang tự lừa dối bản thân mình mà thôi. Phong Thần là tình yêu duy nhất, cũng là tình yêu cuối cùng của Sam Y. Nếu có chết lúc này, cô cũng thấy mãn nguyện. Cô đã có những khoảnh khắc đẹp để lưu giữ vào những giờ phút cuối cùng. Với Sam Y thế là đã quá đủ.

Sam Y thấy mình đang quay trở về những ngày tháng thanh xuân với ánh nắng rực rỡ và tiếng chim hót líu lo từ xa truyền tới. Cô nhìn thấy hình ảnh Phong Thần đang ngồi chống cằm suy tư trong lớp học, nhiều bạn gái xung quanh đang hướng ánh mắt về anh. Rồi cô nhìn thấy chính mình trong đám bạn học ấy, nhìn rạp ngoài phòng học anh dễ được ngắm nhìn anh thật nhiều. Sam Y hùng hổ bước vào lớp đến trước mặt anh, trên tay cầm quyển sách để hỏi bài.

Sam Y nào muốn hỏi bài, trong mắt cô chỉ có dáng vẻ thư sinh thanh lịch của anh. Cô biết có rất nhiều bạn gái ghen tị với cô, vì không ai được anh dễ mất tới. Chỉ Sam Y mới có thể đường hoàng bước tới cạnh anh với lý do hỏi bài. Phong Thần quay sang nhìn cô, hết sức chậm rãi giải thích câu hỏi của cô rồi lại quay mặt đi. Sam Y hỏi anh thêm nhưng anh đã chẳng quan tâm gì đến cô nữa. Sam Y vẫn thấy vui vẻ, nháy chân sáo rồi đi.

Cứ như thói quen, mỗi ngày cô đều sang làm phiền anh, Phong Thần luôn luôn chỉ trả lời 1 câu hỏi của cô rồi lập tức đuổi cô đi. Có nhiều tin đồn giữa anh và cô có quan hệ gì đó, Sam Y thần thần bí bí úp mở câu chuyện, Phong Thần luôn là nữ nam lạnh lùng cao ngạo tất nhiên không lên tiếng giải thích. Sam Y tận hưởng niềm hạnh phúc nho nhỏ chẳng được bao lâu thì xuất hiện Dương Chi.

Có một điều Sam Y đến tận bây giờ vẫn không thể hiểu được, tại sao Dương Chi có thể lọt vào mắt Phong Thần? Đối với Sam Y, không ai có thể xứng đáng với Phong Thần. Đến chính bản thân cô cũng vô cùng tự ti khi đứng bên cạnh anh. Dương Chi ngày ấy tuy là hoa khôi nhưng cũng không phải mỹ nhân hoa gặp hoa nở, Phong Thần không thể nào thích một cô gái tầm thường như vậy. Hay anh chỉ tìm một người dễ trốn tránh cô?

Sam Y từ từ mở mắt, trong bụng chất đầy nghi vấn.

"Cậu ngủ suốt từ lúc về đến giờ mới tỉnh. Dương Chi mới đến thăm cậu mà tớ đuổi cô ta đi rồi. Cô ta nghĩ mình là ai mà dám bước vào đây ra về."

"Hay thật tớ vừa thấy cô ta xuất hiện trong giấc mơ của mình."

"Đừng có nghĩ về những con người xấu xa đấy. Cậu lo cho bản thân trước đi. Nhất định phải làm phẫu thuật."

"Tớ sẽ cố gắng một lần nữa. Cố gắng sống thật tốt."

"Phải vậy chứ. Cậu phải sống lâu hơn tất cả những kẻ đáng ghét kia, tận hưởng mọi lạc thú trên đời. Mạnh mẽ lên nào." Băng Băng nắm tay động viên Sam Y.

Sam Y hơi thấp thỏm một chút thì y tá tiến vào kiểm tra tình trạng cô. Cô suy nghĩ một lúc rồi chán chừ hỏi:

"Tôi muốn hỏi một chút, đã có tùy thích hợp chưa?"

"Hiện tại vẫn chưa có kết quả nào phù hợp với cô. Chúng tôi đang tiếp tục tìm."

Sam Y cảm giác trong lòng nặng trĩu, cô cảm thấy mình đáng nhẽ không được phép hy vọng, vậy mà cô vẫn hy vọng trong tuyệt vọng.

Thật ra đứng giữa ranh giới sống và chết, con người ta chẳng còn thấy sợ hãi điều gì. Chỉ có nuối tiếc và lưu luyến mà thôi. Nuối tiếc những gì chưa làm được và lưu luyến những gì mình đã có. Có thể bước tiếp hay dừng chân, đối với Sam Y chẳng còn có quan trọng. Cô đã có những gì mình mong muốn chẳng cần biết thật hay giả, hoàn thành những ước mơ nhỏ bé mà cô nghĩ sẽ không bao giờ thành hiện thực.

"Nghe nói chị không chịu chữa bệnh?"

Sam Y nghe thấy giọng nói này bất giác ngẩng đầu nhìn, đã lâu không thấy Quân Hàn. Cậu ấy bây giờ ra dáng một người đàn ông trưởng thành hơn nhiều rồi. Cô có thể yên tâm vì đã có Quân Hàn bên cạnh hỗ.

"Cậu cũng đến sao?" Lần trước Quân Hàn rời đi trong tức giận, Sam Y cũng không chủ động liên lạc. Hai người bấy giờ gặp lại chẳng còn thân thiết được như trước.

"Bỏ gọi báo chị sắp chết nên tôi đến xem."

Giọng điệu Quân Hàn hoàn toàn ngược lại với lời nói, dù cậu có vô tâm đến mức nào cũng không thể lờ đi Sam Y. Biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn trong cậu khi nghe tin Sam Y mắc bệnh. Cảm giác đau khổ, buồn bã, tức giận thúc giục cậu phải nhanh chóng đến gặp cô. Bỏ đã nói đến giờ vẫn chưa tìm được tùy phù hợp để phẫu thuật, điều đó khiến Quân Hàn gấp gáp thu xếp công việc để sang đây. Cậu cần phải đi xét nghiệm tùy, có thể cậu chính là niềm hy vọng cuối cùng. Quân Hàn vô cùng lo lắng. Chỉ sợ cậu sẽ không còn được gặp lại Sam Y nữa.

"Có cậu tôi cũng yên tâm phần nào. Sau này giao bó cho cậu chăm sóc vậy." Sam Y vẫn tỏ ra bình thản nhưng giọng nói thì run run. Sam Y biết cô đang sợ hãi, từng giây từng phút trôi qua cô lại càng đến gần hơn với cái chết, rời xa những người có yêu thương. Sinh mệnh con người mong manh như vậy, chết là kết thúc.

"Chị tưởng chết dễ như vậy sao? Một Sam Y mạnh mẽ mà tôi biết có lẽ đã không còn rồi, chị làm tôi thất vọng quá. Nhìn chị bây giờ xem, chị buồn bã yếu đuối đến thảm hại. Đây là hình ảnh chị muốn để lại cho mọi người sao? Hay chị muốn được người khác thương hại? Chị muốn sau khi chết đi mọi người sẽ nhớ về chị mãi trong bộ dạng này đúng không? Tôi nói cho chị biết, sau khi chết chẳng còn ai nhớ về chị đâu. Chị dần sẽ nhợt nhòa trong kí ức mọi người, rồi họ sẽ tìm được những niềm vui mới. Ai biết được Nam Phong Thân với Dương Chi lại tái hợp. Chị muốn cô ta vui vẻ như vậy phải không?"

"Cậu càng nói càng quá đáng đấy Dạ Quân Hàn." Băng Băng từ ngoài vào đã nghe thấy hết những lời nói của Quân Hàn, cô nghe còn muốn tức chết nữa là Sam Y. Nhờ cô ấy kích động mà bệnh tình chuyển biến xấu thì sao?

"Cậu nói đúng thật đấy. Trong lòng tôi vẫn luôn trốn tránh sự thật không dám nói ra. Cậu đã giúp tôi nhận ra mình đáng thương đến mức nào. Nhưng Quân Hàn, tôi không muốn mạnh mẽ nữa. Tôi luôn tự làm tổn thương chính bản thân mình vì điều đó. Vì vậy hãy cho tôi yếu đuối một chút, dù chỉ ngày hôm nay. Tôi đã quá mệt mỏi rồi."

"Chị chỉ cần sống như một người bình thường nhưng chị luôn gồng mình lên chống chọi mọi thứ, giờ là lúc cần mạnh mẽ chị lại buông xuôi u?" Quân Hàn không thể kiềm mình nói ra những lời tổn thương Sam Y, dù cậu có hối hận thì cũng đã lỡ lời.

"Làm sao mà sống như người bình thường được, cậu thì biết cái quái gì mà dám lên mặt nói những lời này. Cậu ra ngoài ngay cho tôi." Băng Băng nổi giận dấy Quân Hàn ra khỏi phòng bệnh, trong khi Sam Y cúi gằm mặt xuống như đứa trẻ bị mắng. Cô chỉ sợ Sam Y còn nghe những lời này của Quân Hàn nữa mà thật sự phát bệnh.

"Sam Y là bệnh nhân sao cậu có thể nói ra những lời như vậy? Nếu mục đích của cậu đến đây chỉ để nói mấy lời này thì cậu về đi, nơi đây không chứa nổi cậu."

"Tôi đến vốn để xét nghiệm tùy cho chị ấy mà không hiểu sao lại nói ra những câu như vậy. Tôi muốn động viên mà rốt cuộc lại biến thành những lời khích bác đầy châm chọc. Giờ tôi sẽ đi làm xét nghiệm, chị hãy an ủi Sam Y giúp tôi." Giương mặt Quân Hàn tràn ngập sự lo lắng, trong lòng cậu quan tâm Sam Y rất nhiều nhưng không thể thể hiện ra.

Băng Băng trở lại phòng bệnh thấy Sam Y đã ngủ. Cô ấy đã sống một đời trong cả quãng đời của mình. Giờ là thời gian duy nhất mà Sam Y được nghỉ ngơi nhưng Quân Hàn lại nói cô phải tiếp tục chiến đấu. Băng Băng biết Sam Y vẫn luôn âm thầm chống chọi lại số phận vô cùng nghiệt ngã của mình, nhưng có mấy ai hiểu được tâm sự của cô ấy?

Sam Y nhắm mắt nhưng không ngủ được. Trong lòng chỉ mãi nghĩ về những lời nói của Quân Hàn. Lời nào của cậu ấy cũng đúng, như muốn vạch trần hết những điều giấu kín trong lòng cô. Cô đang cố tỏ ra yếu đuối, cố muốn một lần nhận được sự chăm sóc quan tâm từ mọi người. Cô sợ không có ai bên cạnh mình, một mình trải qua ngày tháng đơn độc như trước. Chỉ lúc này Phong Thần mới nhìn về cô, mới giúp cô hoàn thành những ước nguyện cuối cùng. Có lẽ anh cũng chỉ thương hại cho thôi, giống như Quân Hàn đã nói. Sam Y tự chế nhạo bản thân, từ bao giờ mà Sam Y cao ngạo đã trở thành một con người cần sự thương hại từ người khác như vậy?

Là khi có thật sự tuyệt vọng.

Next:

Chương 49: Bình minh

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bình minh

Chương 49: Bình minh

Chương 49: Bình minh

Quân Hàn vừa bước tới phòng xét nghiệm thì nhìn thấy Phong Thần. Dáng vẻ của anh vô cùng tiêu tụy, khuôn mặt nhợt nhạt không còn chút sức sống, thể hiện rõ sự lo lắng và bất an.

"Phong Thần." Quân Hàn đặt một bàn tay lên vai động viên anh.

"Đến bây giờ vẫn không tìm được tùy thích hợp cho cô ấy." Phong Thần nhăn sấp ngãi khuỷu đến nơi, chặt vật dựa người vào tường. Từ lúc biết Sam Y bị bệnh, anh chạy đôn chạy đáo khắp nơi, dùng mọi biện pháp để tìm được người hiến tùy phù hợp. Anh chỉ hận không thể lột tức rút sạch tủy của mình ra cho cô. Nhưng đến bây giờ một tia hy vọng cũng không có, trong lòng anh chỉ còn sự hối hận và đau khổ. Anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, chỉ cần cô còn sống. Sam Y là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, nếu có không còn, anh cũng chẳng thể tìm một lý do để tiếp tục tồn tại.

"Tôi sẽ thử xét nghiệm, dù sao Sam Y với tôi cũng là chị em, hy vọng vẫn còn. Đừng tự bỏ." Quân Hàn khẽ thở dài, nếu biết trước có ngày hôm nay, chắc hẳn Phong Thần và Sam Y sẽ không tự dẩy vô lẫn nhau, lãng phí nhiều thời gian đến như vậy.

Phong Thần khẽ gật đầu, anh không thể từ bỏ. Anh sẽ tiếp tục tìm kiếm, anh không thể nhìn cô ra đi dễ dàng như vậy. Còn bao nhiêu ước hẹn cùng nhau, anh phải cùng cô thực hiện tất cả.

Đẩy cánh cửa phòng, Sam Y đang nằm trên giường bệnh ngủ một cách bình yên. Cô lặng lẽ nằm ở đó, dưới ánh nắng mặt trời trong lành lung linh trong suốt, như thể cô chuẩn bị biến mất khỏi nơi đây. Phong Thần vội chạy nhanh đến bên cạnh ôm chặt lấy cô, anh sợ chỉ cần mình buông tay, cô thực sự sẽ tan vào ánh mặt trời đẹp để đến chốn lợi đó.

"Ôm em chặt đến vậy làm em không thở nổi." Sam Y từ từ ngồi dậy dựa vào lòng ngực anh. Hoá ra được nằm trong vòng tay người mình yêu ấm áp đến như vậy, cô tham lam hít vào mùi hương chỉ thuộc về anh, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ từ trái tim anh. Có lẽ Phong Thần chỉ đang thương tiếc cô, muốn an ủi cô những ngày tháng cuối cùng, hoàn thành những tâm nguyện còn dang dở của cô. Nhưng tuyệt nhiên đó không phải tình yêu. Giống như lương tâm anh bỗng dưng trời dấy, ban phát chút ít tình thương cho kẻ đói khát như cô đấy. Nhưng cô vẫn tham luyến, tại sao cứ ở trước mặt anh, toàn bộ thương gap của cô đều tự động rơi xuống? Có phải yêu cũng trở thành thói quen hay không? Thói quen yêu một người không dễ thay đổi, nó lại càng khó biến mất với một người như Sam Y. Cô chỉ cần nghĩ đến việc yêu lại từ đầu, làm quen với một người mới là bản tính loài nhúc lại xuất hiện. Đúng, không phải do cô không thể buông tay mà tại vì yêu anh đã trở thành bản năng mà cô quá lười để thay đổi nó. Sam Y cười trong lòng, thì ra đến tận bây giờ cô mới ngộ ra một điều đơn giản đến như vậy. Bấy giờ có còn kịp để thay đổi thói quen nữa không?

"Nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?" Phong Thần dụ dằng vuốt nhẹ tóc cô, cánh tay ôm cô chưa từng rời lỏng.

"Đột nhiên phát hiện ra một điều thú vị", Sam Y cười nói, "Hứa với em, nếu em khỏi bệnh, anh sẽ đáp ứng em một điều kiện được không?"

"Đều chiều em." Phong Thần không biết cô muốn yêu cầu điều gì, nhưng chỉ cần cô sống, anh nguyện đem mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này dành cho cô.

Sam Y như con mèo nhỏ ngoan ngoãn hưởng thụ sự vuốt ve trong lòng anh, cô đã hoàn toàn mất niềm nguyện, cuối cùng cũng có một lần Phong Thần nhìn về phía cô, chia đôi bàn tay ấm áp ôm cô vào lòng.

"Cố phải trên đời này dân ông đều chỉ biết mặt đi mới thấy nổi tức?" BĂNG BĂNG lạnh nhạt nhìn Phong Thần chậm rãi khép cánh cửa sau lưng.

Thật ra BĂNG BĂNG luôn thấy bất mãn với người dân ông này, tại sao bạn thân của cô yêu đến chết đi sống lại người có trái tim bằng giá đến vậy? Mỗi lần nhìn thấy Sam Y tuyệt vọng, BĂNG BĂNG lại thêm oán trách Nam Phong Thần. Vì có gì mà anh ta có quyền nắm lấy trái tim của bạn cô, tuy ý hành hạ nó rồi lại chỉ cần xin lỗi một câu là được tha thứ.

"Phải, bây giờ tôi rất hối hận. Tự trách bản thân để thù ghét che mắt, chà đạp lên tình yêu của cô ấy. Có lẽ tôi chẳng thể bù đắp tất cả những lỗi lầm mình đã gây ra, chỉ xin cô ấy hãy tha thứ và cho tôi một cơ hội."

"Quá muộn rồi Phong Thần. Thời gian không chờ đợi một ai, quá khứ của anh không có cô ấy, tương lai của anh có cô ấy sẽ không bước vào nữa. Tôi cho anh biết, sau khi Sam Y khỏi bệnh tôi sẽ không để cô ấy ở gần anh lập lại sai lầm như trước kia nữa, tôi sẽ kéo cô ấy tránh xa loại người vô tình như anh."

"Tôi không thể rời xa cô ấy." Phong Thần đau đớn cảm nhận trái tim mình như bị bóp nghẹn, chỉ cần nghĩ đến một thế giới không có Sam Y anh liền cảm thấy không thể thở nổi.

"Nhưng mọi chuyện đã khác rồi. Anh không thể rời xa Sam Y, nhưng Sam Y đã không còn như ngày trước, cô ấy chắc chắn sẽ rời xa anh. Anh không thấy mình đã tổn thương cô ấy sâu sắc như thế nào sao? Đến lúc anh phải buông tha cho cô ấy để cô ấy đi tìm hạnh phúc đích thực của mình." BĂNG BĂNG vô cùng cảm thán, tại sao loại người như Phong Thần lại là nam chính trong vở kịch này, cô chỉ muốn xông lên đòi vai cô thành nam chính thâm tình rồi dẫn Sam Y đi một mạch không bao giờ trở về nữa. Thật đáng tức!

"Cậu đang làm cái gì thế? Đã bệnh sắp chết rồi còn tham công tiếc việc à?" BĂNG BĂNG nhìn thấy Sam Y nằm trên giường bệnh ôm máy tính làm việc chăm chỉ không rời.

Sam Y trả lời mà mắt vẫn không hề rời khỏi máy tính: "Tớ bỏ bê lâu quá rồi, có nhiều việc phát sinh cần phải giải quyết."

"Không được, bệnh nhân cần phải nghỉ ngơi tuyệt đối, đưa máy tính đây cho tớ."

"Sắp xong rồi, đợi chút thôi."

"Đưa đây mau lên." BĂNG BĂNG trực tiếp cầm lấy máy tính giấu đi, không hiểu rốt cuộc Sam Y lấy máy tính từ đâu ra.

"Có tìm được tuy thích hợp chưa?" Sam Y băng quơ hỏi một câu.

"Chưa", BĂNG BĂNG mãi mê suy nghĩ nên cất máy tính ở đâu liền theo phản xạ trả lời, nhận ra mình vừa nói gì cô vội chữa cháy, "Nhưng mà vẫn còn cơ hội mà, cậu yên tâm dù lục tung cả hành tinh này nhất định tớ tìm được người hiền túy phù hợp với cậu."

Niềm hy vọng ngày càng mong manh khi đến tủy của bố ruột cũng không phù hợp với Sam Y, giờ đây tất cả mọi người đều chỉ biết mong chờ vào kết quả xét nghiệm của Quân Hàn. Từng giây từng phút như ngồi trên đống lửa, chưa bao giờ Phong Thần cảm thấy sốt ruột đến như vậy.

"Tôi thật sự xin lỗi, kết quả xét nghiệm của anh Quân Hàn không phù hợp với bệnh nhân." Giọng bác sỹ lạnh nhạt đưa ra thông báo.

Dạ Quốc Việt nhất thời choáng váng ngã xuống đất. Quân Hàn nhẹ nhàng đỡ bỏ mình dậy nhưng cũng không kiềm chế nổi mà đôi tay trở nên run rẩy. BĂNG BĂNG không ồn ào như mọi khi nhưng trên mặt nước mắt không ngừng rơi xuống. Trái ngược lại Phong Thần hoàn toàn bình tĩnh, anh không thể tuyệt vọng vào lúc này. Vẫn còn hy vọng, vẫn còn có thể tìm người khác hiền túy cho Sam Y. Phong Thần không ngừng tự an ủi mình, nhưng đôi chân anh sớm đã không đứng vững, vô lực dựa vào tường.

Không ai biết rằng Sam Y ngay từ đầu đã đứng bên ngoài, thân nhiên chấp nhận sự thật rằng ông trời vẫn không dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Cô không muốn tiếp tục chờ đợi nữa, mỗi ngày đều phải duy trì cuộc sống bằng những hy vọng mong manh như thế này, cô chỉ mong nhanh chóng được giải thoát. Chỉ bằng cô bền mắt, để tất cả mọi người nhanh chóng quên cô đi, ít nhất những người thân của cô sẽ không phải chứng kiến giây phút chia ly đầy đau khổ.

Cô lẳng lặng rời khỏi bệnh viện, đi không mục đích trên đường phố tấp nập. Mọi người đều vội vã lướt qua, chỉ mình Sam Y cứ chậm rãi bước từng bước một. Giờ cô phải đi đâu đây?

Một tháng sau.

"BĂNG BĂNG, tôi cầu xin cô. Nếu cô biết tung tích của Sam Y làm ơn hãy nói cho tôi biết."

BĂNG BĂNG biết một người cao ngạo như Phong Thần hạ mình xuống cầu xin người khác là một chuyện khó khăn chừng nào, nhưng thật sự anh ta cũng có ngày hôm nay. Đáng đời!

"Tôi không biết Sam Y đang ở đâu hết. Kể cả nếu tôi biết cũng tuyệt đối không nói cho anh." Hừ, cứ để anh ta sống trong hối hận đi.

Phong Thần không còn biết được hôm nay là ngày thứ mấy, thậm chí ngày hay đêm anh cũng không phân biệt được. Anh đã tìm kiếm cô khắp mọi nơi, chỉ cần nghe thấy có người giống như cô xuất hiện anh lập tức chạy đến, nhưng lại thất vọng trở về. Rốt cuộc cô đang trốn ở chỗ nào? Cô đang bệnh nặng như vậy, một mình chống chọi đau đớn biết bao nhiêu. Đến cuối cùng anh vẫn để mất cô, trong lòng vừa thương nhớ da diết, vừa đau khổ tự trách. Anh đang lo sợ, sợ rằng anh không bao giờ có thể gặp lại cô một lần nữa, thậm chí anh còn không biết được, liệu cô có còn tồn tại trên đời này nữa không. Càng nghĩ càng lo sợ, anh không thể chỉ ngồi chờ được nữa. Anh chỉ sợ nếu như cô trở về nhà sẽ không thấy anh ở đó nên anh vẫn cứ chờ cô. Nhưng giờ anh phải đi tìm cô. Sam Y, chờ anh!

"Anh, em mới về nước." Phương Huyền bên kia điện thoại giọng nói lộ rõ sự vui vẻ.

"Ừ." Phong Thần vô cùng mệt mỏi, mở miệng nói chuyện anh cũng không còn sức. Anh chỉ hy vọng Phương Huyền đã kiểm điểm lỗi lầm của mình thật tốt, dù sao cũng là người mà anh lo lắng từ nhỏ, vẫn cứ không thể nào trách phạt con bé quá nặng.

"Anh mở cửa cho em đi. Em đang đứng ở ngoài."

"Em về đi, đợi lúc nào rảnh anh đến tìm em."

"Em biết rõ anh ở trong nhà mà anh lại đối xử với em như vậy. Anh vẫn giận em chuyện của Sam Y phải không? Em không cố ý mà, em chỉ muốn anh tránh xa loại người không hề tốt đẹp như chị ta mà thôi. Không biết chị ta đã chết chưa? Cuộc sống không có Bạch Sam Y mới tươi đẹp làm sao. Chị ta cũng đáng đời lắm. Đáng nhẽ cô cơ hội sống mà tại ăn ở không tốt..."

"Em vừa nói cái gì? Có cơ hội sống? Phương Huyền, em nói rõ cho anh biết." Phong Thần không thể kiềm chế vội vàng chạy ra mở cửa.

Lúc này Phương Huyền mới nhận ra mình nhất thời lỡ lời miệng, thôi xong rồi. Nhờ chẳng may kế hoạch của cô ta với Dương Chi bị phát hiện thì làm thế nào?

"Phương Huyền, em lập lại cho anh. Chuyện em vừa nói là sao?" Phong Thần kích động mạnh không ngừng siết mạnh vai cô em gái.

Phương Huyền biết giờ nếu mình không cẩn thận nhất định bí mật sẽ bị bại lộ. Đến lúc đó khẳng định Phong Thần sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

"Ý em là, nếu chị ta ngoan ngoãn nằm trong bệnh viện chờ tìm được người hiền túy phù hợp không phải sẽ có cơ hội hay sao? Giờ chị ta bỏ trốn thì có túy tương thích cũng không có người để thay. Biết đâu chị ta sớm đã không gắng gượng nổi mà lên thiên đường rồi. Anh, trên đời này nhiều phụ nữ như vậy, thiếu mất một người Bạch Sam Y cũng chẳng thay đổi gì cả. Huống hồ anh hấp dẫn như vậy, có người từ chối anh sao?" Phương Huyền không bao giờ chấp nhận Sam Y, chị ta bị bệnh chết như vậy thật đúng là ông trời phù hộ cho cô.

"Anh chỉ cần mình cô ấy. Anh không cho phép em xúc phạm và nguyền rủa Sam Y như vậy. Nếu Sam Y thật sự biến mất, em cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy người anh này nữa." Phong Thần quay người vào trong nhà, bóng lưng vô cùng cô đơn.

"Sao anh cứ cố chấp như vậy? Chẳng phải hồi trước anh ghét chị ta lắm sao? Em giúp anh tránh xa chị ta mà anh cũng chưa từng ngăn cản em. Giờ bày ra bộ dạng thâm tình này làm gì chứ? Anh không còn là anh trai điệu đàng trước đây của em nữa, anh lại còn bệnh vực một người ngoài." Phương Huyền tức giận vô cùng, lời nói càng ngày càng gay gắt.

"Phải, giờ anh như một kẻ điên. Anh hối hận rồi, trước đây không đối xử với cô ấy tốt hơn một chút để giờ..."

"Anh nghe em nói. Anh không hề có tình cảm với Sam Y. Chẳng qua giờ chị ta bị bệnh nan y nên anh mới nảy ra sự thương hại mà thôi. Anh trai của em là người có tấm lòng lương thiện, mặc dù bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất ấm áp. Anh luôn quan tâm đến mọi người xung quanh, đặc biệt là vì Sam Y còn là vợ trên danh nghĩa của anh. Anh thấy chị ta bị bệnh nên mới thương hại, muốn..." Phương Huyền chưa nói hết câu đã bị Phong Thần ngắt lời.

"Em đừng nói nữa. Đây không phải là sự thương hại. Trong lòng anh tự biết không cần nỗ công em giải thích. Về đi, Phương Huyền." Phong Thần đóng sập cánh cửa trước mặt Phương Huyền làm cho tức đến muốn giết người. Sam Y, Sam Y, tại sao cái tên cô ghét nhất cứ luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô như thế?

"Phong Thần, là tôi Hưng Vũ", Hưng Vũ thờ dãi trong lòng, "Có một chuyện tôi nghĩ anh cần biết. Trước hết hãy bình tĩnh đã nhé."

"Tìm được Sam Y rồi sao?" Phong Thần có chút hy vọng chờ đợi.

"Thật ra hôm qua tình cờ tôi thấy Dương Chi ở bệnh viện. Tôi thấy hơi ngạc nhiên khi cô ta đi vào phòng xét nghiệm nên đã bí mật theo dõi", anh khẽ nín thở rồi mới nói tiếp, "Là cô ta đã tráo dối xét nghiệm túy của Quân Hàn, thực chất túy của anh ấy hoàn toàn phù hợp với Sam Y. Cô ta không yên tâm nên hôm qua quay lại bệnh viện để kiểm tra xem cô đề lộ sơ hở gì không, cô ta đã rất hoảng sợ khi bị tôi bắt gặp. Lúc đầu cô ta còn chối, nhưng vị bác sỹ kia vẫn còn chút lương tâm nên đã nhận. Cô ta nói rằng mình không phải chủ mưu."

"Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết." Không để Hưng Vũ kịp nói gì Phong Thần đã lao ra khỏi nhà.

"Anh, em biết anh vẫn còn thương em mà." Phương Huyền vẫn chờ ở ngoài, cô tin nhất định Phong Thần đã tỉnh ngộ, dù sao hai người vẫn là anh em thân thiết nhất.

"Nói cho anh biết, có phải em đã tráo dối kết quả xét nghiệm của Sam Y và Quân Hàn không?" Phong Thần vô cùng nổi giận, hai bên thái dương đã nổi đầy mạch máu xanh, giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc.

Phuong Huyền chưa bao giờ nhìn thấy anh nổi giận đến như vậy với cô, trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng biết nếu mình thừa nhận thì Phong Thần tuyệt đối không tha thứ cho mình.

"Anh nói gì vậy em không hiểu? Kết quả xét nghiệm nào chứ? Không phải em vẫn luôn ở Úc kiểm điểm mình sao. Rốt cuộc anh nghe ở đâu vậy? Có phải Sam Y quay trở lại trà thù em phải không? Cô ta muốn anh nghỉ ngơi em để chia rẽ tình cảm đúng không?"

"Phuong Huyền, anh hỏi lại em một lần nữa. Có phải em làm không?" Phong Thần đã có chút mất kiên nhẫn, nếu như Phuong Huyền thẳng thắn thừa nhận lúc này anh còn có thể cho cô một cơ hội, nhưng..

"Em không hiểu anh đang nói gì hết. Em thật sự không biết gì hết." Dù sao cũng không phải đích thân cô làm, Phuong Huyền nghĩ. Nếu như anh còn khẳng định như vậy cô sẽ đổ hết lỗi cho Dương Chi, dù sao cũng là cô ta lên kế hoạch từ đầu đến cuối.

Phong Thần nắm mạnh hai tay Phuong Huyền đang ôm lấy anh, đẩy cô ngã xuống đất.

"Tư này anh không có người em gái như em. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa." Phong Thần không còn muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa, anh chỉ muốn đi tìm cô gái luôn khiến người khác lo lắng kia, không cho phép cô chạy trốn nữa.

"Anh, em sai rồi. Là Dương Chi, cô ta thù hận Sam Y khiến cả nhà cô ta phá sản nên mới muốn báo thù. Cô ta kể với em muốn em giúp đỡ nhưng em không hề tham gia kế hoạch của cô ta. Em sẽ xin lỗi Sam Y, chỉ cần anh đừng tuyệt tình với em như vậy. Phong Thần, anh hãy tha thứ cho em, em biết lỗi rồi..." Phuong Huyền quý xuống ôm lấy chân Phong Thần, không ngừng cầu xin tha thứ.

Tâm trí Phong Thần lúc này sớm đã không còn ở đây, anh chỉ muốn nhanh chóng đi tìm cô, nói với cô rằng rốt cuộc hy vọng cũng đã xuất hiện.

"Chủ tịch, tôi mới nhận được thông báo có người giống như cô Sam Y xuất hiện tại nghĩa trang gần Hoa Viên." Giọng nói của người thư ký có chút kích động, chủ tịch thật sự lực tung cả hành tinh này lên để tìm vợ rồi, chỉ khổ cho những người làm công ăn lương như anh!

"Anh nói thật sao? Tôi lập tức đến." Phong Thần đã nghe thông báo này nhiều đến mức như tập thành phản xạ, không chần chừ lao ngay đến.

Hôm nay trời nắng thật rực rỡ, từng đám mây trắng lơ lửng thả mình trôi nổi trên bầu trời trong xanh, Sam Y tảo mộ đến thăm người mẹ của cô. Có phải hai người sắp được đoàn tụ rồi không? Cô biết mình không nên đến đây, cô rất dễ bị nhận ra. Nhưng cô muốn đến thăm mẹ, trở về quê hương của mình. Có phải người sắp chết đều rất dễ hoài niệm, đặc biệt nhớ nhung cô hương của mình hay không? Một tháng nay Sam Y đã đi du lịch khắp mọi nơi, ngắm nhìn những cảnh đẹp nhất, thưởng thức những món ăn ngon nhất, hưởng thụ những giây phút thoải mái nhất trong cuộc đời này. Không tình yêu, không hận thù, không đau đớn, không áp lực, tất cả những cảm xúc ấy đều bị cô lãng quên cả đi. Nhưng cô vẫn không kiểm được mà quay trở lại nơi đây, cô thực sự rất nhớ mẹ.

"Mẹ, Sam Y đến thăm mẹ đây. Suốt thời gian này cô phải mẹ cũng nhớ con lắm không? Con nhớ mẹ nhiều lắm. Có phải bố cũng đến thăm mẹ thường xuyên phải không? Ít nhất mẹ cũng không cô đơn trong suốt khoảng thời gian vừa qua. Mẹ yên tâm, mẹ sẽ không còn cô đơn nữa đâu vì chúng ta sắp được gặp lại nhau rồi, sẽ rất nhanh thôi." Sam Y đặt một đoá hoa tươi lên mộ của mẹ, quý xuống tí mĩ nhất từng ngọn cỏ dại.

Từ xa trông thấy bóng dáng ấy Phong Thần đã biết cô thực sự đã trở về rồi. Cô đội một chiếc mũ vành rộng che gần hết cả khuôn mặt, đeo kính râm che khuất đôi mắt xinh đẹp mà anh luôn mong nhớ từng ngày đó nhưng chỉ cần một bóng lưng anh liền biết đúng là cô rồi.

Anh càng bước càng nhanh như thể chỉ chậm một giây thôi cô sẽ lại biến mất.

Sam Y bất chợt gạt mình vì vòng ôm từ phía sau đang siết chặt lấy cô. Vòng tay này, hơi ấm này, sao cô có thể quên được? Cô không chống cự, cũng không phản kháng. Cô thờ dài, cuối cùng vẫn là để bị bắt được.

"Em thật sự trở về rồi à?" Phong Thần thì thầm vào tai cô, đôi môi anh run rẩy lướt qua vành tai cô, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn, anh vẫn có thể ôm cô thêm một lần nữa.

Sam Y chậm rãi quay người lại, đối diện với anh. Hai người nhất thời không biết nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt đối phương. Trong ánh mắt ấy chất chứa bao cảm xúc phức tạp, là ngàn lời chưa thể nói cho đối phương, là những tâm sự chất kín trong lòng.

"Hãy theo anh về, Sam Y. Tuy của Quân Hàn phù hợp với em, em có thể làm phẫu thuật ngay lập tức." Anh vội nắm lấy tay cô như sợ cô từ chối, ánh mắt khẩn thiết nhìn cô.

"Anh đừng lừa em. Em biết xét nghiệm không phù hợp." Sam Y chậm rãi lắc đầu.

"Em biết là không phù hợp nên mới bỏ đi sao? Cô gái ngoan này, sao có thể vì vậy mà bỏ đi không nói một lời nào chứ? Bản xét nghiệm đó là giả, Dương Chi đã lên kế hoạch dối nó." Anh yêu thương ôm cô vào lòng.

"Hãy nghĩ đến bố em, Quân Hàn, Băng Băng và anh nữa. Anh không thể sống thiếu em. Anh yêu em, Sam Y. Nam Phong Thần cả đời này anh chỉ yêu một mình em." Rốt cuộc Phong Thần cũng có thể thổ lộ tình cảm với cô mà anh đã cất giấu bao lâu nay. Anh đã luôn lừa gạt chính mình rằng anh không yêu cô, nhưng thực ra trái tim của anh sớm đã thuộc về cô mất rồi.

Trái ngược lại với Phong Thần, Sam Y hoàn toàn bình thản trước lời tỏ tình ấy. Cô còn chẳng biết mình có còn yêu anh nữa không, trái tim đã vô cùng mệt mỏi, không thể chịu đựng thêm bất kì một sự lừa dối nào nữa.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm của anh, đơn giản đặt lại.

"Em đồng ý làm phẫu thuật."

Nhưng cô không hề trả lại tình cảm của anh.

Next:

Chương 50: Hạnh phúc là gì?

P/s: Chỉ còn một chương nữa thôi là Chạm sẽ kết thúc rồi. Một năm rồi mới có chap mới, au cảm thấy vô cùng có lỗi cũng như vô cùng cảm ơn các bạn vẫn luôn theo dõi và ủng hộ Chạm nhé. Còn ai muốn ngược Nam thiếu nữa không chỉ còn một chap thôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương cuối: Hạnh phúc là gì?

"Con bé ngoan này, sao không nói một câu đi là đi thế?" Băng Băng ôm chặt lấy Sam Y, giọng nói nhẹ nhàng.

"Không phải đã bình yên vô sự trở về đây sao?"

"Còn nói nữa. Cậu không biết mọi người đã lo lắng cho cậu thế nào đâu. Bố cậu gần như đã ốm nằm liệt giường rồi đấy. Cậu không hề nghĩ cho những người quan tâm cậu dù chỉ một chút sao?"

"Được rồi, tớ đi thăm bố trước đây. Cậu bình tĩnh chút đi. Mình không sao mà."

"Còn nói nữa, cậu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. Tờ còn chưa già với cậu dù đâu." Băng Băng hăm hực khoanh tay trước ngực chăm chú nhìn Sam Y.

Một tháng không gặp, Sam Y gầy hơn trước, nhưng sắc mặt và tâm tình trông vô cùng thoải mái, không hề giống với một bệnh nhân đang phải đối diện với từ thần càng lúc càng gần. Có lẽ khoảng thời gian này là lúc yên bình nhất trong cuộc đời Sam Y, vì vốn dĩ cô chẳng hề sợ cái chết đang đến gần mình. Nhưng bởi vì vẫn có những người đang chờ cô, lo lắng cho cô và đang hy vọng cô sống tiếp, nên Sam Y sẽ lại tiếp tục cố gắng vì họ và cả bản thân cô nữa.

"Mẹ, con xin lỗi, lại phải để mẹ chờ tiếp rồi. Chúng ta bây giờ còn chưa thể gặp nhau được." Sam Y nhủ thầm trong lòng.

Sau khi an ủi và động viên bố, Sam Y không nhìn thấy Quân Hàn ở nhà. Lúc này cô thật sự rất muốn gặp cậu, để nói lời xin lỗi và cả lời cảm ơn mà mình vẫn còn nợ người em trai này. Toan rời đi thì Sam Y gặp được cậu ở trước cổng nhà.

"Chỉ không được để lãng phí tuy của tôi đâu đấy. Nhất định phải tiếp tục sống thật tốt, không được suốt ngày nghĩ về những chuyện cũ nữa." Quân Hàn nhìn thấy cô trở về tuy rằng vô cùng mừng rỡ, nhưng vẫn không kìm được những lời nói châm chọc. Cậu vô cùng lo lắng cho Sam Y, cả tháng nay cậu đều mãi miết tìm kiếm tung tích cô. Nay nghe tin cô đã quay về, tâm trạng vô cùng xúc động.

"Cảm ơn người em trai tốt nhất trên thế gian này, chị vô cùng biết ơn em." Sam Y cười tươi, tay xoa đầu cậu nhóc chưa lớn này. Cảm ơn ông trời vì cuối cùng cũng cho cô một gia đình, tuy không hoàn hảo nhưng đã là một niềm may mắn vô cùng đối với cô.

Quân Hàn hơi đỏ mặt, tránh khỏi bàn tay Sam Y nhưng cuối cùng vẫn để cô tùy ý nghịch ngợm mái tóc cậu.

"Ngày mai sẽ phẫu thuật, chị đã sẵn sàng chưa?"

"Luôn luôn sẵn sàng." Đúng thế, cô tuyệt đối không thể lãng phí tình cảm của người thân và bạn bè cô.

"Bên Quân Hàn đã tiến hành vô cùng thuận lợi, đến phiên của em rồi." Phong Thần nắm lấy bàn tay cô, ánh mắt động viên cô vũ cô.

“Cậu là người dũng cảm nhất trên đời này, gặp được cậu là may mắn cả đời của Băng Băng này”, Băng Băng có chút sùt sùi nói tiếp, “ Nhất định phải mạnh mẽ lên, tớ ở ngoài này chờ cậu. Sẽ nhanh thôi, chóng mình sẽ tiếp tục cùng nhau đi du lịch, đi mua sắm,...”

“Làm gì mà nghiêm trọng như vậy. Ta biết rồi, ái phi của ta. Trăm nhất định bởi ái phi đến đầu bạc răng long.”

“Vẫn còn tâm trạng đùa chứng tỏ không sao. Cố gắng lên.” Băng Băng nuôi tức buông tay Sam Y ra, chậm rãi nhìn có được đẩy vào phòng phẫu thuật. Nhất định không sao, Băng Băng nắm chặt tay lại cầu nguyện.

Phong Thần căng thẳng đi qua đi lại, nhìn thấy Quân Hàn đang ngồi trên xe lăn từ từ tiến lại

“Cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao, chỉ có chút hơi choáng nhưng vẫn bị bắt ngồi xe lăn. Chị ấy vào rồi sao? Tinh thần chị ấy lúc vào ổn chứ?” Quân Hàn lo lắng hỏi thăm. Tuy thay tuy có thể chữa bệnh, nhưng nếu Sam Y cự tuyệt thì kết quả cũng như không. Anh chỉ sợ Sam Y vì theo ý mọi người mà chữa bệnh chứ thực tâm không hề muốn.

“Có vẻ ổn. Nếu phẫu thuật thất bại, thực sự không còn cách nào khác nữa. Tôi không muốn mất đi cô ấy.” Phong Thần buồn bã cúi đầu.

“Anh yên tâm, chị ấy nhất định không sao. Con người mạnh mẽ như Sam Y mà biết đầu hàng sẽ phản sao? Chị ấy sẽ chống cự đến cùng. Tôi chỉ mong anh sau này hãy đối xử tốt với chị ấy. Nếu như anh dám tổn thương chị ấy một lần nữa, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.” Quân Hàn không phải không nhìn thấy những nỗ lực và sự hối hận của Phong Thần, cho nên anh sẽ cho Phong Thần một cơ hội nữa. Nếu anh ta dám làm Sam Y đau khổ, thì Quân Hàn này sẽ khiến anh ta sống không bằng chết!

“Cậu dễ dàng cho anh ta một cơ hội vậy sao? Tôi còn chưa đồng ý đâu!” Băng Băng lườm Quân Hàn một cái, Sam Y nhận thấy nhiều đau khổ như vậy, cố gì mà Phong Thần muốn là lại dễ dàng có được bạn cô như vậy.

“Thôi được rồi bà chị, người ta đã biết hồi cái đến mức này rồi mà còn không buông tha nữa. Phong Thần cũng không dễ dàng gì, cả tháng nay tim Sam Y đến sắp phát điên rồi.” Có lẽ cũng là đàn ông nên Quân Hàn hiểu tâm sự trong lòng Phong Thần, chắc hẳn Phong Thần đã thực sự nhận ra tình cảm của mình.

Gương mặt Băng Băng trở nên đáng sợ, hai tay khẽ bẻ “tắc” một cái, cười cười:

“Cậu dám gọi tôi là bà chị thì cũng dám chịu đòn của tôi đúng không? Lại đây, kể cả bệnh nhân tôi cũng không tha cho đâu. Tôi nhất định phải thay Sam Y dạy dỗ cậu mới được.”

“Còn lâu nữa. Chị thử đến đây xem.” Quân Hàn là lười trêu chọc Băng Băng, về mặt không sợ chết.

“Bác sỹ, phẫu thuật thế nào rồi?” Sau nhiều tiếng đồng hồ dài đằng đằng trời qua, cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Phong Thần cảm giác trái tim anh không còn ở trong lồng ngực nữa, nó đập nhanh đến mức như sắp rơi ra ngoài.

“Kết quả rất tốt, giờ chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân vào phòng hồi sức.”

Cuối cùng Phong Thần cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh nhẹ nhàng tiến vào phòng nhìn ngắm đáng vẻ đang ngủ của Sam Y một cách si mê. Anh thấy vô cùng biết ơn ông trời vì đã không cướp cô đi khỏi anh, thấy cảm ơn cô vì đã không rời khỏi anh.

“Mau tỉnh lại thôi, rắng công chúa của anh.”

Sam Y vẫn mãi luôn là nàng công chúa anh mong chờ, từ lần gặp đầu tiên, cho đến bây giờ. Cô vẫn luôn tồn tại trong trái tim anh, lặng lẽ chiếm một góc nhỏ rồi dần dần chiếm lấy toàn bộ nó. Cô sẽ không bao giờ biết rằng, ngày đầu tiên nhìn thấy cô dưới ánh nắng mặt trời năm cô 4 tuổi đã làm xao xuyến trái tim cậu bé Phong Thần năm ấy. Cô như một cô công chúa nhỏ của thế giới thần tiên lạc vào thế giới loài người, nụ cười của cô khi nhìn thấy cậu bé ấy trong sáng và tinh khiết đến mức khiến cậu không dám nhìn thẳng vào cô. Sam Y đáng yêu như vậy, khiến mẹ anh yêu thương cô đến chừng nào. Phong Thần tự thấy mình không xứng với cô, âm thầm tìm lý do ghét bỏ cô.

Sam Y tỉnh lại giữa đêm nhận ra mình vẫn còn sống cũng chẳng thấy đặc biệt vui hay buồn. Người đầu tiên cô nhìn thấy là Phong Thần, lúc này anh đang ngủ gật trên ghế sofa đối diện giường của cô, đầu anh gật gù lúc lên lúc xuống, nhìn y như một học sinh đang ngủ gật trong giờ học vì tiết học buồn chán. Cô chăm chú nhìn anh, chỉ có những lúc thế này cô mới được tự do nhìn ngắm anh thoải thích. Có lẽ cả đời này cô ngắm anh cũng không bao giờ là đủ. Con người xấu xa ấy, vì cố gì mà lúc nào cũng chiếm đóng hết toàn bộ tâm trí đồng thời cũng không buông tha cho trái tim bé nhỏ của cô. Người cô yêu nhất là anh, người cô hận nhất cũng chỉ có thế là anh. Người ta thường nói yêu và hận luôn song hành với nhau, vì yêu quá nhiều cho nên mới sinh ra hận. Hận anh vì sao lúc cô yêu anh mà anh lại nhẫn tâm chối bỏ tình cảm của cô, rồi khi cô đã buông tay rồi một lần nữa lại níu kéo cô. Có cứ mãi mãi mê lạc lối trong mê cung tình yêu vũng vầy mà không tìm được lối ra, đến khi tưởng đã thoát ra nhưng lại bị kéo trở về trong. Có phải Phong Thần đang bòn bót cô, anh như con thú chơi vòn với con mồi của mình, mà cô lại tình nguyện để anh đùa giỡn, hết lần này đến lần khác chịu đựng đau đớn đến tận cùng mà vẫn cam chịu khuất phục trước móng vuốt của anh. Cho đến khi không còn chút tồn nghiệm nào.

“Em tỉnh rồi sao? Có khát nước không? Anh lấy cho em nhé? Bác sỹ nói em phục hồi rất tốt, rất nhanh sẽ được ra viện thôi, chỉ cần điều dưỡng tốt một chút...” Phong Thần cảm nhận được ánh mắt của cô chăm chú nhìn mình, có muốn ngủ tiếp cũng khó.

“Anh có nhớ đã hứa đáp ứng em mọi điều kiện nếu em khỏi bệnh không?” Sam Y nhìn theo bóng dáng Phong Thần chuyển động.

“Được, đều nghe theo em.”

“Chúng ta ly hôn đi. Em muốn bắt đầu lại từ đầu, một cuộc sống mới.”

Phong Thần vừa nghe hai chữ ly hôn cả người cứng đờ, cốc nước trong tay anh rơi xuống vỡ vụn thành hàng trăm mảnh thủy tinh trong suốt lung linh nhưng đối với anh như hàng trăm con dao đang cứa nát trái tim anh.

“Em nói gì vậy? Ly hôn?” Phong Thần vẫn ngỡ như mình nghe nhầm.

“Đừng thế, trước khi chúng ta tổn thương nhau sâu sắc hơn nữa hãy buông tha cho nhau đi. Em muốn giữ lại chút tự trọng cuối cùng của bản thân.” Yêu anh cô đã trở nên quá hèn mọn rồi. Nếu có thể hãy cho cô một chút thể diện cuối cùng để cô ra đi.

“Anh có thể đồng ý với em mọi chuyện chỉ trừ chuyện này ra, em vẫn không nhận ra tình cảm của anh sao?” Phong Thần cúi xuống chăm chú nhặt từng mảnh vỡ một như thể chúng vô cùng quý giá với anh.

“Đừng nhặt nữa Phong Thần, tay anh bị thương rồi.” Sam Y xuống giường định ngăn cản Phong Thần. Anh đứng hành hạ bản thân mình nữa, vì chi cần nhìn thấy anh đau một chút cô sẽ đau gấp bội.

“Rõ ràng vẫn quan tâm anh như thế, tại sao? Tại sao nhất định phải rời xa anh? Anh có thể hứa với em sau này anh tuyệt đối không bao giờ tổn thương em nữa. Đừng bỏ rơi anh được không?” Phong Thần ôm lấy Sam Y thật chặt, anh sẽ không bao giờ để mất cô một lần nữa.

“Anh đã hứa với em rồi mà. Phong Thần, anh đã hứa với em mà.” Sam Y khẽ run rẩy, không biết từ lúc nào đôi mắt đã ướt nhoè, cô thật sự không có tự tin bắt đầu với anh một lần nữa. Trò chơi ái tình này đã định sẵn cô luôn là kẻ thua cuộc.

“Anh sẵn sàng trở thành kẻ thất hứa miễn là chỉ cần có thể giữ em ở lại bên cạnh anh. Anh sẵn sàng đồng ý với em bất kỳ điều gì ngoại trừ điều này. Anh không thể để em rời đi được.” Phong Thần vùi đầu vào cổ cô, tham lam đặt những nụ hôn chiếm hữu lên chiếc cổ xinh đẹp ấy, nếu có thật sự ra đi, anh chỉ sợ mình sẽ thật sự phát điên mất.

“Hai người làm gì dưới đất vậy? Có thể hiện tình cảm cũng không cần phải ở dưới đất chứ?” Băng Băng không biết từ lúc nào đã ở trong phòng, chứng kiến một màn tình cảm có một không hai của cặp vợ chồng lạ lùng này.

“Được rồi để tớ đỡ cậu lên giường trước đã”, Băng Băng nhanh chóng tiến lại gần tách cặp đôi kia ra, liếc mắt nhìn Phong Thần, “Anh đi băng bó vết thương trước kia, đừng để dọa người thế kia.”

Phong Thần cúi xuống nhìn tay mình đã chảy đầy máu, nhưng anh không hề thấy đau. Anh khẽ gật đầu rồi rời đi. Cánh cửa vừa khép lại Sam Y oà khóc làm Băng Băng bị dọa một trận.

“Có gì từ từ nói, cậu đừng khóc nữa”, Băng Băng thở dài vỗ lưng Sam Y, “Kể cả lúc từ bị phản bội cũng không khóc thảm bằng cậu bây giờ đâu.”

Nhìn mặt Sam Y lúc này lem nhem nước mắt, tóc tai rối bời, bộ dạng vô cùng thể thảm đã thành công chọc cười Băng Băng.

“Con mèo khờ nào nhà cậu, khóc xong hết buồn chưa? Dù sao cũng chỉ là một tên đàn ông thời髦, nữ thần cao cao tại thượng như cậu việc gì phải đau khổ như vậy? Như tớ đây vô cùng thoải mái, yêu được thì bỏ được. Sĩ tình quả làm gì đối phương cũng không biết đâu.”

“Cậu còn trên tớ được hả? Tớ đề nghị ly hôn với anh ta, ai ngờ anh ta dấy dựa không chịu dứt như vậy. Cậu có biết đề nói được như vậy tớ đã phải lấy hết dũng khí ra hay không? Nhưng mà anh ta không đồng ý, còn thể non hện biển không bao giờ tổn thương tớ nữa. Mẹ kiếp, tại sao bọn đàn ông đều có thể dễ dàng nói ra những lời đường mật hứa hẹn thiên trường địa cửu như vậy? Mà tại sao tớ lại mềm lòng chỉ muốn tha thứ cho anh ta ngay lập tức như vậy.”

“Đừng, đừng, bọn đàn ông đều chẳng có mấy ai từ tế cả. Chúng ta vẫn nên sống dựa vào bản thân là an toàn nhất.” Băng Băng gật gù rút ra kết luận.

“Tớ cảm giác trái tim mình thật sự đã tan chảy, không thể tiếp tục cường lại nếu Phong Thần còn tiếp tục tác công.”

“Tội nghiệp cậu, chúc cậu với Nam Phong Thần tiếp tục gây vỏ nhau trong hạnh phúc, cậu trúng độc nặng rồi, có thần tiên cũng không cứu nổi cậu đâu. Thuốc giải chính là anh ta đấy, cứ bám chặt vào nhé.”

Hai cái người này, rõ ràng “tình trong như đã mặt ngoài còn e”. Chỉ khổ cho những người ngoài cuộc như cô trở thành đối tượng bị trút giận.

Một cái gối không biết từ đâu ra đập trúng vào người Băng Băng, Sam Y nghiêng rắng:

“Bạn bè thế hả? Tớ nhất định truyền độc sang cho cậu, cứ đợi đấy.”

“Ôi không được đâu, thuốc giải chỉ có một thôi, tớ không cướp của cậu nổi đâu.”

“Băng Băng! Cậu cứ đợi đấy!”

Hai tuần sau cuối cùng Sam Y cũng được ra viện, mà trong suốt khoảng thời gian đó Phong Thần một khắc cũng không rời khỏi cô.

“Anh đi đi, tôi phải về nhà.” Sam Y nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này thật nhanh.

“Anh đưa em về.” Phong Thần cầm lấy đồ đạc trong tay cô, quay lưng thật nhanh bước đi như chỉ sợ cô sẽ từ chối anh.

Sam Y bất đắc dĩ thờ dài, chính cô cũng không biết bản thân mình nên làm gì bây giờ. Rốt cuộc cô phải đối xử với anh như thế nào, để anh biết rằng cô không còn là Sam Y của ngày trước, chỉ cần vài lời nói hành động ngọt ngào của anh liền gục ngã.

Suốt cả chặng đường hai người không ai nói câu gì. Lúc đến nơi, Phong Thần cũng vội vàng vào nhà như thể sợ bị chặn ở ngoài khiến Sam Y không hiểu anh đang muốn gì.

“Phong Thần, đến nhà rồi thì anh cũng nên đi...”

Chưa kịp nói hết câu Sam Y bất ngờ bị đẩy vào tường, đôi môi cô bị chiếm lấy bằng một nụ hôn mãnh liệt. Nụ hôn này da diết, vô cùng dịu dàng nhưng cũng không kém phần cuồng nhiệt. Cho đến khi Sam Y nhận ra mình đang bị cưỡng hôn thì lùi Phong Thần đã lên vào trần miên thăm dò mọi góc ngách, không để cho cô kịp thời phản kháng.

Đến lúc cô cảm giác mình không thể thờ nổi nữa Phong Thần mới buông cô ra, nụ hôn dần dần trượt xuống cổ, xuống xương quai xanh gợi cảm, tình nghịch cắn nhẹ khiến cô hừ một cái.

“Mau buông em ra, anh có biết mình đang làm gì không?” Sam Y vùng vẫy thoát khỏi vòng tay anh nhưng lại càng bị siết chặt hơn.

“Anh muốn em” Giọng Phong Thần trầm trầm gợi cảm, đôi tay không yên phận sớm đã cởi hết khuy áo của cô để lộ ra bộ ngực căng tròn trắng muốt đang được bao bọc trong chiếc áo lót màu đen huyền bí.

Đôi mắt anh cứ mãi nhìn chằm chằm vào người cô khiến Sam Y vô cùng xấu hổ. Cô giờ tay lên định kéo áo lại thì Phong Thần một tay giữ lấy tay cô, một tay đặt lên xoa nắn vuốt ve.

“Em xem, rõ ràng là em đang quyến rũ anh.” Phong Thần nở nụ cười xấu xa, nhanh chóng giải phóng cho đôi tay trắng muốt kia, thật muốn làm người ta phạm tội.

“Anh, anh dám...” Phong Thần cúi xuống ngậm lấy nụ hoa của cô, tí mi chơi đùa cùng nó.

Sam Y cũng không hề chịu thua kém, vì có gì anh ta dám coi đồ cô trong khi người anh quần áo vẫn còn nguyên vẹn. Cô mạnh tay xoạt một đường, chiếc áo sơ mi của anh nhanh chóng bị cô cởi ra, từng chiếc khuy tội nghiệp lần tròn trên mặt đất.

“Thì ra em còn sốt ruột hơn cả anh.” Phong Thần bế Sam Y vào phòng ngủ, động tác có phần gấp gáp.

“Không biết ai mới là người đang nóng vội, “cậu bé” của anh có vẻ như sắp không chịu nổi nữa rồi”

Vừa nói Sam Y vừa đưa tay chạm vào vật đàn ông đang nóng bỏng, nó đã nhô cao “chào cờ” với cô. Cô nhanh chóng cởi khoá quần của anh, bàn tay không ngoan ngoãn không ngừng trêu chọc khiến mắt Phong Thần càng ngày càng tối lại, chỉ muốn mau chóng dạy dỗ lại tiểu yêu kia.

Phong Thần cũng không để cô tùy ý trêu chọc, một tay anh xoa nắn một bên nụ hoa của cô, bàn tay còn lại sớm đã không yên phận tìm đến khu vườn bí ẩn đang không ngừng mời gọi anh. Sam Y thò mồm khẽ cắn một tiếng rên nhẹ khi ngón tay anh tiến vào thăm dò bên trong, đôi mắt cô sớm đã mê man vì tình ái mà trở nên quyến rũ vạn phần, không ngừng dụ hoặc anh.

“Em xem, em đã ướt thế này rồi” Phong Thần dần dần dứt hết ngón tay vào huyết động ướt át kia, rồi hai ngón, ba ngón, đến khi khiến cô bật ra tiếng rên ri kêu gọi mời hài lòng rút ra.

Không để cô kịp phản ứng anh trực tiếp đem vật đàn ông của mình đâm thật sâu vào bên trong cô. Cảm giác ẩm áp khít chặt này khiến Phong Thần vô cùng thoải mái, nhưng khiến Sam Y có chút khó chịu. Anh không nói một lời liên...

Phong Thần rất kiên nhẫn, anh chuyển động nhẹ nhàng bên trong cô, hết lần này đến lần khác rút ra rồi lại đâm vào thật sâu. Sam Y dần thích nghi được với tốc độ của anh, khoái cảm ngày càng tăng dần, bên tai thấp thoáng nghe thấy tiếng anh không ngừng gọi tên mình.

“Á...Phong Thần, chậm lại một chút.” Sam Y thở dốc, cánh tay ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, móng tay không tự chủ cào lên để lại một loạt vết tích.

Khi Phong Thần bắn vào bên trong cô là lúc cả hai đã đạt đến cao trào, cả người anh đổ gục xuống người cô, mà cô cũng mệt đến nỗi chẳng còn hơi sức nào để đẩy anh ra.

Sau khi cơn kích tình qua đi, Phong Thần vẫn chôn mình trong khu vực ẩm áp kia. Anh để cô dựa đầu vào ngực mình, trong phòng bây giờ chỉ còn một khoảng không yên tĩnh, hai người đều đang chìm đắm suy đoán tâm tư của đối phương.

“Đừng rời xa anh, có được không?” Sam Y ngược mắt lên nhìn anh, cô đã lấy lại vẻ bình thản như mọi khi, không còn chút dấu vết kích tình nào vừa qua.

“Anh thật sự yêu em sao?”

“Dù em có hỏi hàng ngàn lần đi nữa thì trái tim anh cũng không thay đổi, anh yêu em, yêu duy nhất mình Bạch Sam Y.”

Sam Y không hề nói gì, cô đứng dậy, vơ tạm một chiếc áo ở dưới đất mặc vào. Cô đi chưa được hai bước Phong Thần đã kéo lấy tay cô.

“Em muốn đi đâu? Kể từ bây giờ anh sẽ không để em rời xa anh, dù em có trốn đi đến nơi nào anh cũng sẽ đi theo em.” Vẻ mặt Phong Thần sốt ruột nhìn cô, anh vội đứng chắn trước mặt không cho cô đi tiếp.

“Em muốn đi tắm không phải anh cũng đi theo đấy chứ? Từ giờ em muốn đi vệ sinh anh cũng bồi theo đúng không?” Thật ra Sam Y vốn định trêu anh một phen, không ngờ phản ứng của Phong Thần lại thái quá thế này. Xem xem sau này em hành anh thế nào!

Phong Thần đứng sững như trời trồng, mất một lúc anh mới hiểu ra mình bị lừa.

“Đừng thế, anh chính là muốn đi tắm cùng em.” Phong Thần xông vào nhà tắm thấy Sam Y giặt mình thì đắc ý, chắc hẳn cô nghĩ anh không dám vào.

“Lại đây, để anh chăm sóc em thật tốt. Nhất định kì cọ không sót chỗ nào.”

“Nam Phong Thần, anh cứ ra ngoài cho em”

“Cái gì cần thấy cũng thấy cả rồi, em ngại gì nữa chứ.”

Sau đó một màn xuân tình tiếp tục diễn ra trong nhà tắm.

Phong Thần nghĩ, cả đời này anh sẽ theo cô đến cùng. Dù là chân trời góc bể, anh cũng sẽ đuổi theo dấu chân cô.

Sam Y nghĩ, cô lại lạc lối vào mê cung tình yêu rồi. Nhưng mê cung này tràn ngập hạnh phúc, cô nguyện cả đời này cũng không bao giờ thoát ra.

-----*Kết thúc*-----

Bạn đang đọc truyện *Chạm Vào Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.